

The background of the cover is a photograph of a tropical beach. The sky is a clear, vibrant blue. The water is a deep turquoise color, with white foam from waves visible in the foreground. The overall scene is bright and serene.

**THAILAND
BIENNALE
KRABI 2018**

EDGE OF THE WONDERLAND

Exhibition Catalogue

THAILAND
BIENNALE
KRABI 2018

THAILAND BIENNALE KRABI 2018

President / ประธาน

Vimolluck Chuchat	Director-General, Office of Contemporary Art and Culture
วิมลลักษณ์ ชูชาติ	ผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
Pol.Lt.Col. Kitibodee Pravitra	Krabi Governor
พันตำรวจโท หม่อมหลวงกิตติบดี ประวัตร	ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่

International Advisory Board / คณะที่ปรึกษานานาชาติ

Fram Kitagawa
Prof. Yuko Hasegawa
Prof. Mary Jane Jacob
Arin Rungjang

Board / คณะกรรมการ

Boonlert Khamdee	Deputy Director-General, Office of Contemporary Art and Culture
บุญเลิศ คำดี	รองผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
Somlak Klongklaew	Senior Specialist on Fine Arts Promotion (Visual Art)
สมลักษณ์ คล่องแคล่ว	ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านส่งเสริมงานจิตรศิลป์ (ทัศนศิลป์)
Thongchai Rakpathum	National Artist
ธงชัย รักปทุม	ศิลปินแห่งชาติ
Somsak Chowtadapong	National Artist
สมศักดิ์ เขาว์ธาดาวงศ์	ศิลปินแห่งชาติ
Arak Sunghitakul	Former Director-General of the Fine Arts Department
อารักษ์ สักทิตกุล	อดีตอธิบดีกรมศิลปากร
Vorapan Yensab / วรพันธ์ เย็นทรัพย์	
Assoc. Prof. Dr. Suppakorn Disatapundhu / รศ.ดร. ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์	
Asst. Prof. Chalernsak Radanachan / ผศ. เฉลิมศักดิ์ รัตนจันทร์	
Chinoros Rungsakul / ชีโนรส รุ่งสกุล	
Tawatchai Somkong / ธวัชชัย สมคง	
Kanjana Tumkleeb / กาญจนา ตุ่มเกลีบ	
Suvimol Vimolkanjana / สุวิมล วิมลกาญจนา	
Thanaporn Tangkaw / ธนพร แทงขาว	

Open Call Jury Panel / คณะกรรมการตัดสิน

Dr. Jonathan Watkins
Asst. Prof. Somporn Rodboon / ผศ. สมพร รอดบุญ
Prof. Dr. Jiang Jiehong

Project Coordinator / ผู้ประสานงานโครงการ

Somlak Klongklaew / สมลักษณ์ คล่องแคล่ว
Ramase Limsakul / ราเมศ ลิมสกุล
Komart Pankerd / โกมาต แป้นเกิด
Somporn Phanthong / สมพร พานทอง
Preeya Keawbumrung / ปรียา แก้วบำรุง
Nupin Nantakiat / นุพิน นันทเกียรติ
Pornpaka Kongkapan / พรพกา คงกะพันธุ์
Kulthida Pinthuthong / กุลธิดา พินธุทอง
Oraphin Vipatanakumjorn / อรพินท์ วิพัตณกำจร

Lead Curator /ภัณฑารักษ์หลัก

Prof. Dr. Jiang Jiehong

Assistant Curators / ภัณฑารักษ์ผู้ช่วย

Dr. Vipash Purichanont / ดร. วิภาช ภูริชานนท์
Dr. Vichaya Mukdamanee / ดร. วิชญ มุกดาmani

Curatorial Team / คณะภัณฑารักษ์

Haisang Javanalidikorn / ให้แสง ชวนะสิจิกร
Nhung Walsh
Palin Ansusinha / ปาลิน อังศุสิงห์
Panatchakorn Viratmalee / พันิชกร วิรัตน์มาลี
Federica Mirra
Ajjana Wajidee / อัจฉนา วะจิตี
Kornkaew Nokkaew / กรแก้ว นกแก้ว

Editors / บรรณาธิการ

Prof. Dr. Jiang Jiehong

Tawatchai Somkong
ธวัชชัย สมคง

Editorial Assistants / ผู้ช่วยบรรณาธิการ

Sananchol Nuamnual
ศันนชล น่วมนวล

Nawanwaj Yudhanahas
นวันวัจน์ ยุธานหัส

Graphic Designer / ผู้ออกแบบ

Anawat Deenok
อนวัชร ดีนอก

Photographer / ช่างภาพ

Watanyu Jinwan / วาญญู จินวรรณ
Wichean Ruanggam / วิเชียร เรือนงาม
Suthida Panpoom / สุธิดา แป้นพุ่ม
Surat Bootkop / สุรัตน์ บุตรโกบ
Paitoon Longpeng / ไพฑูรย์ ล่องเพ็ง
Suton Panchaweng / สุรน พันธุ์เขวง
Teerapol Bunsuk /ธีระพล บุญสุข
Sanchai Meetaem / สัญชัย มีแต้ม

**Message from the Deputy Prime Minister
Wissanu Krea-ngam**

The Royal Thai Government aims to promote creative economy as part of the country's long-term National Strategy. This includes promoting art appreciation, providing platforms for artists to exhibit their works domestically and internationally, supporting talents, and developing new art and cultural centres.

Thailand 4.0 policy is about employing innovation, technology and creativity to drive the economy. In line with this, the Ministry of Culture initiates the development of 5 F products and services related to art and culture. This comprises Fighting, Fashion and textile, Food, Film and Festival.

Thailand Biennale, Krabi 2018 responds to the aforementioned National Strategy. The objective of the event is to provide an international stage for artists to showcase their works. The event has set a model where collaboration from local communities, governmental bodies, private organisations, as well as worldwide networks of artists and cultural institutions, are brought together in organising a successful creative event.

I am certain that Thailand Biennale, Krabi 2018 will bring greater economic income to the province. More importantly, this will encourage the public's art appreciation, which in the long term, will contribute to human development and social values. I also believe that the first Thailand Biennale will prompt us to reflect on our own cultural heritage and its relevance and benefit to society and the future economy of Thailand.

It is my greatest hope that initiatives in contemporary art and creative economy will continue to receive support from the community, public and private sector. And that we will all work together to strengthen and to drive the nation forward with sustainability in mind.

(Wissanu Krea-ngam)
Deputy Prime Minister

สารรองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ เครืองาม)

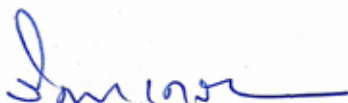
ประเทศไทยมีต้นทุนทางวัฒนธรรมที่สามารถนำไปต่อยอดเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สร้างรายได้ให้กับประเทศได้เป็นจำนวนมากหลาย การส่งเสริมปัจจัยด้านต่างๆ จึงเป็นภารกิจที่ต้องดำเนินการให้เป็นรูปธรรม อาทิ การสร้างการรับรู้และความเข้าใจในงานศิลปะให้แก่ประชาชน การเผยแพร่ผลงานศิลปะ การส่งเสริมให้ศิลปินได้แสดงออกหัวเวทีในประเทศและต่างประเทศ การพัฒนานุเคราะห์และแหล่งเรียนรู้ด้านศิลปะ รวมถึงการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น

การดำเนินงานขับเคลื่อนด้านศิลปวัฒนธรรมตามนโยบายประเทศไทย ๔.๐ ของรัฐบาลนั้น กระทรวงวัฒนธรรมมีนโยบายส่งเสริม โดยเริ่มจากสินค้าและการบริการทางวัฒนธรรมที่มีศักยภาพ 5 F ประกอบด้วย มวยไทย (Fighting) การออกแบบแฟชั่น (Fashion) อาหาร (Food) ภาพยนตร์ (Film) และเทศกาลประเพณี (Festival)

โครงการการแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale, Krabi 2018 นี้ เป็นหนึ่งในโครงการฯ ที่มุ่งตอบสนองนโยบายของรัฐบาลข้างต้น มีเป้าหมายหลักเพื่อส่งเสริม ท่อยอด และแสดงศักยภาพในการสร้างสรรค์งานศิลปะร่วมสมัยของศิลปิน บุคลากรความร่วมมือเชิงรุกของทุกภาคส่วน หัวหน้าหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และเครือข่ายศิลปิน

ผมเชื่อว่าโครงการนี้จะสามารถเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวให้แก่จังหวัดกระบี่ ช่วยกระตุ้นให้ประชาชนหันมาสนใจงานศิลปะ ซึ่งจะเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างคนที่มีคุณภาพ มีวิสัยคิด มุมมองที่สร้างสรรค์ มีจิตสำนึกและรักในวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตน และที่สำคัญ คือ สามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์จากศิลปะร่วมสมัยตามนโยบายประเทศไทย ๔.๐

สุดท้ายนี้ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การขับเคลื่อนประเทศไทยในด้านศิลปวัฒนธรรมให้ก้าวไปสู่ระดับสากลในครั้งนี้ จะได้รับแรงสนับสนุนจากทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยเสริมสร้างงานศิลปวัฒนธรรมและเศรษฐกิจไทยให้เข้มแข็งและเติบโตได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนตลอดไป

(นายวิษณุ เครืองาม)
รองนายกรัฐมนตรี

Message from the Minister of Culture

As the first occasion in Thai contemporary art, on behalf of the Royal Thai Government, the Ministry of Culture is organising Thailand Biennale, Krabi 2018. The event takes place from 2nd November 2018 to 28th February 2019, in natural surroundings and in communities rich with cultural heritage in Krabi Province. It showcases the site-specific and innovative artworks created by both Thai and foreign new generation artists. Among the notable works are *Two Visions of the Wonderland* by Thailand's National Artist Kamol Tassananchalee; *Story of Love* by Thailand's National Artist Vichoke Mukdamanee; *Nagabi Transferry* by emerging Thai artist, Yuree Kensaku; *PD/MGRTT* by the renowned Turkish artist, Ayşe Erkmen; *Rumors from the Sea* by Félix Blume, a French artist who works with local communities; and *Giant Ruins* by Tu Wei-cheng. Under the theme of 'Edge of the Wonderland', we can see the amazing impact on the astonishing works of art that obtained deep harmonization with site surroundings.

In addition to this, the first Thailand Biennale Krabi has brought together a cooperation between more than 30 organisations, from both the public and the private sector, who have contributed to the event in terms of finance, knowledge, technology and expertise. I am thankful for our contributors which include the Ministry of Interior, the Ministry of Energy, the Ministry of Natural Resources and Environment, and Thailand Convention & Exhibition Bureau (TCEB), to name a few. This cooperation is vital to the success of this event that we are all proud of, and has put Thailand on the map of the global contemporary art scene.

(Vira Rojpojchanarat)
Minister of Culture

สารรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

นับเป็นวาระพิเศษและเป็นครั้งแรกของวงการศิลปะในประเทศไทย ที่รัฐบาลโดย กระทรวงวัฒนธรรม จังหวัดกระบี่ องค์การภาครัฐ และภาคเอกชน กำหนดจัดงาน ศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale, Krabi 2018 ระหว่างวันที่ 2 พฤศจิกายน 2561 -28 กุมภาพันธ์ 2562 ณ จังหวัดกระบี่ บนพื้นที่อันหลากหลาย ที่มีความสวยงาม ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ในรูปแบบของศิลปะเฉพาะที่ โดยการสร้างสรรค์ผลงาน ผสมผสานกับนวัตกรรมใหม่ของศิลปินรุ่นใหม่ทั้งชาวไทย และต่างประเทศ ได้แก่ *Two Visions of the Wonderland* ผลงานของนายคมล หิศนาณูชลี ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง *Story of Love* ผลงานของนายวิโชค มุกดามณี ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง *Nagabi Transferry* ผลงานของนางสาวยุรี เกนสาคุ *PD/MGRTT* ผลงานของ Ms. Ayşe Erkmen ศิลปินชาวตุรกี *Rumors from the Sea* ผลงานของ Mr. Félix Blume ศิลปินชาวฝรั่งเศส *Giant Ruins* ผลงานของ Mr. Tu Wei-cheng ศิลปินจากไทเป เป็นต้น ภายใต้แนวคิด “สุดขอบฟ้าแห่งดินแดนมหัศจรรย์” ทำให้ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานที่สอดคล้องและกลมกลืนกับสถานที่จัดแสดงอย่าง น่าอัศจรรย์ สร้างความตื่นตา และประทับใจอย่างยิ่ง

งานการแสดงผลศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale, Krabi 2018 ยังแสดงถึงพลังความร่วมมือของหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน กว่า 30 หน่วยงาน อาทิ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพลังงาน กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำนักงานส่งเสริมการจัดการประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) เป็นต้น ทั้งในด้าน การสนับสนุนงบประมาณ องค์ความรู้ เทคโนโลยี และทักษะความเชี่ยวชาญพิเศษต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ถือเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้การจัดงานศิลปะระดับนานาชาติในครั้งนี้ประสบความสำเร็จอย่างภาคภูมิใจยิ่ง ช่วยสร้างชื่อเสียงและภาพลักษณ์ของประเทศ ให้เป็นที่ ประจักษ์ในเวทีศิลปะระดับโลก

(นายวีระ โรจน์พจนรัตน์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

Message from the Permanent Secretary for Culture

The Ministry of Culture is tasked with developing socio-economics with cultural dimensions at the community, national and international levels. Thailand Biennale is one example of an activity through which this mission is realised. As an on-going event every two years, the Ministry sees the potential in the existing natural and cultural heritage of Krabi that could set the first example for other communities to follow. As a result, Thailand Biennale Krabi 2018 is established.

The artworks as compiled in this book is only one side of the first Thailand Biennale. In fact, during the four-month long event, there are other events which contextualise or complement the site-specific artworks curated by Professor Jiang Jiehong. From Sculpture Route stretching for more than 12 kilometres showcasing large sculptures produced by a network of artists from Krabi and neighbouring provinces; Art & Culture Market with more than 100 shops bringing local specialties and handicrafts to visitors; to workshops featuring renowned artists and an exhibition in the Andaman Cultural Centre.

All of these varied activities are organised with the ultimate goal in mind – to encourage the Thais to look back at, and to add sustainable economic values to their rich cultural heritage. I am certain that the myriad heritage of Krabi, along with the contributions from Thai and international artists and other related activities, would give a truly unique visitor experience to the first Thailand Biennale.

(Kitsayapong Siri)
Permanent Secretary for Culture

สารปลัดกระทรวงวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรมมีพันธกิจในการส่งเสริมการพัฒนาและต่อยอดทุนทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ในระดับประเทศและระดับนานาชาติ โครงการ การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale, Krabi 2018 เป็นตัวอย่างของโครงการตามพันธกิจ ซึ่งมีแผนจะจัดขึ้นทุกสองปี ในจังหวัดต่างๆ โดยจังหวัดกระบี่ได้รับเลือกให้เป็นสถานที่จัดการแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติครั้งแรก เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีธรรมชาติที่สวยงาม อัตลักษณ์ของวัฒนธรรมท้องถิ่น และศักยภาพที่จะเป็นแรงบันดาลใจต่อจังหวัดอื่นต่อไปในภายหน้า

ผลงานที่่านได้ชมในสุจิบัตรเล่มนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น เพราะนอกจากผลงานศิลปะเฉพาะที่จากศิลปินไทยและนานาชาติมากกว่า 50 ชิ้นที่ได้รับการคัดเลือกโดยคณะกรรมการฯ แล้วนั้น ยังมีถนนสายประติมากรรมที่ครอบคลุมพื้นที่กว่า 12 กิโลเมตร สร้างสรรค์โดยศิลปินจากจังหวัดกระบี่ กลุ่มศิลปินอันดามัน และจังหวัดใกล้เคียง รวมถึงตลาดนัดศิลปะร่วมสมัยที่น่าเสนอสินค้าจากท้องถิ่นให้แก่ผู้มาเยี่ยมชม นอกจากนี้ยังมีนิทรรศการศิลปะภายในศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมอันดามัน กิจกรรมทั้งหมดนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อต่อยอดการจัดงานตลอดระยะเวลา 4 เดือนในมิติต่างๆ

การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาตินี้ จะเป็นการสร้างจิตสำนึกให้คนไทยเห็นคุณค่ามรดกทางวัฒนธรรม และต่อยอดเป็นอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์ สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ผมเชื่อมั่นว่า ทุนทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของจังหวัดกระบี่ ผลงานศิลปะจากศิลปิน และกิจกรรมสนับสนุนนี้จะสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวและการชมงานศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ให้แก่การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติครั้งนี้

(นายฤกษ์ศยุพงษ์ ศิริ)
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม

**Message from the Director-General of
the Office of Contemporary Art and Culture**

The Office of Contemporary Art and Culture, Ministry of Culture, is the sole governmental organisation which oversees contemporary art in Thailand. The mission includes aiding artists in developing quality artworks, providing platforms for artists to showcase their talents, and promoting the works domestically and internationally.

For this reason, we have initiated Thailand Biennale – the first of which sets in Krabi Province from 2nd November 2018 through 28th February 2019. The event brings Thai and international artists to the same stage, with Krabi as the backdrop and the context for their works.

As an organisation working with contemporary art, we are outward-looking and often strive to keep up with global perspectives. Hence, this grand event pushes the concept of contemporary art in the fact that it is not staged in conventional art gallery setting. Artworks are created specifically for the location and are staged outdoors. Artists are encouraged to take inspirations from the rich natural and cultural context of Krabi in order to create site-specific pieces. During site visits, Thai and foreign artists, as well as local artists and artisans, exchange creative ideas and learn from one another.

The outcomes we see during the four-month period, and in this book, is a distillation of ideas following artistic research of Krabi. Moreover, in this year-long process, it leaves an invaluable experience and memory for all the participants – to be inspired by their peers, to value their cultural heritage, and to further their career.

(Vimolluck Chuchat)
Director-General

Office of Contemporary Art and Culture, Ministry of Culture

THAILAND BIENNALE. KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

สารผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานรัฐที่มีพันธกิจในการเผยแพร่และพัฒนาองค์ความรู้ในการสร้างสรรค์งานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย เพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้าและบริการ ด้วยเหตุนี้ สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยจึงได้ดำเนินโครงการการแสดงผลศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale โดยจัดขึ้นครั้งแรกที่จังหวัดกระบี่ ระหว่างวันที่ 2 พฤศจิกายน 2561 – 28 กุมภาพันธ์ 2562 การแสดงผลศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติดังกล่าวเป็นเวทีจัดแสดงผลงานที่ยิ่งใหญ่ของทั้งศิลปินไทยและต่างชาติ โดยมีความสวยงามของธรรมชาติและวัฒนธรรมของจังหวัดกระบี่เป็นบริบทในการสร้างสรรค์และจัดแสดงผลงาน

ในฐานะที่เป็นองค์กรจับเคื่อนงานศิลปะร่วมสมัย สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยมุ่งที่จะสร้างสรรค์กิจกรรมที่ร่วมสมัย เป็นปัจจุบัน และมีมาตรฐานทัดเทียมระดับโลก การแสดงผลศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale, Krabi 2018 จึงเป็นการนำเสนอการจัดแสดงผลงานศิลปะจัดวางเฉพาะที่ (Site-specific installation) ซึ่งไม่ใช่การจัดแสดงผลงานในลักษณะของห่อปิดในหอศิลป์เพียงอย่างเดียว แต่ศิลปินจะสร้างสรรค์ผลงานโดยได้แรงบันดาลใจจากธรรมชาติและวัฒนธรรมของจังหวัดกระบี่ ผ่านการลงพื้นที่จริง (Site visit) และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวคิดระหว่างศิลปินไทยและต่างชาติ

ตลอดระยะเวลาของการเตรียมการเป็นเวลามากกว่าสองปี สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย คณะภัณฑารักษ์ ศิลปิน ภาคิ์เครื่อง่าย และหน่วยงานสนับสนุนได้ทำงานร่วมกันอย่างเต็มที่ และนับได้ว่าเป็นประสบการณ์ และความทรงจำอันทรงคุณค่าแก่คณะทำงานทุกท่านเป็นอย่างมาก ดิฉันเชื่อว่า กิจกรรมนี้ได้จุดประกายให้คนไทยเห็นคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรม และเป็นแรงบันดาลใจให้ทุกท่านตั้งใจที่จะพัฒนาตนเองและร่วมกันอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่อย่างยั่งยืนสืบไป

(นางสาววิมลลักษณ์ ชูชาติ)
ผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

Message from the Governor of Krabi

Krabi is a famous tourist destination thanks to its islands and beautiful beaches. But Krabi is more than a seaside town. From Noppharat Thara Beach, Than Bok Khorani National Park, Tha Pom Khlong Song Nam, Railay Beach, to Koh Klang, these nodes of events for Thailand Biennale range from idyllic coastal landscape, waterfalls, rock formations, to tight-knitted communities with unique heritage.

This list shows the myriad attractions Krabi has to offer. But apart from this, ancient cave paintings, artefacts in Andaman Beads Museum, Andaman Cultural Center and several large-scale contemporary sculptures dotted in Krabi town, are also proof that art has been inherent in Krabi for a long time.

Krabi local authorities have made it their agenda to use art to enrich the quality of life of Krabi citizens. During the preparation for Thailand Biennale, the Office of Contemporary Art and Culture, the curatorial team and artists from places outside Krabi, travelled to the province and met with artists from Krabi. This is truly an event where every talent exchanged ideas, and worked together in the production process.

I am extremely delighted that Krabi is chosen as the location for the first Thailand Biennale. I believe that the rich cultural and natural landscapes of Krabi have been inspirational to the artists, and will be for visitors, too. We will welcome all visitors to the Biennale with open arms, and I sincerely believe that Krabi will hold a special place in your heart.

(Pol.Lt.Col.Kitibodee Pravitra)
Krabi Governor

สารผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่

พื้นที่จัดงานศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale, Krabi 2018 ได้แก่ หาดนพรัตน์ธารา อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี หาดป้อมคลองสองน้ำ อ่าวไร่เล และเกาะกลาง เป็นพื้นที่ชายฝั่ง น้ำตก ถ้ำ และชุมชนที่มีอัตลักษณ์ของตนเอง แสดงให้เห็นถึงธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมของจังหวัดกระบี่ ที่มีความหลากหลาย นอกเหนือจากหาดทรายและเกาะที่มีความงดงาม เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั่วโลก

นอกจากนี้แล้ว ภาพเขียนสีโบราณถ้ำผีหัวโต ควบคู่กับ ศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมอันดามัน และประติมากรรมร่วมสมัยที่ตั้งอยู่ในตัวเมืองกระบี่ ยังเป็นเครื่องยืนยันว่า ศิลปะได้เป็นส่วนหนึ่งของจังหวัดกระบี่มาเป็นเวลานานแล้ว

จังหวัดกระบี่ ได้ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านวิถีชีวิต ศิลปะและวัฒนธรรม มุ่งหวังให้กระบี่เป็นเมืองที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีและเป็นเมืองที่มีรสนิยมทางศิลปะ ระหว่างการเตรียมงาน สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย คณะภัณฑารักษ์ ศิลปินจากจังหวัดอื่นและทั่วโลก ได้เดินทางมายังจังหวัดกระบี่ ได้พบปะ แลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์กับศิลปินจากจังหวัดกระบี่ การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติครั้งนี้ จึงเป็นงานที่ทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นภาคราชการ ภาคเอกชน ภาคธุรกิจ และการท่องเที่ยว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และพี่น้องประชาชนทุกฝ่าย ได้ให้ความร่วมมือ และทำางานร่วมกัน

กระผมมีความยินดีอย่างยิ่งที่จังหวัดกระบี่ได้รับเลือกให้เป็นสถานที่จัดงานแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ Thailand Biennale ครั้งแรก ความสวยงามและความหลากหลายทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของจังหวัดกระบี่ ได้เป็นแรงบันดาลใจให้แก่ศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงาน และกระผมเชื่อว่าจะเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้มาเยี่ยมชมงาน Thailand Biennale เช่นเดียวกัน พวกเราชาวกระบี่จะต้อนรับผู้มาเยือนอย่างเต็มที่ และกระผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จังหวัดกระบี่จะสร้างความประทับใจให้ทุกท่านกลับมาเยี่ยมชมเยือนอีกครั้ง

(พันตำรวจโท หม่อมหลวงกิตติบดี ประวิตร)
ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่

EDGE OF THE WONDERLAND

EDGE OF THE WONDERLAND

สุดขอบฟ้าแห่งดินแดนมหัศจรรย์

Jiang Jiehong

My first visit to Thailand was not long ago. When I attended a two-day event in Bangkok in September 2016, the country, to me, appeared as an entirely new experience – polite greetings, full of smiles, the sound of the language, the scent of the religious settings, the spices of the food, the temperature, the traffic and the pace of daily life... I was merely a curious foreigner. I didn’t realise that this was just the start of my journey.¹

When I proposed this first edition of the Thailand Biennale² to be an outdoor exhibition, a name arrived in timely fashion – Krabi, again a place I had never been. I began to learn about Krabi through the Internet and through information kindly provided by my Thai colleagues. It is a province located on the west coast of the southern part of Thailand, with a 160-kilometre-long coastline, stretching from Ao Luek in the north to Khlong Thom on the Trang border. It presents numerous limestone mountains broken by a few small strips of highlands and coastal plains on the mainland, and is peaked by Khao Phanom Benchu, where streams and rivers originate, which have long nurtured lives in the region. It is covered by tens of thousands of acres of rainforest, primarily mangrove and cassia trees, and is crossed by the Krabi River that flows five kilometres through Krabi town and falls into the Andaman Sea at Tambon Pak Nam. It embraces more than 150 islands in the Andaman, made up of steep stone cliffs and curved lagoons, and the limestone hills contain numerous caves of stalactites and stalagmites where archaeologists can trace human history back to approximately 40,000 years ago. One can surely read much more online and also see more images, but the place only remains textual, pictorial, or ‘exotic’ on screen; nothing ‘natural’ can be captured.

Two months later, in November 2016, I returned to Thailand and paid my initial site visit to Krabi – green and musical streams, white sand and warm seawater between my toes, the smell of the bat caves, the loudly vibrating engine of the long-tail boats and, above all, the sweet sunshine (especially for someone from England); a bit of jet lag was a blessing for a journey to the ‘wonderland’.

The tourist industry in Krabi has only been developed since the late 1980s. It grew rapidly after the province’s international airport was constructed in the 1990s. The area has become one of the most visited tourist sites globally, offering popular destinations such as Noppharat Thara Beach (Noppharat Thara - Phi Phi Islands National Park) and Poda Island. With the vision of the Ministry of Culture and its Office of Contemporary Art and Culture (OCAC) ‘to further develop Krabi from agroindustry and tourist sites as a cultural and art centre in southern Thailand’, artists participating in the new Biennale were given the opportunity to develop site-specific work at a range of natural locations, including beaches (for example, Ao Nang), streams (Tha Pom Khlong Song Nam), caves (Khao Khanab Nam), cliffs (Railay), waterfalls and rainforests (Than Bok Khorani National Park), as well as villages of local communities (Khlong Prasong) and the public spaces in the town of Krabi.³

The result is a four-month outdoor exhibition in Krabi, with no walls or ceilings. It aims to stimulate creative strategies and innovative practices, responding to the natural sites, environmental concerns and technical challenges, as well as negotiating with the policies and regulations of the authorities, and learning from and collaborating with the local communities. The ‘space’ of this Biennale neither consists of white or black cubes, nor acts as a static structure.

การมาเยือนประเทศไทยครั้งแรกของผมเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อผมมาเข้าร่วมอีเวนท์ 2 วัน ในกรุงเทพฯ ในเดือนกันยายนปี 2016 สำหรับผม ประเทศไทยถือเป็นประสบการณ์ที่ใหม่อย่างสิ้นเชิง หัวการหักหายที่สุภาพ รอยยิ้มมากมาย เสียงของภาษา กลิ่นของสถานที่ หางาศนา รสเผ็ดร้อนของอาหาร อุณหภูมิ การจราจร และจังหวะชีวิตประจำวัน... ผมเป็นแค่ชาวต่างชาติที่อยากรู้อยากเห็นคนหนึ่ง ผมไม่ตระหนักเลยว่านั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นการเดินทางของผม¹

ตอนที่ผมเสนอให้ Thailand Biennale ครั้งแรกนี้เป็นนิทรรศการกลางแจ้ง² ผมก็ได้ยื่นชื่อของจังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นอีกที่ที่ผมไม่เคยไปเยือน ผมเริ่มศึกษาเรื่องจังหวัดกระบี่ทางอินเทอร์เน็ตกับข้อมูลที่ได้จากเพื่อนร่วมงานชาวไทยของผม กระบี่คือจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกในภาคใต้ของประเทศไทยที่มีแนวชายฝั่งยาวประมาณ 160 กิโลเมตร จากอ่าวลึกถึงคลองห่อหมกชายแดนจังหวัดตรัง ซึ่งมีภูเขาหินปูนจำนวนมาก สลับกับพื้นที่ดอนเป็นหย่อมๆ และที่ราบชายฝั่งบนแผ่นดินใหญ่ โดยมีจุดสูงสุดคือเขาพนมเบญจาอันเป็นต้นกำเนิดธาราและแม่น้ำที่หล่อเลี้ยงภูมิภาคนี้มานับนาน จังหวัดกระบี่มีป่าฝนขนาดใหญ่บนเือนเอเคอร์ ส่วนใหญ่เป็นต้นโกกาวและชัยพฤกษ์ และมีแม่น้ำกระบี่ไหลผ่านเป็นระยะทาง 5 กิโลเมตรผ่านตัวเมือง ก่อนจะไหลลงสู่ทะเลอันดามันที่ท่าบลปากน้ำ มีเกาะกว่า 150 เกาะในทะเลอันดามันที่ประกอบด้วยผาหินสูงชันกับทะเลสาบน้ำเค็มเป็นแนวโค้งกับเนินเขาหินปูนที่มีถ้ำหินงอกหินย้อยมากมาย ซึ่งนักโบราณคดีพบร่องรอยอารยธรรมมนุษย์ที่สาวย้อนกลับไปได้ถึง 40,000 ปีที่แล้ว เราอาจอ่านเรื่องราวและดูรูปภาพของที่นี่ได้มากมาย แต่กระบี่ก็จะเป็นแค่สิ่งที่อยู่ในตัวหนังสือ ในรูปภาพ หรือเป็นดินแดนแปลกใหม่สมอหลัหน้าจอ ไม่มีอะไรเป็น ‘ธรรมชาติ’

สองเดือนต่อมา ในเดือนพฤศจิกายน ปี 2016 ผมกลับไปยังประเทศไทยและไปเยือนสถานที่ในจังหวัดกระบี่เป็นครั้งแรก พื้นที่สีเขียวสำหรับที่ส่งเสียงดนตรี รายสัางและน้ำทะเลอุ่นๆ ระหว่างนี้เราของผม กลิ่นของถ้ำค้างคาว เสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์เรือหางยาว และเหนือสิ่งอื่นใด แสงแดดอันแสนวิเศษ (โดยเฉพาะสำหรับคนที่มาจากอังกฤษ) ยอมให้หลีกเลี่ยงเล็กน้อยถือว่าคุ้มค่าแล้วกับการได้เดินทางมาเยือน ‘แดนมหัศจรรย์’

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่เพิ่งพัฒนาในช่วงปลายทศวรรษ 1980 และเติบโตอย่างรวดเร็วหลังมีการก่อสร้างสนามบิน

นานาชาติขึ้นในปี 1990 พื้นที่นี้กลายเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวที่มีผู้มาเยือนมากที่สุดทั่วโลก โดยมีแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม เช่น หาดนพรัตน์ธารา (อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ - หมู่เกาะพีพี) และเกาะปอดะ ด้วยวิสัยทัศน์ของกระทรวงวัฒนธรรมและสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย (สศร.) ในการ ‘พัฒนาจังหวัดกระบี่จากพื้นที่อุตสาหกรรมเกษตรและแหล่งท่องเที่ยวเป็นศูนย์กลางด้านศิลปะและวัฒนธรรมแห่งภาคใต้ของประเทศไทย’ ศิลปินมีโอกาสพัฒนาผลงานเฉพาะพื้นที่ตามสถานที่ธรรมชาติต่างๆ หัวชายหาด (เช่น อ่าวนาง) ธารา (ท่าปอมคลองสองน้ำ) ถ้ำ (เขาพนมบา) ผา (ไร่ไร่) น้ำตกและป่าฝน (อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี) ตลอดจนหมู่บ้านของชุมชนท้องถิ่นต่างๆ (ชุมชนคลองประสัก) และพื้นที่สาธารณะในตัวเมืองจังหวัดกระบี่³

นี่เป็นนิทรรศการกลางแจ้ง 4 เดือนในจังหวัดกระบี่ที่ไม่มีกำแพงหรือเพดาน ซึ่งกระตุ้นให้ศิลปินใช้กลยุทธ์ที่สร้างสรรค์และใช้ความคิดริเริ่มเพื่อตอบสนองกับสถานที่ธรรมชาติ หัวเรือ้นใจด้านสิ่งแวดล้อม ความท้าทายเชิงเทคนิค ต่อรองกับนโยบายและกฎของเจ้าหน้าที่ และศึกษาและร่วมงานกับชุมชนท้องถิ่น ‘พื้นที่’ ของนิทรรศการครั้งนี้ไม่ใช่กล่องสี่วางหรือดำและไม่ใช้โครงสร้างที่หยุดนิ่ง แต่อาจเปลี่ยนไปในแต่ละวัน ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ และงานศิลปะบางชิ้นอาจพัฒนาเติบโต หดโทรม หรือเสียหายไปตามพัฒนาการ สถานที่ที่เลือกมาใช้ตั้งงานศิลปะล้วนงดงามตามธรรมชาติเป็นทุนเดิม หัวชายหาดสังวต้นปาล์ม ป่า และธาราที่รองรับผู้มาเยือนนับหมื่นๆ คนทุกวันในช่วงฤดูท่องเที่ยว (พฤศจิกายนถึงเมษายน) เราจะคาดหวืออะไรได้มากกว่านี้ การตอบสนองต่อสถานที่ในแง่ศิลปะจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของทัศนียภาพอย่างลงตัวหรืออย่างมีนัยสำคัญได้อย่างไร นิทรรศการนี้ส่งเสริมการสำรวจทางสายตา ก่อให้เกิดวิธีคิดรูปแบบใหม่ และเชิญชวนให้ทุกคนมาร่วมการเดินทาง การผจญภัย และเพื่อสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะ ธรรมชาติ และชีวิตประจำวัน

แดนมหัศจรรย์

วัฒนธรรมต่างๆ มีมุมมองเรื่อง ‘แดนมหัศจรรย์’ แตกต่างกันออกไป ในตะวันตกเรารู้จักเรื่องราวการผจญภัยของอเล็กซ์อันโดว์ดิงที่ลூอิส แครร์รอล ประพันธ์ขึ้นในปี 1865 เมื่อเด็กหญิงคนหนึ่งที่มีนามว่าอลิซได้ตกลงไปในโพรงกระต่าย เข้าสู่โลกแห่งจินตนาการ

^[1] It was my privilege to work with a group of young colleagues in the curatorial team and the ministerial Office of Contemporary Art and Culture (OCAC). My journey would not have been possible without their enthusiasm, assistance and guidance.

^[2] As a national initiative of contemporary art, this biennial is designed to choose different cities and venues in Thailand for each edition. Unlike conventional art museum exhibitions, this Thailand Biennale is staged outdoor on the natural sites and public spaces in Krabi.

^[3] From November 2017 to February 2018, the curatorial team and OCAC conducted three site-visit trips to Krabi, involving, initially, more than seventy artists in total. All the works in this Biennale are newly proposed and site-specifically developed, based on the fieldwork research. The First Thailand Biennale presents more than 50 artists (groups), including 48 artists from 25 countries and areas worldwide, 2 emerging artists selected by the Jury Panel through the Artist Open Call and 4 Thailand’s National Artists recommended by OCAC.

It may vary from one day to another, depending on nature, and some artworks may evolve, grow, or become weathered or damaged as part of the development. The selected sites that were made available for artworks were already perfectly dressed by the beauty of nature: white sand beaches, palm trees, forests and streams, which serve tens of thousands of visitors daily during the high tourist season (November to April). What more could one possibly expect? How could any artistic response to the sites harmoniously or critically become part of the landscape? This Biennale encourages visual explorations, engenders a new way of thinking, and invites everyone to join the journey, an adventure, and to reflect on the relationship between art, nature and everyday life.

The Wonderland

Different versions of a ‘wonderland’ derive from different cultures. In the West, we have learnt the renowned English story of Alice’s adventures, written by Lewis Carroll and published in 1865, in which a young girl called Alice falls through a rabbit hole into a world of fantasy populated by many eccentric, anthropomorphic creatures, such as the White Rabbit in a waistcoat, the Mad Hatter, the hookah-smoking caterpillar, and the Cheshire Cat with its distinctive grin. This land connects to our everyday reality, and yet it is somehow hidden and can only be visited through imaginary journeys and dreams. In the East, a compilation of geographical and cultural accounts are the origins of Chinese mythology and first appeared in *The Classic of Mountains and Seas (Shanhai jing)* in the fourth century BCE. It is generally acknowledged that this Chinese book was not authored at any single time by any particular individual, but was rather compiled by different authors from the period of the Warring States to the beginning of the Han dynasty. It describes numerous regions, mountains, rivers, animals and unfamiliar creatures. It also records many mythical stories, events and heroic figures, including Kua Fu, a giant who wished to capture the sun; Nüwa, a goddess and hybrid creature between human and serpent, who created mankind and repaired the sky; and the Jingwei bird who was determined to fill up the Eastern sea with

pebbles or twigs. In South Asia, there are the legendary Himmapan Forests, which surround the base of Mount Meru in Hindu mythology. These are also blessed under the Buddhist heavens, invisible to the human eye and inaccessible by mortals. The Himmapan Forests are believed to be the home of many supernatural beings, such as the Naga (a serpent deity), the Kinnaree (half-human, half-swan) and the Garuda (the king of birds). These creatures have become prominent, recurring motifs in Thailand’s traditional art and classical literature, and are included in *The Epic Tale of Ramayana* and *Manohara and Prince Sudhana*. It is through these forms that the myth of the wonderland continues.

A number of artists in this Biennale re-imagined the mythological stories in relation to Thai culture and, in particular, the history of Krabi. During his site visit, Tu Wei-Cheng [p. 54] began his research – supervised by Niwat Wathanayomnaporn, who had worked with Douglas Anderson, Professor of Anthropology, thirty years ago – and explored the origin of Krabi. A lethal duel between a giant and a huge boa constrictor was said to have taken place in order to obtain the love of a beautiful princess. They both died and were turned into the two mountains – big and small – and their swords fell. In 1872, local villagers unearthed two ancient swords at Ban Na Luang, which were duly presented to the governors. These two single-edged swords were placed crossing each other in the Khao Khanab Nam cave as auspicious symbols during a period of regional development. Later, depicted against the background of the Indian Ocean and the Phanom Bencha Mountain, they became the provincial emblem. Using his ‘archaeological’ approach, in the same cave, the artist ‘excavated’ the skeletons that evidenced the last battle. At that fatal scene, a more than 6-metre-tall human-like creature is entangled with a 12-metre-long boa, and yet the mythical swords are missing. The installation is further supported by a series of ‘archaeological’ materials, including objects and texts, as well as a fake news report disseminated through YouTube. Although the work was commissioned specially for this Biennale, it does not look new; rather, it looks as if it has always belonged to the site. Between the real and the fictional, the existent and the imagined, it returns home.

Félix Blume [p. 68] connects the past to the present.

เพ็ญผืน ซึ่งเต็มไปด้วยลี้มีชีวิตประหลาดที่แสดงท่าทางเหมือนมนุษย์อย่างกระต่ายขาวสวมเสื้อกั๊ก ชายสวมหมวก หนอนผีเสื้ออุบมอระกู่ และแมวเชลซีร์เจ้าจ้องรอยยิ้มอันมีเอกลักษณ์ แดนมหัศจรรย์นี้เชื่อมโยงกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวันของเรา แต่กระนั้นก็ยังเป็นสถานที่ซ่อนเร้น และไปเยือนได้ในความฝันและการเดินทางในจินตนาการเท่านั้น ผีวงตะวันออก เรื่องราวจากวัฒนธรรมและภูมิประเทศต่างๆ เป็นจุดกำเนิดของตำนานจีน และปรากฏเป็นครั้งแรกใน *ตำนานภูผามหาสมุทร (Shanhai jing)* ในศตวรรษที่ 4 ก่อนสากลสมัย เป็นที่รู้กันว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นในคราวเดียวโดยผู้เขียนคนเดียว แต่เป็นการรวบรวมเรื่องราวจากนักเขียนหลายคน ในระหว่างยุครณรัฐถึงสมัยต้นราชวงศ์ฮั่น หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงภูมิภาคภูเขา แม่น้ำ สัตว์ และลี้มีชีวิตประศนามากมาย หังย้งบันทึกรื่องเล่าเกี่ยวกับตำนานและวีรบุรุษ เช่น ยักษ์กั้วฟู่ ที่อยากจระจับตัวหนูว่าเหพีที่มีลักษณะครึ่งคนครึ่งงูเห่า ซึ่งเป็นผู้สร้างมนุษยชาติและฟื้นฟูห้วงฟ้า กับนกจิงเหว่ยที่ตั้งใจจะถมทะเลตะวันออกด้วยกรวดหรือกิ่งไม้ในเอเชียใต้ เรามีปาหิมพานต์ในตำนานที่ตัวอยู่รอบๆ เชิงเขาพระสุเมรุ ในตำนานฮินดู ซึ่งเป็นปาวีเศษหุ้มมนุษย์ไม่อาจมองเห็นหรือจำถึงได้ คนยังเชื่อว่าปาหิมพานต์เป็นที่อยู่ของลี้มหัศจรรย์มากมาย เช่น นาค (เหพงู) กิณรี (ครึ่งคนครึ่งนก) และครุฑ (ราชวิหค) ลี้มีชีวิตเหล่านีกลายเป็นแม่บทที่ปรากฏอยู่ในศิลปะและวรรณกรรมพื้นบ้านของไทย และอยู่ใน *มหากาพย์รามายณะ* และ *ตำนานพระสุธนกับมโนราห์* และในลักษณะการนี้เองที่ตำนานเกี่ยวกับแดนมหัศจรรย์ยังคงอยู่มาถึงยุคปัจจุบัน

ศิลปินหลายคนในนิทรรศการครั้งนี้จินตนาการเรื่องราวในตำนานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยขึ้นมาใหม่ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของจังหวัดกระบี่ ระหว่างการมาเยือนสถานที่ Tu Wei-Cheng (หน้า 54) เริ่มค้นคว้าภายใต้การแนะนำของนิวัฒน์ วัฒนยมนาพร ที่เคยร่วมงานกับ Douglas Anderson ศาสตราจารย์ด้านมานุษยวิทยา เมื่อ 30 ปีก่อน ซึ่งนำไปสู่การค้นพบตำนานเรื่องการต่อสู้ถึงตายระหว่างยักษ์กับงูใหญ่ที่ต่างต้องการแย่งชิงความรักของเจ้าหญิงแสนสวย สัตว์ทั้งสองตายและกลายเป็นภูเขาสองลูกที่มีขนาดเล็กและใหญ่ ดาบของพวกมันหล่นลงพื้น ในปี 1872 ชาวบ้านได้ขุดค้นกระบี่โบราณสองเล่มที่บ้านนาหลว และนำไปมอบให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด กระบี่คมเดียวทั้งสองเล่มเคยถูกนำไปวางไว้ร่วมกันไว้ในถ้ำเงาจนบน้ำเพื่อเป็นสัญลักษณ์มงคลระหว่างการพัฒนาภูมิภาค และต่อมาได้กลายเป็นตราสัญลักษณ์ประจำจังหวัด โดยมีมหาสมุทรอินเดียกับภูเขาพนมเบญจาเป็นฉากหลัง ด้วยแนวทางแบบ ‘โบราณคดีวิทยา’ ศิลปินได้ ‘ขุดค้น’ โครงกระดูกอันเป็นหลักฐานของการต่อสู้ครั้งสุดท้ายในถ้ำเดียวกันนี้ ในฉากการต่อสู้สุดอันตราย ยักษ์ที่มีรูปร่างเหมือนมนุษย์สูงกว่า 6 เมตร ถูกงูเห่ายักษ์ยาว 12 เมตร พันรอบตัว แต่ดาบในตำนานทั้งสองเล่มหายไป ศิลปินเสริมงานจัดวางนี้ด้วยวัตถุดิบ ‘หางโบราณคดี’ อันได้แก่วัตถุ ทำรา และรายงานข่าวปลอมมากมาย

ที่เผยแพร่ทาง YouTube แม้ว่าจะเป็นงานที่ท้าทายสำหรับนิทรรศการครั้งนี้โดยเฉพาะ ผลงานชิ้นนี้ก็ยิ่งดูเหมือนจงใจท้าทายแก่นที่อยู่ในถ้ำนั้นจริง ระหว่างเรื่องจริงและเรื่องแต่ง สิ่งที่มีอยู่จริงและสิ่งที่ยินตนาการ ผลงานชิ้นนี้ได้กลับสู่บ้านของมันแล้ว

Félix Blume (หน้า 68) เชื่อมโยงอดีตเข้ากับปัจจุบัน นักวิทยาศาสตร์ได้เตือนเราเรื่องภาวะโลกร้อน และการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศได้กลายมาเป็นปัญหาใหญ่บนดาวเคราะห์ของเราเช่นเดียวกับในประเทศไทย ตัวอย่างหนึ่งคือบ้านขุนสมุทรจีน หมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ใกล้กับกรุงเพพฯ นี้กำลังจะหายไปเนื่องจากน้ำทะเลตี้ยกระดับสูงขึ้นเพื่อเป็นการชะลอการเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเล ชาวบ้านจึงสร้างกำแพงไม้ไผ่ขึ้นมาต้านแรงปะทะของคลื่น สำหรับ Blume สิ่งนี้คือความมุ่งมั่นแบบเดียวกับนกจิงเหว่ยในตำนานที่ต้องการถมทะเลโดยใช้ความเพียรพยายามไม่รู้จักในการบรรจุสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เพื่อเป็นการตอบสนองกับสถานการณ์ด้านสิ่งแวดล้อม ศิลปินตีความตำนานตะวันออกใหม่ผ่านงานศิลปะเฉพาะพื้นที่ของเขาเพื่อเป็น ‘การแสดง ความเคารพต่อจิงเหว่ยและความอุทสาหะ’ ด้วยแรงบันดาลใจจากกำแพงไม้ไผ่ที่ชาวประมงในประเทศไทยใช้ Blume สร้างผลงานเฉพาะพื้นที่ *Rumours from the Sea* ด้วยกรรมวิธีพื้นบ้าน ผลงานนี้ประกอบด้วยเสาไม้ไผ่จำนวนมากที่กระจัดกระจายอยู่รอบๆ สะพานไม้ที่ยื่นออกไปในทะเลที่หาดเกาะทวาร ดูราวกับมีไว้เพื่อชะลอกระแสน้ำไม่ให้พัดเข้ามากัดเซาะชายฝั่ง หรือเหมือนไม้ต้นกในตำนานคาบมาทิ้งไว้เพื่อเป็นการแก้แค้นธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ความพยายามทั้งสองก็ไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ที่เคลื่อนไหวไปตามจังหวะของมันเอง โดยมีดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นตัวกำหนด สิ่งเดียวที่เปลี่ยนไปคือประสบการณ์ของผู้ที่มาเยือนสะพานลอยน้ำแห่งนี้ เมื่อเสาหลายร้อยต้นที่ถูกปักไว้ในทะเลราวกับป่าไผ่ก่อให้เกิดรูปทรงของพื้นที่อันใกล้ชิด และที่สำคัญกว่านั้นคือทัศนียภาพของเสียงที่บรรเลงโดยเกลียวคลื่นก็ชวนให้นึกถึงเสียงร้องของนกจิงเหว่ยไปในเวลาเดียวกัน นี่คือนานจิตวางเสียงที่ไม่จำเป็นต้องอาศัยพลังไฟฟ้าที่บริเวณปลายไม้ด้านข้างมีรูที่ทำให้คลื่นผ่านเข้าออก พร้อมผลึกอากาศขึ้นไป ก่อให้เกิดเสียงของงูยักษ์ไม้ไผ่ที่ตั้งขึ้นเหนือน้ำ ศิลปินร่วมมือกับโรงเรียนบ้านคลองม่วงในการจัดทำเวิร์กช็อปหลายครั้ง โดยให้นักเรียนมาช่วยกันผลิตเครื่องดนตรีไม้ไผ่ขึ้นห้ละอันตามเสียงของงูลุ่มยจริงๆ และนักเรียนแต่ละคนก็รับผิดชอบทำเครื่องดนตรีไม้ไผ่คนละชิ้น ก่อนจะนำไปจัดวางไว้ในลักษณะของวงวงอร์เคสตราธรรมชาติที่ประกอบด้วยเสียงร้องของนก เรื่องเล่าของห้วงทะเล และเสียงของเด็กๆ ชาวบ้าน

เรื่องราวของแดนมหัศจรรย์ให้แรงบันดาลใจและได้รับการนำเสนอต่อยอดโดยศิลปินมากมายผ่านสื่อช่องทางต่างๆ ตัวอย่างเช่น Bharti Kher (หน้า 188) ที่วางรูปสลักแบบผสมผสานที่ตัวอยู่บนฐานของความเข้าใจเรื่องศาสนากับเรื่องเล่าเชิงศิลปะของตัวเธอ จัดทำโดยช่างฝีมือท้องถิ่นที่มีทักษะในการปั้นดินเหนียวแบบดั้งเดิม ยุรี เกนสาคู (หน้า 108) วางผ้าใบที่ใช้เป็นประจําและตีความนิทานพื้นบ้านของจังหวัดกระบี่ใหม่

Scientists have warned us that global warming and climate change have become serious issues for the planet. In Thailand, for example, a small village near Bangkok (Ban Khun Samut Chin) is disappearing because of the expansion of seawaters. In order to slow down the sea from rising, local people build bamboo walls to blunt the force of the waves. To Blume, this is like the minimal but determined efforts of the Jingwei bird, who decided to reclaim the sea with endless endeavours and to achieve what is impossible to be achieved. Responding to environmental situations, the artist re-interprets the oriental myths through his site-specific work, as ‘a homage to Jingwei and a tribute to perseverance’. Inspired by the form of the bamboo seawalls used by fishermen in Thailand, Blume constructed *Rumours from the Sea*, employing the traditional method. It consists of a large number of scattered bamboo poles surrounding the floating bridge that extends into the sea at Koh Kwang Beach, as if they are being used to slow down the current from hitting and eroding the shore, or, indeed, as if they have been dropped by the legendary bird to wreak an imaginary revenge on nature. Neither of those attempts would have the slightest influence on the vast ocean, which comes and goes with its usual rhythm, set by the dictates of the sun and the moon. The only thing that has been changed is the experience of those who visit Blume’s floating bridge: hundreds of poles planted in the sea, like a bamboo forest, shaping an intimate space of the specially built platform; and at the same time, more importantly, an all-new soundscape played by the waves, evoking the birdcalls of Jingwei. It is effectively a sound installation without the need for electric power: at the bottom of each hollow bamboo pole, a lateral hole allows the waves to come in and out, pushing the column of air to play the flute on the top. Working with the local Baan Khlong Muang School through a series of workshops, students were invited to co-produce the work. The flutes were individually made according to the sonority of the Khlui (a traditional vertical flute in Thailand) and each student crafted their own bamboo instrument. To facilitate immersion in the sound at the platform, a natural orchestra has been staged, which includes the singing of the Jingwei bird, the stories of the sea, and the voices of the local children.

The stories of the wonderland have been inspiring

and have been extended by artists through a variety of media. Bharti Kher [p. 188], for instance, erected a hybrid statue based on religious understandings and on her own artistic narrative, shaped by a local craftsman with traditional skills in clay sculpture. Yuree Kensaku [p. 108], meanwhile, departed from her conventional canvas and reinterpreted Krabi folktales with their imagined mythical beings on the traditional Hua Thong boat, which functions as a ferry for visitors travelling around the Biennale. And in collaboration with the Thai filmmaker Anocha Suwichakornpong, Ben Rivers [p. 124] interprets the myth of the wonderland in a form that hovers between documentary and fictional film.

This Biennale does not necessarily aim to produce anything to be *viewed* as ‘spectacle’; it also allows for works that can be ‘hidden’, or almost invisible. On the one hand, the natural site is already tropical and extraordinary beyond most people’s usual existence; and on the other hand, more importantly, the works included in this ‘wonderland’ are to be *experienced*, as a surprise to elevate or to divert our expectations, and as an interruption that provides an opportunity for visitors to pause, to be in a daze, and to revisit their understandings of the regular flow of daily experiences. For example, alongside Ao Nang beach, one might happen to step on the special pitch of pavement engineered by Tran Luong [p. 44], offering a different experience in which the ground, looking exactly the same as the rest of the street, is unexpectedly soft, like a mattress, slightly bouncing, enabling one to perceive a physical imbalance or, psychologically, a sense of insecurity. Or, in another case where the ordinary becomes extraordinary, Yang Zhenzhong [p. 140] planted ten banyan trees upside down to challenge the laws of nature, whilst the appearance of the trees, whose roots have turned into ‘crowns’, looks somehow strange, or even absurdly unreal. Their beautiful roots – the invisible engine of life; the hidden power – have now been exposed, lifted high and celebrated. Further up the riverbank, next to the rows of traditional boats, there is a 26-metre-long craft, almost four times the normal size. The Taipei-based artist group Luxury-Logico [p. 152] are fascinated by the natural environment, and the original and iconic wooden boats that are in operation today. Working with Krabi boat builders with local craftsmanship and technology, the artists materialised this new boat

ด้วยการจำลองเรือหัวโหมเป็นสัตว์ในตำนานที่ทำหน้าที่เป็นเรือข้ามฟากสำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางรอบๆ นิทรรศการ และในการร่วมงานกับผู้สร้างภาพยนตร์ชาวไทย อนocha สุวิชากพงศ์ Ben Rivers (หน้า 124) ที่ความตำนานเรื่องแดนมหัศจรรย์ออกมาในรูปแบบภาพยนตร์ที่อยู่ระหว่างความเป็นสารคดีกับเรื่องแต่ง

นิทรรศการครั้งนี้ไม่ได้มีเป้าหมายเพื่อสร้างสิ่งที่ ‘ตระการตา’ แต่ต้องการสร้างสิ่งที่ ‘ซ่อนเร้น’ หรือแอบมองไม่เห็น ในแง่หนึ่ง สถานที่ธรรมชาติเขตร้อนก็มีความไม่ธรรมดามากกว่าสถานที่ทั่วไปในตัวมันเองอยู่แล้ว และในอีกแง่หนึ่งที่สำคัญกว่านั้น ผลงานที่ปรากฏใน ‘แดนมหัศจรรย์’ นี้เป็นสิ่งที่ผู้มาเยือนต้องเข้าไปมีประสบการณ์กับตัวงาน เป็นเรื่องประหลาดใจที่จะยกระดับหรือเทียบเบนความคาดหมาย และเป็นการจัดจังหวะที่ทำให้ผู้มาเยือนต้องหยุดคิดด้วยความงุนงง และชวนนึกถึงความเข้าใจที่เรามีต่อความเป็นไปในชีวิตประจำวันธรรมดาๆ ตัวอย่างเช่น ขณะเดินไปตามหาดอ่าวนาง เราอาจเหยียบลงไปบนทางเดินพิเศษที่ทำโดย Tran Luong (หน้า 44) เพื่อนำเสนอประสบการณ์แปลกใหม่ เมื่อพื้นที่ดูเหมือนกับพื้นส่วนอื่นๆ บนถนนไม่มีผิผิวพื้นเกิดอ่อนนุ่มเหนือความคาดหมาย ราวกับฟูกที่เตียงได้เล็กน้อย ทำให้ร่างกายรู้สึกเสียสมดุล และทำให้จิตใจสับสนถึงสำนึกของความไม่มั่นคง หรือในอีกหลายกรณีที่สิ่งธรรมดากลายเป็นสิ่งไม่ธรรมดา Yang Zhenzhong (หน้า 140) ปลูกต้นไทรกลับหัวเพื่อท้าทายกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ รูปลักษณ์ของต้นไม้ที่กลับหัวกลับหางมีรากกลายเป็น ‘ยอด’ แลดูแปลกประหลาดหรือกระหึ่มเหนือจริงอย่างพิลึกพิลั่น รากอันสวยงามที่เป็นดั่งเครื่องยนตของชีวิตและพลังที่ซ่อนเร้นมาโดยตลอด บัดนี้ถูกเปิดเผยเป็นที่สูงเด่นต่อสายตาทุกคน ต่อมาทางฝั่งริมตลิ่ง ถัดจากเรือพื้นเมืองที่จอดเรียงราย มีรูปแบบเดียวกันนี้ที่มีความยาว 26 เมตร ใหญ่กว่าเรือปกติเกือบสี่เท่า กลุ่มศิลปินจากไทเป LuxuryLogico (หน้า 152) หลงใหลในสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติกับเรือไม้แบบดั้งเดิมอันมีเอกลักษณ์ที่ยังคงใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้ พวกเขาร่วมมือกับช่างต่อเรือในจังหวัดกระบี่ที่ใช้ทักษะกับเทคโนโลยีแบบพื้นบ้านเพื่อสร้างเรือลำใหม่ขึ้นจากภาพของเรือที่บิดเบี้ยวบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ของเราในปัจจุบัน ขณะที่ความผิดพลาดของดิจิทัลกลายเป็นการออกแบบจริง การแลกเปลี่ยนข้อมูลอันรวดเร็วถูกจัดจังหวะและแซ่แซ่จ๊ว ออกมาเป็นเรือที่มีรูปลักษณ์เหนือจริงซึ่งหอดสมอยู่ริมฝั่ง ผลงานของ Zhang Peili’s (หน้า 60) บนเกาะยังสื่อถึงทางเลือกสำหรับสภาพแวดล้อมธรรมชาติที่เราอาจพบ (หรือพลาด) งาม้ำที่ถูกทิ้งร้าง แต่ภายในกลับหรูหราเกินคาด เหมือนกับโรงแรมบูติกที่ได้รับการตกแต่งใหม่ด้วยวอลเปเปอร์มันวาวกับไฟแอลอีดีทันสมัยและโคมไฟพาดาน (ทุกอย่างผลิตในประเทศจีน) เพื่อสร้างพื้นที่ที่ ‘ยิ่งใหญ่ ถูกต้อง สวยงาม ไร้ตำหนิ และลงตัว’ หรือบนชายหาดที่ Aram Bartholl (หน้า 232) แสดงอารมณ์ขันโดยการซื้อชิบูนิกแสดงมาแบกรูปภาพใส่กรอบขนาดใหญ่ที่โฆษณา ‘ชายหาดที่สมบูรณ์แบบ’ หลายแห่ง โดยเป็นภาพที่จะปรากฏเฉพาะบนโปสการ์ดหรือเป็นฉากหลัง

บนหน้าจอคอมพิวเตอร์เท่านั้น การแสดงนี้จะรบกวนเหล่านักท่องเที่ยวที่กำลังแอบแคดในชุดว่ายน้ำและส่งเสริมให้ทุกคนลุกขึ้นมาถ่ายรูปภาพวันหยุด โดยมีตัวเลือกเป็นฉากของหัวทิศัณธรรมชาติของจริงหรือรูปภาพความละเอียดสูงบนแผ่นไวนิล สิ่งที่เป็นของแท้และควนหรือสิ่งที่ปรุแงแต่งและไม่ใช่จริง และท้ายที่สุด ในท่าเปิดอันน่าตื่นตาตื่นใจผู้มาเยือนอาจตื่นตะลึงไปกับสิ่งมีชีวิตปริศนาลึกลับที่ดัดแปลงมาจากนิทานเกี่ยวกับโทรลล์ สิ่งมีชีวิตในตำนานพื้นบ้านนอร์เวย์ พวกมันพิกพ่อน ร้องมอญ เคลื่อนไหว และว่ายน้ำ พวกมันสื่อสารผ่านบี๊ ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีพื้นบ้านของไทย สร้างเสียงดังซึ่มโฟนี่ที่น่าโดยเสียงร่ำร้องของศิลปิน Tori Wrånes (หน้า 244) พวกมันปรากฏตัวและหายตัวไปตามจังหวะชีวิตของพวกมันเอง ในสถานที่ห้องเดียวแต่ก็อยู่นอกขอบเขตของบรรทัดฐานทางสังคมของมนุษย์ วันหนึ่ง การเดินทางของเรอาจถูกจัดจังหวะโดยสิ่งมีชีวิตที่โผล่มาบนโถดหินหรือในถ้ำโดยไม่ได้รับเชิญ อีกวันหนึ่งเรอาจเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงดนตรีที่จะหึงโลกหับใบเอาไว้เบื้องหลัง

แดนมหัศจรรย์นี้เริ่มต้นเมื่ออาทิตย์ขึ้นและจบลงเมื่ออาทิตย์ตกสำหรับคามิน เลิศชัยประเสริฐ (หน้า 38) ยามดวงอาทิตย์ลับฟ้าคือ ‘ช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านระหว่างกลางวันและกลางคืน หรือระหว่างความเป็นและความตาย’ ในการร่วมงานกับสุริยะ อัมพันศิริรัตน์ สถาปนิกแถวหน้าของประเทศไทย ศิลปินสร้างผลงานเฉพาะพื้นที่ชั้น ณ จุดชมวิวพระอาทิตย์ตกอันโด่งดังข้างหาดอ่าวนาง งานจัดวางทรงเรขาคณิตแลดูมินิมอล ตัดกับหน้าผาและสภาพแวดล้อมธรรมชาติโดยรอบ แต่ในเวลาเดียวกันก็ปกคลุมด้วยแผ่นสแตนเลสที่แอบมองไม่เห็นและกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งในธรรมชาติ โดยเฉพาะผนังกระจกที่สะท้อนและฉายภาพของขอบฟ้า ภายในงานจัดวางมีลักษณะเรียบง่ายของถ้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น หรืออุโมงค์ที่กำหนดสายตาของเราไปยังตำแหน่งที่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าอยู่ไกลๆ ศิลปินมองว่าโครงสร้างสถาปัตยกรรมนี้คือ ‘พื้นที่ที่สาม’ อันเป็นพื้นที่ลวงระหว่างความจริงและจินตนาการที่เชื่อมต่อกับทะเลทั้งภายนอกและภายในชั้นบรรยากาศที่ไร้ขอบเขต หญิงชราชาวไทยคนหนึ่ง (ประติมากรรมที่เหมือนคนจริง) กำลังยืน (หรือลอย) อยู่ใกล้กับขอบสระ เฝยชิดหน้ากับผู้ชมและรอคอย... ชื่อของเธอคือ ยายสา และศิลปินก็มีเรื่องเล่า บางทียายสาอาจเป็นตัวแทนของยายโพลีเพล็กซ์ก่อนที่ความมืดจะปกคลุมอย่างสมบูรณ์ บางทียายสาอาจกำลังเฝ้ารอให้แสงอาทิตย์ของวันใหม่ปรากฏขึ้น ศิลปินวางประติมากรรมชิ้นนี้ไว้ที่จุดเชื่อมต่อระหว่างห้องฟ้า ทะเล และแผ่นดิน เป็นประจักษ์พยานต่อยามกลางวันและกลางคืน ยายสาอดทนรอด้วยศรัทธาในความรัก ดังที่คามินอธิบายเอาไว้ว่า “ดวงอาทิตย์อยู่ทุกที่และมีแต่โลกที่เป็นฝ่ายหมุนรอบ” อย่างไรก็ดี นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมาที่จุดนี้เพื่อดูดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นและจากไปทีปลายสุดของแผ่นดินเป็นการเปิดและปิดไพบโนโลก ความไม่ถาวรของภาพที่ปรากฏ ความไม่จีรังของยามสนธยา และห้วงอารมณ์ของการลาจากก่อให้เกิดคำถามหนึ่งที่ว่า พรุ่งนี้เราจะมิดวงอาทิตย์ขึ้นหรือไม่

from a distorted image on a contemporary computer screen: the digital errors become an actual design, while the rapid information exchange is interrupted, frozen, as a boat with a surrealistic appearance anchored at the riverbank. On an island, Zhang Peili’s work [p. 60] also suggests an alternative to a natural and organic environment,where one can find (or easily miss) an abandoned structure of a typical Thai pavilion. The interior, however, appears unpredictably luxurious, like a boutique hotel, refurbished with glossy wallpaper and fashionable LED-lights and ceiling lamp – all made in China – to form a ‘great, correct, elegant, spotless and tailored’ space. Or, on the beach, with his typical sense of humour, Aram Bartholl [p. 232] invites performers to carry out his set of large framed prints, advertising various ‘perfect beach’ images that would normally only appear on postcards or as desktop backgrounds of computers. The performances disturb those in their swimming suits getting suntanned and encourage them to take their holiday snapshots with options of having the backdrops of the natural scene or the HD images on the vinyl sheets; the innate and enduring, or the artificial but temporary. And finally, in Krabi’s dramatic open caves, visitors can be astonished by some mysterious unknown creatures transformed from the tales of trolls – Norwegian folkloristic beings. They rest; they stare, move and swim; and they communicate through the Pi, a traditional Thai reed instrument, in what is almost a pipe symphony, led by the vocals of the artist Tori Wrånes [p. 244]. Existing on the tourist site and yet beyond societal norms of human beings, these figures appear and disappear according to the needs of their own lives. One day a journey can be interrupted by their unsolicited appearance on a rock or in a cave; another day, we can become part of their musicals to leave the whole world behind.

This wonderland starts at sunrise and ends at sunset. To Kamin Lertchaiprasert [p. 38], the sunset is ‘the transformational moment between day and night, or life and death’. In collaboration with Suriya Umpansiriratana, a prominent Thai architect, the work was constructed site-specifically at the famous sunset viewing spot alongside Ao Nang beach. The geometric installation appears to be minimalistic, making a contrast with the cliff and its natural

surroundings; and yet, at the same time, it is covered by stainless steel sheets, almost invisible, and merged into nature, especially when its reflective wall mirrors and extends the horizon. Inside, the installation is simply like a man-made cave, or a tunnel, to project our vision right to the point of sunset in the far distance. This architectural structure is considered by the artist as a ‘third space’ – an illusive space between the real and the unreal – when it connects the sea visually through the exterior and the interior, which contains an infinity pool. An elderly Thai lady (a super-realistic sculpture) is standing (or floating) close to the margin of the pool, facing the audience, waiting... Her name is Yai Sa and the artist has the story. Perhaps she herself is a representation of dusk, before the darkness fully arrives; or she is longing for the next daylight to emerge. She is staged at the connecting point between the sky, the sea and the land, witnessing the days and nights. She is patient, with her faith of love. As Lertchaiprasert discusses, ‘The sun is staying still and only the world is spinning around it.’ However, tourists come from all over the globe as usual to visit this spot, where the sun comes and goes at the very edge of the land, turning the world on and off. The temporality of its appearance, the transience of the twilight moment and the sentiment of farewell beg a question: will we have a sunrise tomorrow?

The Edge

In this curatorial project, the wonderland is revisited from its very edge. The term ‘edge’ included in the title was proposed initially through three signifiers. First, it is simply geographically indicative. Similar to other provinces of Thailand on the west coast, Krabi and the venues of the Thailand Biennale, in particular, are situated on the coast and can be seen as part of the edge of either the mainland or the Andaman Sea. It is the start and, at the same time, the end of a territory, both of which it belongs to and departs from. Second, as mentioned earlier, the idea of the ‘edge’ has its own historical and cultural significance in the region; in relation to the legend of two swords, particularly (the term ‘sword’ in Thai is *krabi*). The swords are above all natural entities. They are sacred, and yet their origin and ownership remain identified so that

ชายขอบ

ในโครงการจัดสรรงานศิลปะนี้ เราจะกลับไปเยือนชายขอบแดนมหัศจรรย์กันอีกครั้ง คำว่า ‘ชายขอบ’ ในชื่องานนี้มีความหมาย 3 ประการ ประการแรกคือการเป็นคำบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ เช่นเดียวกับจังหวัดอื่นๆ บนชายฝั่งตะวันตกของประเทศไทย กระบี่และสถานที่จัด Thailand Biennale ตั้งอยู่บนแนวชายฝั่ง ซึ่งอาจมองว่าเป็นหัวชายขอบของแผ่นดินใหญ่หรือชายขอบทะเลอันดามัน เป็นหัวจุดเริ่มต้นและจุดจบของเวทแดนที่มีันตั้งอยู่และกันขวาง ประการที่สอง คำว่าชายขอบนี้มีนัยสำคัญทางประวัติศาสตร์และทางวัฒนธรรม ในภูมิภาคนี้ โดยเกี่ยวข้องกับตำนานกระบี่สองเล่มที่มีพลังเหนือสิ่งมีชีวิตตามธรรมชาติหึ่งปวง กระบี่ที่ว่านี้ถือเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ห่วงกลับไม่มีการค้นพบว่าใครเป็นเจ้าของและมีต้นกำเนิดจากที่ไหน ทำให้เกิดเป็นเรื่องเล่ามากมายที่ถูกตีความแตกต่างกันออกไป ประการที่สาม ถ้าพูดถึงเรื่องจอมโนห์ศน์ในบริบทของแดนมหัศจรรย์ ชายขอบคือเส้นแบ่งระหว่างในและนอก เป็นจุดหลักที่สำคัญ เช่นเดียวกับโพรแกรถ่ายในการผจญภัยของอริช เป็นเส้นแบ่งระหว่างความจริงและจินตนาการ สิ่งที่มีอยู่กับสิ่งที่นึกฝัน สิ่งที่จับต้องได้กับสิ่งที่เป็นจิตวิญญาณ สิ่งที่ประสบได้กับสิ่งที่เหนือประสบการณ์ และสิ่งที่รับรู้กับสิ่งที่เป็นปริศนา ชายขอบเป็นตัวแทนของการก่อกำเนิดแดนมหัศจรรย์ที่กระตุ้นความสงสัย เป็นแรงบันดาลใจให้เราสำรวจ ผจญภัย และจินตนาการ

สำหรับหัวข้ององงาน ชายขอบอาจเป็นได้ทั้งเรื่องจورูปลักษณะภาพแทน สัญลักษณ์ หรือจินตนาการ ตัวอย่างเช่น Blume ที่ติดตั้งงานจิตรวามไผ่ไฟเพื่อแสดงจุดจบของสะพาน ขณะที่เสียงดนตรีเป็นสัญลักษณ์ของจุดเริ่มต้นของความไม่สิ้นสุด สำหรับยูริ เกนสาคู เรือคือ ‘พื้นที่ลอยน้ำขนาดเล็กบนน้ำอันกว้างใหญ่และเป็นเรื่องช่วยชีวิต’ และนับตั้งแต่เรืออาร์คของโนอาห์ในบทปฐมกาลเรือก็คือเครื่องมือยามชายขอบระหว่างความเป็นและความตาย ในศตวรรษที่ 21 ที่เต็มไปด้วยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมทุกประเภท โรคภัยและสงครามที่เกิดจากความโลภและอัตตาของมนุษย์ งานจิตรวาทันไม้กลับหัวอันแหวกแนวของ Yang กลายเป็นอนุสรณ์สถานที่สื่อถึงลาวร้ายบาวอย่างในอนาคตอันเป็นหายนะของมนุษยชาติ เราต่างอยู่บนชายขอบ

ห้องมีนัยสำคัญในประเทศฝั่งตะวันออก หัวในบริบททางศาสนา วัฒนธรรม และการเมือง และหยั่งรากลึกในพิธีกรรมเก่าแก่กับชีวิตประจำวันในสังคมไทย ชื่อเดิมของประเทศไทยคือ ‘สยาม’ นั้นหมายถึงทองในภาษาสันสกฤต และพระพุทธเจ้าก็ได้รับการบรรยายว่ามี ‘พระอริสโหง’ ในงานจิตรวามเฉพาะพื้นที่ที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างสูงของ Vong Phaophanit และ Claire Oboussier’s (หน้า 236) ที่ตั้งอยู่บนเกาะหินหน้าแหลมห้องเดียวชื่อดัง หาดอ่าวพระนาง ในจังหวัดกระบี่ ศิลปินร่วมงานกับช่างฝีมือท้องถิ่นเพื่อตัดทองที่ส่วนล่าง

ทองเกาะด้วยวิธีการปิดทองที่ปรากฏในหลายวัฒนธรรม เป็นการหาเครื่องหมาย ‘ขอบ’ บนดินส่วนที่อยู่เหนือน้ำทะเลสีเขียว เครื่องหมายสีทองบนเกาะที่ต้องแสवादิത്യสามารถมองเห็นได้จากระยะไกล ศิลปินกล่าวว่ามันเป็นการสร้าง ‘เส้นแบ่งทองคำระหว่างแผ่นดินกับทะเล เป็นขอบธรรมชาติที่พร้อมจะสลายหายไปได้เสมอ... เส้นสีทองนี้เชื่อมโยงสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับสิ่งทางโลก สิ่งที่จับต้องไม่ได้กับสิ่งที่จับต้องได้...’

ในนิทรรศการครั้งนี้ Zhao Zhao (หน้า 298) ใช้ทองในการใส่คุณสมบัติของความหรูหรา อำนาจที่คนไผ่ฝันหา และมรดกตกทอดทางวัฒนธรรมของทองให้กับจอมบริโภครที่ธรรมดาที่สุดในชีวิตประจำวัน ซึ่งก็คือสับปะรด อันเป็นจวงราคาถูก นิยมในหมู่นักท่องเที่ยว แต่เป็นตัวแทนของประเทศไทยได้เป็นอย่างดี ศิลปินหล่อประติมากรรมสำริดรูปสับปะรด และใช้เทคนิคการเคลือบทองแบบดั้งเดิมซึ่งปัจจุบันกำลังจางหายไป และใช้ในการผลิตรูปเคารพทางศาสนาพุทธแบบทิเบตเท่านั้น เทคนิคนี้ทำให้ทองซึมเข้าไปในพื้นผิวสำริด ทำให้ศิลปินสามารถเพิ่มความจัดจ้านของรูปลักษณ์ตลอดจนมูลค่าของชิ้นงานได้ตามแผนการแรกเริ่ม Zhao เสนอโครงการการแสดงและงานจิตรวามที่อลังการ โดยจะให้มีการแสดงกายกรรมไต่เชือกโดยนักแสดงมืออาชีพในพิธีเปิดงาน เพื่อนำสับปะรดสีทองนี้ไปติดตั้งระหว่างภูเขาหินลูกใหญ่สองลูกบนเกาะแอปปี โดยแขวนสับปะรดไว้กลางอากาศ สับปะรดนี้จะล่องลอย ล่องแสง ย้ายวนและดึงดูดผู้มาเยือนในฐานะไฮไลต์อย่างหนึ่งของสถานที่ วัตถุที่ธรรมดาๆ ใช้ได้ครั้งเดียวถูกเปลี่ยนเป็นสิ่งล้ำค่าหรือกระทั่งศักดิ์สิทธิ์ เช่นเดียวกับพลีภัณฑ์ฟุ่มเฟือยในสังคมร่วมสมัยที่ก่อให้เกิดลัทธิใหม่ที่คนต่างกลัวโคหลูซา แม้ว่าวัตถุับเทคนิคการเคลือบทองแบบดั้งเดิม และวัฒนธรรมเชิงศาสนางองมันจะพยายามนำเสนอปลือกนอกแบบ ‘ถาวร’ เพื่อสนองตอบจินตนาการเรื่องความเป็นนิรันดร์ ความไม่จริกจิมักคงอยู่และเด่นชัดยิ่งขึ้นกว่าเดิม งานจิตรวามนี้มาพร้อมกับกลไกจบเวลาซึ่งจะตัดเชือกในช่วงเวลาที่กำหนดในนิทรรศการครั้งนี้ และปล่อยให้สับปะรดร่วงหล่นลงสู่ห้องทะเลอันดามัน เชือกคือชายขอบ จุดแบ่งระหว่างการปรากฏและการเลือนหาย และระหว่างสิ่งเฉพาะกาลกับสิ่งที่เป็นนิรันดร์ หากคุณเห็นสับปะรดสีทองเมื่อไหร่ก็อย่าได้ปล่อยมันไปเสีย

A K Dolven (หน้า 178) รับรู้และสะท้อนแนวคิดเรื่อง ‘ชายขอบ’ ในรูปแบบที่แตกต่างออกไป และสำหรับ Dolven มันก็เป็นสิ่งที่ซับซ้อนเป็นจุดออกตัวและ/หรือเป้าหมาย หรือ ‘เกาะ’ ในปี 2017 ศิลปินเดินทางมาจากเกาะ Lofoten เหนืออาร์กติกอันมีหิมะปกคลุมเพื่อเดินทางมาเยือนเกาะทางใต้ของประเทศไทยเป็นครั้งแรก ระหว่างอยู่บนเที่ยวบินจากออสโล ศิลปินได้พบกับหญิงชาวไทยที่อาศัยอยู่ในนอร์เวย์นานหลายปีและกำลังเดินทางกลับมาเยือนบ้านเกิดเป็นเวลาสั้นๆ ทั้งสองพูดคุยและแลกเปลี่ยนเรื่องราวระหว่างการเดินทาง คนหนึ่งกำลังจะจากบ้าน อีกคนกำลังจะกลับบ้าน เราเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง จากชุมชนสู่โลกกว้าง จากสถานที่คุ้นเคยสู่สถานที่ที่ยังไม่เคย

the tales ensue with a variety of versions of interpretations. Third, conceptually, in the context of wonderland, edge is precisely the border line between in and out. It is a pivotal point; precisely, like the rabbit hole in Alice’s adventures, between reality and fiction, the existent and the imagined, the material and the spiritual, the experienced and the unworldly, and ultimately, the known and the unknown. It represents the origination of a wonderland, leading one’s curiosity, and indeed, inspiring one to explore, venture and imagine.

Responding to the topic, the edge can be visual, representational, symbolic or imaginary. For example, as introduced earlier, Blume set his bamboo installation to mark the end of the floating bridge, whilst the birdcalls symbolise the starting point of the infinite. To Kensaku, the boat ‘is a small piece of floating land on a vast, open water, a life-saver’, and indeed, since Noah’s Ark in the Genesis narrative, it defines the edge between life and death. In the 21st century, with all kinds of environmental issues, diseases and wars caused by our greed and pride, Yang’s radical installation of those bottom-up trees is monumentalised, to signal something ominous, perhaps a catastrophic future of humankind. We are on the edge.

Gold is significant in many oriental countries in religious, cultural and political contexts, and it is deeply rooted in historic rituals and the everyday life of Thai society. Thailand’s former name Siam means gold in Sanskrit, and the Buddha is described as having a ‘skin of gold’. The ambitious installation by Vong Phaophanit and Claire Oboussier [p. 236] is site-specifically set on a rock island located in front of the popular tourist site Phra Nang Cave Beach in Krabi. The artists worked with local craftsmen to gild the bottom part of the island following the tradition of such a transcultural craftsmanship as a ‘border’ marked on the rock above the green seawater. Even from miles away, the golden mark on the island that is lit by the sun can be clearly identified. In the artists’ own words, it creates ‘a golden threshold between land and sea, in a natural margin that is ultimately always in transition towards disappearance... It reconnects the sacred with the earthly, the immaterial with the material...’

In this Biennale, Zhao Zhao [p. 298] uses gold, too, to graft the quality of luxury, the desired power, and

its cultural legacy, onto one of the most common daily consumables – inexpensive, touristic but representative – a pineapple. The artist cast a life-size bronze sculpture of the fruit, and employed a traditional gilding technique (*liujin*), which is now fading out from tradition and is only preserved in the production of Tibetan Buddhist statues. This particular technique made the gold penetrate the surface of the bronze, and enabled the artist to maximise the visual density as well as the value of the piece. In his highly original plan, Zhao proposed a breathtaking project including a performance and installation – a tightrope walk conducted by a professional at the opening event to install this gold pineapple between the two large rock mountains of the Happy Island, being suspended in the air. It wafts, sparkles, charms and flirts there, attracting further visitors, as the highlight of the site. A disposable object from our secular world has been turned into something invaluable or even spiritual, like any luxury product in contemporary society, extended to a new cult for people to worship. Although the materials, the traditional techniques of the gilding and the gold’s religious cultural context attempt to offer a ‘permanent’ coat to satisfy the imagination of eternity, the temporality remains, and is reinforced in a dramatic development. This installation is equipped with a timed mechanism to cut the rope at a precise time on a certain day of the Biennale and to drop the pineapple into the Andaman Sea. The rope is the very edge here, decisive between the appearance and disappearance, and between the provisional and the eternal. If you see the gold pineapple, do not let it go.

A K Dolven [p. 178] senses and reflects the notion of ‘edge’ in a different way; and to her, it is sophisticated, as a point of departure and/or of destination, or indeed, as the ‘island’. In 2017, for the first time, the artist travelled all the way from her snowy island home above the Arctic in Lofoten to the islands in southern Thailand. On her flight from Oslo, she met a Thai woman who had lived in Norway for many years and was now returning to the country, also for a short visit. They talked and exchanged stories during the journey: one was leaving, and the other returning. We travel – from one place to another, from the local to the global, and from the familiar to the unexplored. We

พบเห็น เราเดินทางด้วยเหตุผลที่หลากหลาย หวังสัมผัสใจหรือจำใจเพื่อชีวิต เพื่องานหรือการศึกษา เพื่อการเมือง เพื่อสภาพภูมิอากาศ หรือสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น เพื่อความอยากรู้อยากเห็น และเพื่อความรัก ระหว่างการเดินทางรอบโลกของเรา เราค่อยๆ ตัวเล็กลง และในเวลาเดียวกันก็สร้างระยะห่างทั้งทางกายภาพและทางความคิด ไม่ว่าจะใกล้หรือไกล การอยู่ห่างจากสิ่งที่เคยอยู่ สิ่งที่เป็น ‘เกาะ’ ของเราอาจทำให้เรารู้สึกเป็นอิสระ หรือในทางกลับกันก็อาจวิตกกังวล และสามารถสร้างสุขหรือความปรารถนาที่จะใกล้ชิดกับผู้อื่นมากขึ้น หันไปที่ศิลปินเดินทางมาពីจังหวัดกระบี่ Dolven ก็ตั้งใจที่จะสร้าง ‘เกาะ’ ขึ้น เกาะดั้งเดิมเป็นสถานที่ที่มีแพฟิชและสัตว์อาศัยอยู่ และถูกคลื่นกัดเซาะให้หดเล็กลงวันแล้ววันเล่า ศิลปินทำให้เกาะเกิดใหม่ได้โดยการสร้างบ้านไม้ไผ่แบบดั้งเดิมของไทยเพื่อเพิ่มสีสันและใส่ความเป็นมนุษย์ให้แก่ขุนเขา โดยมีเสาไม้ไผ่อีกสองสามต้นเป็นหลักปักทัศนียภาพการเข้าถึงบ้านหลังนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของระดับน้ำ มิเช่นนั้นมันจะเป็นเพียงบ้านสีฟ้าที่ตั้งอยู่ริมผ້วย่างโดดเดี่ยวและไม่ข้องเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมจากเกาะเท่านั้น ภายในตัวบ้านแลดูเรียบง่าย หน้าต่างสีขาวหันไปไปคนละทิศทาง เผยทัศนียองโหดหิน เล่นชอบฟ้ากับเกาะอื่นๆ ที่อยู่ไกลออกไป พิชพรรณเขียวขจี และทะเลสีมรกตกับหาดทรายสีขาวปลอดที่อาจมีการแต่งแต้มโดยบันทึกนี้หลากสีที่มาจากแดนไกล งานจิตวางเสียงภายในคือเสียงของชายหญิงที่อ่านถ้อยคำสะสลายในภาษาอังกฤษ ไทย และนอร์เวย์ ‘คุณจากเกาะของคุณมาหรือเปล่า’ ... ‘ฉันมีเกาะของฉันอยู่แล้ว’ / คุณอยากแวะมาที่เกาะของฉันไหม’ ... ‘คุณอยากออกจากเกาะของคุณรีเปล่า’ ... ‘เมื่อก่อนมีป่าโกงกางเยอะมาก’ ... ‘ฉันไม่อยากจากไปไหน’ ... ‘บ้านเรือนใกล้ชิดกันมาก / ผู้คนใกล้ชิดกันมาก / สัมผัสคุณด้วยหิมะที่ปลายนิ้ว’ ... ‘ฉันอยากกลับมาอีกโห้’ ... ‘คุณจะไปไหม / โอกาสใหม่’ๆ’ ... ‘ฉันพอใจที่ได้อยู่ตามลำพัง’ ... ‘มันเปลี่ยนไป / ฤดูร้อนเปลี่ยนไป / ฉันออกจากเกาะหลังจากที่เาตาย / เขาจับไม้ได้อีกต่อไป / เกาะกลายเป็นบ้านของเขา...’

ก่อนและหลังการเดินทาง ขณะกระโดดจากเกาะหนึ่งไปยังอีกเกาะหนึ่ง เราอาจถามว่า ‘อะไรคือเกาะของคุณ’ สิ่งนี้ปลูกเร้าสำนึกของความเป็นส่วนหนึ่ง และความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่ค้นพบกับคนอื่นๆ ที่อยู่ที่นี่ และในเวลาเดียวกันก็สำรวจจิตจำกัถของสิ่งที่เรามีประสบการณ์ และเข้าใจธรรมชาติของเวลาและชีวิตที่ปรารถนาแท้จริงแล้วเกาะทุกแห่งล้วนเชื่อมต่อกันโดยมีน้ำทะเลเป็นตัวคั่นกลางหรือเปล่า หรือถึงที่สุดแล้วใครคือเกาะของคุณ และอีกครั้งหนึ่ง คุณจากเกาะของคุณหรือไม่

ในวัฒนธรรมตะวันตกมีความเชื่อว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ที่ซึ่งปรากฏการณ์ต่างๆ เช่น ฝน หิมะ ลม และดวงจันทร์ เป็นสิ่งที่ควรเคารพ ตัวอย่างเช่น ชาวญี่ปุ่นมีคำเรียกสำหรับฝนอยู่มากมาย และมีชื่อลมอีกกว่าสองพันชื่อที่เชื่อมโยงกับสำนวนต่างๆ และในประเทศจีน *feng (ลม) yu (ฝน) xue (หิมะ) yue (ดวงจันทร์)* ก็มีบทบาทสำคัญในกวีนิพนธ์ยุคเก่าในการเชื่อมโยงและตีความความเป็นมนุษย์ของเราให้สัมพันธ์กับโลกที่อยู่เหนือความเข้าใจของเรา

Rikuo Ueda (หน้า 270) สะท้อนแนวคิดเรื่อง ‘ชายขอบ’ ที่แบ่งชีวิตหาโลกของเรารอกจากโลกที่มองไม่เห็น และในวนของเงา ลมก็คือภาษา ศิลปินใช้กลไกว่าง่าย ๆ ที่ติดตั้งไว้ในธรรมชาติเพื่อเชิญให้สายลมหึ่งร່องรอยเอาไว้ สมัยยังหนุ่ม Ueda เดินทางไปทั่วโลกโดยที่ไม่มีเงิน เขาได้พบกับชายชาวสก็อตชื่อ Peter Lyth ที่แต่งกลอนให้เขาเป็นของวันวันเกิด ‘ฉันว่าเราคิดมากไป / และมองไม่เห็น / ภาพสะท้อนของนิรันดร์ในสิ่งเรียบง่าย / เราถูกตัดขาดจากแหล่งกำเนิดชีวิตของเรา / และความรักที่สูญหายก็คือแหล่งที่มา / ของความสูงส่งและความปิติยินดี’ นับแต่นั้นเป็นต้นมา บทกวีของ Peter ก็เป็นหัวใจสำคัญในแนวคิดของผลงานของเข Ueda สร้างสิ่งพิเศษและเป็นส่วนตัวขึ้นในจังหวัดกระบี่ เขากล่าวไว้ว่า

หลังจากกรรยาของผมเสียชีวิตไปเมื่อ 6 เดือนก่อน ผมก็มาที่กระบี่เพื่อค้นคว้าสำหรับงาน Biennale นี้ ตอนนั้นผมทำไปสการดจากโบไม้ โดยมีผมเป็นผู้วาดลวดลายลงไป ผมส่งไปสการดนั้นไปให้กรรยา... และผมก็ยกรอให้เธอตอบกลับมานับตั้งแต่วันนั้น ในกลศาสตร์ควอนตัม ชีวิตและความตายจะไม่แตกต่างกัน ศาสนาพุทธและคัมภีร์พระเวท เคยกล่าวไว้แล้วเมื่อหลายพันปีก่อน แนวคิดเรื่องจักรวาลดังกล่าวคือชายขอบสำหรับผมในจังหวัดกระบี่...เมื่อสายลมของกระบี่ลากเส้นหนึ่ง เราจะได้ยินเสียงของกิบนรีที่กำลังเล่นกัน

Ueda อ่านหนังสือมากมายหลายเล่มระหว่างที่กรรยาล้มป่วย เขาเริ่มใคร่ครวญเรื่องชีวิตผ่านการสำรวจองค์ความรู้ทางารแพทย์และวิทยาศาสตร์ และที่สำคัญกว่านั้นคือปรัชญาและความเชื่อทางศาสนา เขากล่าวต่อไปว่า ‘ในญี่ปุ่น ทุกคนรู้จักคำสอนของศาสนาพุทธที่ว่า *shiki soku zeku ku, ku soku zeshiki*’ (ทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า ความว่างเปล่าคือตัวแทนของทุกสิ่ง) ดูเหมือนว่าทุกสิ่งจะเชื่อมโยงกัน... ผมอยากมองเข้าไปข้างในสักนิดจากชายขอบของแดนมหัศจรรย์’

Ueda สร้างกรอบไม้รูปสี่เหลี่ยมแบบมินิมอลขึ้นมากลางบ่อน้ำในอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี ตามสุนทรียะแบบญี่ปุ่น โครงสร้างที่สมมาตรจะถูกดัดแปลงเล็กน้อยเพื่อหลีกเลี่ยงความสมบูรณ์แบบ (หรือเพื่อให้มัน ‘สมบูรณ์แบบ’) บทกวีของ William Blake ก็เป็นอีกหนึ่งแรงบันดาลใจของศิลปิน ‘การได้เห็นโลกใบเปิดทราย / เห็นสวรรค์ในดอกไม้ป่า / ถือความเป็นอนันต์ไว้บนฝ่ามือ / และสัมผัสนิรันดร์ในโมฆยามสั้นๆ’ ปีกู่ใหญ่ที่ติดตั้งกับกิ่งไม้ทำให้โครงสร้างสี่เหลี่ยมนั้นดูเหมือนลอยอยู่บนสำธาร ขยับได้ แต่ก็เปราะบางและไม่ยั่งยืน เช่นเดียวกับชีวิตของเรา ระหว่างช่วงสี่เดือนของนิทรรศการ ปีกู่ นั้นที่ติดอยู่กับปากกาและกระดาษจะขยับไปตามลม ก่อให้เกิดลวดลายที่เป็นตัวสสารจากกรรยา เป็น ‘จดหมาย’ ที่เธอส่งกลับมาถึงศิลปินในภาษาที่เาจะเข้าใจ

travel for various reasons, volunteered or forced, for life, for work or education, for political, climate or better environments, for curiosity, and for love. Through our journeys around the globe, we diminish and, at the same time, create distances – short or long, physical or mental. Being away from where we were – the ‘island’ – that distance can somehow provide a sense of freedom or, conversely, an anxiety, and can build a particular aesthetic or generate a desire to be closer and more intimate. As soon as she arrived in Krabi, Dolven had a vision to make a small island an ‘island’. That original island was only inhabited by plants and animals and washed by the waves day after day. By the building of a bamboo house in a traditional Thai style to colour and humanise the mountains, with a few more bamboo poles that punctuate the landscape, the island is re-born. The house can be accessible depending on the tide; otherwise, it is blue from ashore, isolated, only attached to the island. You are invited. The interior appears to be casual, with four windows facing the different directions introducing the rocks, the faraway horizon with another island, green plants, and the turquoise sea and white sand, occasionally dotted by a few colourful bikinis landed from elsewhere. The sound installation reads poetic lines with the voices of women and men in English, Thai and Norwegian: ‘did you leave your island’ ... ‘I have an island already / would you like to come to my place / did you leave’ ... ‘do you want to leave the place’ ... ‘there were lots of mangrove forests then’ ... ‘I don’t want to leave’ ... ‘the houses are very close / the people are very close / touching you with snow on my fingertip / do you want to leave the place / I have an island already’ ... ‘I want to return soon’ ... ‘will you leave / new opportunities’ ... ‘I am happy alone’ ... ‘it changed / the summer changed / I left the island after he died / he could not move anymore / the island became his home...’

Before and after the journey, hopping from one island to the next, one might ask: *what* is your island? It evokes a sense of belonging, and the perceptions of the discovered, of the other there; at the same time, it examines our limits of what we experience and understand, the temporal nature and desired life. Are islands in fact all connected, and just affectedly separated by the water? Or ultimately, *who* is your island? And again, *did you leave your island?*

In oriental culture, it is believed that we are all part of nature where natural phenomena and beings, such as rain, snow, wind and the moon, are very much appreciated. In Japan, there are many different words and expressions for rain, for instance, and more than two thousand names of winds, associated by many idioms; and in China, *feng* (wind), *yu* (rain), *xue* (snow) and *yue* (moon) have always played central roles in classic poetry to connect and translate our humanity to a world beyond our understanding.

Rikuo Ueda [p. 270] reflects upon the ‘edge’ that divides our earthly life from these unseen worlds. And in his work, wind is the language. The artist usually devises very simple mechanisms left in nature to invite wind to shape the marks. When Ueda was young, he wandered penniless around the world, and he met a Scottish man named Peter Lyth, who wrote a poem for his birthday: ‘I think we think too much / and fail to see. / In simple things reflection of eternity / We are cut off from our own life sources. / And love is lost, a source of / Joy and ecstasy’. From then on, Lyth’s lines have been central to the concept of the artist’s works. In Krabi, Ueda made something special and very personal. As he discusses:

After my wife passed away six months ago, I came to Krabi for the research of the Biennale. At that time, I set up a postcard on a garden leaf to have a drawing on a postcard by the wind of Krabi. I sent it to my wife from there ... and I am waiting for the reply from her since then. In quantum mechanics, there seems to be no difference between life and death. Buddhism and Veda have already said that thousands of years ago. That cosmic view is the edge for me at Krabi... When the wind of Krabi draws one line, we will hear the sound Kinnaree play.

Ueda read a lot of books when his wife was ill and started to meditate on life through the exploration of medical and scientific knowledge and, more helpfully, philosophical and religious beliefs. As the artist continues: ‘In Japan, everyone knows Buddhism’s teaching – *shiki soku zeku ku, ku soku zeshiki* (all things are empty, whilst the nothingness represents everything). It seemed that

และในสวนเดียวกันนี้ Ueda ยังติดตั้งงานจิตรวามิโมโอะเจิดขึ้นไว้กับต้นไม้ที่เลือกมาในตำแหน่งต่าง ๆ เพื่อสร้างผืนกลุ่มดาวนายพรานเป็นจักรวาลที่เชื่อมต่อกัน แต่ละจุดมีกระดาดขี้เหล็กๆ ห้าชิ้นติดอยู่ที่ปลายลวด ในกระดาดมีข้อความ ‘มีชีวิต เสียชีวิต มีชีวิต เสียชีวิต’ ที่สั้นໄໄไปตามลมเหมือนვნนกอื่นเปราะบาง ถัดจากงานจิตรวานั้น มีข้อความบนแผ่นอะคริลิกเขียนว่า ‘ฉันรอวันที่ใช่ / เมื่อฉันกลายเป็นผิวน้ำทะเลสาบ / นอนอยู่ใต้เหือกเงาติเบต / หีสะห่อนหูกส้าง / มานานหลายพันปี...’

ชีวิตประจำวัน

นิทรรศการนี้พัฒนาขึ้นได้จากการค้นคว้าอย่างจริงจังร่วมกับศิลปินที่เข้าร่วม ในการศึกษาสถานที่และวัฒนธรรมของจังหวัดกระบี่หนึ่งในขั้นตอนที่มีคุณภาพที่สุดคือการเยี่ยมชมสถานที่ซึ่งทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์สามประการ ได้แก่ หนึ่ง เพื่อให้ภัณฑารักษ์และศิลปินมีโอกาสทำความเข้าใจสถานที่ที่ธรรมชาติและพื้นที่สาธารณะเพื่อการพัฒนางานเฉพาะพื้นที่ สอง เพื่อสร้างพื้นที่ให้เราได้เรียนรู้จากชุมชนท้องถิ่น รวมถึงธรรมชาติที่พวกเขามีต่อธรรมชาติ ศิลปะ และการท่องเที่ยว และสาม เพื่อสร้างสะพานเชื่อมโลกสากลกับชุมชน ผู้สร้าง (ภัณฑารักษ์ ศิลปิน และผู้ผลิตระดับท้องถิ่น) และผู้ชม (ผู้อยู่อาศัยและนักท่องเที่ยว) และเชื่อมศิลปะเข้ากับชีวิตประจำวัน

กระบี่เป็นสถานที่ที่อื้อเพื่อซึ่งคอยต้อนรับแงจากทั่วโลกมาร่วมแบ่งปันความงามของหัวคัศน์ธรรมชาติ ซึ่งในแง่หนึ่งได้หยุดนิ่งไปเพราะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่มีหวั้ McDonald’s หรือให้ผู้มาเยือนได้สัมผัสกระบี่ ‘จองแห่’ นักท่องเที่ยวมาถึงและจากไป แต่พวกเขาน่าอะไรไปด้วยและหิวอะไรไว้เบื้องหลังบ้าง

Thailand Biennale นำเสนอสิ่งใหม่ที่นำตื่นเต้นในขั้นตอนการพัฒนาช่วงสั้นๆ พิธีเปิดงานที่จัดโดย สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย จังหวัดกระบี่ และเป็นเครือข่าย เป็นพิธียิ่งใหญ่และไม่ธรรมดาสำหรับประวัติศาสตร์ของสถาบัน Biennale มีการชักชวนนานหลายวัน มีการควบคุมการจราจร มีการจัดทำตราสัญลักษณ์ แผ่นป้าย และลูกโป่งประชาสัมพันธ์งานในพื้นที่รอบๆ หาดนพรัตน์ธาราอันเป็นสถานที่หลักมีการเดินขบวนนานหลายชั่วโมง โดยคนนับร้อยในเครื่องแต่งกายหลากหลายเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรม ศิลปะ และทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น มีการร้องเพลงและเต้นรำ ปิดท้ายด้วยดอกไม้ไฟและการฉายแสงเลเซอร์เป็นข้อความ Edge of the Wonderland ตอนธีรัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่ระดับสูงของประเทศไทยมาถึงชุมชนคลองประสงค์ที่ผู้อยู่อาศัย 98% เป็นชาวนุสลิမ် หมู่บ้านเล็กๆ ก็ตื่นตัวและศึกักไปด้วยพิธีเฉลิมฉลองเสื้อผ้าหลากสี และเสียงเชียร์ของผู้คน แต่ทุกอย่างก็กลับมาเรียบสงบและซึ้งซ้ำอีกครั้งเมื่อผู้มาเยือนทั้งหมดจากไป

อะไรคือชีวิตประจำวันที่แท้จริงในจังหวัดกระบี่เบื้องหลังหน้าาก

ที่ประกอบด้วยจากแดนมหัศจรรย์ ทยะจากวันหยุดพักร้อน และการแสดงแปลกตา ชีวิตประจำวันในกระบี่มีจังหวะของมันเองและไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ กระนั้น อย่างที่ได้กล่าวไปแล้ว ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวตลอดจนชีวิตชาวบ้านอาจถูกจัดจังหวะหรือเผยตัวออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกันไป การจัดจังหวะเป็นสิ่งที่ดีสำหรับการเปิดแง่มุมทางความคิดใหม่ๆ ขณะที่ชีวิตประจำวันยังคงดำเนินต่อไป

วิสัยทัศน์ของเราคือการสร้างงานนิทรรศการร่วมกับชุมชนสำหรับคนทั่วโลก มากกว่าจะเป็นการโยนอิว่น์ศิลปะระดับสากลลงมาเฉยๆ ในแง่หนึ่ง การสร้างความเท่าเทียมกันผ่านประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นการถอดลำดับชั้นทางวัฒนธรรมออกไปในลักษณะนี้มีความเกี่ยวพันกับธรรมชาติศิลปะร่วมสมัยที่มีความเป็นโลกาภิวัตน์มากขึ้นทุกขณะ และในอีกแง่หนึ่ง มันเป็นการคืนศิลปะกลับสู่สายธารชีวิตประจำวันในจังหวัดกระบี่ และผลิตผลงานที่นอกจากจะหาขึ้นเฉพาะที่แล้วยังเปี่ยมด้วยความเข้าใจและข้อเสนอเรื่องความยั่งยืนของสถานที่ นอกจากนี้สิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้ว ศิลปินอย่าง Map Office (หน้า 196) ยังสร้าง *Ghost Island* จากการร่วมงานกับชาวประมงและชุมชนชาวเล เพื่อสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับสถานการณ์สภาพแวดล้อมทางทะเลในปัจจุบันที่เผชิญมลพิษจากขยะหรืออวนดักปลาที่สาบสูญ Dane Mitchell (หน้า 116) รวบรวมเสียงเพลงของนกหลายสายพันธุ์ที่สูญพันธุ์ไปแล้วและถ่ายหอดเสียงเหล่านั้นผ่านเสาอากาศที่ออกแบบมาให้ทำหน้าที่เป็นเครื่องส่งสัญญาณวิทยุ นำสิ่งที่มองไม่เห็นจากอดีตมาสู่ปัจจุบัน Valentina Karga (หน้า 84) ทำงานกับช่างฝีมือระดับท้องถิ่นและเด็กๆ ในชุมชนคลองประสงค์ตลอดหนึ่งเดือนเพื่อทำเสาสี่ต้นที่ทำขึ้นจากวัตถุดิบและห้กะษะงานฝีมือในท้องถิ่น โดยนำเสนอคำนิยมและแนวคิดต่างๆ ที่ก่อให้เกิดเป็น *Coming Community* ในยุคโลกาภิวัตน์ของเรา ขณะที่ Jiandyin (หน้า 290) จัดทำโครงการที่ให้สังคมได้มีส่วนร่วมเมื่อคู่ศิลปินได้ร่วมงานกับธุรกิจในพื้นที่ คนจับแห่เด็กซี และนักดนตรีรอมฏอน ในการส่งเสริมความสำคัญของพลังงานทางเลือกเพื่ออนาคตที่ดีขึ้นสำหรับโลกของเรา

ระหว่างการพัฒนา Thailand Biennale ในระยะแรก เราได้ประสบความสำเร็จมากมายในการจัดทำนิทรรศการกลางแจ้ง และเราก็เรียนรู้จากการลงมือ ศิลปินเสนอโครงการโดยอิงจากการไปเยือนสถานที่ ผ่านการอภิปราย ตรวจสอบ และอนุมัติจากคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่หลายภาคส่วนเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดทางกฎหมาย นี่คือส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน ขณะที่กลยุทธ์เชิงสร้างสรรค์ถือเป็นด้วยการเล่นแร่แปรธาตุ

Ayşe Erkmen (หน้า 208) อาจเป็นหนึ่งในศิลปินไม่กี่คนที่ไม่ได้เข้าร่วมการเยือนสถานที่สำหรับนิทรรศการครั้งนี้ แต่ศึกษาเรื่องจังหวัดกระบี่จากแหล่งข้อมูลและรูปภาพดิจิทัลจากอินเทอร์เน็ตในเบอร์ลิน เกาะปอดะคือแหล่งท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่และตั้งอยู่ตามลำพังอย่างโดดเด่นเป็นสง่า ภาพนี้ชวนให้นึกถึงผลงานชิ้นเอกของศิลปิน

everything is connected to each other... I wanted to peek inside a little from the edge of the wonder-world [*sic*]’. Ueda built the wooden frame of a cube in a minimalistic style in the middle of the pond at the Than Bok Khorani National Park. According to Japanese aesthetics, the symmetrical structure is subtly shifted to avoid perfection (or to make it ‘perfect’). William Blake’s verses were also inspiring for the artist: ‘To see a World in a Grain of Sand / And a Heaven in a Wild Flower, / Hold Infinity in the palm of your hand / And Eternity in an hour.’ With a pair of large wings constructed using tree branches, it looks as if the installation is floating on the water, animated, and yet transitory and fragile, the same as our worldly lives. During the four months of the Biennale, the pair of wings, which hold a pen and paper respectively, are moved by the wind to draw, or in other words, they are persuaded by the wind, or authorised as a ghostwriter for Ueda’s wife, to compose a ‘letter’ in their language responding back to the artist. He understands.

In the same park, Ueda also set a series of seven minimal installations attached to chosen trees in the different locations mapping out the shape of the constellation Orion, as a connected universe. Each of them consists of five little pieces of paper mounted on the tips of fine wires, carrying the repeated text – ‘alive, pass away, alive, pass away, alive’, like delicate feathers, trembling in a breeze. Next to the installation on the site, the text on an acrylic sheet reads: ‘I was waiting for the perfect day / when I became the surface of a lake / lying in the Tibetan mountains. / It has been reflecting everything / for countless thousands of years...’

The Everyday

This Biennale has been developed through rigorous research, with participating artists studying the sites and the culture in Krabi. The practice of site visits, in particular, as one of the most valuable qualitative methods, was conducted with three objectives: first, to offer opportunities for curators and artists to understand the natural sites and public spaces for the development of site-specific work; secondly, to provide a platform for us to learn from the local communities, including their perspectives of understandings

of environment, art and tourism; and thirdly, to bridge the international with the local, makers (curators, artists and local fabricators) and viewers (residents and tourists), and art and the everyday.

Krabi seems to be a generous place, welcoming guests from all around the world to share the beauty of its natural landscape, which in some way has been anaesthetised by the tourist industry, as well as its surroundings, offering McDonald’s or Starbucks, or performing some ‘authenticities’. Visitors come and go for holidays. But what have they taken away with them, and what has been left behind?

The Thailand Biennale provided something new and exciting during the short period of development. The Opening Ceremony organised by OCAC, Krabi Province and a network of collaborators was grand, an unusual event in the history of biennale institutions: days of rehearsals, traffic controls, comprehensive placement of the logos, billboards, banners and balloons across the area leading to the main site at Noppharat Thara Beach. hours of parades performed by hundreds of people in different styles of costumes promoting the local culture, arts and natural resources, singing and dancing, culminating in fireworks and laser lights projecting the title, *Edge of the Wonderland*. When the ministers of Thailand and high officials visited the Biennale and arrived in Khlong Prasong Community, for instance, where 98 per cent of inhabitants are Muslim, the small village effervesced, with ceremonial events, colourful dresses and cheering voices. And yet it became quiet and slow again immediately after all the visitors left.

What is the true everyday in Krabi behind the mask that consists of the wonderland scenes, holiday junkets and exotic performances? It has its own pace and it will not be invaded. And yet, as formerly discussed, the tourist experiences as well as the local life can be interrupted, or unfolded differently. Interruption is good, certainly for new ways of thinking, while daily life continues.

It is our vision to make a biennale with the local for the world, rather than parachuting in an international art event. Significantly, on the one hand, this kind of democratisation through the everyday experience – a dismantling of cultural hierarchies – is related to the increasingly globalised nature of contemporary art; on the other hand, it returns art back

ลัทธิเหนือจริงชาวเบลเยียม René Magritte ที่ชื่อ *the Castle of the Pyrenees* (1959) โดยตั้งชื่อผาหินว่า MAGRITTE เพื่อให้ดูคล้ายกับป้ายชื่อ Hollywood บนยอดเขาเพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อศิลปินเอกแห่งประวัติศาสตร์ศิลปะเมื่อศตวรรษก่อน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยโดยบังเอิญ ในแง่ของวิธีเปลี่ยนการท่องเที่ยวให้กลายเป็น ‘วัฒนธรรม’ หรือที่ศิลปินกล่าวว่า เป็น ‘วิธีทำให้คนมองสถานที่สำหรับวันหยุดพักผ่อนแบบจริงจังมากขึ้น’ ในเวลาเดียวกันมันก็แปรสภาพสถานที่ท่องเที่ยวนั้นให้กลายเป็นตัวอย่างอันโดดเด่นของสถานที่ทางวัฒนธรรมผ่านการพัฒนาเชิงศิลปะ หน่ว่าหลังจากพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ห้องที่นั่นตลอดเวลาหกเดือน มีการเจรจาหรือเกี่ยวกับความเหมาะสมทางเทคนิคเพื่อพิจารณาตัวเลือกต่าง ๆ และได้ข้อสรุปว่าไม่สามารถสร้างผลงานดังกล่าวในสถานที่จริงได้ ศิลปินจึงต้องหวนวนแนวคิดของตัวเองใหม่ และนำเสนอภาพที่ใช้คอมพิวเตอร์สร้างขึ้นบนแผ่นป้ายขนาดใหญ่ หิ้งไม้และนอกจากจังหวัดกระบี่แห่งนี้ไม่ใช้การยอมถอยจากแผนการดั้งเดิมหรือเป็นเพียงการประกาศเจตนาอันหรวพลัว แต่มันกลับกลายเป็นการผจญภัยครั้งใหม่ในการทดลองและสร้างมโนทัศน์ให้กับแนวคิดศิลปะในชีวิตประจำวัน ในสังคมร่วมสมัย เราใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางโฆษณาในรูปแบบของภาพบนแผ่นป้ายหรือหน้าจอ หิ้งใหญ่และเล็ก เป็นสิ่งที่เราไม่อาจหนีพ้น และเป็นตัวนิยามและนำเสนอความสมบูรณ์แบบความปรารถนาและความใฝ่ฝัน และหวัความคาดหวังถึงวันพรุ่งนี้ที่ดีขึ้นหรือภาพลวงตาของแดนมหัศจรรย์ หากงานจิตวางที่วางแผนไว้ตอนแรกเริ่มบนเกาะปอดะสามารถละลายเส้นแบ่งระหว่างประวัติศาสตร์ศิลปะวัฒนธรรมสมัยนิยม และโฆษณาการท่องเที่ยวได้ ก็ยิ่งเป็นการขยายประเด็นเรื่องสิ่งนี้จริงกับสิ่งที่จินตนาการ และท้าทายความเข้าใจที่เรามีต่อความจริงแห่งงานศิลปะ

ผมไม่แน่ใจว่าหลังจากงานครั้งนี้แล้วผมจะกลับมาที่จังหวัดกระบี่อีกเร็วแค่ไหน งานศิลปะบางชิ้นจะไม่อยู่ที่นั่นอีกต่อไป และบางชิ้นอาจเสื่อมโทรม แปรสภาพ หรือสูญหายไปตามแนวคิดที่วางไว้ นี่คือธรรมชาติของโลกอันไม่จีรัง แต่ผมก็เชื่อว่าชีวิตในจังหวัดกระบี่จะดำเนินต่อไปตามปกติ และน้ำทะเลก็จะคงความใสกระจ่างแบบแดนมหัศจรรย์ต่อไป อันที่จริง ผมไม่เคยไปเยือนแดนมหัศจรรย์ที่ว่า แต่ผมก็ได้พบกับจินตนาการของผม ผ่านหน้าต่างของ Dolven ด้วยปีกของ Ueda และโดยมีเครื่องหมายของ Erkmen เป็นเครื่องนำทาง

as part of the daily flow of Krabi life and produces the works not only for site-specificity, but also with full awareness and propositions of site-sustainability. In addition to what has been discussed already, for example, Map Office [p. 196] shaped their *Ghost Island* in collaboration with fishermen and sea gypsies' communities to raise awareness of the current plight of the marine environment, polluted by waste and abandoned or lost fishing nets; Dane Mitchell [p. 116], meanwhile, collected the songs of the birds that are already now extinct and broadcast them through the specially designed antennas linked to a functioning radio transmitter, extending the unseen from the past into the present; Valentina Karga [p. 84] worked with local craftspeople and a group of children in Khlong Prasong over a month to establish four pillars that were built entirely with local materials and craftsmanship, representing different values and ideas, and forming a *Coming Community* during our present time of globalisation; and Jiandyin [p. 290] conducted a socially engaged project whereby the artist duo collaborated with local businesses, taxi drivers and Ramadan musicians to promote the importance of alternative energy for the better future of our planet.

During the development of this very first edition of the Thailand Biennale, with the series of challenges increased by the nature of such an outdoor exhibition, we are learning through the process. Artists' proposals were initiated primarily based on their site visits and then discussed, re-examined and approved by a range of committees and authorities, according to laws, rules and regulations that we respect. This is also the everyday, whilst creative strategy is the alchemy.

Ayşe Erkmen [p. 208] is one of the very few artists who participated in this Biennale without a site visit. She learnt about Krabi through digital resources of textual and visual references from Berlin. On the Internet, Poda Island is cited as a tourist landmark of the region – heroically stand-alone. The image somehow stimulated the reminiscence of the Belgian surrealist artist René Magritte's masterpiece, *The Castle of the Pyrenees* (1959). In her original proposal, Erkmen simply named the rock 'MAGRITTE', to be produced as a type of Hollywood sign on top of a mountain, as a homage to the master of twentieth-century art history.

Coincidentally, this is precisely in line with OCAC's strategy in terms of how the touristic could be turned 'cultural', or, in the artist's words, 'how the place [for holidays] could be treated more seriously'. At the same time, through the artistic development, it transforms that very 'tourist' site as an iconic example to a 'cultural' one. However, after discussing the plan with the local authorities over the course of more than six months, negotiating with the local technical capacities for a range of options, it was not in the end possible to materialise the installation in situ. The proposal was therefore revisited by the artist with an alternative: to present a computer-generated image on billboards within and beyond Krabi. It is not a compromise of the original plan, nor merely a powerful statement of intent; instead, it becomes a new adventure to experiment with and conceptualise the artistic idea in the everyday. In our contemporary society, we are surrounded by advertisements in the visual forms of billboards and screens, big or small, inescapable, defining and endorsing perfections, desires and dreams, and extending our expectations of a better tomorrow, or illusions of a wonderland. If the initially planned installation to realise the work site-specifically on Poda Island can blur the boundaries between art history, popular culture and tourist advertisement, then this billboard proposal together with its presentations as the cover of this Thailand Biennale catalogue, further advances what can be considered real or imagined, and challenges our understanding of the authenticity of artwork.

I am not sure how soon I will return to Krabi again after this Biennale. Some artworks will no longer be there, and some might have been weathered, transformed or lost as a part of the artist's ideas. That is the nature of this temporary world. I suppose, however, that life in Krabi flows on as usual, and the seawater stays crystal to float the wonderland ... as usual. In fact, I have never been to that wonderland: it is only through Dolven's windows, with Ueda's wings and guided by Erkmen's sign, at its very edge, that I meet my imagination.

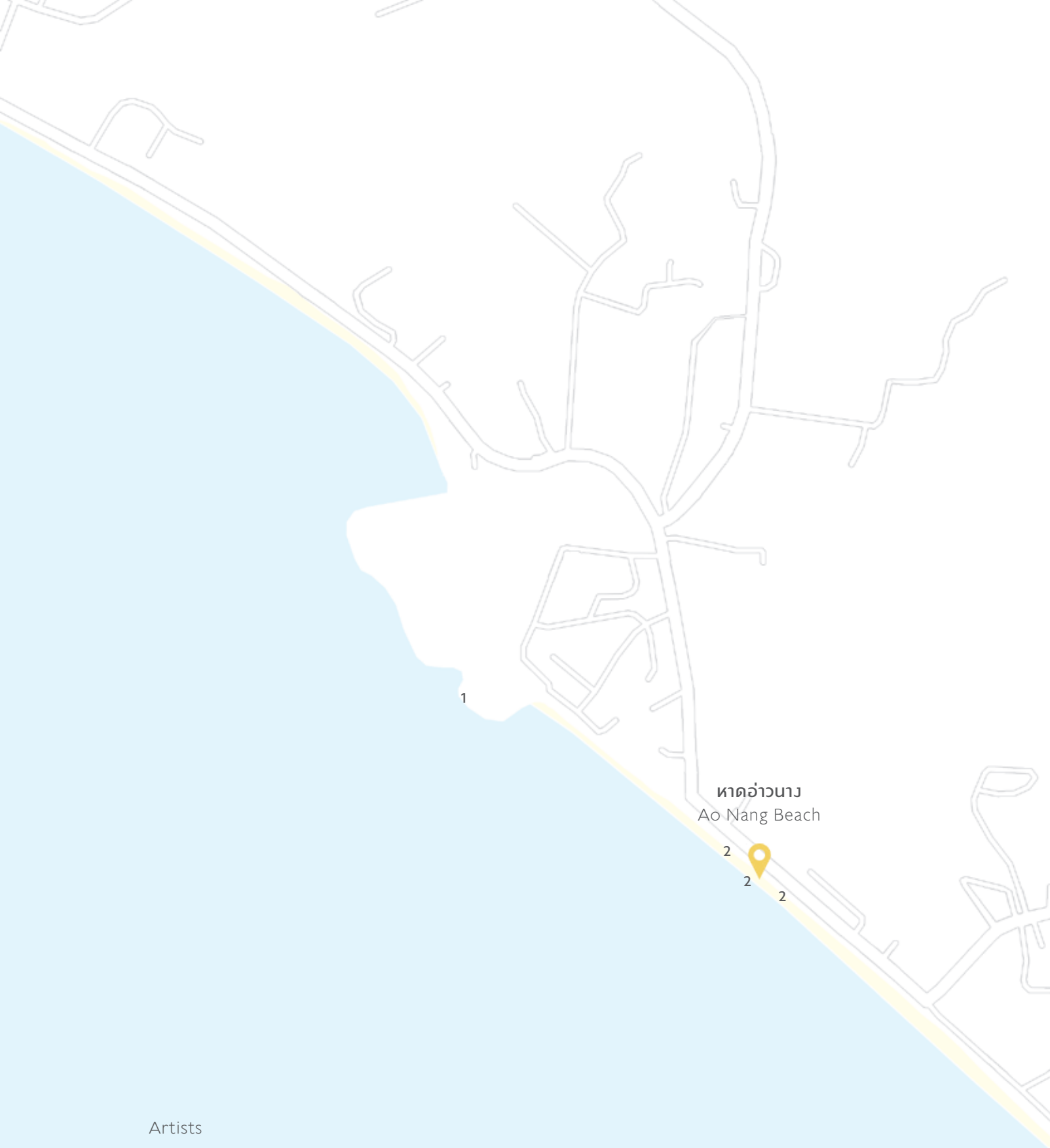
Artists

228	Alfredo & Isabel AQUILIZAN	164	Chong Boon POK
174	Vladimir ARKHIPOV	124	Ben RIVERS & Anocha SUWICHAKORNPONG
232	Aram BARTHOLL	168	Chemi ROSADO-SEIJO
96	Lucy BEECH	240	Chusak SRIKWAN
68	Félix BLUME	266	Richard STREITMATTER-TRAN & Visarnsak SAVANGKAEW
178	A K DOLVEN	202	Jedsada TANGTRAKULWONG
100	Saravudth DUANGJUMPA	128	Kamol TASSANANCHALEE
208	Ayşe ERKMEN	44	TRAN Luong
76	Takafumi FUKASAWA	54	TU Wei-cheng
260	Amber GINSBURG, Sara BLACK & Charlie VINZ	270	Rikuo UEDA
184	Rania HO	132	Panya VIJINTHANASARN
148	Dusadee HUNTRAKUL	276	VERTICAL SUBMARINE
104	Aki INOMATA	280	WANG Sishun
80	Mella JAARSMA	90	WANG Wei
290	JIANDYIN	136	WANG Yuyang
84	Valentina KARGA	252	Jana WINDEREN
108	Yuree KENSAKU	244	Tori WRÅNES
188	Bharti KHER	140	YANG Zhenzhong
212	Ignas KRUNGLEVIČIUS	60	ZHANG Peili
192	Alicja KWADE	298	ZHAO Zhao
112	Oliver LARIC	284	ZHENG Bo
38	Kamin LERTCHIPRASERT & Suriya UMPANSIRIRATANA		
218	LEUNG Chi Wo		
294	LU Pingyuan		
152	LUXURYLOGICO		
196	MAP OFFICE		
156	MAYRHOFER-OHATA		
116	Dane MITCHELL		
160	Vichoke MUKDAMANEE		
222	Camille NORMENT		
50	Donna ONG		
120	Giuseppe PENONE		
236	Vong PHAOPHANIT & Claire OBOUSSIER		

Sites

หาดอ่าวนาง
Ao Nang Beach

Artists
¹ Kamin LERTCHAIPRASERT 8.035278, 98.816111
² TRAN Luong 8.033000, 98.819889

Kamin LERTCHAIPRASERT & Suriya UMPANSIRIRATANA

No Sunrise No Sunset

Kamin Lertchaiprasert obsesses on life and truth. His artistic practice has been a means to discover and explore the relationships between and beyond those two words. For the last thirty years, his practice has evolved from the interest of the self to the relationship with others. It results in various projects that involve an element of collaboration, participation and simply learning together. One notable example is the 31st Century Museum of Contemporary Spirit, a spiritual and conceptual museum that has travelled to many countries and appreciated by many people. Rather than consider his projects as site-specific art, Lertchaiprasert has named them Life-specific. His approach combines the contextualisation of the physicality of the space and the spiritual aspects of life in general. The aim is to convert the site-specificity into what can be seen as a condition of universality.

For Thailand Biennale, Lertchaiprasert is collaborating with Suriya Umpansiriratana, a Bangkok-based architect whose approach is well-known for being inspired by the meditative experience and simplicity of Theravada Buddhism. During the research trip in early 2018, the artist and the architect showed a great interest in the prehistoric sites in Krabi. They organised a visit to see the caves in the Ao Luek district where a series of thousand-year cave paintings were discovered. Inspired by the prehistoric conditions, they created a cave-like architecture where prehistoric human conditions are highlighted. In the cave stands a sculpture of Yai Sa, an elderly lady who has been waiting for her partner who left home to find the ultimate truth. For Lertchaiprasert, she is the symbol of love and waiting, which are human qualities. On the contrary, the exterior was designed with a very minimal, but contemporary style in order to blend in with the environment.

For their artwork, they chose a cliff that is in a hidden location where tourists and locals alike find a peaceful refuge from the business of the resort town. Not only does *No Sunrise No Sunset* respond to Krabi and Ao Nang, but also to the conditions of living. The artists argue that the work can also be made to be viewed everywhere because, “The sun doesn’t move, but the world is spinning by itself”.

Bangkok

คามิน เลิศชัยประเสริฐ หลงใหลในชีวิตและจักรรรณ งานศิลปะของเขาเป็นช่องทางสู่การค้นพบและการสำรวจสายสัมพันธ์ที่อยู่เหนือและระหว่างคำสองคำนี้ ตลอดสามสิบปีที่ผ่านมา งานของเขาพัฒนาจากความสนใจเรื่องตัวตนไปสู่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ก่อให้เกิดโครงการมากมายที่เกี่ยวข้องกับการร่วมมือ การเข้าร่วม และการศึกษาไปด้วยกัน ตัวอย่างที่โดดเด่นชิ้นหนึ่งคือ 31st Century Museum of Contemporary Spirit พิพิธภัณฑ์เชิงจิตวิญญาณและเชิงมนโให้คนที่เดินทางมาแล้วหลายประเทศและมีผลงานเข้าร่วมมากมาย แทนที่จะมองว่าโครงการของเขาเป็นงานศิลปะเฉพาะพื้นที่ คามินเรียกมันว่าศิลปะเฉพาะชีวิต แนวทางของเขาผสานการสร้างบริบทของภาวะกายภาพของพื้นที่กับมิติเชิงจิตวิญญาณของชีวิตโดยทั่วไป โดยมีเป้าหมายคือการเปลี่ยนความเฉพาะพื้นที่ให้กลายเป็นสิ่งที่มองดูได้ในแว่นใจของความเป็นสากล

สำหรับ Thailand Biennale คามินร่วมมือกับสุริยะ อัมพันศิริรัตน์ สถาปนิกจากกรุงเทพฯ ที่ขึ้นชื่อเรื่องแนวทางการทำงานที่ได้แรงบันดาลใจจากประสบการณ์ในการทำสมาธิและความเรียบง่ายของศาสนาพุทธ นิกายเถรวาท ระหว่างการเดินทางค้นคว้าเมื่อต้นปี 2018 ศิลปินและสถาปนิกแสดงความสนใจในสถานที่ก่อนประวัติศาสตร์ในจังหวัดกระบี่ และจัดการเดินทางไปเยือนถ้ำในอำเภออ่าวลึกที่มีการค้นพบภาพผนังถ้ำอายุหลายพันปี แรบบันดาลใจจากสถานที่ก่อนประวัติศาสตร์ ทำให้พวกเขาสร้างสถาปัตยกรรมคล้ายถ้ำที่เน้นย้ำสภาวะมนุษย์ก่อนประวัติศาสตร์ ในถ้ำมีประติมากรรมยาสา ซึ่งเป็นหญิงชราที่เฝ้ารอสามี ซึ่งจากบ้านไปเพื่อตามหาจักรรรณสูงสุด สำหรับคามิน ยายสาคือสัญลักษณ์ของความรักและการรอคอย อันเป็นคุณสมบัติที่มีอยู่แล้วในตัวมนุษย์ ในทางกลับกัน ภายนอกถ้ำได้รับการออกแบบอย่างมีนิมอล แต่ร่วมสมัยเพื่อให้กลมกลืนเข้ากับสภาพแวดล้อมได้

แม้ว่าพวกเขาจะเลือกผาที่ซ่อนอยู่ในทำเลที่นักท่องเที่ยวยและคนในพื้นที่ใช้เป็นที่พักหลบหนีจากความวุ่นวายของเมืองตากอากาศเป็นที่ตั้งผลงาน *No Sunrise No Sunset* ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นให้ตอบสนองกับกระบี่หรืออ่าวนางเท่านั้น แต่ยังตอบรับกับแว่นใจของชีวิตด้วย ศิลปินกล่าวว่างานชิ้นนี้สามารถสร้างได้ทุกที่ เพราะ “ดวงอาทิตย์ไม่เคยเลื่อนไหว แต่โลกหมุนรอบตัวเอง” มันกระตุ้นให้เราเลือกใช้นุ่มบองที่ต่างออกไปเพื่อจะได้เห็นโลกธรรมชาติด้วยสายตาคุใหม่ในแบบที่มันเป็น ไม่ใช่ในแบบที่เราเชื่อ

Photo by Aroon Peampoonsopon
ภาพถ่ายโดย อรุณ เพ็มพูนโสภณ

No Sunrise No Sunset, 2018
Fibreglass, aluminium composite panel steel tubes and concrete

It urges viewers to take a different perspective in order to see the natural world anew, and not from our subjective point of view. VP

Thanks to Chuan Phukaoluan, Rong Phukaoluan, Dr. Thitipong Navalertporn, Numthong Sae Tang, Krit Jiwanantaprawat and Supansa Chareonsuk, Korawit Srisuksomwong, Phairot Sukhontamat, Paisarn Sukhontamat, 3Kor Architect and Construction, and Nhung Karn Rek co.

ขอขอบคุณ ชวน ภูเก้าล้วน รอง ภูเก้าล้วน ดร.ฐิติพงศ์ นวเลิศพร นำทอง แซ่ตั้ง กฤษณ์ จิระนันท์ประวัติ และ สุพรรณ เจริญสุข กรวิชญ์ ศรีสุขสมวงศ์ ไพโรจน์ สุกนธมัต ไพศาล สุกนธมัต บริษัท 3ก.อาร์คิเทค แอนด์ คอนสตรัคชั่น บริษัท หนึ่งการเหล็ก

No Sunrise No Sunset, 2018

TRAN Luong

About the Hiding of the Giant Jellyfish

When travelling, most travellers enjoy the beauty of nature and the scenery surrounding them while often being unconsciously ignorant of local political unrest or domestic struggles. *About the Hiding of the Red Giant Jellyfish* is an artwork that calls for a sensation of a sudden wakefulness to inner matters that are often invisible to visitors. Jellyfish are transparent but omniscient creatures in the ocean. They are hard to see, quiet, untouchable, and always afloat.

For the Thailand Biennale, Tran places a hidden “jellyfish” underneath the footpath of Ao Nang beach. Although initially there is nothing to be seen at the site, it is only when stepped upon that the artwork appears. As tourists walk on this footpath, the floor will slightly sink and it feels as if they are stepping on an enormous moving creature underneath. Dealing with the feeling of imbalance, the human’s neurotic balance system will immediately alert, sending a glimpse of flashback into the viewer’s biological existence, and physically awaken their conscious mind to their surroundings. Thus, the jellyfish is there to scintillate hidden issues that otherwise are easily missed.

Tran also includes a set of nine interactive soundtracks installed by the footpath. The tracks are subtly played at random as visitors enter the site, suggesting a sense of disturbance only those who are sensitive enough would realise. **NW**

เมื่อเดินทาง นักเดินทางส่วนใหญ่มักเพลิดเพลินไปกับความสวยงามของธรรมชาติและวิวทิวทัศน์รอบข้าง แต่มักไม่สนใจความไม่สงบทางการเมืองและการต่อสู้ของคนในท้องถิ่นแบบไม่รู้ตัว *About the Hiding of the Red Giant Jellyfish* เป็นงานที่เรียกร้องให้คนตื่นขึ้นมาสนใจเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้มาเยือนมักมองไม่เห็น แมงกะพรุนเป็นสัตว์โปร่งแสงแต่ก็ปรากฏตัวอยู่ทุกหนแห่งในทะเล พวกมันมองเห็นได้ยาก ไร้เสียง จับต้องไม่ได้ และล่องลอยอยู่ตลอดเวลาอย่างไร้สำนึก

สำหรับงาน Thailand Biennale Tran ได้ซ่อน “แมงกะพรุน” ไว้ใต้ทางเดินริมหาดอ่าวนาง แม้ว่าตอนแรกเราจะมองไม่เห็นอะไรเลย แต่ทันทีที่เหยียบเท้าลงไปในพื้นที่ งานศิลปะก็จะปรากฏขึ้น เมื่อนักท่องเที่ยวเดินตามเส้นทาง พื้นด้านใต้จะยุบยวบเล็กน้อย ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังเหยียบอยู่บนสัตว์ตัวมหึมาที่งยิบอยู่ด้านล่าง เมื่อสัมผัสจุด ระบบการปรับตัวให้สมดุลของมนุษย์จะตื่นขึ้นและทำให้เรารำลึกถึงการดำรงอยู่ทางกายภาพ และ “ตื่น” ขึ้นมาใส่ใจสิ่งรอบข้าง ดังนั้น แมงกะพรุนนั้นจึงทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้นประเด็นต่างๆ ที่ถูกซ่อนไว้และง่ายที่จะมองพลาดไป

Tran ยังทำการติดตั้งเสียง 9 แหริ่งไว้บนทางเดิน แหริ่งเหล่านี้จะดังขึ้นมาเบาๆ แบบสุ่มเมื่อมีผู้มาเยือนพื้นที่งานจัดวาง และจะเป็นเสียงแปลกปลอมที่เบาในระดับที่ผู้ที่อ่อนไหวต่อสภาพแวดล้อมพอเท่านั้นจึงจะได้ยิน

Hanoi

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

About the Hiding of the Giant Red Jellyfish, 2018
Bricks, PU Foam, rubber, silicone, interactive sound installation

List of sound tracks (in Vietnamese and English) are:

- Tiếng động ngầm dưới đất như sắp có địa chấn.
[The sound of shifting grounds before an earthquake.]
- Tiếng hợp xướng như một trạng thái cảm xúc ngắn không danh tính
[A choir as a metaphor for a momentarily nameless emotional state.]
- Tiếng cười của đám đông.
[The laughter of a crowd.]
- Tiếng dolphin và seagull trong sao động của sóng biển
[The sound of dolphins and seagulls among sea waves.]
- Tiếng nhiễu sóng của truyền thông trong chiến dịch quảng bá chính trị.
[The distorted television soundwave from a political campaign.]
- Tiếng đêm bão với sự thức dậy của ma quỷ
[The sound of a stormy night with the awakening of devils.]
- Tiếng thở dài của nhân gian.
[The frustrated sigh of mankind.]
- Âm thanh sắc lạnh của một thiên thạch vừa lướt qua trái đất
[The sharp sound of a meteorite that bypasses Earth.]
- Tiếng ồ lên ngạc nhiên
[The gasping sound from a crowd with surprise reaction.]

- รายชื่อแหริ่งเสียง (ในภาษาเวียดนามและไทย) ได้แก่:
- Tiếng động ngầm dưới đất như sắp có địa chấn.
[เสียงแผ่นดินขยับก่อนแผ่นดินไหว]
- Tiếng hợp xướng như một trạng thái cảm xúc ngắn không danh tính
[การร้องประสานเสียงในฐานะของอุปมาของสภาพอารมณ์ชั่วคราวอันไร้ชื่อ]
- Tiếng cười của đám đông.
[เสียงหัวเราะของฝูงชน]
- Tiếng dolphin và seagull trong sao động của sóng biển
[เสียงของโลมาและนกนางนวลท่ามกลางเสียงคลื่น]
- Tiếng nhiễu sóng của truyền thông trong chiến dịch quảng bá chính trị.
[เสียงของการหาเสียงอันบิดเบี่ยงจากทีวี]
- Tiếng đêm bão với sự thức dậy của ma quỷ
[เสียงของคำคืนแห่งพายุฝนที่ปีศาจตื่นขึ้น]
- Tiếng thở dài của nhân gian.
[การถอนหายใจอย่างว่าุ่นของมนุษยชาติ]
- Âm thanh sắc lạnh của một thiên thạch vừa lướt qua trái đất
[เสียงของดาวตกที่พุ่งผ่านโลกไป]
- Tiếng ồ lên ngạc nhiên
[เสียงหายใจจากฝูงชนที่ตกใจ]

About the Hiding of the Giant Red Jellyfish, 2018

Thanks to Team support from Triệu Minh Hải, Nguyễn Duy Quang, Flinh, Chawanankumnoi (H Lab and Autosave Studio) and Theerasak Thabtong (TS. Construction, Krabi).

ขอขอบคุณ ความช่วยเหลือจกทีมอันได้แก่ Triệu Minh Hải, Nguyễn Duy Quang, Flinh, ชวณันท์ อินทร์คำน้อย (บริษัท นีอกซ์ เอ็กซ์บิท จำกัด และบริษัท บันทึกอัตโนมัต จำกัด) และ ธีรศักดิ์ หันทอง (TS. Construction, กระบี่).

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

เขานาบน้ำ
Khao Khanab Nam

Point of Interest

^A ท่าเรือเขานาบน้ำ
Khao Khanab Nam Pier

เขานาบน้ำ
Khao Khanab Nam

2

1

3

Mini Info
Centre

A

Artists

- ¹ Donna ONG8.078167, 98.920556
- ² TU Wei-Cheng8.078972, 98.921389
- ³ ZHANG Peili8.077889, 98.920694

Donna ONG

Four Colours Make a Forest

Singapore

Donna Ong’s practice has been inspired not only by the tropical flora and fauna but also the colonial gaze that presupposed our visions of them. Her artworks trace the historical images of tropical landscapes that have not been investigated or given serious thought. One of her primary sources is a collection of stylised lithographs that was produced in the 18th century by western explorers for audiences who lived in temperate zones. Her practice always involves creating artistic intervention in the reproduction of tropical images which calls for a critical re-examination. In a sense, it is informed by the creation and reproduction of a tropical paradise.

Four Colours Make a Forest focuses on the relationship between these historical tropical representations that have been romanticised and idealised and which continuously evolved through the forces of colonisation and capitalism. It brings forth escapist desires to buy into imagined paradises that are embedded in visual cultures, especially in advertisements that encourage tourists’ activities. At the Khao Kanab Nam, Ong built a wire mesh fence that also resembles a typical commercial billboard. The billboard is wired and hung with multiple aluminium plates forming an image on each side of the fence.

On one side of the billboard, the artist presents an image of an unknown tropical landscape. The image is a collage that was created from digital manipulation of tropical landscapes taken from the artist’s personal archive. In the eyes of an expert, the image would make no sense in terms of location. The image represents species in tropical flora and fauna coming from every forest in the tropical zone, regardless of geographical specification. Nonetheless, one could not deny that it is definitely an image of a tropical landscape, except it exists only in one’s imagination. On the other side, Ong presents another image that resembles a Digital Camouflage pattern used by the military. It is the most contemporary and the simplest a representation of a tropical landscape to date. Connecting the two images using the aluminium plates, the artist draws attention to the historical references of the representation as a stereotype landscape that

งานของ Donna Ong ไม่เพียงได้แรงบันดาลใจจากพืชและสัตว์เขตร้อน แต่จากสายตาแบบอาณานิคมที่กำหนดมุมมองที่เรา มีต่อสิ่งเหล่านั้น งานศิลปะของเธอสาวย้อนกลับไปยังภาพพจน์เชิงประวัติศาสตร์ของทัศนียภาพเขตร้อนที่ไม่ค่อยมีใครตรวจสอบ หรือนึกถึงอย่างจริงจัง โดยหนึ่งในแหล่งแรงบันดาลใจหลักๆ ของเธอก็คือคอลเลคชันภาพพิมพ์หินตกแต่งที่นักสำรวจชาวตะวันตกในศตวรรษที่ 18 ทำขึ้นสำหรับผู้ชมที่อาศัยอยู่ในเมืองหนาว งานของเธอ มักเกี่ยวข้องกับการสร้างการแทรกแซงเชิงศิลปะในการนำเสนอภาพของเขตร้อนขึ้นมาใหม่ ซึ่งกระตุ้นให้เกิดการวิเคราะห์ใหม่ในเชิงวิพากษ์ ในแง่หนึ่ง มันเป็นงานที่ว่าการสร้างและการผลิตซ้ำของแดนสวรรค์เขตร้อน

Four Colours Make a Forest มีจุดสนใจอยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างการนำเสนอ การปรุงแต่ง และการสร้างภาพอุดมคติเชิงประวัติศาสตร์ผ่านการผลิตภาพพจน์ของดินแดนเขตร้อน ซึ่งพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยพลังของการล่าอาณานิคมและระบบทุนนิยม งานชิ้นนี้จะตั้งเอาความปรารถนาในการหลบหนีเข้าสู่แดนสวรรค์ในจินตนาการซึ่งสอดแทรกอยู่ในวัฒนธรรมทางสายตาของเราออกมา โดยเฉพาะในโฆษณาที่กระตุ้นกิจกรรมนักท่องเที่ยว ที่เจนางบนน้ำ Ong สร้างรั้วตาข่ายลวดที่คล้ายกับป้ายโฆษณาเชิงพาณิชย์ขึ้นมา แผ่นอะลูมิเนียมห้อยจากลวดที่จื๋งอยู่บนป้าย ก่อให้เกิดเป็นภาพบนรั้วทั้งสองฝั่ง

ฝั่งหนึ่งของป้ายมีภาพทิวทัศน์เขตร้อนที่ไม่มีใครรู้จัก ภาพนี้เป็นการตัดปะภาพทิวทัศน์เขตร้อนจากคลังภาพส่วนตัวของศิลปิน ด้วยระบบดิจิทัล ในสายตาผู้เชี่ยวชาญ ภาพที่ได้ควรจะมีความหมายในแง่ของสถานที่ เนื่องจากการนำเสนอสายพันธุ์พืชและสัตว์จากป่าทุกแห่งในเขตร้อนโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางภูมิศาสตร์ อย่างไรก็ตาม เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามันคือภาพของทิวทัศน์เขตร้อนจริง แต่เป็นเขตร้อนที่มีอยู่ในจินตนาการเท่านั้น อีกด้านหนึ่งมีภาพที่คล้ายคลึงกับลวดลายพรางดิจิทัลที่ใช้ในการพรางตัวของทหาร ซึ่งเป็นการนำเสนอทัศนียภาพเขตร้อนที่ร่วมสมัยและเรียบง่ายที่สุดในทุกวันนี้ ศิลปินเชื่อมโยงภาพทั้งสองเข้าด้วยกันโดยใช้แผ่นอะลูมิเนียม และตั้งความสนใจของเราไปสู่ความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ของการนำเสนอทัศนียภาพที่เชื่อมโยงกับจังหวัดกระบี่ ภาวะที่เสียของแผ่นอะลูมิเนียมที่ลอยอยู่ในอากาศก็เตือนให้เรานึกถึงความรุนแรงในประวัติศาสตร์ที่มาพร้อมกับการผลิตภาพพจน์เขตร้อน ทั้งในแง่วัฒนธรรมและการเมือง

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

bridges Krabi’s past and present. The sound of aluminium plates swaying in the air reminds viewers of the historical violence that comes with producing tropic images, both culturally and politically. **VP**

Four Colours Make a Forest, 2018
UV-printed on aluminium plates, wires, concrete

Four Colours Make a Forest, 2018

Four Colours Make a Forest, 2018
(work in progress)

Four Colours Make a Forest, 2018

A number of artists in this Biennale reimagined mythological stories in relation to Thai culture and in particular, the history of Krabi. During his sitevisit, Tu Wei-Cheng researched the origin of Krabi. He was supervised by Niwat Wathanayomnaporn, who 30 years ago, worked with Douglas Anderson, a Professor of Anthropology. This led to the discovery of an ancient myth of the lethal duel between a giant and a huge boa, which took place in order to obtain the love of a beautiful princess. At the same time their swords fell, the two creatures both died and turned into a big and small mountains. In 1872, local villagers unearthed two ancient swords at Ban Na Luang and presented the swords to the governors. These two single edged swords were placed crossing each other in the cave Khao Khanab Nam as auspicious symbols during regional development. Later, depicted against the background of the Indian Ocean and the Phanom Bencha Mountain, they became the provincial emblem.

In the same cave, through his ‘archaeological’ approach, the artist ‘excavated’ the skeletons that evidenced the last battle. At that fatal scene, a giant human-like creature, who is more than six meters tall, is entangled by a 12-metre long boa and yet, the mythical swords are missing. The explanatory signboards in the cave claim that this is the most important archaeological find in Thailand in the past few years. They confirm the real existence of the mythical man and authenticates this legend. The installation is further supported by a series of ‘archaeological’ materials, including objects, texts as well as a fake news report. The objects were collected through two workshops the artist conducted in Taiwan. In these two occasions, he asked Taiwanese participants, as well as Thai people living in Taoyuan city to bring items that belong to Thai culture in order to create a collection of cultural and historical objects to substantiate the installation in the cave. The fake news report that was disseminated through YouTube at the following link, <https://youtu.be/BI8rpcXitBo>, complements the archaeological installation. In the video, professor Li Mingqin, who is Thai and lives in Taoyuan city, is the TV anchor, French artist Félix Blume plays the role of the

ศิลปินหลายคนในนิทรรศการครั้งนี้ต่างตีความตำนานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยใหม่ โดยเฉพาะตำนานที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของจังหวัดกระบี่ ระหว่างการมาเยือนสถานที่ Tu Wei-Cheng เริ่มต้นค้นคว้าจัดทำโครงกระดูกนี้ภายใต้การแนะนำของนิวัฒน์ วัฒนยมนาพร ที่เคยร่วมงานกับ Douglas Anderson ศาสตราจารย์ด้านมานุษยวิทยาเมื่อ 30 ปีก่อน สิ่งนี้นำไปสู่การค้นพบตำนานเก่าแก่เรื่องการต่อสู้ถึงตายระหว่างยักษ์กับงูใหญ่ที่ต่างต้องการแย่งชิงความรักของเจ้าหญิงแสนสวย ดาบหล่นลงพื้น และสัตว์ทั้งสองตายและกลายเป็นภูเขาสองลูกที่มีขนาดเล็กและใหญ่ในปี 1872 ชาวบ้านในพื้นที่ขุดค้นดาบโบราณสองเล่มที่บ้านนาหลวงและนำไปมอบให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด ดาบคมเดียวสองเล่มนี้ถูกนำไปวางไว้กันในถ้ำเจงกาน้ำเพื่อเป็นสัญลักษณ์มงคลระหว่างการพัฒนาภูมิภาค ต่อมาจึงกลายเป็นตราสัญลักษณ์ประจำจังหวัด โดยมีฉากหลังเป็นมหาสมุทรอินเดียและเขาพนมเบญจา

ด้วยแนวทางแบบ ‘โบราณคดี’ ศิลปินได้ ‘ขุดค้น’ โครงกระดูกอันเป็นหลักฐานของการต่อสู้ครั้งสุดท้ายในถ้ำเดียวกันนี้ ในฉากการต่อสู้สุดอันตราย ยักษ์ที่มีรูปร่างเหมือนมนุษย์สูงกว่า 6 เมตร ถูกยักษ์ยาว 12 เมตร พันรอบตัว แต่ดาบในตำนานทั้งสองเล่มหายไป ป้ายคำอธิบายในถ้ำระบุว่านี่คือการค้นพบทางโบราณคดีที่สำคัญที่สุดในประเทศไทยในช่วงสองสามร้อยปีที่ผ่านมา ซึ่งยืนยันการมีอยู่ของชายในตำนานกับความถูกต้องของตำนานนี้ และเสริมงานจัดวางนี้ด้วยวัตถุดิบ ‘หาวโบราณคดี’ อันได้แก่ตำราและรายงานข่าวปลอมมากมาย โดยใช้วัตถุที่ได้จากเวิร์คช็อปต่างๆ ที่ศิลปินจัดขึ้นในไต้หวัน ในโอกาสนี้ เขาขอให้ผู้เข้าร่วมชาวไต้หวันและชาวไทยที่อาศัยอยู่ในเมืองเกาหยวนนำวัตถุที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยมาใช้เพื่อสร้างชุดสะสมวัตถุเชิงวัฒนธรรมและเชิงประวัติศาสตร์ที่จะส่งเสริมงานจัดวางในถ้ำให้เป็นรูปธรรม รายงานข่าวปลอมเผยแพร่ทาง YouTube ตามลิงก์ <https://youtu.be/BI8rpcXitBo> ช่วยเสริมงานจัดวางเชิงโบราณคดีนี้ในวิดีโอ ศาสตราจารย์ Li Mingqin ซึ่งเป็นชาวไทยที่อาศัยอยู่ในเมืองเกาหยวน รับบทเป็นผู้ประกาศข่าวโทรทัศน์ ศิลปินชาวฝรั่งเศส Félix Blume รับบทนักโบราณคดี และคุณนิวัฒน์ วัฒนยมนาพร รับบทนักประวัติศาสตร์ในพื้นที่ รายงานข่าวปลอมเกี่ยวกับการค้นพบโครงกระดูกยักษ์ได้รับการเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตก่อนวันเปิดนิทรรศการเพื่อสร้างประเด็นถกเถียงเกี่ยวกับการค้นพบทางโบราณคดี

ผลงานสื่อผสมที่ซับซ้อนนี้จะติดตั้งอยู่ในถ้ำอย่างถาวรและถูกกัดกร่อนโดยแดด ฝน และสัตว์ได้ Tu กล่าวว่า ธรรมชาติของงานจัดวางนั้นต้องยอมรับธรรมชาติ และปล่อยให้ผลงานเก่าแก่ไปตามธรรมชาติของโลก อากาศ และกาลเวลา ยิ่งเวลาผ่านไป ผลงานก็จะยิ่งดูสมจริงขึ้นแม้ว่างานนี้จะสร้างขึ้นสำหรับนิทรรศการครั้งนี้โดยเฉพาะ มันก็ยิ่งดูเหมือนของเก่าแก่ที่อยู่ในถ้ำนั้นจริง ดังที่ศิลปินกล่าวเอาไว้ว่า “*มรดกตกทอดของสิ่งที่เกิดขึ้นปรากฏออกมาผ่าน*

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

archaeologist, and Mr. Niwat Wathanayomnaporn acts as local historian. The fake news report concerning the discovery of the giant skeletons was released on the Internet before the opening of the exhibition to generate discussion concerning the archaeological finds.

This complex and multi-medial work will be installed permanently in the cave where sun, rain and the presence of animals can erode it. According to Tu, it is a component of the installation to accept nature and let earth, weather and time age the work. The longer time has passed, the more realistic the work appears. Although it is commissioned specifically for this Biennale, it does not look new: it belongs to the site. As the artist states, ‘*The legacy of what has happened emerges through the sculptures and the installation to become part of the local environment and history.*’ Between the real and the fictional, the existent and the imagined, the material and spiritual, and again the immanent and transcendent, the work returns home. **FM**

ประติมากรรมและงานจัดวาง เพื่อกลายเป็นหนึ่งเดียวกับสภาพแวดล้อมและประวัติศาสตร์ของสถานที่” ระหว่างเรื่องจริงและเรื่องแต่ง สิ่งที่มีอยู่จริงและสิ่งที่จินตนาการ สิ่งที่จับต้องได้และสิ่งที่เป็นิจติวิญญาน สิ่งที่อยู่ภายในและสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ผลงานชิ้นนี้ได้กลับสู่บ้านของมัน

Thanks to Niwat Wathanayomnaporn, archaeology specialist
ของอบคุณ อาจารย์นิวัฒน์ วัฒนยมนาพร ผู้เชี่ยวชาญโบราณคดี

Giant Ruins, 2018
 Photograph courtesy of the artist

Giant Ruins, 2018

Following an ancient myth of the lethal duel between a giant and a huge boa, the artist took an ‘archaeological’ approach and ‘excavated’ the skeletons.

ศิลปินนำวิธีการทำงานแบบนักโบราณคดีมาใช้ ในการขุดค้นโครงกระดูก ซึ่งมีที่มาจากตำนานเก่าแก่ เกี่ยวกับการต่อสู้ถึงตายระหว่างยักษ์กับงูใหญ่

The installation is further supported by objects, texts and a fake news report published on YouTube. Through workshops with Taiwanese participants and Thai people living in Taoyuan, the collection of cultural and historical objects was created with the found objects of the participants.

งานจัดวางนี้ถูกสนับสนุนด้วยวัตถุ ตำรา และรายงานข่าวปลอมที่เผยแพร่ทาง Youtube โดยมี
ที่มาจากเวิร์คช็อปต่างๆ ที่ศิลปินจัดขึ้นสำหรับชาวไต้หวันและชาวไทยที่อาศัยอยู่ในเมืองเกาสยุน
วัตถุสะสมทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เหล่านี้ถูกสร้างขึ้นจากวัตถุที่ผู้เข้าร่วมเวิร์คช็อปนำมาให้นั่นเอง

Giant Ruins, 2018
(left page and top row) Photographs courtesy of the artist

Only a few minutes away from the city centre, Khao Khanab Nam Cave is a very small island where both flora and fauna grow abundantly. Zhang Peili challenges visitors’ expectations by installing a work that perfectly camouflages the natural surroundings. Located in an undisturbed and uncontaminated paradise, the work deploys a traditional tent-like structure that is normally used by the locals as a shelter from the heat. As visitors approach the installation, they are confronted with a façade that looks like a temporary structure; the roof is very light and almost looks like tree foliage, the walls are woven from local trees to create a geometrical and decorative pattern, and the whole structure is slightly lifted from the ground to prevent animals or water from entering. The colours and the small size of this shelter perfectly resonate and amalgamate with the green and lush environment. Nevertheless, upon entering the room one notices that the interiors have been refurbished in a luxurious and modern look. The simple and modest tent now has silver paper with an elegant design covering the four sides of the room and a sophisticated ceiling lamp delicately lighting the environment. The interiors provide a clashing contrast to the delicate and unadorned façade. Moreover, the intimacy of the shelter, where locals would stop for a rest or a chat, is completely challenged by the impersonality of such a modern and cosmopolitan design. This is not the only contradiction. The outside echoes an old building in which one would expect to find local everyday objects. On the contrary, all of the furniture was made in China and imported to transform the interiors into a boutique hotel.

The two paradoxical realities, outside/inside, invite us to experience the contradictions of everyday life. In our globalised and urbanised world, skyscrapers stand tall in the sky in order to accommodate as many flats as possible. Their walls are thin, and their sizes shrunk, nevertheless people living in cities, on the same floor, just a wall apart, are more distant and alone than ever. Will Zhang Peili’s refurbishment prevent the locals from using the building as a shelter and meeting point? The installation and its concealed extravaganza are like jumping into the rabbit hole in *Alice in Wonderland*. Once we enter, we are confronted with a different reality and need to reassess ideas, perceptions and habits. **FM**

ถ้างานบนน้ำเป็นเกาะขนาดเล็กที่มีพืชและสัตว์อุดมสมบูรณ์ ห่างออกไปจากใจกลางเมืองเพียงไม่กี่นาที Zhang Peili ทำหายความคาดหว้งของผูมาเยือนโดยการติดตั้งชิ้นงานที่อำพรางตัวเข้าไปในสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติได้อย่างสมบูรณ์แบบ งานที่ตั้งอยู่ในแดนสวรรค์ที่ไม่ถูกรบกวนและไม่ถูกปนเปื้อนนี้มีโครงสร้างแบบงน้ำที่ชาวบ้านนิยมใช้เป็นที่พักแดด ผู้ชมที่มาถึงจะได้พบกับโครงสร้างชั่วคราวของงน้ำหลัคมาจาก มีผนังเป็นไม้ไผ่ผ่าจัดตะสานเป็นลายเรขาคณิตใต้ถุนยกพื้นเล็กน้อยเพื่อป้องกันสัตว์ร้ายหรือกันไม่ให้ น้ำท่วมถึงงน้ำเล็กๆ สีปอนๆ กลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อมอันเขียวจีที่อยู่รายรอบได้เป็นอย่างดี หว่าเมื่อเปิดประตูเข้าไป การตกแต่งภายในกลับหรูหราและโมเดิร์น งน้ำเล็กๆ ที่แสนเรียบง่ายนี้บุด้วยวอลเปเปอร์สีเงินที่มีลวดลายสวยงาม โคมไฟพดานส่องแสงสว่างงดงามตระการตาเป็นภาพที่ตัดกับฉากหน้าอันบวบเบา ไร้ซึ่งการแต่งเติม ยิ่งไปกว่านั้นพื้นที่ของงน้ำที่ชาวบ้านมักแวะมานั่งพักผ่อน หรือแวะพูดคุยกัน ก็ยังถูกทำลายด้วยการออกแบบสมัยใหม่ที่พบได้ทั่วไปแบบดาษดื่นภายนอกที่สะท้อนภาพสืบลูกสร้างเก่าโหมงที่ผูมาเยือนคาดว่าจะได้พบกับจ้าวของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันของชาวบ้าน กลับถูกแทนที่ด้วยเครื่องเรือนจากประเศจีน แปลงโฉมงน้ำเก่าๆ ให้กลายเป็นโรงแรมบูติกสุดหรู

ความเป็นจริงสองอย่างที่ขัดแย้งกันซึ่งก็คือภายนอกกับภายในนี้เชื้อเชิญให้เราได้สัมผัสกับความขัดแย้งของชีวิตประจำวันในโลกโลกาภิวัตน์ของเรา ตึกระฟ้าตั้งตระหง่านเพื่อรองรับห้องชุดให้ได้มากที่สุด ผนังห้องบาง ขนาดหลดง แต่คนก็ยังควอาศัยอยู่ในเมือง ในชั้นเดียวกัน โดยมีเพียงกำแพงคั่นกลาง หว่าก็ยงห่างไกลกันและโดดเดี่ยวกว่าที่เคยเป็นมา การตกแต่งใหม่งอง Zhang Peili จะทำให้ชาวบ้านไม่กล้าใช้ที่นี่เป็นที่พักผ่อนหรือจุดพบปะหรือไม่ งานจัดวางกับความอลังการที่ซ่อนอยู่ภายในนี้เหมือนกับการกระโดดลงโพรงกระต่ายในเรื่อง *Alice in Wonderland* ที่เมื่อเข้าไปแล้ว คุณจะได้เผชิญกับความป็นจริงที่ต่างออกไปและจำเป็นต้องประเมินความคิด การรับรู้ และพฤติกรรมของคุนเสียใหม่

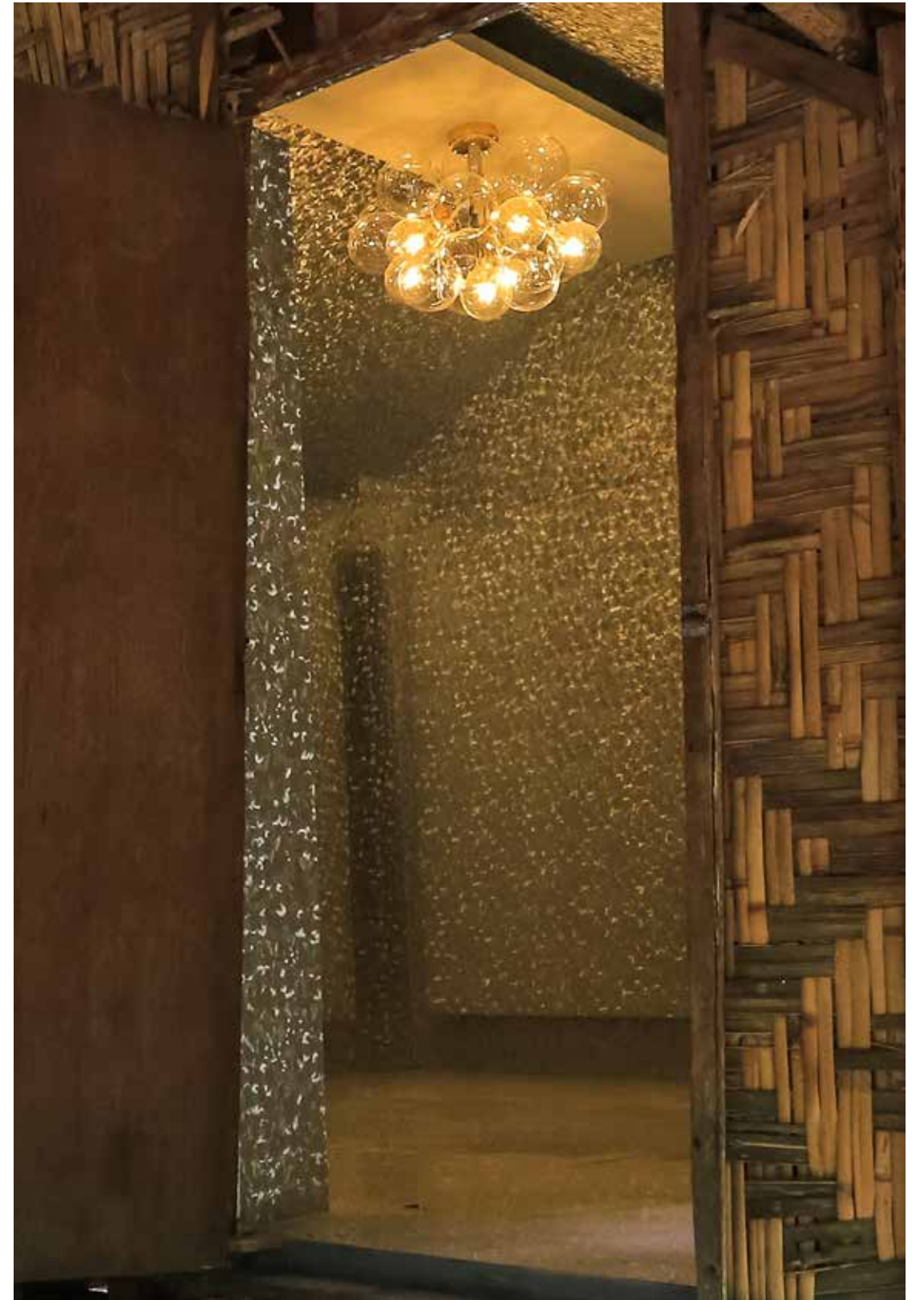
THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

A Great, Correct, Elegant, Spotless and Tailored Refurbishment, 2018
Duplicated pavilion in situ with mixed materials
(floor tiles, wallpaper and lights all made in China)

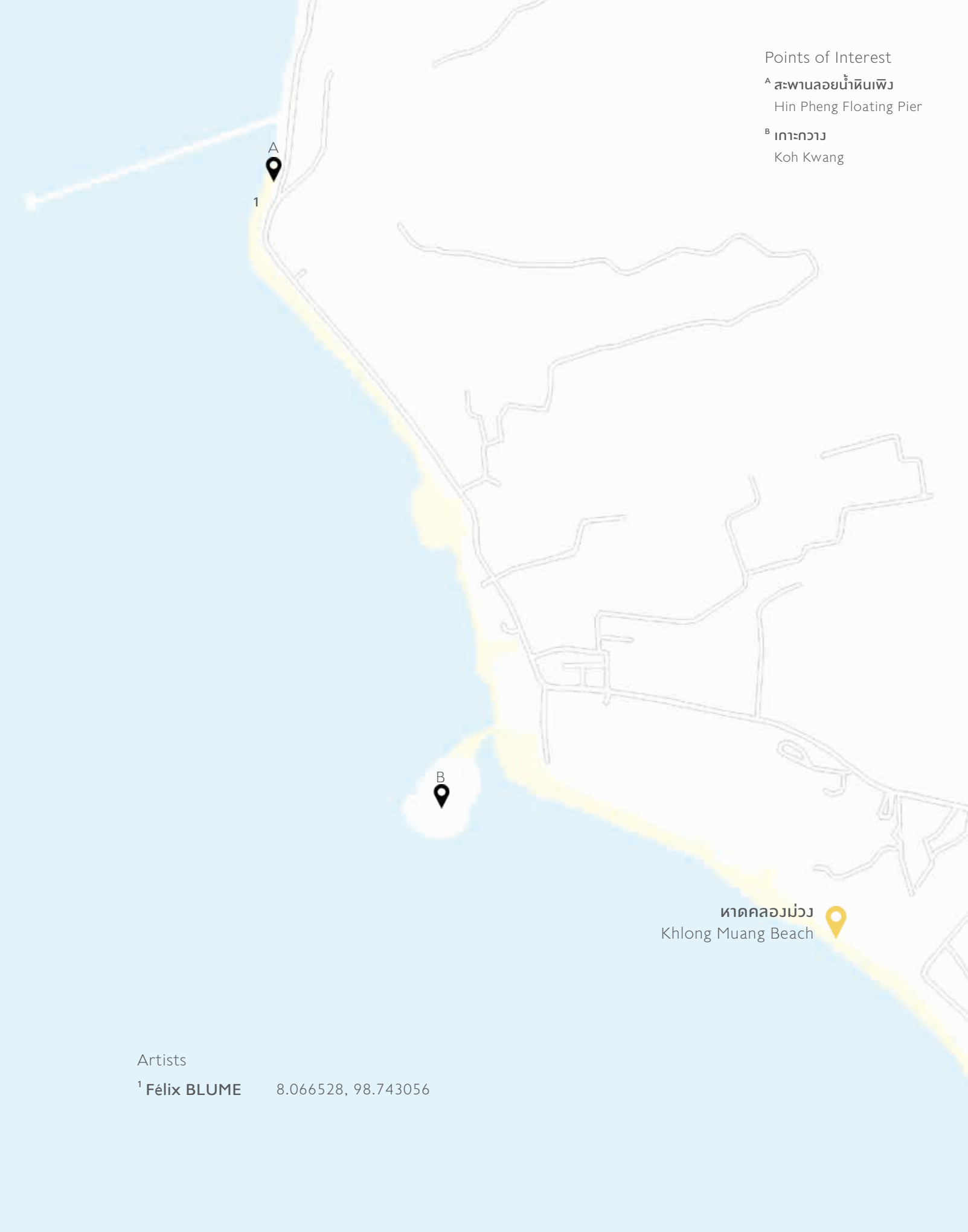
*A Great, Correct, Elegant, Spotless
and Tailored Refurbishment, 2018*

*A Great, Correct, Elegant, Spotless
and Tailored Refurbishment, 2018*

เกาะกลาง
Koh Kwang

Points of Interest

- ^A สะพานลอยน้ำหินเพิง
Hin Pheng Floating Pier
- ^B เกาะกลาง
Koh Kwang

Artists

¹ Félix BLUME 8.066528, 98.743056

Félix BLUME

Rumours from the Sea

Félix Blume is a sound artist and sound engineer, he primarily works with field recordings, travelling around the world to record sounds of local communities and nature. In the context of this first Thailand Biennale as an outdoor exhibition, the artist has extended this practice. Not only is he using the outdoors as a place to collect his sonic material, he also creates a fully immersive site-specific sound installation. This is done without using any electricity or sound systems as in his previous indoor exhibited works. Instead Blume employs natural sources like waves, current and wind to power his creation.

As the audience walks along Hin Pheng floating jetty, they will see the platform at the end encircled with hundreds of bamboo flute devices, cooing with the waves. Invented by the artist, these devices were inspired by the bamboo seawalls used in many seaside villages in Thailand to slow down the process of coastal erosion. This phenomenon is aggravated by the rapid rising of sea levels, which is one of the effects of climate change. It is also a dominant problem faced by villagers in Khlong Prasong on Koh Klang, a small island on the Krabi estuary. Some of them have moved their houses further inland more than five times in 30 years due to the receding shorelines caving in to the devastating power of nature. In a way, this project is a tribute to the perseverance of those communities.

Apart from the installation at the jetty, the artist had also collaborated with students from nearby Baan Khlong Muang school through a workshop with a series of activities. The artist invites them to imagine a creature from the sea that helps humans in fighting climate change. With the installation as its voice, its cries while trying to slow down the current from crashing ashore. The children made flute devices and then made their own sounds of the “creature.” The workshop culminated in a short film, that was shot by the artist, and shows the children calling for the creature.

Working closely with Piyasak Chantaransi (Choy) from Bambugu and his team of master builders specialising in bamboo structures, the artist has subverted the uncontrollable force of the sea, and its effects on human’s habitat, into a positive force. A force creating a sonorous

Félix Blume คือศิลปินและวิศวกรด้านเสียงที่ทำงานด้านการบันทึกเสียงนอกสถานที่เป็นหลัก และเคยเดินทางรอบโลกเพื่อบันทึกเสียงจวงชุมชนท้องถิ่นและธรรมชาติ ในบริบทของ Thailand Biennale ครั้งที่แปดที่เป็นนิทรรศการกลางแจ้ง ศิลปินผลักดันขอบเขตการหางานของเขาออกไปให้ไกลยิ่งขึ้น ไม่เพียงใช้สถานที่กลางแจ้งเป็นพื้นที่สำหรับเก็บรวบรวมวัตถุดิบเสียง แต่ยังสร้างงานจัดวางเสียงเฉพาะที่แบบครอบคลุมโดยไม่ใช้ไฟฟ้าหรือระบบเสียงอย่างที่เคยปรากฏในผลงานชิ้นก่อนๆ ที่จัดแสดงกลางแจ้ง โดยใช้แหล่งพลังงานธรรมชาติ เช่น คลื่น กระแสน้ำ และลมเป็นตัวขับเคลื่อนผลงานของเขา

เมื่อผู้ชมเดินไปตามสะพานลอยน้ำหินเพิง บริเวณหาดเกาะกลาง พวกเขาจะได้เห็นขลุ่ยไม้ไผ่หลายร้อยเลาอยู่ล้อมรอบแท่นปลายท่าเรือส่งเสียงไปพร้อมๆ กับเสียงคลื่น ศิลปินคิดค้นอุปกรณ์พวกนี้ขึ้นโดยได้แรงบันดาลใจจากเงื่อนไขคลื่นจากไม้ไผ่ที่ใช้ในหมู่บ้านริมชายฝั่งหลายแห่งในประเทศไทยเพื่อชะลอการกัดเซาะชายฝั่ง ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว อันเป็นหนึ่งในผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศ และยังเป็นปัญหาใหญ่ที่ชาวบ้านในชุมชนคลองประสะก้นเกาะกลางเกาะขนาดเล็กบริเวณชะวากทะเลของจังหวัดกระบี่กำลังเผชิญอยู่ ชาวบ้านบางส่วนย้ายบ้านให้ห่างจากชายฝั่งโดยถอยร่นเข้ามาสู่ผืนแผ่นดินบนเกาะมากกว่า 5 ครั้งในรอบ 30 ปี เนื่องจากแนวชายฝั่งที่ร่นเข้ามาจากพลังทำลายล้างของธรรมชาติ ในอีกแง่หนึ่ง โครงการนี้ยังถือเป็นการยกย่องความมานะอุตสาหะของชาวบ้านในชุมชนเหล่านี้อีกด้วย

นอกจากงานจัดวางที่สะพานลอยน้ำแล้ว ศิลปินยังร่วมงานกับนักเรียนจากโรงเรียนบ้านคลองม่วงที่อยู่ไม่ไกลผ่านเวิร์คช็อปที่ ศิลปินชวนเด็กๆ มาจินตนาการถึงสิ่งมีชีวิตจากทะเลที่ช่วยมนุษย์ต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ โดยมีงานจัดวางทำหน้าที่เป็นเสียงจวงสัตว์ประหลาดนั้น ซึ่งร้องออกมาจนพยายามชะลอกระแสน้ำที่กระหน่ำชายฝั่ง เด็กๆ ได้ขีดร่างขลุ่ย สร้างเสียง “สัตว์ประหลาด” จวงตัวเอง ศิลปินได้ถ่ายทำเหตุการณ์ในเวิร์คช็อปให้ออกมาในรูปแบบจวงภาพยนตร์สั้นเกี่ยวกับเด็กๆ ที่เรียกหาสิ่งมีชีวิตดังกล่าว

ศิลปินร่วมงานกับปิยศักดิ์ จันทริงชี่ (ออย) และทีมงานจาก Bambugu ผู้มีความเชี่ยวชาญอย่างใกล้ชิด เพื่อเปลี่ยนพลังจวงทะเล ที่เหนือการควบคุมกับผลกระทบที่อยู่อาศัยของมนุษย์ให้กลายเป็นพลังด้านบวกที่สร้างสรรค์ประสบการณ์อันไพเราะให้ชุมชนท้องถิ่นและผู้มาเยือนจากต่างแดนได้ประจักษ์และสรรเสริญความพยายามของคนกลุ่มเล็กๆ ที่ต่อสู้กับพลังทำลายล้างของธรรมชาติ

Narbonne / Mexico City

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

mutual experience for local communities and visitors to marvel and celebrate the attempts of little, almost powerless people battling against the devastating power of nature. **PV**

Rumours from the Sea, 2018
Bamboo, flutes (*khlu*) and various building materials

In collaboration with the children from Baan Klong Muang School: Teepakorn Raksakul, Muhammad Sufyan Wani, Al Buddru Wani, Thanawat Srimun, Sarayuth Cheu-sanga, Apiwat Nareemont, Teeratthep Some-sa, Anawin Prakorbsub, Urassaya Kebutr, Benyanee Prabdin, Natapat Thongsai, Waranya Punchung, Nithiphorn Prabdin, Sitarat Butrkrai, Janthima Wanpaet, Muna Dumdee, Krisneerin Prabdin, Narumon Sochua, Dusadeephorn Yongkul, Ornpreeya Srimun and Piyasak Chantharangsi + Bambugu Team.

Workshop coordinated by Wilaiwan Prathumwong and Somsak Phechyotha
Thanks to Baan Khlong Muang school, Songphorn Wood Krabi and Sureephan Srimun (Baansuan Nateen Farmstay) and Ajjana Wajidee
ผลงานร่วมกับนักเรียนโรงเรียนบ้านคลองม่วง: ติปกร รักสกุล นูห์มบัตซุฟยาน วานี อัลบัตดรู วานี ธนวัฒน์ ศรีหนุณ ศรายุทธ เชื้อสง่า อภิวัฒน์ นาริมนต์ ธีรเทพ โสมสา อนาวิล ประกอบทรัพย์ อธิสยา เกตุธร เบญญานีปราบดิน ณัฐกัทร หองใส วริณญา พันชั้ว นิธิพร ปราบดิน ศิตารัตน์ บุตรไกร จันทิมา วรรณแพทย์ มุนา คำดี กฤษณิริน ปราบดิน นฤมล ไสเชื้อ ดุสดีกรณ์ ยวงกุล อรปรียา ศรีหนุณ และปิยศักดิ์ จันทริงชี่ + ทีม Bambugu
ประสานงานเวิร์คช็อปโดย วิไลวรรณ ประทุมวงศ์ และอาจารย์สมศักดิ์ เพ็ชรโยธา
จวงขอบคุณ โรงเรียนบ้านคลองม่วง, หวังพรคำไม้ กระบี่, สุริยวรรณ ศรีหนุณ (บ้านสวนนาตีน ฟาร์มสเตย์) และอิจนา วะจิตี

Rumours from the Sea, 2018

Rumours from the Sea, 2018
(work in progress)

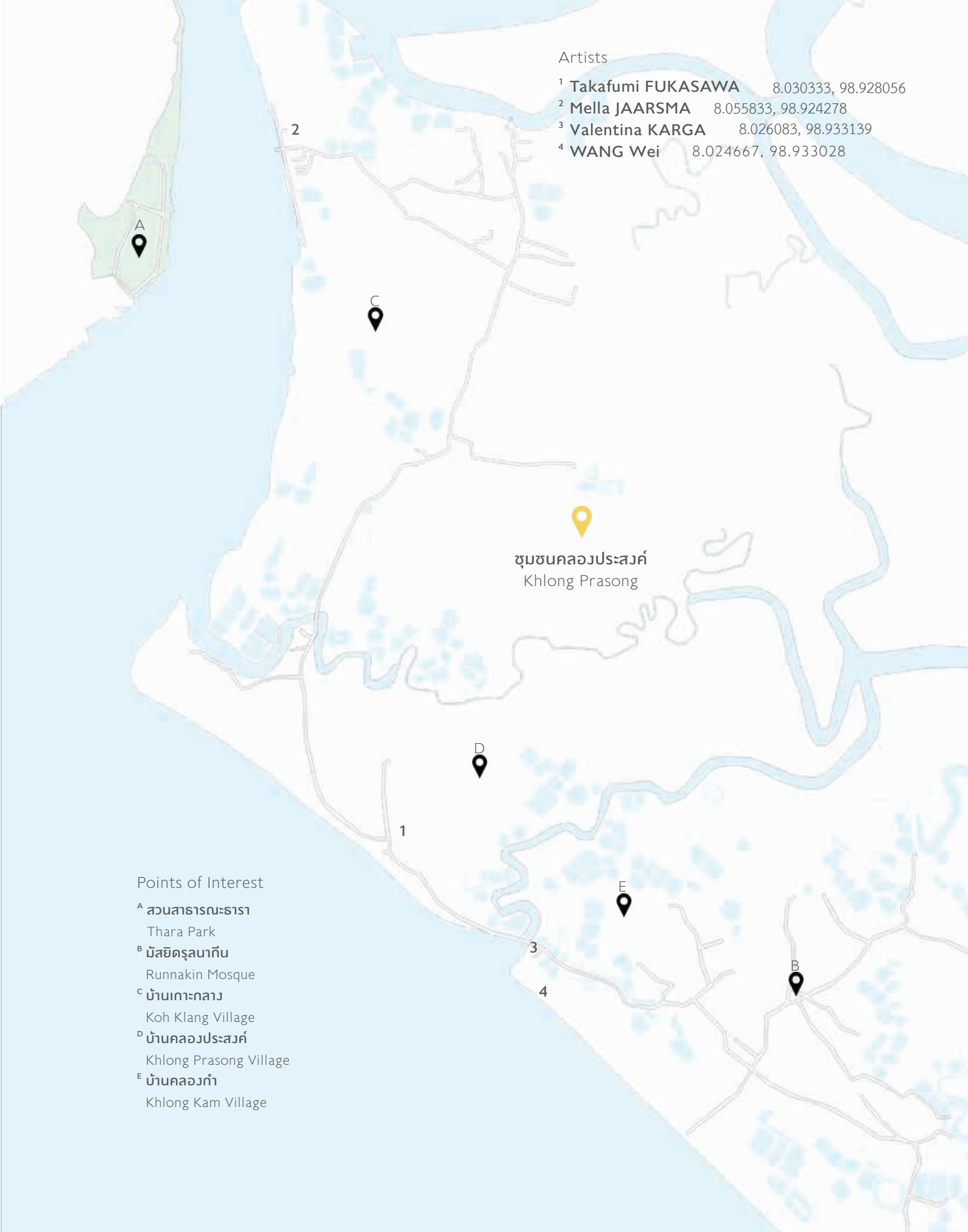
(left page) The artist also collaborated with students from nearby Baan Khlong Muang school through a workshop. The artist invites them to imagine a creature from the sea that helps humans in fighting climate change.
(right page) The children made flute devices and made their own sound of the creature.

(หน้าซ้าย) ศิลปินทำงานร่วมกับนักเรียนจากโรงเรียนบ้านคลองม่วงห้วยไผ่ ไกล ผ่านเวิร์คช็อปให้ชวนเด็กๆ มาจินตนาการถึงสิ่งมีชีวิตจากทะเลที่ช่วยมนุษย์ต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ
(หน้าขวา) ในการต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ เด็กๆ ได้คิดทำขลุ่ยที่สร้างเสียง “สัตว์ประหลาด” เป็นของตัวเอง

Rumours from the Sea, 2018
(musical workshop with Khlong Muang students)

ชุมชนคลองประสค์
Khlong Prasong

Takafumi FUKASAWA

Football Field for Buffalo

Sapporo

Takafumi Fukasawa is interested in the special qualities of places, histories and the people connected to them. Before participating in Thailand Biennale, the artist has worked on several community-based projects, mostly in rural areas of Japan for many years. His on-site works always develop from the history of common people, often untold or hidden anecdote taken from the mainstream historiography. Then he develops that aspect and makes it visible with the help of the community and a sense of humour. His participation in Thailand Biennale is the first time that the artist is testing his artistic approach outside of Japan.

Coming to Krabi, Fukasawa is interested in the traditional lifestyle that the people in Khlong Prasong Community lead. Although the island has become very engaged in eco-tourism in recent years, he found that people on the island continue to take pleasure in sports and nature. In particular, they still maintain their connection to chickens, goats and buffalo. Fukasawa is also interested in the oral history of the island where sports, such as boat racing, kite flying and football, play a significant role in bringing the community together. The artist learnt that the people in the Khlong Prasong subdistrict are very proud that they were the first subdistrict in Krabi to organise a football tournament although they do not have a proper football field. In fact, the community has been using two abandoned rice fields as an arena for decades.

Inspired by the popular chicken competition, the artist created a football field for buffalo. This playing field, which consists of an amphitheatre on an abandoned rice paddy, became a common space for the community to tell their stories of friendships between humans and nature. The amphitheatre and the walkway toward it are decorated with Japanese style flags made by a local batik workshop. The artist also created footballs for the buffalo using a simple bamboo structure and dry straw. The balls of various sizes are installed on the field for the communal buffalo, who are the regular inhabitants of the field, to participate in the sport. During the months of the biennale, the buffaloes are key players in highlighting the unique bond between human and nature in this island. **VP**

Takafumi Fukasawa มีความสนใจในคุณลักษณะพิเศษของพื้นที่ต่างๆ และประวัติศาสตร์ของพื้นที่เหล่านั้น รวมไปถึงผู้คนที่เกี่ยวข้องก่อนจะเข้าร่วม Thailand Biennale ทากาศิปปินได้มีประสบการณ์ในการทำโครงการที่ให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมมาหลายปีแล้ว (ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นโครงการในชนบทญี่ปุ่น) งานของเขาจะเริ่มจากประวัติศาสตร์ของคนทั่วไปในพื้นที่เสมอ ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้มักจะถูกซ่อนไว้ ไม่ได้อยู่ในประวัติศาสตร์นิพนธ์กระแสหลัก หลังจากนั้นเขาจะพัฒนาแง่มุมขึ้นมาอย่างมีอารมณ์ขันด้วยความช่วยเหลือของชุมชน การเข้าร่วมกับ Thailand Biennale ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ Fukasawa จะได้ทดลองแนวทางการทำงานศิลปะของเขานอกญี่ปุ่น

Fukasawa มากระปี่ด้วยความสนใจในวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนที่อยู่ในชุมชนครองประสวก์ แม้ว่าชุมชนครองประสวก์จะมุ่งมั่นในการทำกาห้องเหี่ยววิถีชุมชนในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เขาก็ยังพบว่าผู้คนในเกาะยังคงผลิตเพลินกับการเล่นกีฬาและธรรมชาติ ผู้คนยังมีความสัมพันธ์กับสัตว์ต่างๆ เช่น ไก่ แพะ และควายอยู่มากเป็นพิเศษ และในเวลาเดียวกัน Fukasawa ก็ยังสนใจในประวัติศาสตร์บอกเล่าของเกาะซึ่งกีฬาต่างๆ เช่น การแข่งเรือการเล่นว่าว และฟุตบอล ล้วนมีบทบาทมากในการผูกชุมชนเข้าด้วยกัน ศิลปินได้เรียนรู้ว่าผู้คนในตำบลคลองประสวก์นั้นมีความภูมิใจมากที่พวกเขาเป็นตำบลแรกในกระปี่ที่จัดการแข่งฟุตบอลได้โดยที่ไม่มีสนามฟุตบอลที่เหมาะสม ในความเป็นจริงชุมชนได้ใช้น้ำจาวร้างเป็นสนามฟุตบอลมาหลายสิบปีแล้ว

Fukasawa ได้รับแรงบันดาลใจจากการแข่งไก่ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สัตว์และการแข่งกันมาบรรจบกัน เขายังเสนอที่จะทำสนามฟุตบอลสำหรับควาย ซึ่งจะประกอบไปด้วยอัฒจันทร์ที่หุ้มหนังอันเป็นพื้นที่ร่วมของชุมชนในการเล่าเรื่องของมิตรภาพระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ หั้วอัฒจันทร์และทางเดินไปอัฒจันทร์นั้นจะมีการตกแต่งด้วยธงในสไตล์ญี่ปุ่นที่ทำจากผ้าบาติกในท้องถิ่น ศิลปินยังทำลูกฟุตบอลสำหรับควายโดยใช้โครงสร้างไม้ไผ่ง่ายๆ และฟางแห้ง ลูกบอลหลายขนาดจะถูกติดตั้งในสนามเพื่อให้ควายในชุมชน (ซึ่งมักอยู่ในทุ่งอยู่แล้ว) ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬา ระหว่างช่วงนิทรรศการ Biennale ควายจะเป็นสัตว์ที่มีบทบาทหลักในการเน้นถึงความสัมพันธ์อันมีเอกลักษณ์ของคนและธรรมชาติบนเกาะนี้

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Football Field for Buffalo, 2018
Mixed media and participatory-based project

Football Field for Buffalo, 2018

Football Field for Buffalo, 2018
Photographs courtesy of the artist

Mella Jaarsma is known for creating wearable art that generates critical conversations concerning the history, culture and politics of the place where she is working. Her works are always based on her research and engagement with the community, and contains elements of performance and participation. Her usage of local materials brings attention to the discursive knowledge that is hidden in the given context. In Thailand Biennale, Jaarsma was drawn to Tha Lay Ferry Pier at Koh Klang, which connects the island to the town of Krabi. It is a location connecting tourists and the local, dominantly Muslim fishing community. In addition, tourists who are not only interested in the beaches finds themselves at home with the rich culture of the inhabitants. From her perspective as an Indonesian artist, she pointed out that Koh Klang shared similar cultural aspects to her hometown in the sense that it is surrounded by water.

On the Tha Lay pier, Jaarsma creates an installation using fishing rods and lines which hide her works under the water. The artworks are the fish-liked suits made in Koh Klang, using left-over seashells from various consumable species that she collected from local restaurants. The hand-polished shells create beautiful reflections which draws a connection between consumption of natural resources and the effects of the tourist industry. Another important element of the suits is the extensive use of Batik from Krabi to create a sense of a human cloth. The Batik fabric in every suit was a result of a collaboration between the artist and a local Batik designer. She used the original brass stamps that were secretly retrieved from a river in Yala Provice during the period that Plaek Phibunsongkhram was the Prime Minister (1938 -1944). In that period, Thailand underwent an intense culture revolution. One aspect of the policy was encouraging the Thais to wear western clothes. Batik makers were forced to throw their treasured brass stamps into the river. These stamps were used to create unique patterns on fabrics. Although batik was considered as ‘uncivilised’ more than half a century ago, is being revived again in this age of multiculturalism. The feature of these patterns in

Mella Jaarsma เป็นที่รู้จักจากการสร้างงานศิลปะสวมใส่ได้ที่จะก่อให้เกิดการสนทนาเชิงวิพากษ์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และการเมืองของพื้นที่ที่เธอทำงาน ผลงานของเธอมีอิทธิพลจากงานวิจัยและการมีส่วนร่วมกับชุมชน และมีองค์ประกอบของการแสดงและการเข้าร่วม การใช้วัตถุดิบในท้องที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชมมาสู่องค์ความรู้ทางอ้อมที่ซ่อนอยู่ในบริบทที่ยกมา ใน Thailand Biennale Jaarsma ประทับใจในท่าเรือท่าเล ท่าเรือข้ามฟากที่เกาะกลาง ซึ่งเชื่อมระหว่างเกาะกับตัวเมืองกระบี่ อันเป็นท่าเลที่มีการคมนาคมระหว่างชุมชนชาวประมงมุสลิมกับเมืองท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นทุกวัน นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้สนใจแค่ชายหาดยังได้รู้สึกสบายใจไปกับวัฒนธรรมอันหลากหลายของผู้อยู่อาศัยในชุมชนนี้ จากมุมมองของเธอในฐานะศิลปินชาวอินโดนีเซียเธอคิดว่าเกาะกลางมีแง่มุมเชิงวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกับเมืองบ้านเกิดของเธอในแง่ของการเป็นชุมชนที่มีน้ำล้อมรอบ

Jaarsma สร้างงานจัดวางที่ท่าเรือท่าเลโดยใช้เบ็ดตกปลาที่เกี่ยวกับผลงานที่เธอซ่อนไว้ใต้น้ำ ซึ่งก็คือชุดปลาที่พำนักในเกาะกลางจากเปลือกของหอยที่กินได้หลายสายพันธุ์ซึ่งเธอเก็บมาจากร้านอาหารในละแวก เปลือกหอยจัดมือสร้างเวสาสะท้อนสวยงามที่แสดงการเชื่อมโยงระหว่างการบริโภคทรัพยากรธรรมชาติกับผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว องค์ประกอบสำคัญอีกอย่างของชุดก็คือการตกแต่งด้วยผ้าบาติกของกระบี่เพื่อสร้างความรู้สึกแบบเสื้อผ้ามุสลิม ผ้าบาติกในทุกชุดได้จากการร่วมมือกันระหว่างศิลปินกับนักออกแบบผ้าบาติกในพื้นที่ ทรายประดับลายผ้าดั้งเดิมจากหอยเปลือกที่เคยเก็บกู้ขึ้นมาจากแม่น้ำในจังหวัดยะลาสมัยที่จอมพล ป. พิบูลสงครามเป็นนายกรัฐมนตรี (1938 - 1944) ในยุคนั้นประเทศไทยได้เผชิญกับการปฏิวัติทางวัฒนธรรมอย่างเข้มข้นและนโยบายหนึ่งคือการส่งเสริมให้คนหันมาสวมเครื่องแต่งกายแบบตะวันตก คนทำผ้าบาติกจำเป็นต้องทิ้งทรายประดับลายผ้าหอยเปลือกซึ่งใช้สร้างลวดลายเฉพาะตัวบนผ้าลงน้ำ บาติกที่ถูกมองว่าเป็นสิ่ง ‘ไร้อารยะ’เมื่อกว่าครึ่งศตวรรษก่อน กำลังได้รับการชุบชีวิตอีกครั้งในยุคสมัยแห่งความหลากหลายทางวัฒนธรรม การนำลวดลายเหล่านี้มาใช้ในผลงานคือความพยายามที่จะเชื่อมโยงกับความทรงจำของผู้คนที่มิต่อมรดกตกทอดทางวัฒนธรรมที่สูญหายไปเนิ่นนาน

Silver Souls ถูกทำขึ้นเพื่อระลึกถึงความทรงจำทางวัฒนธรรมที่ถูกฝังกลบอยู่ใต้อันบึงแม่น้ำกระบี่ ก่อนเปิดนิทรรศการ Jaarsma จัดการถ่ายภาพชุดเหล่านี้โดยมีนางแบบเป็นคนในท้องที่และติดรูปที่ได้ไว้บนเพดานศาลาเป็นเครื่องเตือนใจในขณะที่ชุดของจริงถูกปล่อยไว้ใต้น้ำ ระหว่างช่วงนิทรรศการ Jaarsmar เชิญชวนให้ผู้ชม ไม่ว่าจะเป็นคนในพื้นที่หรือนักท่องเที่ยว

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Sliver Souls. 2018
Rods, iron, fabric, shells, additional materials
Photographs courtesy of the aritst

the work is the attempt to reconnect the public memory with the long-lost cultural heritage.

Indeed, *Silver Souls* was made to recall this cultural memory, which has been buried under the river basin of Krabi. Prior to the opening, Jaarsma organised a photo shoot of the shell and batik suits, which were worn by models from the community. The photographs were printed and put on the ceiling of the pavillion as a reminder while the actual suits were left under the water. During the exhibition period, Jaarmar invites audience participation of both locals and tourists to pull up the fishing rods and retrieve the artworks from water, after which it will disappear underwater again. VP

มาดิงเบ็ดตกปลาขึ้นและกู้งานศิลปะขึ้นจากน้ำ ก่อนที่มันจะหายลงใต้น้ำอีกครั้ง

Thanks to Miss Thaninthon Ruksawong, Dahla Batik
ของอบคุณ ธนินทร์ รัชชาวงศ์ ดาหลาบาทิก

Sliver Souls, 2018
Photographs courtesy of the artist

Coming Community is a project series that began in Helsinki in 2016, and has travelled to Krabi for the first Thailand Biennale 2018. Responding to the current climate of social, political, economic and ecological crises happening on a global scale, and the fear it engenders, Karga imagines a conceptual pillar created through stacking different values and ideas to support our ‘coming community’ during this time of change.

In Helsinki, Karga worked with a group of local residents to produce a pillar out of ceramics. Each person made a piece which the artist then put together to form a totem - a multitude of different values that form a whole. For Thailand Biennale Krabi 2018, Karga chose to work with the Khlong Prasong community. A small, predominantly Muslim island that is only accessible by ferry from Krabi town, it is secluded from the tourist industry that has colonised most of the province. Karga was inspired by the different fields of craftsmanship thriving on the island, such as Batik, natural dying, woodwork, weaving, as well as the make-shift local architecture.

For an entire month, Karga worked with a group of local craftspeople and school children to develop the meanings that these pillars would have for their own community. Through a series of conversations and debates, the participants were given the opportunity to reflect on the values of their community that are under threat from the current pace and direction of development happening both locally and globally. These values are translated into symbols and customised into stamps, to be impressed onto bricks, all done by local craftsmen. These sessions were followed by a full-day workshop at the brick factory, where participants worked together as part of the artistic process to produce these individualised bricks for the pillars.

The four pillars are now erected on the beach at Khlong Lu viewpoint starkly visible against the horizon of the Andaman sea. They represent the collective values of a community in anticipation for change. *Coming Community* is a mapping narrative that sets a foundation for an alternative imagination, not only for each community to reflect and celebrate their unique values, but also for thinking about how these values are shared between different communities. PA

Coming Community คือชุดโครงการที่เริ่มขึ้นในเฮลซิงกิ ในปี 2016 และเดินทางมายังจังหวัดกระบี่สำหรับงาน Thailand Biennale 2018 ครั้งแรก เพื่อเป็นการตอบสนองกับบรรยากาศปัจจุบันด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และวิกฤตทางนิเวศวิทยาที่เกิดขึ้นทั่วโลก Karga สร้างเสาโน้ตัมที่เกิดจากการสั่งสมทับซ้อนกันของค่านิยมและแนวคิดต่างๆ เพื่อสนับสนุน ‘ชุมชนของเรา’ ในยุคสมัยแห่งการเปลี่ยนแปลง

ในเฮลซิงกิ Karga ทำงานกับกลุ่มศิลปินท้องถิ่นเพื่อผลิตเสาที่มาจากเซรามิก แต่ละคนทำชิ้นส่วนหนึ่งชิ้นที่จะนำมารวมกันเป็น เสาใหญ่ที่หลอมรวมค่านิยมอันหลากหลายไว้ด้วยกัน สำหรับ Thailand Biennale Krabi 2018 Karga เลือกที่จะทำงานกับชุมชนคลองประสวก์ เกาะเล็ก ๆ ที่ผู้คนนับถือศาสนาอิสลามเป็นหลัก ซึ่งเข้าถึงได้โดยอาศัยเรือข้ามฟากจากตัวเมืองกระบี่เท่านั้น ทำให้คลองประสวก์ค่อนข้างตัดขาดจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่กลืนกินพื้นที่ส่วนใหญ่ในจังหวัด Karga ได้แรงบันดาลใจจากงานฝีมือแขนงต่างๆ บนเกาะ เช่น ผ้าบาติก การย้อมสีธรรมชาติ งานไม้ งานสาน ตลอดจนความ ‘ไม่ถาวร’ ของสถาปัตยกรรมในพื้นที่

ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ Karga ร่วมงานกับกลุ่มช่างฝีมือท้องถิ่นและนักเรียน เพื่อพัฒนาความหมายที่เกี่ยวข้องกับชุมชนให้กับ เสาพวกนี้ ผู้มีส่วนร่วมได้สนทนาและอภิปรายเรื่องค่านิยมในชุมชนที่กำลังถูกคุกคามโดยทิศทางในการพัฒนาเมืองซึ่งกำลังเกิดขึ้นทั้งในพื้นที่และทั่วโลก ค่านิยมเหล่านี้ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นสัญลักษณ์ และปรับแต่งให้กลายเป็นตราประทับโดยช่างฝีมือท้องถิ่น เพื่อนำไปประทับลงบนอิฐแต่ละก้อน ตามด้วยเวิร์คช็อปเต็มวันที่โรงงานอิฐที่ผู้มีส่วนร่วมช่วยกันผลิตอิฐที่ไม่ซ้ำกันแต่ละก้อนสำหรับเสาพวกนี้ อันเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการทางศิลปะ

ปัจจุบันเสาหัวสี่ต้นตั้งตระหง่านติดกับเส้นขอบฟ้าของทะเลอันดามัน บริเวณจุดชมวิวกลองลู พวกมันเป็นตัวแทนค่านิยมร่วมของชุมชนที่กำลังจะเกิดการเปลี่ยนแปลง *Coming Community* คือเรื่องเล่าแผนที่ที่กำหนดรากฐานให้กับจินตนาการทางเลือก ไม่เพียงให้แต่ละชุมชนได้พิจารณาและเฉลิมฉลองค่านิยมเฉพาะกลุ่มของพวกเขา แต่ยังทำให้เราได้คิดว่าค่านิยมเหล่านี้เป็นที่ยึดมั่นกันชุมชนอื่นๆ อย่างไร

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Coming Community, 2018
Various construction materials

Thanks to Paramatta Chuaykarn, Suthida Prapertchob, Peerapon Ngiamphisal, Mayuree Brick Factory Baan Nai Nhung, Krabi and participants from Khlong Prasong community.

ขอขอบคุณ ประมัตต์ ช่วยการ สุธิดา ประพตชอบ พิระพล เหมี่ยมไพศาล โรงอิฐบุญบุรี บ้านไหนดงิ้ว จังหวัดกระบี่ และชาวชุมชนคลองประสวก์

Coming Community, 2018

Photo by Palin Ansusinha
ภาพถ่ายโดย ปาลิน อังสุสิงห์

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Through a series of conversations and discussions, the participants reflected upon the values of their community, and translated them as symbols impressed onto bricks.

จากการสนทนาและอภิปรายร่วมกันหลายต่อหลายครั้ง ชาวบ้านได้ช่วยกันสะท้อนค่านิยมของชุมชนของพวกเขา ผ่านการถ่ายทอดออกมาเป็นลวดลายที่ประทับลงบนอิฐแต่ละก้อน

Coming Community, 2018

Coming Community, 2018

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Mosaic tiles are a signature of Wang Wei's recent artistic practice. He often engages the challenges of space and its architect, which in this case is the beach. Wang Wei is a multidisciplinary installation artist who examines the alienation of physical space in reality, and whose work questions what is real and what is not.

Laying pieces of sea-coloured mosaic tiles on a beach area next to the ocean, *Elevated Sea Level* shows an illusion of a 'sea surface' emerging from a strange, yet familiar area. The work can be seen as a stylised version of the sea, confusing the viewer's perspective of the experience. Viewing the installation initiates larger thoughts about the work's existence, construction and outcome. The visuals of the work have more in relation to nature than meets the eye. The colour of the work changes in accordance with sunlight, much like real sea water. The origins of the tiles and all the materials are made from grains of sand and dirt; all are from nature.

In time, as the nature takes its course, wind and sea water will erode the work. All things human-made are destroyed, returning everything to where it starts. The perfect, carefully fabricated, man-made version of sea level, will be different each time it is viewed, depending on the conditions of nature.

Khlong Prasong Community is an unusual area of Krabi, a hidden gem within a fairly closed community; a self-contained island that is accessible to tourists, and welcoming to outsiders. The location, together with the presentation of this work, portrays a natural phenomenon that absurdly acknowledges the unstable relationships between man and nature. Here, a man-made object is introduced into the environment that responds to the surrounding nature itself. The work is a layering of contradictions, bringing the viewer a step closer to the 'Edge of the Wonderland'. **HJ**

กระเบื้องโมเสกเป็นสัญลักษณ์ของงานศิลปะในช่วงหลังของ Wang Wei เขามีเล่นกับความท้าทายของพื้นที่และผู้สร้างพื้นที่นั้นๆ ซึ่งในที่นี้ก็คือชายหาด Wang Wei เป็นศิลปินจัดวางสหศาสตร์ที่สำรวจความแปลกแยกของพื้นที่เชิงกายภาพในความเป็นจริง และผลงานของเขาที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่จริงกับสิ่งที่แต่ง

Elevated Sea Level เป็นการนำกระเบื้องโมเสกสีน้ำทะเลมาวางเรียงกันบนพื้นที่หาดที่ใกล้กับมหาสมุทร ก่อให้เกิดภาพลวงตาของ 'ผิวทะเล' ที่ปรากฏขึ้นจากพื้นที่ที่ดูแปลกแต่ก็คุ้นตา ผลงานนี้อาจถือเป็นการแสดงภาพทะเลที่เน้นกระบวนการแบบ สร้างความสับสนต่อการรับรู้ประสบการณ์ของผู้มอง การดูงานจัดวางชิ้นนี้กระตุ้นให้เกิดความคิดเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของผลงาน การก่อสร้าง และผลลัพธ์ รูปลักษณะของงานมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติมากกว่าที่ตาเห็น โดยสีของผลงานจะเปลี่ยนไปตามแสงอาทิตย์ เช่นเดียวกับสีของน้ำทะเลจริงๆ กระเบื้องและวัสดุทุกชิ้นเกิดขึ้นจากเม็ดดินและทราย ซึ่งล้วนมาจากธรรมชาติ

เมื่อเวลาผ่านไป ลมและน้ำทะเลจะกัดเซาะผลงานตามวัฏจักรธรรมชาติ ทุกสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นจะถูกทำลายและกลับสู่จุดเริ่มต้น ภาพของระดับน้ำทะเลที่มีมนุษย์รังสรรค์ขึ้นอย่างละเอียดลออนี้จะแตกตัวออกไปจากเดิมทุกครั้งที่มีมอง ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของธรรมชาติ

ชุมชนคลองประสงค์เป็นพื้นที่ที่ไม่ธรรมดาในจังหวัดกระบี่ เป็นอณูณิที่ซ่อนอยู่ในชุมชนเล็กๆ บนเกาะที่อยู่ได้ด้วยตนเอง ซึ่งนักท่องเที่ยวเข้าถึงได้และเปิดรับคนนอก ตำแหน่งกับการนำเสนอผลงานชิ้นนี้ถ่ายทอดปรากฏการณ์ธรรมชาติที่ว่าด้วยสายสัมพันธ์ที่ไม่มั่นคงระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ วัตถุที่มีมนุษย์สร้างขึ้นถูกนำมาวางไว้ในสภาพแวดล้อมที่ตอบสนองกับธรรมชาติโดยรอบ นำเสนอความขัดแย้งในตัวที่ทับซ้อนกันมากมาย ทำให้ผู้มองเจ้าใกล้ 'ชายขอบแห่งดินแดนมหัศจรรย์' มากขึ้นอีกก้าวหนึ่ง

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

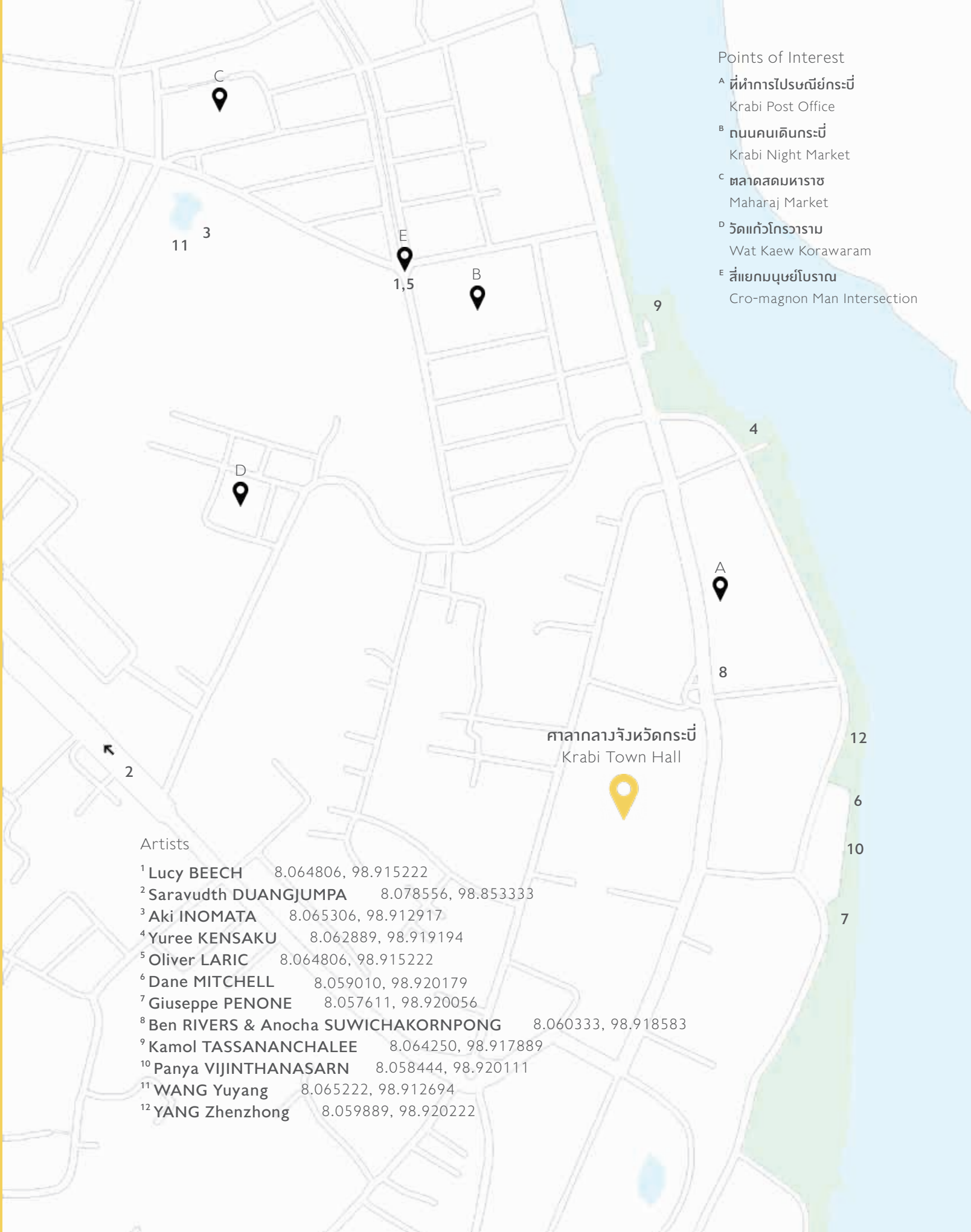

Elevated Sea Level, 2018
Mosaic tiles on concrete
Photographs courtesy of the artist

Elevated Sea Level, 2018

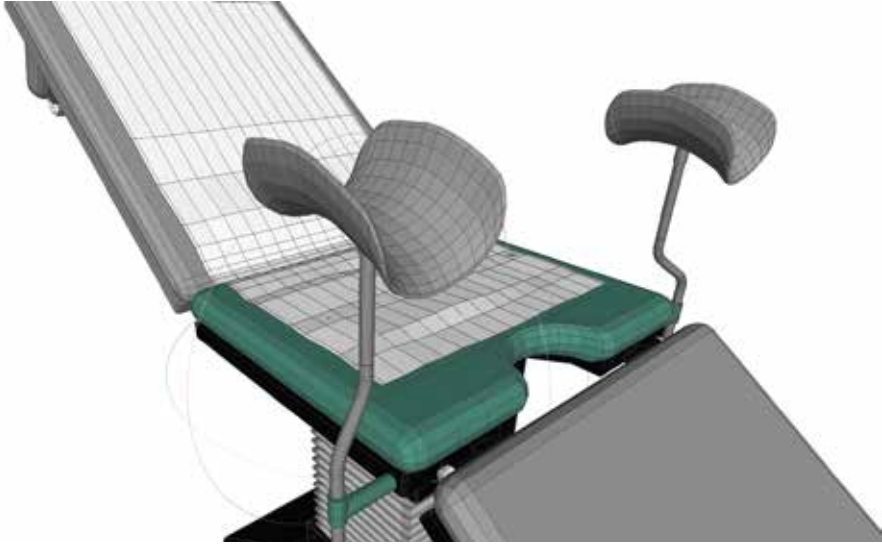
เทศบาลส่วนเหนือ
Krabi Town (North)

Lucy Beech's recent body of work has addressed the power and agency of reproductive relations, exploring female labour, visibility and the global flow of bodily revenue streams. For the Biennale her work is shown on an advertising screen against the backdrop of the city centre. The video draws parallels between construction and demolition building processes with the effects of medical processes on the architecture of the body. A 3D rendered, reclining female body rotates to reveal a hollow interior and as support beams of a building, giving way the text describes what happens when bio-ethics effect legislation: borders close, industries collapse, medical processes are abruptly reversed and buildings are repurposed. **VM**

ผลงานเมื่อเร็วๆ นี้ของ Lucy Beech เป็นการพูดถึงประเด็นของอำนาจและผู้กระทำการในความสัมพันธ์ของการมีบุตร โดยสำรวจการไหลคดงอของผู้หญิงตัวคร่ำ การปรากฏและการไหลเวียนของรายได้ในโลก ในงาน Biennale ครั้งนี้ งานของ Beech จะถูกแสดงบนจอโฆษณาใจกลางเมือง วิดีโอดังกล่าวจะลากเส้นขนานระหว่างกระบวนการสร้างและทำลายตึก กับผลกระทบของกระบวนการทางการแพทย์ต่อสถาปัตยกรรมของร่างกาย โดยจะแสดงภาพสามมิติของร่างเอนของผู้หญิงที่จะหมุนไปเพื่อเผยภายในที่ว่างเปล่า และที่คานงอตึกจะมีตัวบอริบายว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อชีวจริยศาสตร์ส่งผลกับกฎหมาย การปิดพรมแดน การล่มสลายของอุตสาหกรรม กระบวนการทางการแพทย์นั้นจะย้อนกลับ และอาคารต่างๆ จะถูกนำมาใช้โดยเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์เดิมของมัน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Untitled, 2018
(screenshots)

Saravudth DUANGJUMPA

Rubber Life / ชีวิตของยาง

THAILAND NATIONAL ARTIST

Bangkok

Thailand National Artist 2017, sculptor Saravudth Duangjumba has recently taken his practice towards installations with art and found objects. These site-specific works are derived from the basis of sculpture-ness and his inner experiences. Aiming to work with local materials, the artist explored Krabi, and being a Thai artist, he knows the issues his country is facing. Saravudth Duangjumba has become fascinated by the industrial crop of rubber trees. He notices its importance; understands its cycle of life. Rubber is one of the symbol of Southern Thailand, therefore artist wants to bring out its importance, tranform it into artwork, to be Southern's heart.

Rubber farmers in Thailand have faced economic issues for quite sometime. Due to the widespread practice of growing rubber trees across the country, price estimations tend to be very low despite the difficulty of producing rubber. *Rubber Life* emphasises the importance and value of rubber trees by showcasing rubber tires placed around the tree, symbolising the origin and the end product of rubber. Locating within the local rubber tyres plantations, the artist researched and worked with local authorities specialising in rubber as well working with rubber farmers.

Departing from using found objects as material, this installation is beautifully planned, but later, was spontaneously altered according to the nature of the space during the days of installation. The experience of viewing the work seems to be close to nature; all those trees. In fact, those trees are there only for commercial purposes, they have their ages and will be taken down when they're done being utilised. Next to the plantation is the road, also an outcome of rubber trees as cars with rubber tyres are travelling on the road. Therefore, once visitors are on site, they may sit on the tyres or lean back on the trees. The experience is as close to nature as one can be. Glancing at the road, hearing the sound of fast cars, and somehow realising deep down that everything around them is a part of industry, and not of nature; the nature that the area used to encompass. HJ

ประติมากรมากประสบการณ์ เจ้าของตำแหน่งศิลปินแห่งชาติของประเทศไทยในปี 2017 ศราวุธ ดวงจำปา หันมาทำงานจัดวางเฉพาะพื้นที่โดยใช้งานศิลปะกับวัตถุที่พบได้ทั่วไป ซึ่งมีรากฐานจากประติมากรรมและประสบการณ์ภายในใจของเขา เป้าหมายของเขาคือการทำงานโดยใช้วัสดุในท้องถิ่น เขาออกสำรวจทั่วจังหวัดกระบี่ การเป็นศิลปินชาวไทยทำให้เขารู้ปัญหาที่ประเทศกำลังประสบ และเกิดความหลงใหลในพืชอุตสาหกรรมอย่างต้นยาง โดยตระหนักถึงความสำคัญและเข้าใจวงจรชีวิตของมัน ยางพาราเป็นสัญลักษณ์ของภาคใต้ ศิลปินจึงอยากหยิบยกความสำคัญขึ้นมากล่าว ทำเป็นงานศิลปะเป็นหัวใจของคนใต้ ภาคใต้

ชาวสวนยางในประเทศไทยประสบกับปัญหาด้านเศรษฐกิจมาสักระยะหนึ่งแล้ว เนื่องจากการปลูกยางกลายเป็นที่นิยมแพร่หลายไปทั่วประเทศ ทำให้ราคายางต่ำลงมากแม้ขั้นตอนการผลิตจะมีความยากก็ตาม *Rubber Life* เน้นย้ำความสำคัญและคุณค่าของต้นยางโดยการจัดแสดงยางรถยนต์รอบต้นไม้ที่แสดงถึงจุดเริ่มต้นและปลายทาง ผลงานชิ้นนี้ตั้งอยู่ในสวนยางในพื้นที่ ซึ่งศิลปินได้ร่วมค้นคว้าและทำงานกับเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นที่เชี่ยวชาญเรื่องยาง ตลอดจนชาวสวนยางเอง

ผลงานชิ้นนี้ นอกจากจะสร้างขึ้นจากวัสดุพื้นบ้านแล้วยังเป็นงานจัดวางที่มีการวางแผนอย่างยอดเยี่ยม แต่จะค่อยๆ เปลี่ยนสภาพไปตามธรรมชาติของพื้นที่ระหว่างระยะเวลาการจัดแสดง ประสบการณ์การได้ชมผลงานอาจดูใกล้ชิดกับธรรมชาติ เนื่องจากตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้ แต่อันที่จริงแล้วต้นไม้เหล่านั้นมีไว้เพื่อเหตุผลเชิงพาณิชย์เท่านั้น เนื่องจากพวกมันมีอายุของมัน และจะถูกนำออกไปเมื่อใช้เสร็จ ถัดจากสวนยางคือถนนสายหนึ่งซึ่งก็เป็นผลผลิตจากต้นยางเช่นเดียวกับยางรถยนต์ที่แล่นผ่านไปมาก็ล้วนเป็นผลผลิตของต้นยางทั้งสิ้น ดังนั้น สิ่งที่ควรทำเมื่อไปชมผลงานชิ้นนี้คือการนั่งลงบนยางรถ เอนหลังพิงต้นไม้ อยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติให้ได้มากที่สุด มองดูถนน พังเสียรถที่แล่นผ่านไปอย่างรวดเร็ว และเราอาจตระหนักได้ว่าทุกสิ่งที่อยู่รอบๆ ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของโลกอุตสาหกรรม ไม่ใช่ธรรมชาติอย่างที่เคยเป็นในอดีต

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Thank to Sayan Kyokong
ขอบคุณ สายันห์ เกี้ยวจ้อง

Rubber Life, 2018
Painted rubber tyres

Aki INOMATA

How to Carve a Sculpture

Aki Inomata is known as an artist who creates installations, sculptural forms, and performances to explore the relationships between human and animals. For Thailand Biennale 2018, the artist focuses her interest on beavers, and compares their activity of chewing trees with human’s attempt of making sculpture. Beavers bite and chew trees to sharpen their constantly-growing teeth. These gnawed trees then become materials for the beavers to build a dam or a lodge in which to live. Marks left on the tree stump, a side-product of such activity, remind Inomata of the textures on sculptures carved by artist. Beavers, like humans, are one of the few animals who actively modify and reform their living environment in order to fit with the needs and requirements that keep changing through time. However, it is fascinating to think about how an environment constructed by beavers is created with a very different purpose from environments constructed by humans. Beavers create artificial ponds by cutting down the surrounding trees and assembling them into dams to catch and hold streams. These beaver ponds provide a distinctive environment that attracts moose, herons, and many other creatures.

For Thailand Biennale 2018, Inomata provides a beaver with part of a tree on which to work. She uses the already gnawed wood as a reference to create sculptures. The artist commissions a sculptor in Thailand to carve human-scale models of the beaver’s work in sandstone, and installs them around a pond located in the middle of the city of Krabi. The process of carving stone sculptures is not to imitate everything that the animal has produced, but rather learn from the wood models and to realise it in stone, with the great understanding regarding the nature of these two different kinds of materials. The differences of weight, size, flexibility, and durability of materials are very important for the process of production. No matter how the sculptor invents carving tools that render similar textures as the beavers’ biting marks, the sculpting purpose is not an act of copying but rather the act of learning and improvising. The result is a sculptural work created by the collaboration of artist, local sculptor, and animals.

The way these sandstone sculptures are installed

Aki Inomata เป็นที่รู้จักในฐานะศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะจัดวาง ผลงานประติมากรรม และศิลปะการแสดง (Performance) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสัตว์ สำหรับนิทรรศการ Thailand Biennale 2018 ศิลปินมุ่งความสนใจไปที่ตัวบีเวอร์ และเปรียบเทียบพฤติกรรมการกัดแทะต้นไม้ของบีเวอร์ กับการทำงานของประติมากร บีเวอร์กัดและเคี้ยวต้นไม้เพื่อลับคมให้กับซี่ฟันที่งอกยาวอยู่ตลอดเวลา ชิ้นส่วนของต้นไม้ที่เหลือจากการกัดแทะกลายเป็นวัตถุที่สำคัญในการสร้างเขื่อนและที่อยู่อาศัยของตัวบีเวอร์เอง ศิลปินเห็นร่องรอยการกัดแทะที่หลงเหลืออยู่บนเนื้อไม้ในฐานะผลลัพธ์จากกิจกรรม แล้วเกิดความคิดเชื่อมโยงไปถึงพื้นผิวของผลงานประติมากรรมที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ บีเวอร์คล้ายคลึงกับมนุษย์คือเป็นสัตว์ในจำนวนไม่กี่ชนิดที่มีอุปนิสัยในการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยของตัวเองอยู่เสมอเพื่อตอบรับกับธรรมชาติและความต้องการที่ปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจเมื่อเรานึกถึงความแตกต่างในวัตถุประสงค์ของการสร้างที่อยู่อาศัยระหว่างตัวบีเวอร์และมนุษย์ กล่าวคือบีเวอร์สร้างแก่งน้ำโดยการตัดต้นไม้ที่อยู่บริเวณพื้นที่รอบๆ เพื่อนำมาสร้างเป็นเขื่อนให้กักเก็บและชะลอกระแสน้ำ แก่งน้ำนี้ไม่เพียงเป็นที่อยู่อาศัยของตัวบีเวอร์เท่านั้น แต่ยังเป็นการปรับสภาพแวดล้อมให้สัตว์อื่นๆ ได้ใช้ประโยชน์ เช่นกวางมูส และนกกระสา เป็นต้น

ในนิทรรศการ Thailand Biennale 2018 ศิลปินจัดการให้บีเวอร์กัดชิ้นส่วนต่างๆ ของต้นไม้ แล้วนำชิ้นส่วนที่เหลือจากการกัดแทะเหล่านี้ไปเป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์งานประติมากรรม ศิลปินว่าจ้างประติมากรจากประเทศไทยให้เป็นผู้แกะสลักหินทรายจากต้นแบบเศษไม้ที่ได้จากตัวบีเวอร์ โดยให้ขยขนาดผลงานตามสัดส่วนความสูงของมนุษย์ จากนั้นจึงให้ติดตั้งผลงานรอบๆ แก่งน้ำเล็กๆ ในใจกลางตัวเมืองกระบี่ กระบวนการแกะสลักหินไม้ได้เป็นการลอกเลียนสิ่งที่สัตว์ได้ทำไว้ หากแต่เป็นการเรียนรู้จากต้นแบบที่เป็นวัสดุประเภทไม้ แล้วนำมาสร้างใหม่ในวัสดุประเภทหิน โดยอาศัยความเข้าใจอย่างลึกซึ้งต่อธรรมชาติที่แตกต่างกันของวัสดุทั้งสองชนิดนี้ ความแตกต่างด้านน้ำหนัก ขนาด ความยืดหยุ่นของวัสดุ และความคงทนแข็งแรงล้วนมีความสำคัญต่อขั้นตอนการทำงาน ไม่ว่าประติมากรจะประดิษฐ์เครื่องมือแกะสลักที่จำลองลักษณะรอยกัดแทะของสัตว์ได้มากเพียงใด สุดท้ายแล้วกระบวนการแกะสลักไม้ได้นุ่มนวลเพื่อการลอกเลียน แต่เป็นการเรียนรู้แล้วปรับใช้ให้เหมาะสมตามสถานการณ์ ผลลัพธ์คือผลงานประติมากรรมอันเกิดจากการทำางร่วมกันระหว่างศิลปิน ประติมากรท้องถิ่น และสัตว์ อย่างผสมผสานกลมกลืน

วิธีการที่ประติมากรรมหินทรายเหล่านี้ถูกติดตั้งรอบสระน้ำอาจจะได้รับแรงบันดาลใจมาจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยของบีเวอร์

Tokyo

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

How to Carve a Sculpture, 2018
Sandstones, dimensions variable
Photographs courtesy of the artist

around the pond may have been inspired by the beaver’s living environment. Nevertheless, the artist intentionally placed the carved works in positions that allow the audience to fully experience the work as sculptures, not as left overs from any kind of performance. The light yellowish-brown colour of sandstone stands out very clearly from the natural background’s shades of green. The stillness of sculptural shapes invites the audience to come closer and examine all the details. As visitors stand on one side of the pond, there are other pieces of sandstone standing at another side waiting for visitors. To appreciate Inomata’s sculptures, one cannot focus only on the work itself but also the relationships between the work and its surrounding space. Stepping into the pond area, one already enters the space of Inomata’s. The sculptures seem to be only one part of the larger installation that urges a reconnection with nature and animal. Mankind is just one specie of the animal that must learn to live together with others in the same environment, with equality of care and dignity. **VM**

แต่กระนั้นศิลปินมีเจตนาในการจัดวางผลงานในตำแหน่งที่ต้องการให้ผู้ชมได้สัมผัสคุณค่าของผลงานในฐานะประติมากรรมอย่างเต็มรูปแบบ ไม่ใช่สิ่งที่หลงเหลือจากกิจกรรมการแสดงใดๆ สีสันตาลอ่อนอมเหลืองของหินทรายมองเห็นได้อย่างโดดเด่นท่ามกลางสีเขียวสดของธรรมชาติเบื้องหลัง รูปลักษณะที่นิ่งสงบและตั้งวางอย่างมั่นคงของประติมากรรมเชิญชวนให้ผู้ชมเข้ามาสังเกตรายละเอียดเล็กๆ บนพื้นผิวของตัวชิ้นงานอย่างใกล้ชิด เมื่อยืนอยู่ริมฝั่งของสระน้ำจะสามารถมองเห็นผลงานชิ้นอื่นๆ ตั้งวางอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม รอคอยให้เราเดินเข้าไปหา การเข้าถึงคุณค่าในผลงานของ Inomata จำเป็นต้องเชื่อมโยงความรู้สึกไปสู่สิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวไปพร้อมๆ กับการชื่นชมตัวผลงานประติมากรรมทันทีที่เราเดินเข้าไปในบริเวณสระน้ำเปรียบเสมือนการก้าวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในผลงาน ประติมากรรมคล้ายจะเป็นเพียงส่วนประกอบเล็กๆ ของผลงานจัดวางขนาดใหญ่ที่กระตุ้นให้เราเชื่อมต่อกับความคิดกลับไปค้นหาคุณค่าของธรรมชาติและสรรพสัตว์และไม่หลงลืมว่ามนุษย์เป็นเพียงแค่สิ่งมีชีวิตอีกหนึ่งสายพันธุ์ที่ต้องเรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับสัตว์อื่นๆ ในสิ่งแวดล้อมเดียวกันอย่างเท่าเทียมกัน

Production Assistance Izu Shaboten Zoo, Nasu Animal Kingdom, Sendai Umino-Mori Aquarium, Hamura Zoo Iida City Zoo

ผู้ช่วยการผลิต Izu Shaboten Zoo, Nasu Animal Kingdom, Sendai Umino-Mori Aquarium, Hamura Zoo และ Iida City Zoo

How to Carve a Sculpture, 2018

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Yuree KENSAKU

Nagabi Transferry / นาวาพญานาคแห่งกระบี่

Bangkok

Yuree Kensaku’s paintings are created from the hyper-sensitivity unique to the artist herself. Her practices are always influenced by various phobias and allergies she has faced throughout her life. Kensaku ironically depicts her perspective of the chaotic world with her colourful figurative painting. In recent years, the artist has moved beyond painting, that is her original medium, to actively explore and expand her creativity through live performance, animation and public sculpture. Her participation in Thailand Biennale marks another step in her journey.

Nagabi Transferry connects to one of the phobias that are the driving-forces behind Kensaku’s practice. She creatively converts Thalassophobia, a persistent fear of sea travel, into an inspiration and artistic intervention. Inspired by her experience of travelling to islands during the site visit in 2017, the artist proposes to create her version of a Hua Thong boat, similar to the one she boarded, to tell the story of Krabi. Using a standard touring boat as a base, Kensaku redesigns both the interior and the exterior of the boat anew. She spent months in her studio painting the cockpit which portrays the artist’s interpretation of Krabi folklore with her pop-inspired version of local mythical beings. Her fibreglass Naga figurehead introduces a new element into the tradition. On the roof of the boat, she also collages and paints a head of a Yaksha. The appearance of a Naga and a Yaksha connects the boat to the bigger local folklore narrative of Krabi when both of the beings play a major role in creating the landscape of the city. In a sense, the boat is the embodiment of the legend itself.

Similar to what she normally does on her canvas, Kensaku envisions the boat to hold her world while opening up her world to the site-specificity of Krabi. Nagabi (the name of the boat that combines Naga with Krabi) will be used as a transferry throughout the four months of the viewing period. The audience is invited to step on board and appreciate the story of Krabi while travelling in it through the landscape of the biennale. Combining the long-standing tradition of boat-making with the contemporary popular culture, Nagabi Transferry could be seen as a threshold of the wonderland. **VP**

ภาพวาดของยูรี เกนซากุ หลายครั้งสร้างขึ้นจากอาการโรควิตกกังวลส่วนตัวของศิลปินซึ่งมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับความกลัวและอาการแพ้ต่างๆ ที่เธอได้เผชิญมาตลอดชีวิต ยูรีถ่ายทอดมุมมองของโลกอันอลหม่านที่ขัดแย้งกับจิตรกรรมรูปลักษณ์สีสดใสใสของเธอ ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ ยูรีทำการสำรวจและขยับขยายเทคนิคออกไปไกลกว่างานจิตรกรรม ซึ่งเป็นสื่อดั้งเดิมของเธออย่างต่อเนื่องผ่านการแสดงสด แอนิเมชัน และประติมากรรมสาธารณะ การเข้าร่วม Thailand Biennale ครั้งนี้ถือเป็นอีกก้าวหนึ่งในการเดินทางของเธอ

Nagabi Transferry เชื่อมโยงกับอาการกลัวอย่างหนึ่งที่เป็นแรงขับเคลื่อนหลังการทำงานของเธอ เธอใช้การกลัวทะเลเป็นพลังขับเคลื่อนสำหรับโครงการศิลปะชิ้นนี้โดยได้แรงบันดาลใจจากการเดินทางไปสำรวจเกาะเมื่อปี 2017 ศิลปินสร้างเรือหัวโหดที่คล้ายคลึงกับเรือที่เธอนั่งขึ้นในเวอร์ชันของตัวเอง เพื่อบอกเล่าเรื่องราวของจังหวัดกระบี่ ยูรีใช้เรือมาตรฐานสำหรับเรือท่องเที่ยวเป็นฐานเริ่มต้น และออกแบบทั้งภายในและภายนอกใหม่ โดยใช้เวลาหลายเดือนในสตูดิโอเพื่อวาดและออกแบบตัวละครต่างๆ ที่แสดงการตีความนิทานพื้นบ้านของกระบี่ในเวอร์ชันป๊อปตามแบบฉบับของเธอ นอกจากนี้ ยูรี ยังให้องค์ประกอบใหม่แก่เรือแบบดั้งเดิมโดยการใช้หัวพญานาคไฟเบอร์กลาสและบนหลังคาเรือยังมีภาพวาดตัดปะรูปยักษ์ การมีอยู่ของพญานาคและยักษ์เชื่อมโยงเรือเข้ากับตำนานของจังหวัดกระบี่ เพราะตัวละครทั้งสองมีบทบาทสำคัญในการสร้างภูมิทัศน์เชิงวัฒนธรรมของเมืองในแง่หนึ่ง เรือลำนี้คือตัวแทนของตำนานนั้นเอง

ด้วยการผสมผสานธรรมเนียมการสร้างเรือที่มีมายาวนานเข้ากับวัฒนธรรมป๊อปร่วมสมัย Nagabi Transferry อาจมองว่าเป็นกรณีประตู่สู่แดนมหัศจรรย์ก็ได้ ยูรีถือว่าเรือลำนี้คือทางเข้าสู่โลกของเธอ (คล้ายกับสิ่งที่เธอมักทำบนผ้าใบ) ขณะที่เปิดโลกให้กับลักษณะเฉพาะพื้นที่ของจังหวัดกระบี่ Nagabi (ชื่อของเรือที่มาจากการผสมคำว่า นาค กับ กระบี่) จะถูกใช้เป็นเรือข้ามฟากตลอดสี่เดือนที่เปิดให้ชม ผู้ชมจะได้รับเชิญให้ก้าวขึ้นเรือและสัมผัสกับเรื่องราวของจังหวัดกระบี่ ขณะเดินทางไปกับเรือ ผ่านทัศนียภาพของเทศกาล

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Photo by Hannares Haripai
ภาพถ่ายโดย ชาญณรงค์ หริพาย

Nagabi Transferry / นาวาพญานาคแห่งกระบี่, 2018
Industrial primer, paint and finishes, decorate aluminium sheet, collage and paint on canvas roof, stainless frame roof and Naga fibreglass head on Hua Thong wooden boat
227 cm x 1080 cm x 340 cm

Nagabi Transferry / นาваพยานาคาแห่งกระบี่, 2018

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Photo by Aroon Permpoonsopon
ภาพถ่ายโดย อรุณ เพ็ญพูนโสภณ

Nagabi Transferry / นาваพยานาคาแห่งกระบี่, 2018

Photo by Hannares Haripai
ภาพถ่ายโดย หานนเรศ หริพาย

Oliver LARIC

Betweenness

Berlin

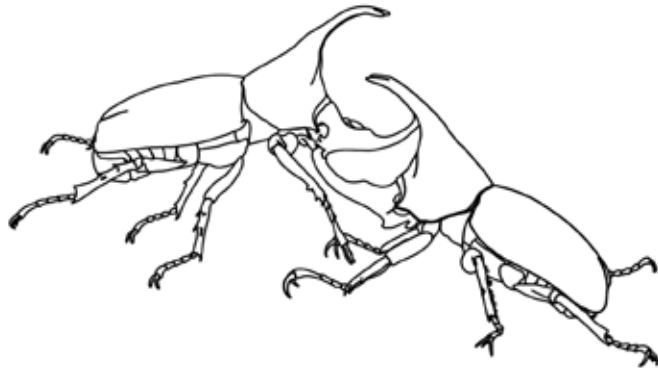
Oliver Laric shows his video on an LED screen located at one of the busiest traffic junctions in the heart of Krabi City. The artist uses simple black lines on white background to create several animation clips that depict transformations of animal shapes, objects, and people. Every scene continually happens without closure or resolve. The inspiration and reference Laic uses comes from the images found in the extensive parts of history. All of the cartoon characters Laric put in the video can be seen as the archaeological evidence that keeps changing and adapting to fit in any kind of circumstances. *Betweenness* does not focus on what the creatures have become, but rather explores the moment during every transforming process.

Approximately six out of ten video clips of *Betweenness* are shown per hour on the LED screen, with other local advertising clips played in between. Since each video clip is only 15 -second long, not everyone who passes the area can see the complete artwork. For the audience who intentionally come to see Laric’s work, they may have to wait until the animation suddenly appears on the screen without any notice. The process of showing the artwork continues 18 hours per day, from 6 am until midnight. Laric’s video appears in black and white, and communicates content with the purpose and pace that are very different from any other colourful commercial videos that play on the same screen. For locals who usually work around or often come to the junction, they may become more familiar with the artwork. However, for occasional visitors and pedestrians, the video elicits strange and doubtful feelings. Looking at the small lines and dots moving, bending, and twisting, to create new outline of the new character, one realises that, no matter how enormous and complicated things exist, all only start from a small element. Big things have small beginnings. **VM**

Oliver Laric จัดแสดงผลงานวิดีโอบนจอ LED ตั้งอยู่ที่สี่แยกมนุษย์โบราณ ซึ่งเป็นบริเวณที่การสัญจรแออัดและวุ่นวายที่สุดแห่งหนึ่งในใจกลางเมืองกระบี่ ศิลปินใช้เส้นสีดำที่เรียบง่ายบนพื้นหลังสีขาวเป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์วิดีโอแอนิเมชันเป็นรูปทรงตัวละครต่างๆ เช่น สัตว์ สิ่งของ และมนุษย์ วิดีโอแสดงการเปลี่ยนแปลงรูปทรงจากตัวละครหนึ่งไปสู่อีกตัวละครหนึ่งอย่างไม่สิ้นสุด ไม่มีจุดเริ่มต้น ไม่มีจุดจบ แรงบันดาลใจของศิลปินมาจากภาพที่ศิลปินพบเห็นในประวัติศาสตร์อันยาวนานของธรรมชาติและสิ่งมีชีวิต ตัวละครลายเส้นการ์ตูนที่ Laric สอดแทรกไว้ในวิดีโอเปรียบเสมือนภาพจำลองหลักฐานทางโบราณคดีที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์อันแตกต่างกัน ผลงาน *Betweenness* ไม่ได้มุ่งเน้นไปที่ผลลัพธ์การเปลี่ยนแปลงของตัวละคร หากแต่เป็นการศึกษาช่วงเวลาแห่งการแปรสภาพ และกระบวนการพัฒนาจากสิ่งหนึ่งไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง

วิดีโอจำนวนหกจากสิบคลิปของผลงาน *Betweenness* จะถูกฉายบนจอ LED ในแต่ละชั่วโมง โดยถูกค้นด้วยวิดีโอโฆษณาทั่วไปของท้องถิ่น เนื่องจากวิดีโอของ Laric แต่ละคลิปสั้นเพียงแค่ 15 วินาที จึงไม่ใช่ทุกคนที่เดินผ่านบริเวณดังกล่าวจะได้เห็นผลงานของศิลปิน สำหรับผู้ชมที่ต้องการมาดูผลงานของ Laric โดยเฉพาะ อาจจะต้องใช้เวลารอคอย จนกระทั่งผลงานปรากฏขึ้นมาบนจอโดยไม่มีการแจ้งเตือนใดๆ กระบวนการแสดงผลงานวิดีโอจะดำเนินต่อไปเรื่อยๆ เป็นระยะเวลา 18 ชั่วโมงต่อวัน เริ่มตั้งแต่หกโมงเช้าและไปสิ้นสุดเวลาเที่ยงคืน ผลงานวิดีโอของ Laric ปรากฏในลักษณะของภาพขาว-ดำ สื่อสารเนื้อหาสาระด้วยวัตถุประสงค์และจังหวะการดำเนินเรื่องที่แตกต่างอย่างชัดเจนจากวิดีโอโฆษณาอื่นซึ่งถูกฉายบนจอเดียวกัน สำหรับคนท้องถิ่นที่ทำงานในบริเวณรอบๆ หรือเดินทางมาที่สี่แยกดังกล่าวอยู่เป็นประจำ อาจจะรู้สึกคุ้นชินกับภาพลักษณ์ของผลงาน แต่สำหรับนักท่องเที่ยวและคนเดินถนนทั่วไป *Betweenness* สร้างความรู้สึกแปลกประหลาดและน่าสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เมื่อมองดูเส้นและจุดสีดำเล็กๆ ที่เคลื่อนไหว บิดเบี้ยว หมุนเป็นเกลียว จนกระทั่งกลายเป็นเค้าโครงรูปทรงของตัวละครต่างๆ ทำให้ตระหนักได้ว่า ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตในธรรมชาติจะมีขนาดใหญ่ และโครงสร้างซับซ้อนเพียงใด ทุกสิ่งย่อมเกิดขึ้นจากชิ้นส่วนเล็กๆ เป็นพื้นฐาน ทุกสิ่งที่ยิ่งใหญ่ย่อมมีจุดเริ่มต้นจากสิ่งเล็กๆ ด้วยกันทั้งสิ้น

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Betweenness, 2018
4K video, ten 15-second clips

Dane MITCHELL

Lost Bandwidth (Canopy)

Auckland

Working across various material fields, Dane Mitchell’s work channels invisible forces into concrete forms and teases out the potential for objects and ideas to appear and disappear. Most recently, the artist has been exploring the various ways in which objects might be seen to produce literal signals.

For Thailand Biennale, the artist has produced a newly commissioned work, *Lost Bandwidth (Canopy)*, which consists of four biconical antenna, each tethered to an operational FM transmitter. Located in national parks across Krabi, *Lost Bandwidth (Canopy)* broadcasts the songs of extinct birds that Mitchell collected from archives available online. These tripodal antenna are paired with a second shorter tripod which generates power from the sunlight. On one hand, *Lost Bandwidth (Canopy)* can be seen as a series of physical objects each painted bright red (an adaptation of ‘international orange’) to differentiate them from their surroundings and underline both their status as exotic visitor and their existence on the physical plane. On the other, each antenna generates an electromagnetic field across FM bandwidth and creates a radial sphere of activity — a signal —across the airwaves, demonstrating that these objects extend beyond their physical edges and produce an unseen (yet heard) effect that permutes outwards.The broadcast is an ongoing-event, occurring 24 hours a day throughout the Biennale and extending beyond. This will see the artist add further birdsongs to the list overtime as species continue to become extinct. In an elegiac act, the artwork brings vanished species back from the dead momentarily for us to tune into via the airwaves and in this way, *Lost Bandwidth (Canopy)* creates immaterial appearances in a metaphysical sphere, transmitting from a past in the present that which is gone.

VP

Mitchell’s work can also be found in Noppharat Thara Beach (p.172) and Tha Pom Khlong Song Nam (p.250)

ผลงานข้ามสาขางของ Dane Mitchell ทำให้พลังงานที่มองไม่เห็น กลายเป็นรูปทรงที่จับต้องได้ และดึงศักยภาพในการปรากฏและหายไปของวัตถุและแนวคิดออกมา เมื่อเร็วๆ นี้ ศิลปินได้สำรวจช่องทางต่างๆ ในการมองวัตถุเพื่อสร้างสัญญาณ

สำหรับ Thailand Biennale ศิลปินได้ผลิตผลงานใหม่ *Lost Bandwidth (Canopy)* ซึ่งประกอบด้วยเสาอากาศทรงกรวยคู่ 4 ต้น แต่ละต้นเชื่อมอยู่กับเครื่องส่งสัญญาณวิทยุที่ห้อยอยู่ ผลงานชิ้นนี้ตั้งอยู่ในอุทยานแห่งชาติ จังหวัดกระบี่ และเล่นเสียงของนกที่สูญพันธุ์ไปแล้ว ซึ่ง Mitchell รวบรวมมาจากคลังออนไลน์ เสาอากาศสามขาเหล่านี้ถูกจับคู่กับเสาสามขาที่สั้นกว่า ซึ่งสร้างพลังงานจากแสงอาทิตย์ ในแง่หนึ่ง เราอาจมองว่า *Lost Bandwidth (Canopy)* คือชุดวัตถุที่ถูกหาสีแดงสด (ดัดแปลงจาก ‘สีส้มสากล’) เพื่อให้แตกต่างจากสภาพแวดล้อม และเน้นย้ำสถานะความเป็นผู้มาเยือนจากแดนไกล และการดำรงอยู่ในปริณิณทลทางกายภาพ ในอีกแง่หนึ่ง เสาอากาศแต่ละต้นสร้างสนามแม่เหล็กไฟฟ้าข้ามช่วงความถี่ของคลื่นวิทยุ และส่งกระแสความเคลื่อนไหว (สัญญาณ) ที่แผ่เป็นวงกลมผ่านอากาศ แสดงให้เห็นว่าวัตถุเหล่านี้ไปได้ไกลกว่าขอบเขตทางกายภาพของพวกมัน และสร้างเอฟเฟกต์ที่ส่งออกภายนอก ซึ่งแม้จะมองไม่เห็น แต่ก็ได้ยินได้ การถ่ายทอดวิทยุนี้จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง 24 ชั่วโมงต่อวัน ตลอดช่วงนิทรรศการและนานกว่านั้น โดยศิลปินจะเพิ่มเสียงนกอื่นๆ เข้าไปเรื่อยๆ เมื่อนกสายพันธุ์ต่างๆ ค่อยๆ สูญพันธุ์ต่อไป งานศิลปะนี้เป็นการไว้อาลัยนี้้นำสายพันธุ์ที่สาบสูญกลับมาจากความตาย เป็นการชั่วคราวเพื่อให้เราได้สัมผัสผ่านการกระจายเสียง และในการนี้ *Lost Bandwidth (Canopy)* ก็ได้สร้างการปรากฏตัวแบบไร้สสารในปริณิณทลของอภิปรัชญา โดยการส่งสิ่งที่หายไปแล้วในอดีตมาสู่ปัจจุบัน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Lost Bandwidth (Canopy), 2018
Biconical antenna, FM transmitter, solar cell, 12 volt battery powder-coated steel electronics
200 x 200 x 350 cm (approximate each element)

Lost Bandwidth (Canopy), 2018
Noppharat Thara Beach

Lost Bandwidth (Canopy), 2018
Tha Pom Khlong Song Nam, Krabi

Giuseppe PENONE

Alberi e pietre

Turin

As in many other countries around the world, tourism, as well as globalisation are threatening the natural landscape of Thailand. *Alberi e pietre* (Trees and Stones), the series Penone started in 1969, sets forward his interest in the relationship between nature and men. The artwork is a sustainable installation that uses local sources and knowledge. Here, the series is recreated and adapted to the reality of Thailand. The installation, located in the park Kong Ka Pier Pak Nam, is comprised of five Javanese cas-sia trees and five stones of different sizes and dimensions. The tallest tree was selected because it was already growing in the chosen location and the other elements were planted and installed next to it. Although it has already been realised elsewhere, the site-specificity of this installation lies in the conceptual development of the work. Its final actualisation depends entirely on each natural component found in this tropical country. The different geology, morphology and weather of the area automatically alter the availability of materials. The stones are natural rocks that were found in Kanchanaburi. The Javanese cassia trees have only one thing in common with the trees used by the artist in his 1969 series: they are evergreen plants. The constituting materials and final layout of the installation were adjusted to the Thai ecosystem. Only after the rocks and trees were selected, could the artist decide the layout of the installation. The differences in type, form and size are the points of departure for the further development of the artwork, yet they constitute the compo-nents of the object themselves. Trees and rocks are leaning onto each other and arranged according to their decreasing dimensions in a straight line on the ground. It is a visualisation of the growth of the existing tree. Nevertheless, it is an artificial deconstruction of such a process. The exceptionality of such a disclosure may lead us to rediscover our bond with nature. The region of Krabi still has various protected natural areas and a local community bound to their land, which is in contrast with the unavoidable development of natural areas and cities. At the end of the exhibition, as sudden as it appeared, the artwork will vanish, and its elements will be returned to their original place. Unlike nature, man-made creations produce alternative and ephemeral imaginaries. **FM**

เช่นเดียวกับในประเทศอื่นๆ ทั่วโลก การท่องเที่ยว ตลอดจนโลกาภิวัตน์ถือเป็นภัยคุกคามต่อทัศนตามธรรมชาติในประเทศไทย *Alberi e pietre* (ต้นไม้และหิน) คือชุดผลงานที่ Penone เริ่มทำในปี 1969 ซึ่งเป็นการบุกเบิกความสนใจที่เขามีต่อความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ตัวผลงานคือการจัดวางแบบยังยืนที่ใช้วัตถุดิบและองค์ความรู้ในท้องถิ่น โดยศิลปินได้นำมาสร้างใหม่และประยุกต์ให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงของประเทศไทย งานจัดวางนี้ตั้งอยู่ในสวนท่าเทียบเรือควคา ตำบลปากน้ำ ประกอบด้วยต้นชัยพฤกษ์ญี่ปุ่น 5 ต้น และหิน 5 ก้อน ที่มีขนาดและรูปร่างแตกต่างกันออกไป โดยต้นที่สูงคือต้นที่มีอยู่เดิมและถูกเลือกมาเพื่อปลูกและจัดวางองค์ประกอบอื่นๆ ลงไปข้างๆ แม้ว่าจะเป็นผลงานที่เคยทำที่อื่นแล้ว แต่ความเฉพาะที่ของงานจัดวางนี้ก็อยู่ที่พัฒนาการเชิงมโนทัศน์ของตัวงาน ซึ่งรูปลักษณะขั้นสุดท้ายนั้นขึ้นอยู่กับแต่ละส่วนประกอบทางธรรมชาติที่พบในประเทศเนเธอร์แลนด์นี้ ลักษณะทางธรณีวิทยา กายสัณฐาน และภูมิอากาศในพื้นที่ที่แตกต่างออกไปได้ปรับเปลี่ยนวัตถุดิบที่ต้องใช้ไปโดยอัตโนมัติ หินที่ใช้เป็นหินธรรมชาติซึ่งพบในจังหวัดกาญจนบุรี ต้นชัยพฤกษ์ญี่ปุ่น มีจุดร่วมเพียงอย่างเดียวกับต้นไม้ที่ศิลปินใช้ในชุดผลงานเมื่อปี 1969 คือการเป็นไม้ไม่ผลัดใบ วัตถุดิบองค์ประกอบและการวางผังขั้นสุดท้ายของงานจัดวางได้รับการดัดแปลงให้เข้ากับระบบนิเวศของประเทศไทย หลังจากเลือกก้อนหินและต้นไม้แล้ว ศิลปินจึงวางผังงานจัดวางที่หลีกเลี่ยง รูปทรง และขนาดที่แตกต่างออกไปคือจุดเริ่มต้นที่ตัวงานจะพัฒนาต่อไปได้ แต่ก็ยังคงมีองค์ประกอบของวัตถุแบบเดิมอยู่ ต้นไม้และก้อนหินเอนเข้าหากันและได้รับการจัดท่าแหน่งตามมิติที่ลดลงเรื่อยๆ เป็นเส้นตรงบนพื้นดิน มันคือภาพแสดงการเติบโตของต้นไม้เดิมที่มีอยู่ก่อน แต่กระนั้นก็ยังเป็นการรื้อสร้างกระบวนการดังกล่าวโดยฝีมือมนุษย์ การเปิดเผยที่ไม่ธรรมดานี้จะพาเราไปค้นพบสายสัมพันธ์ที่เรากับสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติใหม่อีกครั้ง จังหวัดกระบี่ยังมีพื้นที่สรวงตามธรรมชาติอีกมากมายและมีชุมชนท้องถิ่นที่ผูกพันกับดินแดนของตน ซึ่งเป็นภาพที่ขัดแย้งกับพัฒนาการของพื้นที่ธรรมชาติและพื้นที่เมืองอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อสิ้นสุดนิทรรศการ ผลงานชิ้นนี้จะหายไปในพื้นที่เหมือนตอนที่ปรากฏขึ้น และองค์ประกอบต่างๆ จะถูกนำกลับคืนสู่สภาพเดิม สิ่งสร้างของมนุษย์ผลิตทางเลือกและจินตภาพที่มีอายุแสนสั้น ต่างจากธรรมชาติ

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Albero e pietra, 1969
natural stone, living tree, various dimensions
photo © Archivio Penone

The Ambassadors is a short film about the landscape work and stories from Krabi. The film is written and directed by two renowned directors Ben Rivers and Anocha Suwichakornpong. Rivers is known for his experimental work that falls between documentary and fiction. His films usually involve exploring the wilderness and intimate portrayals of real-life subjects. Suwichakornpong’s films range from a short film essay to a feature film. She is interested in portraying the hidden side of history or mundane perspectives of daily life. Both of their films have been screened internationally. Nonetheless, this is the first time that two directors have collaborated.

For Thailand Biennale, the artists generated a feature film based on the landscape of Krabi and stories relating to the Thailand Biennale experiences of the artists, curators and coordinators. In the beginning of 2018, both of the artists visited Krabi on a research trip and shot footage of unknown locations that became available prior to the biennale, for instance, the closed cinema and the local charcoal kilns. In the Thailand Biennale’s version of *The Ambassadors*, the artists introduce a short essay film based on the previous footage of Krabi. However, they have added unexpected elements. First, the scenery was narrated with an excerpt from Nirat London, which is written by Momrachotai (Mom Rajawongse Kratai Isarangkul) who was a royal translator for the Siamese embassy to United Kingdom in 1857. Unlike a traditional *Nirat*, the book was written in a style of a western memoir, and it was the first Siamese account of London. The second surprise element of the piece is the appearance of dinosaurs. In fact, they were a series of dinosaur sculptures that accompanied the Crystal Palace when it moved from Hyde Park in London to Sydenham Hill in 1951. Incorrect by modern standards, the dinosaurs are the relics of Victorian modernity, in which Siamese elites during the period of King Mongkut highly admired. The artists not only recreate an unusual relationship between Thailand and United Kingdom, but do it from the standpoint of the present. This is accomplished by visitors listening to the narration of the Siamese ambassador in the 19th century wanting to pay a visit to

The Ambassadors คือภาพยนตร์สั้นเกี่ยวกับหิวัทัศน์และเรื่องราวจากจังหวัดกระบี่ เขียนและกำกับโดยผู้กำกับชื่อดังสองคน ได้แก่ Ben Rivers และอโนชา สุวิชากรพงศ์ โดย Rivers เป็นที่รู้จักจากงานทดลองของเงาที่อยู่ระหว่างงานสารคดีกับเรื่องแต่ง ภาพยนตร์ของเงามักว่าด้วยการสำรวจดินแดนเปลี่ยวร้างและถ่ายทอดหัวเรื่องจริงอย่างใกล้ชิด ภาพยนตร์ของอโนชามีตั้งแต่ภาพยนตร์เรียงความขนาดสั้น ไปจนถึงภาพยนตร์ขนาดยาว อโนชาสนใจเรื่องการนำเสนอด้านที่ซ่อนอยู่ของประวัติศาสตร์หรือแง่มุมธรรมดาๆ ในชีวิตประจำวัน ภาพยนตร์ของทั้งคู่เคยถูกนำไปฉายในระดับสากล กระนั้น นี่ก็เป็นครั้งแรกที่ผู้กำกับทั้งสองได้ร่วมงานกัน

สำหรับ Thailand Biennale ศิลปินห้าภาพยนตร์ที่อิงจากหิศนียภาพของกระบี่และเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ศิลปินภัณฑารักษ์ และผู้ประสานงานมีกับ Thailand Biennale เมื่อต้นปี 2018 ศิลปินทั้งสองไปเยือนกระบี่เพื่อค้นคว้าและถ่ายฟุตเทจของสถานที่ที่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีคนรู้จัก และเปิดให้เข้าชมระหว่างการเดินทางสำหรับนิทรรศการ เช่น โรงหนังที่ปิดให้บริการแล้วกับเตาเผาถ่านหินแบบชาวบ้าน ใน *The Ambassadors* เวอร์ชัน Thailand Biennale ศิลปินนำเสนอภาพยนตร์เรียงความขนาดสั้นจากวิดีโอที่บันทึกไว้แล้วในกระบี่ แต่เพิ่มองค์ประกอบที่เหนือความคาดหมายเข้าไปด้วย อย่างแรกจากในเรื่องมีคำบรรยายเป็นข้อความที่ตัดตอนมาจาก *นิราศลอนดอน* ประพันธ์โดยหม่อมราชโชทัย (หม่อมราชวงศ์กระต่าย อิศรางกูร) ล่ามหลวงแห่งคณะทูตสยามที่เดินทางไปยังสหราชอาณาจักรในปี 1857 ต่างจากนิราศทั่วไป หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นตามแบบบันทึกตะวันตก และเป็นบันทึกเกี่ยวกับลอนดอนชิ้นแรกของชาวสยาม องค์ประกอบเหนือความคาดหมายอีกอย่างคือ การปรากฏตัวของไดโนเสาร์ ซึ่งอันที่จริงแล้วเป็นชุดประติมากรรมไดโนเสาร์ที่มาพร้อมกับ Crystal Palace ตอนที่ถูกย้ายจากไฮด์ปาร์กในลอนดอนไปยังไฮเดินแอมฮิลส์ในปี 1951 ไดโนเสาร์ที่ไม่ถูกต้องตามมาตรฐานสมัยใหม่นี้คือโบราณวัตถุจากยุควิคตอเรียที่อภิศินชาวสยามในสมัยรัชกาลที่ 4 ชื่นชอบการได้ฟังบทบรรยายของทูตสยามจากศตวรรษที่ 19 ที่อยากไปเยือน Crystal Palace ขณะที่กล้องเคลื่อนผ่านสวนไดโนเสาร์ของ Crystal Palace ในปัจจุบัน ศิลปินไม่เพียงสร้างสายสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดาระหว่างประเทศไทยกับสหราชอาณาจักรเท่านั้น แต่ยังหาจากมุมมองของปัจจุบันอีกด้วย ในแง่หนึ่ง องค์ประกอบทั้งสองอย่างที่ศิลปินใส่ในภาพยนตร์ได้เข้ามาแทรกแซงภาพของกระบี่ในแง่มุมที่คนไม่เคยเห็นซึ่งเตือนให้เราระลึกถึงภาวะร่วมสมัยอันหลอกลอนของเรา ภาพยนตร์นี้ถูกฉายในห้องเก็บวารสารในหอสมุดประชาชนจังหวัดกระบี่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับชุดสะสมประวัติศาสตร์ในห้องเพื่อขยายความสนใจของผู้ชมให้ขยับจากจุดเฉพาะจุดหนึ่งในประวัติศาสตร์ไปสู่ความเชื่อมโยงที่มีต่อระนาบของประวัติศาสตร์อันยาวนาน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

the Crystal Palace while the camera is roaming through today’s Crystal Palace Dinosaurs park. In a sense, both elements that the artists introduce in the film’s intervening images of the unseen Krabi, ironically reminds us of our haunting contemporaneity. The film is being shown in the periodical room at the Krabi Public Library. It is located near the local history collection in order to expand the attention of the audience from the historical specificity to its connection to a greater historical plane. The new version of *The Ambassadors* will be expanded as two directors continue to shoot footage throughout the Biennale’s duration. **VP**

เวอร์ชันใหม่ของ *The Ambassadors* จะมีความยาวมากขึ้น เนื่องจากผู้กำกับทั้งสองยังคงเดินทางถ่ายทำฟุตเทจระหว่างช่วงนิทรรศการ

The Ambassadors, 2018
One-Channel Video (9 mins)
(screenshot)

The Ambassadors, 2018
(screenshots)

Kamol TASSANANCHALEE

Two Visions of the Wonderland

THAILAND NATIONAL ARTIST

Bangkok / Los Angeles

Krabi is truly the wonderland. It is the destination where one finds and enjoys fascinating beaches, magnificent coral reefs, stunning views of limestone mountains, and abundant rainforests and mangrove swamps, all in just one trip. It is the place where art, culture, and tradition coexist within the community. It is where people from different countries and religions live together in harmony. It is also the battlefield between nature and the tourist industry. Learning from Phuket, the nearby province, Krabi is standing at the edge and trying to balance how to serve various needs of international tourists and at the same time maintain its own identity.

Kamol Tassananchalee, Thailand National Artist, creates artworks in various media to represent the relationships between life, experience, cultures, environment, and art. Many of Tassananchalee’s works are commissioned for public spaces. Responding to the concept 'Edge of the Wonderland' of Thailand Biennale 2018, Tassananchalee creates a large-scale sculpture inspired by the shape of two magnifying glasses and installed it on the bank of Krabi River in the heart of Krabi Town Centre. Facing the beautiful Khao Kanab Nam, a pair of 100 - metre-high limestone rocks located on each side of Krabi River, the artist urges the audience to explore the magnificent, natural view of Krabi City’s key scenery. In addition, he also positions the mirror to reflect images of the audience and pictures of underwater scenes on the LED screen attached at the base of the artwork.

Two Visions of the Wonderland, Krabi 2018 positions itself as the tool to reconnect audiences with these various aspects of Krabi. The artwork’s location is exactly at the edge, between the city and nature; between new life styles and old legends and mythology. The artwork links the audience to the mixture of multiple visions of the wonderland; visions of the surrounding spaces’ realities, the vision to see the audience themselves surrounded by Krabi’s environment, and the vision that contains the unreal experience of the underwater world. VM

กระบี่คือดินแดนมหัศจรรย์อย่างแท้จริง เป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่คุณสามารถรับชมไปกับชายหาดอันน่าหลงใหล แนวปะการังที่สวยงาม ภูเขาหินปูนที่น่าตื่นตะลึง ป่าฝนและป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ หวังหมดสามารถอัดแน่นได้ในการเดินทางเพียงครั้งเดียว เป็นสถานที่ซึ่งศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณีผสมผสานอยู่ในชุมชน คือที่ซึ่งผู้คนจากต่างชาติต่างศาสนาอยู่ร่วมกันได้ และในขณะเดียวกันคือสนามรบที่ธรรมชาติกำลังเผชิญหน้ากับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว กระบี่เรียนรู้จากเพื่อนบ้านคือจังหวัดภูเก็ตแล้วพยายามสร้างสมดุลในการพัฒนาตนเอง เพื่อตอบสนองต่อข้อเรียกร้องต่างๆ จากนักท่องเที่ยวต่างประเทศ แต่ในขณะเดียวกันต้องสามารถรักษาอัตลักษณ์ท้องถิ่นของตัวเองให้เข้มแข็งไปพร้อมกัน

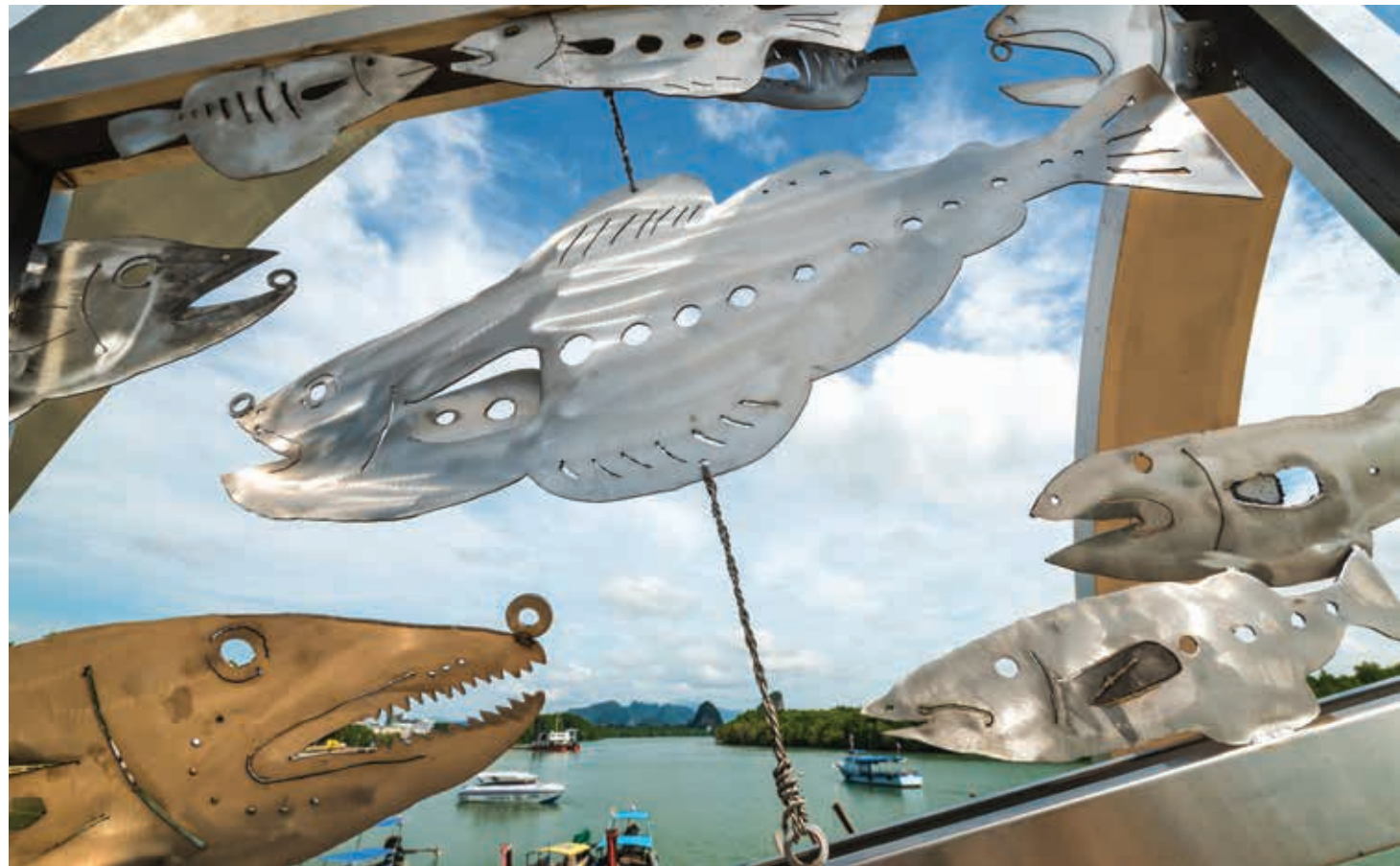
ศิลปินแห่งชาติ กมล หิสนาญชลี สร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากสื่ออันหลากหลาย เพื่อแสดงออกถึงความสัมพันธ์ระหว่างชีวิต ประสบการณ์ วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และงานศิลปะ ผลงานจำนวนมากของกมลเป็นการสร้างสรรค์และติดตั้งในพื้นที่สาธารณะ สำหรับนิทรรศการ Thailand Biennale 2018 กมลสร้างสรรค์ผลงานเพื่อตอบโจทย์ของนิทรรศการคือ 'สุดขอบฟ้าแห่งดินแดนมหัศจรรย์ (Edge of the Wonderland)' โดยหำงานโครงสร้างประติมากรรมขนาดใหญ่ ซึ่งรูปทรงได้รับแรงบันดาลใจจากแว่นขยายสองอันที่ซ้อนทับกัน ผลงานถูกติดตั้งที่ริมฝั่งแม่น้ำกระบี่ บริเวณย่านใจกลางเมือง ศิลปินติดตั้งผลงานให้หันหน้าเข้าหาดิวทัศน์อันงดงามของเขื่อนบางลาง ซึ่งมีลักษณะเป็นก้อนหินปูนขนาดใหญ่สูงกว่า 100 เมตร สองก้อน ที่ตั้งตระหง่านอยู่ริมสองฝั่งแม่น้ำกระบี่ ผลงานศิลปะมีเป้าหมายเพื่อกระตุ้นให้ผู้ชมผลงานได้สังเกตถึงความสวยงามของธรรมชาติอันเป็นสัญลักษณ์ของตัวเมือง นอกจากนี้ กมลยังได้ติดตั้งกระจกเพื่อสะท้อนภาพของผู้ชม และภาพวิวทัศน์ใต้ท้องทะเลที่ฉายผ่านจอ LED ขนาดใหญ่บริเวณฐานของผลงานประติมากรรม

Two Visions of the Wonderland, Krabi 2018 เปรียบเสมือนเครื่องมือที่เชื่อมโยงผู้ชมเข้ากับแง่มุมอันหลากหลายของเมืองกระบี่ ตำแหน่งติดตั้งผลงานอยู่ตรงกึ่งกลางพอดีระหว่างเมืองและธรรมชาติ ท่ามกลางวิถีชีวิตสมัยใหม่กับดินแดนแห่งตำนานและความเชื่อโบราณ ผลงานมุ่งนำเสนอมุมมองเชิงผสมผสานของดินแดนมหัศจรรย์ ได้แก่ มุมมองต่อความเป็นจริงของธรรมชาติซึ่งรายล้อมอยู่รอบตัว มุมมองที่มีต่อภาพสะท้อนของตัวผู้ชมเองที่อยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมของเมืองกระบี่ และมุมมองต่อโลกใต้ท้องทะเลอันนำมาซึ่งความรู้สึกและประสบการณ์เหนือความจริง

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Two Visions of the Wonderland, 2018
Stainless steel, mirror, and LED screen

Environmental issues happening in Krabi inspired Panya Vijinthanasarn to create artwork for Thailand Biennale 2018. As one of the fastest growing tourist destinations in Thailand, Krabi is coping with many problems such as water pollution, waste from tourism, deforestation, and loss of its wetlands and mangroves. Since there are more tourists coming to Krabi every year, the city must keep growing and humans continue to destroy nature. Populations continue to knowingly do things that can lead to many of the earth’s crises. People choose to think that everything is still fine although there have already been many seriously alarming signals from nature. Individuals deny the facts and choose to live in the imaginative world.

The artist then decided to bring a creature from his imagination into actuality. Vijinthanasarn created a large-scale assemblage installation that is developed from the characteristics of spiders and centipedes using old car parts as the main materials. The viewers are able to touch the work and feel the texture of the actual objects. The work is installed next to a gigantic tree located along the Krabi River bank near the town centre, where nature merges with the city.

Neo Centipedian Animal Non-Discovery reflects how the environmental changes created by humans affect the existence of all lives. The new species conveys a message from the artist who sees industrialisation and modern society as the invasion of nature. Multiples shiny oval shapes, that are half-buried in the ground, can be interpreted as the eggs. They symbolise how the creature is going to multiply and spread out into the world without control. The artist uses his artwork to tell the audience that humans must admit that man-made environments have already consumed more than the nature can give, and the world has already lost its balance forever. Mankind is stepping into the real wonderland, that is a land where humans can no longer live. It is so wonderful that no living creature can survive. What will be left is a world that is machine made of industrial waste. Once this scene only appeared in the movies. Presently, one may not be able to call it someone’s fantasy anymore. **VM**

ประเด็นทางสิ่งแวดล้อมในจังหวัดกระบี่เป็นแรงบันดาลใจสำคัญ ในการสร้างสรรค์งานศิลปะของปanya วิจิธธนสาร สำหรับนิทรรศการ Thailand Biennale 2018 ในฐานะสถานที่ท่องเที่ยวที่เติบโตเร็วที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย ทำให้กระบี่กำลังเผชิญหน้ากับปัญหาสิ่งแวดล้อมมากมาย เช่น มลภาวะทางน้ำ ขยะจากธุรกิจการท่องเที่ยว การตัดไม้ทำลายป่า และการสูญเสียพื้นที่ป่าชายเลน เป็นต้น แต่เนื่องจากยังมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นทุกๆ ปี กระบี่จึงต้องเติบโตขึ้น เช่นเดียวกับมนุษย์ที่คงต้องทำลายธรรมชาติอยู่ต่อไป และยังคงทำสิ่งที่เรารู้ว่าจะนำมาซึ่งหายนะกับโลกใบนี้ เราเลือกจะคิดว่าทุกอย่างยังอยู่ดี ถึงแม้ว่าจะมีสัญญาณเตือนมากมายจากธรรมชาติส่งมาถึงเรา เราปฏิเสธความจริงและเลือกอยู่อาศัยในโลกแห่งจินตนาการ

ศิลปินจึงตัดสินใจนำสิ่งมีชีวิตในจินตนาการออกมาสู่โลกความเป็นจริง ปัญญาสร้างสรรค์ผลงานจิตตาวงขนาดใหญ่โดยพัฒนารูปทรงมาจากแมงมุมและตะขาบ โดยใช้ชิ้นส่วนรถยนต์เป็นวัสดุหลักในการทำวน ผู้ชมสามารถสัมผัสชิ้นงาน และรู้สึกถึงพื้นผิวจริงของวัสดุ ผลงานถูกติดตั้งไว้กับต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นอยู่ริมฝั่งแม่น้ำกระบี่ใกล้ใจกลางเมืองอันเป็นพื้นที่ซึ่งธรรมชาติได้ผสมรวมกับความเป็นเมือง

Neo Centipedian Animal Non-Discovery / สัตว์ใหม่ที่ยังไม่พบ สะท้อนการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติที่เกิดขึ้นโดยน้ำมือมนุษย์ อันส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตทุกชนิด สัตว์พันธุ์ใหม่บอกล่าเรื่องราวจากศิลปินผู้มีมุมมองว่าอุตสาหกรรมและสังคมสมัยใหม่เป็นสิ่งแปลกปลอมที่เข้ามาแทรกแซงธรรมชาติ รูปทรงกลมรีผิวมันวาวจำนวนมากที่ถูกฝังครึ่งหนึ่งอยู่ในดินคือไข่ของสิ่งมีชีวิตพันธุ์ใหม่ สะท้อนความหมายของการแพร่พันธุ์ออกไปอย่างไร้การควบคุม ศิลปินต้องการใช้งานศิลปะเพื่อสื่อสารกับผู้ชมว่า ถึงเวลาแล้วที่มนุษย์ต้องยอมรับว่าเราได้บริโภคและใช้ประโยชน์จากธรรมชาติจนกระทั่งเกินขีดจำกัดที่ธรรมชาติสามารถให้เราได้ และโลกได้สูญเสียสมดุลไปแล้วอย่างไม่มีทางแก้ไข เรากำลังก้าวเข้าสู่ดินแดนมหัศจรรย์ที่แท้จริง คือสถานที่ที่มนุษย์ไม่สามารถอยู่อาศัยได้ มันเป็นสถานที่มหัศจรรย์ที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดอยู่รอด สิ่งที่เหลือเหลืออยู่บนโลกคือเครื่องจักรที่ทำจากขยะของอุตสาหกรรม จากแบบนี้ครั้งหนึ่งเคยปรากฏในภาพยนตร์ แต่มาถึงปัจจุบันเราคงไม่สามารถกล่าวว่าเรื่องราวดังกล่าวเป็นเพียงความเพ้อฝันของใครบางคนได้อีกต่อไป

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Neo Centipedian Animal Non-Discovery, 2018
Metal, wire, string, and fibreglass

Neo Centipedian Animal Non-Discovery, 2018

WANG Yuyang

Gone with Wind

Beijing

Often challenging and exploring the impact of technologies on daily life, Wang Yuyang is confronted by the difficulties of the first Thailand Biennale 2018. As a four months exhibition completely outdoors, that stretches from inland to the multiple islands, the artist had to adapt to the lack of electricity or any indoor spaces and rethink his artistic approach. During his stay in Krabi, he observed the strength of the wind and the constant presence of the sun. Identifying the wide availability of these two natural resources was the departure point for Wang to develop his final proposal and display his work, *Gone with Wind*. The site-specific installation includes modern technology and explores future possibilities for exhibiting outdoors by exploiting alternative and renewable sources of energy. As the night arrives, one hundred white balloons float in the air and appear as a blaze of coloured lights. Inside each white balloon, there is a singular small LED light that provides the illumination. This is not the only exceptionality of these balloons. In fact, the installation includes two systems that determine the colour and luminosity of the balloons. One is a solar panel system which stores energy throughout the day thanks to the hot full sun. This is responsible for the luminosity of the balloons: the more sunlight it accumulates, the brighter the balloon. The other system exploits the persistent wind and its movement of the balloon blown by the wind. According to the intensity of the wind, it decides the colour of each balloon. As a result, the LED lights assume a range of different colours, from red, yellow, to light blue and green according to the wind power and the intensity of the balloons’ movement. Suspended in the air and yet anchored to the ground, the inflated items playfully follow the wind and seem about to fly away. This colourful installation that can be admired at night is graceful, yet spectacular and jocose. The lighter nuances of the balloons and their feeble luminosity, or their bright and energetic appearance illuminate the darkness and reach a broad public. Children are left with their jaws dropping by the surprise of the transitioning colours, while couples might enjoy the romantic scenery faintly illuminated by the one hundred balloons blown

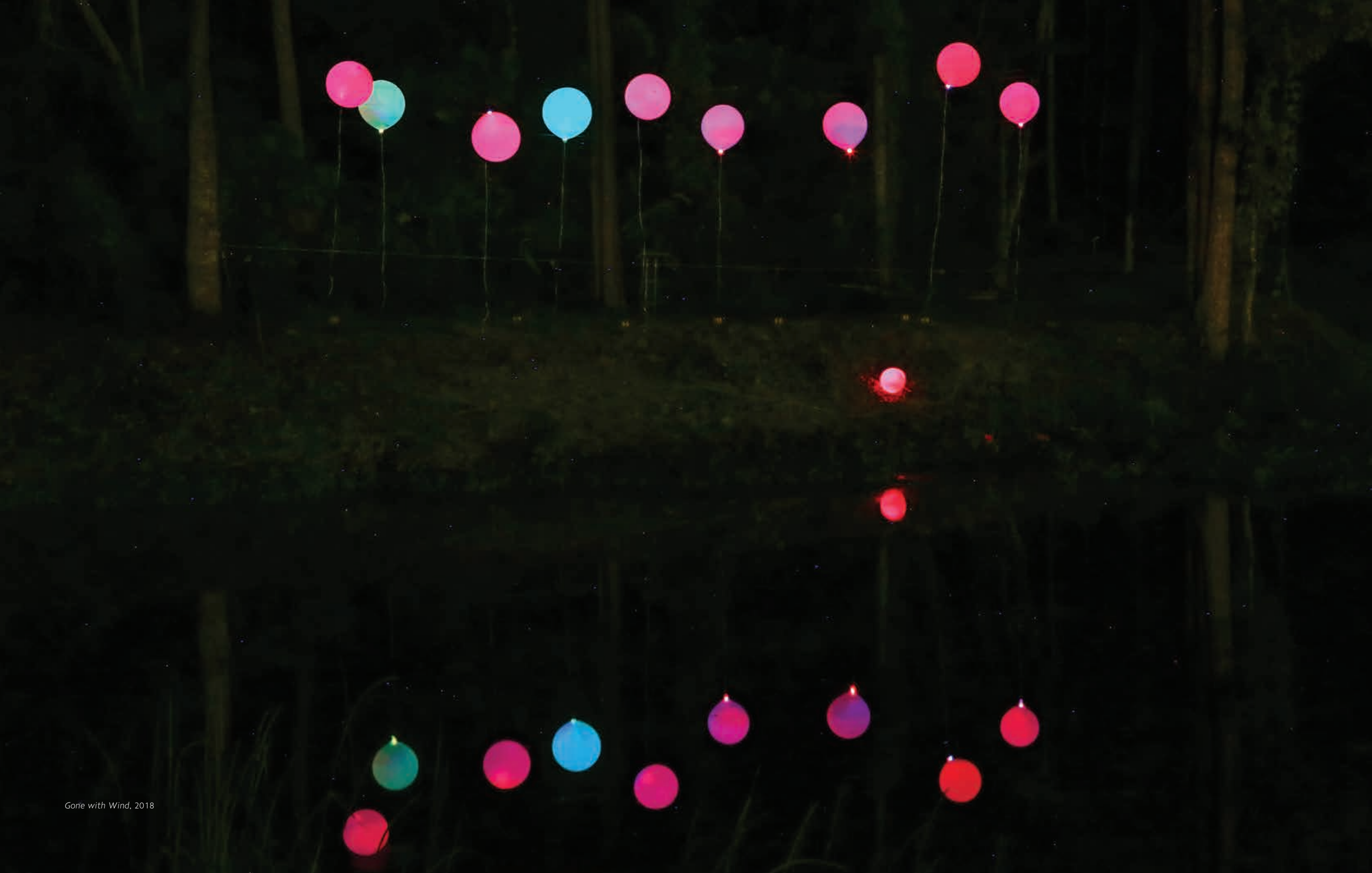
Wang Yuyang นิยมท้าทายและสำรวจผลกระทบของเทคโนโลยีต่อชีวิตประจำวัน และในงานชิ้นนี้ Yuyang ก็ต้องพบกับความยากลำบากของงาน Thailand Biennale 2018 ครั้งแรก เนื่องจากพื้นที่จัดนิทรรศการยาว 4 เดือนนี้เป็นพื้นที่กลางแจ้งทั้งหมด โดยครอบคลุมพื้นที่ตั้งแต่ตัวเมืองขึ้นไปจนถึงเกาะต่างๆ ศิลปินจำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับการไม่มีไฟฟ้าใช้หรือพื้นที่ในร่ม และคิดแนวทางศิลปะใหม่ ระหว่างพำนักอยู่ในจังหวัดกระบี่ เขาสังเกตความแรงของลมและดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงสม่ำเสมอ และทรัพยากรธรรมชาติสองอย่างที่สามารถใช้งานตลอดเวลานี้ก็คือจุดเริ่มต้นในการพัฒนาแนวทางสิ้นสุดท้ายและการจัดแสดงผลงานของเขา *Gone with Wind* งานจัดวางเฉพาะพื้นที่นี้ประกอบด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ และเป็นการสำรวจความเป็นไปได้ในอนาคตของการจัดแสดงกลางแจ้งโดยใช้แหล่งพลังงานทางเลือกที่นำกลับมาใช้ซ้ำได้ เมื่อยามค่ำคืนมาถึง ลูกโป่งสีจาง 100 ลูกจะลอยขึ้นไปบนอากาศ แลดูเหมือนประกายแสงหลากสี ภายในลูกโป่งสีจางแต่ละลูกมีหลอดไฟ LED ดวงหนึ่งเป็นตัวให้แสงสว่าง แต่ลูกโป่งเหล่านี้ไม่ได้มีความพิเศษแค่นั้น งานจัดวางนี้มีกลไกสองระบบที่เป็นตัวกำหนดสีและความสว่างของลูกโป่ง อย่างแรกคือระบบแผงพลังงานแสงอาทิตย์ที่กักเก็บพลังงานจากแสงแดดและความร้อนมาตลอดวัน ซึ่งมีผลต่อความสว่างของลูกโป่ง ยิ่งสะสมแดดได้มาก ลูกโป่งก็ยิ่งสว่าง อีกระบบเป็นการใช้ลมที่พัดอยู่ตลอดเวลาและตรวจจับความเคลื่อนไหวของลูกโป่งที่ถูกลมพัด ซึ่งความแรงของลมและการเคลื่อนที่สืบเนื่องขององค์ประกอบที่ใช้สร้างผลงานชิ้นนี้จะเป็นตัวกำหนดสีของลูกโป่งแต่ละลูก ทำให้หลอด LED แสดงสีที่หลากหลายจากสีแดงและเหลืองไปจนถึงสีฟ้าอ่อนและเขียวตามแรงลมและความแรงของความเร็วของลูกโป่ง ลูกโป่งลอยอยู่เหนือพื้นแต่ก็ถูกยึดไว้กับพื้นจะยับยั้งไปตามลมอย่างสนุกสนานและดูเหมือนจะลอยออกไป งานจัดวางหลากสีที่สามารถดูได้ตอนกลางคืนนี้มีความสว่างาม แต่ก็ดูเบาและมีอารมณ์ขัน ความเบาของลูกโป่งกับความสว่างเรืองๆ หรือรูปลักษณะสดใสและเปี่ยมพลังงานนี้ส่องสว่างในความมืดและเข้าถึงคนได้กว้าง เด็กๆ จะตกตะลึงไปกับความน่าประหลาดใจของสีที่เปลี่ยนไป ในขณะที่ผู้รักอาจเพลิดเพลินกับทัศนโรแมนติกที่มีแสงเรืองจางๆ จากลูกโป่งนับร้อยลูกที่งยับไปตามสายลมอ่อนๆ ในเวลาเดียวกัน พวกมันก็อาจเป็นตัวแทนของท่าเรือกลางพายุซึ่งเป็นดั่งโอกาสของการอยู่รอดเช่นเดียวกับประการ งานจัดวางที่ประทับตัวเองไว้ในจิตสำนึกและความรู้สึกจนเราคือวิธีการตั้งคำถามเรื่องความไม่จริงของชีวิตและของโลกแบบมีอารมณ์ขันลูกโป่งที่มีน้ำหนักเบาสิ้นไหวไปตามปัจจัยภายนอกได้ง่าย เช่นเดียวกับตัวเรา ยิ่งไปกว่านั้น ความอ่อนไหวของลูกโป่งยังสะท้อนปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืนในโลกของเราอีกด้วย การใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตพลังงานทำให้งานจัดวางนี้สร้างความตระหนักรู้ต่อระบบนิเวศและความจำเป็นเร่งด่วนในการลงมือปฏิบัติ

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

by a gentle breeze. At the same time, like lighthouses, the balloons could embody any port in a storm, a possible salvation. The installation, insinuating itself into one’s consciousness and feelings, is a humorous way to address the ephemerality of one’s life and world. The light balloons, like visitors, are easily conditioned by external agents; moreover, their sensitivity also echoes world sustainability and environmental issues. By using natural sources to produce energy, the installation raises an awareness towards ecosystems and the urgency to take action. **FM**

Gone with Wind, 2018
Mixed media

YANG Zhenzhong

To be or not to be

Located on the lawn beside the pathway of Kong Ka Pier, Yang Zhenzhong’s imposing installation tests the laws of nature. *To be or not to be* comprises ten banyan trees planted upside down in a straight line. The artist initially thought to pick a tree that would immediately relate to Thailand, like rubber trees. Rubber trees are very common in Thailand, and they represent one of the major economic sources. However, he soon abandoned this idea and decided to deploy Banyan trees instead. This kind of tree does not have any particular function, but it has big roots that create an intricate design. During the installation week before the opening, the trees were unearthed from the ground and turned upside down. The tree branches and trunk were planted back into the soil, leaving the bare roots exposed. Tourists and locals passing by these trees might notice the difference with the rest of the trees along the pathway. The naked and entwined roots contradict the natural foliage normally found on tree branches and the typical lush vegetation of Thailand. The unusual view instils curiosity and doubts: it introduces the question of what kind of plant it is and whether man has altered the natural condition of these trees. This is not the artwork’s only paradox. The artist digs the trees from the soil, subverts them and plants them in the ground again to challenge and probe the capability of both nature and plants to nourish themselves in extreme and abnormal conditions. Will the trees survive and even grow? Not even the artist can predict the answer. The beauty of the installation lies in its transience: the artwork is free to develop or implode throughout the four months of the exhibition. The results may become a scene of desolation. However, this is highly unlikely, especially because some buds and leaves have recently appeared on the subverted trees. The logic of the work operates beyond the actual reality to provide a parallel land where buried trees and intricate root leafage constitute the quotidian landscape. It also tackles the actual reality where man and technologies are becoming so omnipresent that it becomes difficult to distinguish the real from the artificial, and to find a natural element intact. **FM**

Shanghai

งานจัดวางอันตระการตาของ Yang Zhenzhong ที่ตั้งอยู่บนสนามหญ้าข้างท่าเทียบเรือควาเป็นการทดสอบกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ *To be or not to be* ประกอบด้วยต้นไทรสิบต้นที่ปลูกแบบกลับหัวเป็นแนวเส้นตรง เดิมทีศิลปินตั้งใจที่จะเลือกต้นไม้ที่มีความเชื่อมโยงกับประเทศไทยอย่างชัดเจน เช่น ต้นยาง เนื่องจากเป็นต้นไม้ที่พบได้ทั่วไปในประเทศไทยและเป็นตัวแทนของแหล่งเศรษฐกิจหลักของประเทศไทย ไบไม่เข้าใจเขาก็ละทิ้งความคิดนี้และหันมาใช้ต้นไทรแทน ต้นไม้ประเภทนี้ไม่มีประโยชน์ใช้สอยเฉพาะเจาะจง แต่มีรากที่ใหญ่ซึ่งก่อให้เกิดเป็นแบบแผนที่ซับซ้อนและยุ่งเหยิง ระหว่างการติดตั้งก่อนเปิดงาน ต้นไทรถูกขุดขึ้นจากพื้นดินและจับกลับหัว ก่อนจะฝังส่วนกิ่งก้านและโคนต้นไม้กลับลงไปในดิน ปล่อยให้รากโผล่พื้นดิน นักท่องเที่ยวและคนในพื้นที่ที่ผ่านไปมาอาจสังเกตเห็นความแตกต่างจากต้นไม้อื่นๆ ที่ตั้งอยู่ตลอดข้างทาง รากที่เปล่าเปลือยและพันกันไปมาจัดกับภาพของไบไม่ตามธรรมชาติที่ปรากฏอยู่บนกิ่งก้านต้นไม้มากับพืชพรรณที่อุดมสมบูรณ์ของประเทศไทย ตัวทัศน์ที่แปลกตานี้กระตุ้นความสงสัยใคร่รู้ นำเสนอคำถามว่านี่คือพืชชนิดไหน และมีใครปรับเปลี่ยนเงื่อนไขตามธรรมชาติอะไรของต้นไม้เหล่านี้หรือไม่ นี่ไม่ใช่ความย้อนแย้งเดียวในงานศิลปะชิ้นนี้ ศิลปินขุดต้นไม้ขึ้นจากดินจับกลับหัว และฝังกลับลงดินใหม่เพื่อท้าทายและตรวจสอบความสามารถของธรรมชาติและพืชในการหล่อเลี้ยงตัวเองท่ามกลางสภาวะสุดโต่งและผิดธรรมชาติ ต้นไม้จะอยู่รอดหรือไม่แต่เติบโตได้หรือไม่ ความงามของงานจัดวางนี้อยู่ที่ความไม่จริงของผลงาน ซึ่งอาจพัฒนาหรือพังหลายได้ตลอดชั่วสี่เดือนที่ทำการจัดแสดง มันอาจกลายเป็นตัวทัศน์อันเปลี่ยนร้ายในที่สุด แต่ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะดอกตูมและใบบางส่วนเริ่มปรากฏให้เห็นแล้ว ธรรมชาติของงานชิ้นนี้ตั้งอยู่บนเนื้อความเป็นจริงที่แท้จริงและแทรกซึมเข้าสู่ดินแดนคู่ขนาน ที่ซึ่งต้นไม้ที่ถูกฝังกับไบไม่ที่โผล่จากรากเป็นทัศนียภาพที่เห็นได้ทุกวัน อีกห้วงยังเล่นกับประเด็นเรื่องความเป็นจริงที่มนุษย์กับเทคโนโลยีปรากฏอยู่ทุกหนแห่งงานเป็นเรื่องยากที่จะแยกแยะสิ่งดำรงออกจากสิ่งปลอมและหาองค์ประกอบตามธรรมชาติที่ไม่ได้รับผลกระทบกระเทือน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

To be or not to be, 2018
Dimensions variable
Photographed on 4th November 2018

To be or not to be, 2018
Photographs courtesy of the artist
Photographed on 4th November 2018

To be or not to be, 2018
(Photographed on 4th December 2018)

Despite the fact that the tree branches and trunk were planted back into the soil, and the bare roots were left exposed, the trees started to grow again after a few weeks.

แม้ว่าโคนต้นและกิ่งก้านจะถูกฝังเอาไว้ใต้ดิน ส่วนรากก็ถูกปล่อยหิวเอาไว้ในอากาศ แต่ต้นไม้เหล่านี้ ก็กลับมาเติบโตอีกครั้งในเวลาไม่กี่สัปดาห์

เทศบาลส่วนใต้
Krabi Town (South)

Artists

- ¹² Dusadee HUNTRAKUL 8.052278, 98.918306
- ¹³ LUXURYLOGICO 8.050389, 98.919111
- ¹⁴ MAYRHOFFER-OHATA 8.052306, 98.918444
- ¹⁵ Vichoke MUKDAMANE 8.052250, 98.919722
- ¹⁶ Chong boon POK 8.052306, 98.918444
- ¹⁷ Chemi ROSADO-SEIJO 8.053472, 98.919250

Point of Interest
^ อนุสาวรีย์สึนามิ
Tsunami Memorial

Dusadee HUNTRAKUL

I’m waiting on for the future of more water to come

Bangkok

Sitting atop an abandoned structure, higher than ten metres from the ground, Dusadee Huntrakul’s *I’m waiting on for the future of more water to come* is, in a normal sense, invisible to the human field of vision. Then as one starts to look up, one notices a peculiar sight, a diving board. As the viewer initially experiences the work as a humourous encounter. However, the artist planted a deeper meaning than the sheer absurdity of its existence. The title, *I’m waiting on for the future of more water to come* hints at future predictions of rising sea levels in relation to climate change. It is imbued with a sense of anticipation towards the coming future in an almost nihilistic way. A statement that is paradoxical in itself, as, if the anticipated event were to happen, it would mean a total catastrophe for mankind. According to the artist, the sculpture acts as a “monument”, not in a remembrance sense, but rather as a starting point for a dialogue on this imminent and precarious situation society is facing. Also, it serves as a metaphor as it could be interpreted as a “fall”; humanity falling on its own face, as a reflection of our involvement and failure to prevent climate change. Alternatively, it could be something more positive and hopeful, the sculpture as a bridge/plank heading towards a possible salvation. Huntrakul’s placement of the sculpture also highlights the existence of the desolated structure and the sculpture itself as an object. As an architecture of necessity, the structure, used to host a water tank, but is rendered useless by the lack of one, was reconditioned into a new objective by the springboard. It acts as a vehicle for the springboard to become a work of art. Simutaneously, the objective of the springboard is stripped as it is installed on the structure and would only be revived again as the rising of sea level has passed its critical point. In this work, the artist has established an interplay between the readymade, the conceptualisation of an artwork, the context and the environment in which it exists. **PV**

ผลงาน *I’m waiting on for the future of more water to come* ของดุษฎิ อินทรกุล นั้นตั้งอยู่ที่ด้านบนสุดของโครงสร้างร้างที่สูงจากพื้นขึ้นไป 10 เมตร และเป็นส่วนที่มักหลุดรอดจากสายตาของมนุษย์ เว้นเสียแต่ว่าเราจะตั้งใจ “มอง” ขึ้นไป และเห็นวัตถุคล้ายสปริงบอร์ดที่อยู่ด้านบน เพราะสปริงบอร์ดเป็นวัตถุที่มีจะอยู่เหนือน้ำ และเป็นสิ่งที่นักกระโดดน้ำก็ใช้สำหรับกระโดดลงไปในสระน้ำหรือแหล่งน้ำอื่นๆ

หลังจากที่ผู้ชมได้ผ่านความรู้สึกงงจนเมื่อได้เห็นงานที่ศิลปินจัดวางไว้ในที่แรก เราจะพบว่างานชิ้นนี้มีความหมายที่ซับซ้อนกว่าความงงงของสปริงบอร์ดที่อยู่ผิดที่ผิดทาง ชื่อผลงาน *I’m waiting on for the future of more water to come* คือการให้นายอนาคตว่าระดับน้ำทะเลจะสูงขึ้นเนื่องจากความเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศ นี่เป็นการคาดเดาถึงอนาคตอันโหดร้าย และเป็นถ้อยคำที่ย่อนเยี้ยวในตัวเอง เพราะหากเป็นไปได้อย่างที่คาดเดา นั้นจะหมายถึงหายนะสำหรับมนุษยชาติ

ศิลปินมองว่างานประติมากรรมชิ้นนี้ทำหน้าที่เหมือนกับ “อนุสาวรีย์” หากแต่ไม่ใช่ในแง่ของสิ่งแสดงความรำลึก แต่เป็นในแง่ของจุดเริ่มต้นสนทนาถึงสถานการณ์อันตรายที่เรากำลังประสบอยู่มากกว่า หวังว่าทำหน้าที่เป็นอุปมาที่สามารถตีความได้ว่าเป็น “การล่มสลาย” ของบางสิ่ง ซึ่งอาจเป็นมนุษยชาติที่จะล่มสลายไปก็เป็นได้ มันเป็นภาพสะท้อนของความเสี่ยง และความล้มเหลวของเราในการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์สำคัญอย่างสภาวะอากาศที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป พร้อมกันนั้น ยังเป็นตัวกระตุ้นความหวังในเชิงบวก เพราะผลงานชิ้นนี้เป็นสะพานหรือไม้กระดานที่จะทำให้เรากระโดดไปสู่ความเป็นไปได้ของทางรอดของมนุษยชาติด้วย

ผลงานของดุษฎิยังเน้นย้ำถึงการดำรงอยู่ของโครงสร้างที่ถูกทิ้งร้าง และตัวงานสถาปัตยกรรมเองในฐานะของวัตถุ ตัวโครงสร้างที่ถูกทิ้งร้างนั้น แท้จริงแล้วเป็นโครงสร้างที่จำเป็นสำหรับใส่แท่งน้ำ แต่กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์เมื่อไม่มีแท่งน้ำอยู่ และศิลปินก็มอบวัตถุประสงค์ใหม่ให้แก่พื้นที่ส่วนนี้โดยการติดสปริงบอร์ด ซึ่งทำให้มันกลายเป็นพาหนะของสปริงบอร์ดและกลายเป็นงานศิลปะไปด้วย ในเวลาเดียวกัน เป้าหมายดั้งเดิมของสปริงบอร์ดก็ได้สูญหายไปเมื่อถูกนำมาติดตั้งลงบนโครงสร้างนี้ และจะกลับมามีเป้าหมายเหมือนเดิมได้ก็ต่อเมื่อน้ำทะเลสูงขึ้นถึงระดับหายนะแล้วเท่านั้น ในผลงานนี้ ศิลปินได้สถาปนากการเล่นระหว่างสิ่งของที่มีอยู่แล้ว การสร้างมโนทัศน์งานศิลปะ และบริบทกับสิ่งแวดล้อมที่ตัวงานดำรงอยู่ไปพร้อมกัน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

I’m waiting on for the future of more water to come, 2018
Abandoned structure, diving board, steel ladder

I'm waiting on for the future of more water to come, 2018

Thailand, known for its tropical beaches and golden temples, often evokes dreams of a peaceful and idyllic land. LuxuryLogico created their installation *Voyage in Time* as a self-reflexive exploration of the mesmerising sceneries across the region of Krabi. Located on the seashore at Thara Park, the work consists of a wooden boat of approximately twenty-six meters, ornamented with various decorations. This is an enlargement and distortion of traditional boat called Long Tail Boat, which is the most common means of transport to hop from one island to another. This was also the way LuxuryLogico travelled during their visit to Krabi. Although not as beautiful as the surrounding paradise, the boats constituted an element of interest for the artists, who recollect the boats' look and noise with a vivid description.

“All boats at the wharf looked pretty much the same [...] Only the decorative paint and the bright ribbons tied to the sides of the boats could help us differentiate the boats [...] Each boat had a motor at its stern and a long iron-pipe oar, which had a motorized turbine on one end [...] The noise from the machine overpowered our ears.”

Their voyage provided them with fertile ground to create this final piece. The more they thought about this experience, the more they found allegories with a Song dynasty poem by Chinese poet Su Dongpo. While wandering around the spectacular mountains of Lushan, the poet cannot find the exact words to describe the beauty and the truthful shape of the surroundings. Soon, he realises that it is because of his own positionality: he is, himself, in the mountains, thus he cannot be completely objective. Similarly, LuxuryLogico arrived at Krabi as tourists, and immersed themselves in this environment. They all ended up remembering it differently, and could not recognise its true shape. Their memories might be filled with laughter, daring ideas, pouring rain or sizzling heat. According to the artists, ‘nature always reveals a sense of balance in reality, and our interpretation of it is a combination of past history and our own experience,’

ประเทศไทยขึ้นชื่อเรื่องชายหาดเขตร้อนและวัดวาอารามสีทอง ซึ่งมักทำให้นึกถึงความฝันเกี่ยวกับดินแดนอันสงบสุขและงดงามตามธรรมชาติ LuxuryLogico แสดงงานจัดวาง *Voyage in Time* ในฐานะการสำรวจทิวทัศน์ที่มีเสน่ห์ของจังหวัดกระบี่ งานชิ้นนี้ตั้งอยู่ที่ชายหาดสวนสาธารณะธารา โดยประกอบขึ้นจากเรือไม้หนึ่งลำ ยาวประมาณ 26 เมตร และประดับประดาด้วยธงหลากสีสันมากมาย ซึ่งเป็นการขยายและดัดแปลงเรือหางยาวแบบดั้งเดิม อันเป็นช่องทางคมนาคมที่นิยมมากที่สุดในการเดินทางข้ามเกาะ ทั้งยังเป็นวิธีที่ LuxuryLogico ใช้เดินทางระหว่างการมาเยือนกระบี่ แม้ว่าเรือหางยาวจะไม่สวยเท่าแดนสวรรค์ที่อยู่ล้อมรอบ มันก็มียุคประกอบที่ศิลปินสนใจและอธิบายถึงรูปลักษณ์กับเสียงของเรือหางยาวไว้อย่างแจ่มชัด

“เรือทุกลำที่ท่าดูเหมือนกัน [...] มีแค่สีที่ทากับผ้าสีสดใสที่ผูกอยู่ข้างตัวเรือเท่านั้นที่ทำให้เราแยกเรือแต่ละลำได้ [...] แต่ละลำมีเครื่องยนต์อยู่ที่ท้ายเรือ และมีหัวเหล็กยาวที่มีใบพัดมอเตอร์อยู่ตรงปลาย [...] เสียงของเครื่องยนต์ตัวนี้อื้ออึงในหูของเรา”

การเดินทางนี้ทำให้พวกเขาได้ฐานที่อุดมสมบูรณ์ในการสร้างผลงานชิ้นสุดท้ายนี้ ยิ่งพวกเขานึกถึงประสบการณ์นี้ พวกเขาก็ยังค้นพบอุปมาอุปไมยที่สอดคล้องกับบทกวีของราชวงศ์ซ่ง โดยกวีนาม Su Dongpo ขณะเดินอยู่ท่ามกลางเทือกเขาหลูซานอันตระการตา กวีไม่อาจหาถ้อยคำมาบรรยายความงามและรูปทรงที่แท้จริงของทัศนียภาพได้ ในไม่ช้าเขาก็ตระหนักว่านั่นเป็นเพราะตัวตนของเขาเองอยู่ในภูเขา ดังนั้นเขาจึงไม่อาจมองภูเขาแบบกวีวิสัยได้ในห้วงคนเดียวกัน LuxuryLogico มาถึงจังหวัดกระบี่ในฐานะนักท่องเที่ยวและอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมนี้ แต่พวกเขาจดจำกระบี่ได้แตกต่างกันออกไปและไม่อาจบอกภาพของกระบี่ที่แท้จริงได้ ความทรงจำของพวกเขามาเติมไปด้วยเสียงหัวเราะ ความคิดโศกโพน ฝนที่โปรยปราย หรือความร้อนที่แผดเผา พวกเขากล่าวว่า ธรรมชาติเพี้ยนยงดูคล้อยไปในความเป็นจริงอยู่เสมอ และการตีความของเรา ก็เป็นการผสมผสานอดีตที่ผ่านมา กับประสบการณ์ของเราเอง ดังนั้น เรือที่มีรูปทรงและแม่บทเหนือความคาดหมายจึงท้าทายความคาดหวังและกระตุ้นจินตนาการของเรา กระตุ้นให้เราทำความเข้าใจประเทศไทยผ่านประสบการณ์ส่วนตัวของเราเอง ที่ไม่มีอะไรถูกหรือผิด มีเพียงชุดเรื่องเล่าต่างๆ กับชุดเรื่องเล่าเสริมอันหลากหลายเท่านั้น นอกจากนี้งานจัดวางเฉพาะพื้นที่นี้ยังยืนยันการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นกับทัศนศิลป์พื้นบ้าน โดยว่าด้วยความสัมพันธ์ของการรวมสิ่งเก่าเข้ากับสิ่งใหม่โดยการนำเสนอเรือที่ดูไม่ธรรมดา สิ่งนี้อาจดูเหมือนภาพลวงตาเมื่อมองที่แรกทำให้เราตั้งคำถามเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้ของเรา และทำให้ผู้มองคิดถึงเส้นแบ่งระหว่างความจริงกับจินตนาการเสียใหม่

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Thus, the boat with its unexpected shape and motifs challenge expectations and stimulate imagination. It encourages an understanding of Thailand through individual experiences: there is no right or wrong, but only a variety of individual and complementary narratives. In addition to this, this site-specific installation attests to the participation of local communities and traditional craftsmanship, tackling the relevance of merging the old with the new by presenting a very unusual boat. What could at first glance appear like an optical illusion, instills doubts about one's intelligibility and suggests that the viewer rethink the edge between reality and fictionality. **FM**

Voyage in time, 2018
Wood and steel, 2830 x180 x 365 cm
(Approximate size)

Voyage in time, 2018
Photograph courtesy of the artist

MAYRHOFER-OHATA

Nobody Nose : Based on a Fake Story

Vienna / Tokyo

Playful and intelligent, mixed with a bit of mystery, such are the qualities with which one might be able to decipher a few secrets of the surreal pink nose floating in a state of weightlessness on the green surface of Thara Park’s pond in Krabi Town. At first glance, the large-scale nose-sculpture seems to be a charming joke, a nonsense mutation, profoundly rooted in the curious conditions of the Wonderland. One may imagine a sleeping giant, perhaps a ghost, or even Nature itself taking a deep breath. Whatever anyone may imagine, the logic of this piece is only provisional.

Collaborating since 2014, the artist duo, Mayrhofer-Ohata, continues innovative interrogation of the concepts of fiction and reality. They patiently explore its enigmatic meaning through installations, video performances and books. Their new insitu installation for this first Thailand Biennale also stages an ambiguous situation between the factual and fictional in order to play with the search for information and the ethics implicated. The myth-making object provokes circumstances in which the visitors are confronted with unvoiced presence. With its evocative power, the pink nose urges the attention of the viewers to explore the artwork as a placeholder for a story-yet-to-come.

The artists played with this 'helpless situation' and found somewhere between fiction and reality, storytellers who wrote personal letters, addressing the nose itself in their epic quest about the scent of life and information. They all try to give voice to the nose through their own experiences. Meaning is connection, and to fully understand this work in its actual effects, it needs to take into account its conceptual dimension as well. Writing is the medium in which the visual work is extended and continued. Sayaka and Joseph constantly question the connection between art, illusion, and reality, and their work relies to a great degree on the imaginative capabilities of the spectators. In the catalogue you can now explore all the micro-narratives which snapshot a kind of second reality of the work in which speculators, erupting from all directions, contaminate the work by shape-shifting its meaning and perception. After all, would one believe that this is a *fiction* based on a *true story*? Follow one’s nose, the inverse is true. **HJ**

หึ่งๆเล่นและฉลาด ผสมกับความเป็นปรศณานิดหน่อย นี่คือ คุณสมบัติที่เราอาจใช้ถอดรหัสความลึบสองสามอย่างจากงมูก สีส้มพูเหื่อนจริงที่ลอยอยู่อย่างไร้น้ำหนักบนผิวน้ำสีเขียวจวอง สวนสาธารณะธาราในเมืองกระบี่ เมื่อมองทีแรก ประติมากรรมรูปางมูก ขนาดใหญ่นี้ดูเหมือนเรื่องตลกที่มีสเปน์ห์ เป็นการกลายพันธุ์แบบ ไร้สาระที่ยังรากลึกลงในสภาวะอันน่าจวนจวนแदनมหัศจรรย์ เราอาจ จินตนาการถึงยักษ์ที่กำลังหลับ ปากก็ผี หรือกระทั่งธรรมชาติที่กำลัง หายใจอยู่ อย่างไรก็ดี ธรรมชาติของงานชิ้นนี้ก็ไม่ใช่วิวัยยยืน

ตั้งแต่ปี 2014 คู่ศิลปิน Mayrhofer-Ohata ได้ทำการสอบสวน แนวคิดเกี่ยวกับความจริงและเรื่องแต่งอย่างสร้างสรรค์มาตลอด โดยพยายามสำรวจความหมายอันลึกลับผ่านงานจัดวาง งานวิดีโอ เพอร์ฟอร์แมนซ์และหนังสือ งานจัดวางเฉพาะพื้นที่ซึ่งห้ามาเพื่อ Thailand Biennale ครั้งนี้โดยเฉพาะนำเสนอสภาวะคลุมเครือระหว่าง ความเป็นจริงและเรื่องแต่งขึ้นเพื่อที่จะเล่นกับการค้นหาข้อมูล และจริยธรรมที่แฝงนัยอยู่ วัตถุลึกลับนี้ก่อให้เกิดสถานการณ์ที่ผู้ชม จะต้องเผชิญหน้ากับการดำรงอยู่อย่างวิเวกซับซ้อน งมูกสีชมพูมีพลัง ในการกระตุ้นสิ่งต่างๆ และเรียกร้องความสนใจจากผู้ชมให้ทำการ สำรวจงานศิลปะชิ้นนี้ในฐานะของสิ่งแทนที่เรื่องราวที่ยังไม่เกิดขึ้น

ศิลปินเล่นกับ ‘สถานการณ์อันทำอะไรไม่ถูก’ ซึ่งอยู่ระหว่าง เรื่องจริงกับเรื่องแต่ง และเล่าเรื่องราวต่างๆ ผ่านจดหมายที่เขียนถึงงมูก ซึ่งกำลังเดินทางดมหลิ้นชีวิตและหาข้อมูล พวกเขายพยายามจะเป็น ปากเสียงให้งมูกผ่านประสบการณ์จวองพวกเงาเอง ความหมายเป็นเรื่อง จวองการเชื่อมโยง และการจะเข้าใจงานชิ้นนี้อย่างสมบูรณ์ได้ก็จำเป็นต้องคำนึงถึงมิติเชิงมโนทัศน์เช่นกัน ในขณะที่งานเขียนเป็นสื่อที่ สืบเนื่องและขยายต่อไปจากจากงานทัศนศิลป์ หึ่ง Sayaka และ Joseph ตั้งคำถามถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างศิลปะ มายาภาพและความ เป็นจริง และงานจวองพวกเงาก็จำเป็นต้องพึ่งพาความสามารถใน การจินตนาการจวองผู้ชมมากในระดับหนึ่ง ในสุจิตร์ เราสามารถเข้าไป ดูเรื่องเล่าย่อยๆ ซึ่งเป็นเหมือนภาพสแนปช็อตจวองความเป็นจริงที่สวอง จวองงาน ซึ่งผู้ชมงานจากทุกสารทิศนั้นได้ปนเปื้อนงานโดยการ เปลี่ยนความหมายและการรับรู้ผลงานไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ดี คุณจะเชื่อ หรือไม่หากเราบอกคุณว่านี่คือ 'เรื่องแต่ง' ที่แต่งมาจาก 'เรื่องจริง' โปรดตามงมูกจวองคุณไป เพราะเรื่องจริงคือสิ่งที่ตรงข้ามโดยสิ้นเชิง

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Nobody Nose: Based on a Fake Story, 2018
Fibreglass sculpture, 120 x 220 x 150 cm
Photograph courtesy of the aritsts

Dear Nose,

It is time to tattoo a text on your skin. Here we are now, already moving into the future with our faces still turned towards the past : words will be, of course, repeatedly overwritten, but everyone needs some starting point. So hey, let us whisper some black ink in your ears. Your name is « nobody nose : based on a fake story », a playful work which can be situated in the complicity between fiction and reality. Your tone is pink, almost comic, and you are floating under the shade of trees in a beautiful green pond. Listen, surely pink nose, you are embedded in a theatrical scenery. On the first view, you look like a delightful piece of nonsense, a para-logical fun-fiction, but under the surface, you are as sensible as the vocabulary of a dictionary.

Dear Nose,

yes, it's true, we're all just doomed to breath. I don't understand everything that I breath through. I'm just relaxing after work, sitting on the bench and seeing the people running, - running and breathing air. Let's get yourself ready to relax and become curious about the body. Focus on your breath, inhale...1...2...3... hold your breath...1...2... exhale...1...2...3...4...5... just breath... feel your natural breath and hear your inner voice. Take one more deep breath! Now I can soak in the moment as deeply as I can. The air is our master.

Dear Nose,

I hesitated before writing you. If you wouldn't feel fear, it wouldn't be thought provoking. Someone told me that once, I really like your reflection. You are looking like a lemon. A pink lime, A weird punk-pink Tuesday. A bit like my favorite colors. No one knows, but I love colors flip-flopping between sweet and sour... Yeah, wait. I got it: nasty-sweet, that's what I like... I like also to tell jokes : life is funny if you just think about it upside down. Hope to see you again before the exhibition is over.

Dear Nose,

hey, you are and you aren't. I am into parallel presents: things that are as half of a reality, absent and present at the same time : things that are a kind of a preparation, a placeholder for a « story-to-come » or so. I reveal the hidden reality. I try to reconstruct the full frame of the real. If the world - reality - suggests a third meaning. I discovered mainly one thing, namely the lack of a fictional plot. You see? Happy to be part with this short analyses.

Dear Nose,

your image was suddenly transformed into a mirror of yourself. My voice felt into the silence of dawn : the moment in which I was taking the best pic of you. The sun was rising. The night is over. Good luck!

Dear Nose,

I was part of the curatorial team and I can tell you something about your body. You are precisely made in collaboration with a local team of sculptures in Bangkok. You travelled! than all the way down to Krabi and were placed carefully in the Thara Park. You are very handsome, you keep yourself above the water. You are made from fiberglass. Your creators took some inspiration from all the fiberglass mascot-sculptures in front of restaurants, and almost everywhere in public parks. Sorry, you are a very common thing in asian publicity aesthetics. The theatricalization of the everyday life materials mattered for the artists, because the simple materials are actually one of the most persistent realities that we all have to deal with. You are standing for all of them. During the creation process, your creators were interested in that point when a thing loses its socio-cultural moorings and acquires an ambiguous history. The simplicity of your visual appeal triggers the imaginary of the local people and they will all look at your body.

Dear Nose,

I am here for the search of the space behind the things. I am the one sitting helplessly at the keyboard. I still wait for the story that discovers you in its breathless fall. What could it mean, the plot that would haunt both of us. I can't yet see your face, but I can feel it. If your profile would win contour, my words, for sure, would resemble you. I've spent the last nights watching, looking at your reflection in the surface of the water, and suddenly the pond, just as a pupil, the black hole, dissolved my light and I was hearing a voice, a ghost in a wonderful twilight speaking to me: I wasn't part of any calculation. Never! I press my nose at the pond's window to breath, please let me be part of your world, please let me manipulate the zone. I am your tent, I am the shark, the ghost, in a wonderful twilight.

Dear Nose,

I write you while sitting on a park bench, I observe. You look very simple, almost as my beloved Khao Khanab Nam Mountains, but purified by contemplation, the winds of the heavens dance between my head and heart. Nose, you are the bridge between outside and inside, the edge where exchange happens, where something is breathing the breath of life. If one is deeply asleep, or meditating at the highest level of his mind, he is always breathing. A living soul need a mindful breath, there is a spirit who dwells in our soul : let it take you wherever it takes you.

Dear Nose,

I stay already a few minutes here at the crime scene. Who's nose are you? Are you a sculpture, an architectural model, a body fragment in the scale one to one? Are you a prototype for mass fabrication? An experiment? A manifesto? It is almost as if this fucking nose was landing from outer space, a foreign body lodged in this pond, as if by accident a spontaneous magic happened. Look, I already ask myself how can we live without the unknown in front of us? I reached the unknown! And from wherever this body comes from, he also reached the unknown with his nose! Staying in indecision don't suit me : it clouds any type of focus. Let's get out of here.

Dear Nose,

I'm writing you because my man forgot to leave me with the key! I'm crying! Come back, darling! I'm sorry! I almost feel like I'm experiencing a fiction. A failure on the dance-floor? Come back, my little tiger, my boy, my wild love, on the other side of the surface, nobody asks anymore if it's worth it. I'm sure you still want me so.

Dear Nose

my silent friend, nothing obsesses me but life. I'll keep it short and sweet : I haven't one answer, but your question transformed my thinking. Let me unfold my theory like a huge handkerchief and snoop, sneeze, my razor-sharp misunderstandings in front of you. A laugh is lurking at your bottom and screams: more and overview!

Dear Nose,

hey, I know the artists personally. O this lazy hard-workers. I was drinking some beer with them after work. They told me that you belong to some kind of AS-IF work series. Already quite drunken, they insisted that our reality is contingent, which basically means anything can happen. Reality has the ability to shift shape and evolve. Encountering the works of the artist-duo is like encountering what-if questions, speculations with no reassuring answers. I can't remember everything of this evening : only a fresh cognitive dissonance, a lot of fun, and a respect for the diversity of views.

Dear Nose,

I think you dresses mainly environmental issues. Isn't it? Shifting sites from heavenly maneuvers to atmospheric turmoil. The focus is on site specific strategies in terms of travelling into the social use of public space. The nose is the peak of the iceberg. The urgency of all these issues: it is political my friend, it makes your heart go boom boom boom.

Dear Nose,

situated in the park's pond, just right next to the sea, when passer-by's take a glance of that work, they will feel the wind and the soft breeze, making them wanting to take a bigger breath. The Thara Park is a place where people know they will get fresh air (they do mainly sports there) and with this work, they will taste the real smell they're experiencing, not the seemingly fake smell they assume that you would smell.

Dear Nose,

I'm a freshman here, but I know how the ink smells. I was coming to watch you for a while. Present, future, fiction, I don't mean a thing. I enjoy my problems, mind heals matter.

Dear Nose,

I burn. I was shocked and disappointed to see me in you! You steal myself without adding anything to the conversation. Speak with me! Over two weeks have passed and I have heard nothing. I will t-p-l-k you into the ground! Silence is an admission of guilt. I will destroy your reputation! That isn't a coincidence : you are a fucking doppelgänger! When something is this blatant it needs to be addressed. You are criminal. Is it possible that none of you have talked with each other? Listen, I look forward to having any kind of response, at least acknowledging that my voice has been received and taken to account.

Dear Nose,

you are not the best nose in the world, but beautifully ugly, delightfully sad, wisely stupid. I like you! We will sit here together and drink beer until we figure out the solution.

Dear Nose,

context is king! Look, the notion of site specificity includes not only solid terrain, but also conceptual relatedness. Please, tell me your underlying concept, your sense of situation : a work that isn't born out of its present context, isn't a real site-specific work! So, let's say it differently, correct me if I am wrong. In fact, you are a kind of transplantation, you interact, you deal with the situation, work as a poetic gesture, transform your surroundings. Well, you open up a gap, a hybrid quasi-site which playfully contaminates the imaginary of the location. You are the desire to show things as they present themselves in a hypothetical reality.

Dear Nose,

you are an allegory or what?! A stupid sign! A fucking sinking ship! All are gone, nobody hear or care anymore. We can talk now as if there's no tomorrow! I'm here to discuss! Speak, because soon my brain will grab me with its tentacles.

Dear Nose,

I heard that your shape is in fact a combination of the two noses of the artist-duo, a wonderful hybrid, a non-place, where suddenly two became one. What a perfect mutual understanding! Two languages in one speech! A bi-nose or something like that. The bright pink color! An unusual combination! In-between the fake and the real! It's nobody's nose, yet it's someone's nose.

Dear Nose,

I saw a girl sitting and eating under the trees. I'm just relaxing after work, sitting on the bench and watching the people exercising, breathing some air. I ask her if she had already talked to the stars? Did you smell the flash? In the green pond there is slumbering an animal. His breath is bubbling in the deep water! But she didn't listen. She had something completely different in mind.

Dear Nose,

ok, ok I got it, I am in the space of the idea. We live in times of question marks. Nothing is simple anymore. Situational paradoxes are everywhere. Nose, you are not always like a nose. Reality begins with words and thickens within. Little by little, my imagination collapses under knowledge.

Dear Nose,

...seeking friendship with another nose. It cannot be a pure coincidence that you are a floating nose and I am a floating face. We are from the same family without knowing each other. We have each our own shape, our individuality, our history and property. By the way, after doing more research I found also other kinds of our species. So hey, I am old enough to see an opportunity: let's transform the energy. Let's make an exhibition together, the encounter of the two swimming ghosts. What a great love story! I already see a title for the show: « nobody knew : based on a fake story ».

Dear Nose,

here's a poem for you : calling echo, drunk with hunting pleasure, singing hypotheses / when this letter, pierced by my words / bursts - you will feel the wind / that beats directionless through field and / - purely born, where I never belong / I am at home in your gentle breath / wearing your nose like an evening gown.

Dear Nose,

it will never be resolved, but it is clear that you are a stranger to the Thara Park. Someone told me a very insightful hint & I fully agree : there are so many fictions out there that are based on a real story. Why not invert the process and create reality based on a fake story ?

Dear Nose,

I write you from a futile attempt to make sense out of a frame too complex to grasp, like site-specific restrictions that would exclude the possibility of installing the work in another context, personal situations, budget, time, and weather and so on. They all represent an immanent part of you as an art-work. It is a team work. There is always a metalanguage called 'the exhibition'.

Dear nose,

we are the group of snoops under the scribes. I do not know what we are actually looking for, but to find nice explanation is balm for the reason. Let's pull the rabbits out of your brain on the podium. Let's unpack your crystal balls and horoscopes and get to work, until the moment in which the story is pronounced happily. I will then speak it out for you clearly and my tongue will run in my mouth. What does a nose know? We will find your ghost and beat it softly until we will know.

Dear Nose,

artificial intelligence will go beyond the human and the nature has to breath. I like how the flower smells. I like how the flower is coming out of your heart. And heart beat links to your breath and sea waves coming as fresh as the truthfulness of your lies. You are as attractive as an unknown island.

Dear Nose,

I am having been there. I will probably never see you again. I do not have the strength to think about all that. It is too hot. I will call you with my phone. I am busy, baby-faced boy. I organize. I have no time. Time is not accelerating but dispersing! No, problem, no problem.

The waves that this text echoes are from an imaginary island. It is a journey around the work « *nobody nose : based on a fake story* » from the artist-duo Mayrhofer-Ohata. Here are the storytellers, giving voice to the nose, working on what they have elsewhere called « site and speculation ». Hoping that all this micro-fictions will continue to grow, overwrite themselves, reinvent and stand like a huge invisible constellation in the sky of the collective mind.

Vichoke MUKDAMANEE

Story of Love

Vichoke Mukdamanee, Thailand National Artist, is inspired by a famous local folk tale about the love story between a Naga, the mythical creature that has the form of a great snake, a giant, and a human. The story has been described in several different versions, but most of them end with the tragedy, for on the day of the wedding all the characters fought and then they died. Locals believe that bodies, houses, and objects used as part of the wedding ceremony were transformed into landmarks and islands in Krabi and nearby provinces. Mukdamanee created semi-abstract metal sculptures and shapes inspired by the objects used in traditional Thai wedding ceremonies. To imitate a ceremony or ritual the artist lined up multiple sculptures on the sandy river banks of the Krabi River. This is where the artist envisions the connecting space between water and land, imaginative world and reality, nature and human.

Mukdamanee transformed a local popular story into abstract forms and structures. *Story of Love* no longer represents any narrative from the wedding ceremony. The artist only borrows some aspects of the groom’s parade of gifts and money brought to the bride’s parents that often appears in the Thai wedding ceremony as the foundation of the conceptual design. The sculptural work is made of 10 separated pillars. Each one has a different symbolic shape attached to the the top of a four-meters high metal pole. In the middle of the poles, the artist adds metal structures that work like big trays to display multiple abstract shapes and forms created from readymade objects. These ten structures and all of the attached elements are coated in vivid colours, mainly in tones of red, pink, and orange. The high contrast of colour between the sculptures and the surrounding environment make the work clearly visible, even from the other side of the river.

The location of the work is very close to the pier where locals take boats to cross the river. It is the area of transition between water and the land, as well as between one side of the river, which is the village, to another side, which is the city. The artwork lined up along the edge of the sandy bank has transformed the place into a meeting and sharing space for everyone to enjoy. *Story of Love* brings audiences

THAILAND NATIONAL ARTIST

Bangkok

ศิลปินแห่งชาติ วิโชค มุกดามณี ได้รับแรงบันดาลใจจากตำนานท้องถิ่นเกี่ยวกับความรักระหว่างพญานาค ยักษ์ และมนุษย์ เรื่องราวถูกเล่าในหลากหลายรูปแบบ แต่ส่วนใหญ่ตอนจบคล้ายคลึงกันคือตัวละครต่อสู้กันแล้วตายในวันแต่งงาน คนท้องถิ่นเชื่อว่าร่างกายของตัวละคร บ้านเรือน และสิ่งของที่เป็นส่วนหนึ่งในพิธีแต่งงานได้แปรสภาพกลายเป็นสถานที่สำคัญ เกาะแก่งต่างๆ ในกระบี่ และจังหวัดใกล้เคียง วิโชคสร้างสรรค์ผลงานประติมากรรมโลหะทั้งนามธรรม ซึ่งโครงสร้างและรูปทรงพัฒนามาจากสิ่งของเครื่องใช้ในพิธีแต่งงาน และงวนเงินหมากแบบประเพณีท้องถิ่นไทย โครงสร้างประติมากรรมจำนวนหลายชิ้นติดตั้งเรียงต่อกันเป็นแนวนบนชายหาดริมฝั่งแม่น้ำกระบี่ เพื่อสะท้อนความรู้สึกของพิธีกรรมและความเชื่อ ศิลปินมองเห็นหัตถ์กล่าวในฐานะจุดเชื่อมต่อระหว่างน้ำและแผ่นดิน ระหว่างโลกจินตนาการ และโลกความจริง และระหว่างธรรมชาติและมนุษย์

วิโชคแปรสภาพเรื่องเล่าในท้องถิ่นให้กลายเป็นรูปทรงและโครงสร้างทั้งนามธรรม *Story of Love* ไม่ได้เล่าเรื่องราวจากพิธีแต่งงานโดยตรง หากแต่เป็นการหยิบยืมลักษณะของงวนเงินหมากจวนเจ้าบ่าวที่มักปรากฏในประเพณีแต่งงานของไทยมาใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ผลงานถูกแบ่งเป็นโครงสร้างประติมากรรม 10 เสา แต่ละเสาสูงประมาณ 4 เมตร และมีรูปทรงสัญลักษณ์บางอย่างที่แบ่งบานติดตั้งอยู่ปลายด้านบน ตรงส่วนกลางของโครงสร้าง ศิลปินได้ติดตั้งรูปทรงคล้ายถาดวงขนาดใหญ่ที่จัดวางรูปทรงนามธรรมหลายๆ ชิ้น ซึ่งสร้างสรรค์มาจากวัสดุสำเร็จรูปจากชีวิตประจำวัน โครงสร้างทั้ง 10 และส่วนประกอบต่างๆ ทั้งหมดถูกเคลือบด้วยสีสดใสแตกต่างกัน ส่วนใหญ่อยู่ในโทนสีแดง ชมพู และส้ม สีที่ตัดกันอย่างรุนแรงระหว่างผลงานประติมากรรมและพื้นที่รอบๆ ส่งผลให้สามารถมองเห็นตัวชิ้นงานได้อย่างชัดเจน แม้กระทั้งมองระยะไกลจากริมฝั่งแม่น้ำอีกด้านหนึ่ง

สถานที่ในการติดตั้งผลงานอยู่ใกล้กับท่าเรือซึ่งคนท้องถิ่นใช้ในการสัญจรข้ามฟากแม่น้ำ เป็นพื้นที่แห่งการติดต่อและเปลี่ยนผ่านทั้งในแง่ระหว่างน้ำและแผ่นดิน และในแง่จากฝั่งแม่น้ำด้านหนึ่งซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ กับฝั่งแม่น้ำอีกด้านหนึ่งที่มีลักษณะเป็นชุมชนเมือง ผลงานศิลปะที่ติดตั้งเป็นแนวริมขอบฝั่งแม่น้ำได้ปรับเปลี่ยนพื้นที่ให้กลายเป็นสถานที่พบปะและแบ่งปันของคนทั่วไปในชุมชน *Story of Love* นำผู้ชมย้อนกลับไปเรียนรู้ตำนานท้องถิ่นแล้วกระตุ้นเตือนให้เรานึกถึงความสัมพันธ์อันเกิดจากความรักระหว่างผู้คน ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะมีความแตกต่างกันอย่างไรก็ตาม

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

back to the local narratives and recalls the harmonious feeling of love among people, no matter how different they are. VM

Story of Love, 2018
Metal and fibreglass

Story of Love, 2018

Chong Boon POK

Wandering at the Edge of the Wonderland

Wandering at the Edge of the Wonderland is inspired by the jetties of fishing villages commonly found in some of the areas in Southeast Asia, including Krabi. The idea of a jetty implies an inner and outer connections of a family living in the fishing village of this kind, bringing them closer to the sea where they find their livelihood. It also bridges family to family, family to community, as well as family to the world.

Constructed from reclaimed timber, local woods and bamboo, *Wandering at the Edge of the Wonderland* observes the dramatic transformation of rural landscape, culture and everyday life in the area. The maze is positioned in Thara Park in Krabi City, right by the shore of a big lagoon that leads to the sea. The location is opposite Khlong Prasong sub district which is where one of the fishing villages is situated.

Chong Boon Pok magnifies the idea into a jetty maze, carefully designing it to enhance a unique experience. Viewers are invited to experience the piece by walking in it. From the maze, local residents may gain new perceptions of their area; others gain an understand of the natural setting and of the co existence of the fishing village and nature. By wandering around, exploring, and sometimes realising the frustration of getting lost in the maze can also lead to a self-searching process.

On one hand this piece invites participants to consider memory, social and economic changes and observes the agitation and contradictory experiences due to progression and modernisation. The work may be considered as a way to celebrate the traditional while standing at the edge of the newly built wonderland. On the other hand, from a lighter perspective, it may also serve as a leisure space where members of the public can sit, meet, eat, chat and have fun. The physical outcome of the work may be equally meaningful, amusing and aesthetically pleasing. The narrative of the connections as well as juxtaposition of inside and outside, urban and rural has become clearer.

HJ

Kuala Lumpur

Wandering at the Edge of the Wonderland ได้รับแรงบันดาลใจจากสะพานปลาในหมู่บ้านชาวประมงที่พบได้ทั่วไปในบางพื้นที่ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมถึงจังหวัดกระบี่ แนวคิดเรื่องสะพานปลาสื่อถึงการเชื่อมต่อภายในและภายนอกวงครอบครัวที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านชาวประมงในลักษณะนี้ ทำให้พวกเขาใกล้ชิดกับท้องทะเลอันเป็นที่หล่อเลี้ยงชีวิตของพวกเขาได้มากขึ้น ห้วยยังเป็นสะพานที่เชื่อมครอบครัวกับครอบครัว ครอบครัวกับชุมชน ตลอดจนโลกใบนี้

Wandering at the Edge of the Wonderland สร้างขึ้นจากซุง ไม้ในท้องถิ่น และไม้ไผ่ที่ถูกนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อสะท้อนการแปรสภาพของวิถีชุมชน วัฒนธรรม และชีวิตประจำวันในพื้นที่โดยตั้งอยู่ในสวนสาธารณะธาราในตัวเมืองจังหวัดกระบี่ ง่ายชายฝั่งทะเลสาบน้ำเค็มขนาดใหญ่ที่เชื่อมต่อกับทะเล ตรงข้ามกับท่าบลคลองประสค์ อันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านชาวประมง ซึ่งทำให้คำอธิบายเรื่องการเชื่อมต่อ ตลอดจนการเทียบเคียงระหว่างภายในกับภายนอก ระหว่างตัวเมืองกับชุมชน ชัดเจนยิ่งขึ้น

Chong Boon Pok ขยายแนวคิดไปสู่แนววงทสะพานปลา โดยออกแบบอย่างรอบคอบเพื่อตีประสบการณ์ที่โดดเด่นที่สุดออกมา และเชิญให้คนสัมผัสกับผลงานโดยการเดินเข้าไปในตัวงาน ชาวบ้านได้รับมุมมองใหม่ๆ ของพื้นที่ คนอื่นๆ ได้เข้าใจธรรมชาติของการอยู่ร่วมกันในชุมชนหนึ่งๆ การได้เดินสำรวจไปเรื่อยๆ บางครั้งก็อาจนำมาซึ่งความหวาดหวัดยามที่ต้องหลงทางในแนววงท ซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการในการค้นหาตนเอง

ในแง่หนึ่ง งานชิ้นนี้กระตุ้นให้ผู้ชมพิจารณาถึงความทรงจำ ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ และสัมผัสความรู้สึกปั่นป่วนและประสบการณ์ที่ขัดแย้งอันเนื่องมาจากความก้าวหน้าและการปฏิวัติสมัยใหม่ เราอาจมองว่ามันคือการเฉลิมฉลองงานดั้งเดิมขณะที่ยืนอยู่บนชายขอบแดนมหัศจรรย์ที่เพิ่งสร้างขึ้นใหม่ อีกแง่หนึ่ง หากมองแบบไม่คิดอะไรมาก งานชิ้นนี้ก็สามารถใช้เป็นพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจที่ผู้คนสามารถมานั่งเล่น พบปะ กินดื่ม พูดคุย และสนุกไปด้วยกัน ผลงานที่ออกมานั้นอาจตีความหมาย มันเหิงใจ และเจริญสายตาได้อย่างเท่าเทียมกัน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Wandering at the Edge of the Wonderland, 2018
(above) Photograph courtesy of the artist

Chemi ROSADO-SEIJO

San Juan

Krabi Skateboarchitecture Plaza Project from The History on Wheels seires

History on Wheels, started in 1999, is an ongoing series of works by artist Chemi Rosado-Seijo aiming to, “... establish a parallelism between Contemporary Art History and the History of Skateboarding.” The artist has observed the correlation in modes of thinking between the practice of making art and skateboarding. The series also bridges his community-based art practice with skateboarding. One example of the works in this series is *La Perla Bowl in San Juan*, Puerto Rico, where the artist, in collaboration with Roberto ‘Boly’ Cortés, a veteran skateboarder and the La Perla community, built a multi-purpose sculpture that could be used either as skateboarding ramp or as a pool. In due process, it created a common space for people and rejuvenate the community which is known as one of the most underprivileged in San Juan.

In this first Thailand Biennale, the series continues with “*Krabi Skateboarchitecture Plaza Project*”. Prior to his first visit to Krabi, Rosado-Seijo did research online about the skateboarding scene in Krabi and found a group that skates in front of Wat Kaew Korawaram in the city-centre, a small marginalised group of skaters striving against the lack of a proper skating plaza and resources. They produce their own grind rail and other equipment, and also offer lessons to enthusiastic kids. After making an acquaintance with them, the artist planned an installation that would also work as a skate plaza, using the occasion and resources from the biennale to form a functional space, an infrastructure for these skateboarders to use and to develop their community in the future.

With support from local authorities, a space was assigned for the project; an unfinished and deserted playground inside the city’s Thara Park. By reappropriating the existing architecture, Rosado-Seijo turns an obsolete readymade space with a history into art. With help from Bigboom, a local skateboarder, the artist devised a strategic renovation plan that resulted in a fully equipped skate plaza, designed by the artist and constructed by the municipality.

Prior to the opening of the biennale, floors were renovated and metal ledges were installed to renovate the space for skateboarding. A simple act that resonates with

History on Wheels เป็นซีรีส์งานที่ทำมาตั้งแต่ปี 1999 และยังดำเนินอยู่ของ Chemi Rosado-Seijo มีเป้าหมายเพื่อ “สร้างมุมมอง กุ้งขนระหว่างประวัติศาสตร์ศิลปะร่วมสมัยและประวัติศาสตร์การเล่น สเกตบอร์ด” ตามที่ตัวศิลปินได้สังเกตเห็นความคล้ายคลึงในวิธีคิด ของการทำงานศิลปะและการเล่นสเกตบอร์ด Chemi Rosado-Seijo ได้เชื่อมต่อระหว่างการทำงานศิลปะบนฐานของชุมชนกับการเล่น สเกตบอร์ด ตัวอย่างงานในซีรีส์นี้ ได้แก่ *La Perla Bowl* ที่ซานฮวน เปอร์โตริโก ซึ่งตัวศิลปินนั้นได้ร่วมมือกับ Roberto ‘Boly’ Cortés นักสเกตบอร์ดมากฝีมือ และทางชุมชน La Perla เพื่อจะสร้างงาน ประติมากรรมที่สามารถเป็นได้ทั้งแรมป์ของสเกตบอร์ดหรือสระน้ำก็ได้ และในกระบวนการนี้ พวกเขาได้สร้างพื้นที่ที่ผู้คนจะมาใช้ร่วมกันและ เป็นการฟื้นฟูชุมชนที่ได้ชื่อว่าด้อยโอกาสที่สุดในซานฮวนอีกด้วย

ในงาน Thailand Biennale ครั้งแรกนี้ งานในซีรีส์นี้ดำเนินต่อไป ด้วยงาน “*Krabi Skateboarchitecture Plaza Project*” ก่อนที่ Rosado-Seijo จะมาถึงกระบี่ เขาทำการค้นคว้าออนไลน์เกี่ยวกับแวดวง สเกตบอร์ดในกระบี่ และเขาก็เจอกลุ่มคนที่เล่นสเกตบอร์ดอยู่ที่วัดแก้ว โกรวรารามในตัวเมือง ซึ่งคนชายขอบกลุ่มเล็กๆ นี้ก็ต้องดิ้นรนเล่นสเกต ต่อไปโดยไม่มีศูนย์เล่นสเกตและทรัพยากรที่เหมาะสม พวกเขาสร้างราว สเกตและอุปกรณ์ต่างๆ ของตัวเองขึ้นมา พร้อมสอนเด็กๆ ที่อยากเล่น สเกตเป็นด้วย หลังจากที่ Rosado-Seijo เริ่มคุ้นเคยกับนักสเกต เหล่านี้ ศิลปินจึงมีแผนที่จะหางานจัดวางที่สามารถเป็นศูนย์เล่นสเกต ไปได้พร้อมกัน กล่าวคือเขาใช้โอกาสและทรัพยากรจากงาน Biennale มาสร้างพื้นที่ที่ใช้งานได้จริง อันเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่เหล่านัก สเกตบอร์ดจะสามารถใช้และพัฒนาชุมชนของพวกเขาต่อไปได้ในอนาคต

ศิลปินได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานท้องถิ่น มีการจัดหาพื้นที่ ให้โครงการเป็น สนามเด็กเล่นที่สร้างไม่เสร็จภายในสวนธาราในเมืองกระบี่ Rosado-Seijo ทำการเปลี่ยนพื้นที่ที่ “มีอยู่แล้ว” และมีประวัติศาสตร์ ของตัวเองให้กลายเป็นงานศิลปะผ่านการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง สถาปัตยกรรมที่มีอยู่ เขาได้รับความช่วยเหลือจาก Bigboom ซึ่งเป็น นักเล่นสเกตในท้องถิ่นในการวางแผนการปรับปรุงพื้นที่ให้กลายเป็น ศูนย์เล่นสเกตซึ่งเขาออกแบบเองและทางเทศบาลเป็นผู้สร้าง

ก่อนการเปิดงาน Biennale ได้มีการปรับแต่งพื้นที่และติดตั้งแผ่นโลหะ เพื่อให้พื้นที่สามารถใช้เล่นสเกตบอร์ดได้ เป็นการกระทำง่ายๆ ที่สะท้อน แนวทางของศิลปินในการ “ทำเรื่องง่ายที่เน้นสิ่งที่มีอยู่แล้วในพื้นที่” ตลอด 4 เดือนของนิทรรศการ พื้นที่นี้จะพัฒนาไปเรื่อยๆ โดยส่วนหนึ่ง จะเป็นการพัฒนาโดยเหล่านักสเกตบอร์ดเอง เพื่อสร้างพื้นที่ถาวร ในการเล่นสเกตบอร์ดในจังหวัดกระบี่ ในงานนี้ ศิลปินไม่ได้เป็นแค่ ผู้สร้างงานศิลปะ แต่ยังเป็นตัวกระตุ้น เป็นสื่อกลางระหว่างชุมชนและ ทางการ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน แต่ไม่มีช่องทางการสื่อสารกัน ให้เกิดความเข้าใจร่วมกันเท่านั้น

Krabi on Wheels (study), 2018
Digital collage
Courtesy of the artist and Embajada

Study of Bowl on Site, 2018
Digital collage
Courtesy of the artist and Embajada

the artist's practice, ‘to take simple actions that highlight what is already on site’. During the four months of the exhibition period, the space will keep developing, partly by the skateboarder themselves, as a permanent space for skateboarding in Krabi. In this work, the artist is not only a creator of art but also acts as catalyst, a medium between community and authority, who have the same vision but lacking the communicating channel to reach a mutual understanding. PV

Thanks to Mary Jane Jacob, Natalia Martinez, Manuela Paz & Christopher Rivera (Embajada Gallery), Bigboom Luiz Khamfoy and all Krabi skateboartists

ขอขอบคุณ Mary Jane Jacob, Natalia Martinez, Manuela Paz & Christopher Rivera จาก Embajada Gallery, บิ๊กบูม ลูอิซ คัมฟอย และพี่น้องสเก็ตบอร์ดอาร์ติสชาวกระบี่ทุกท่าน

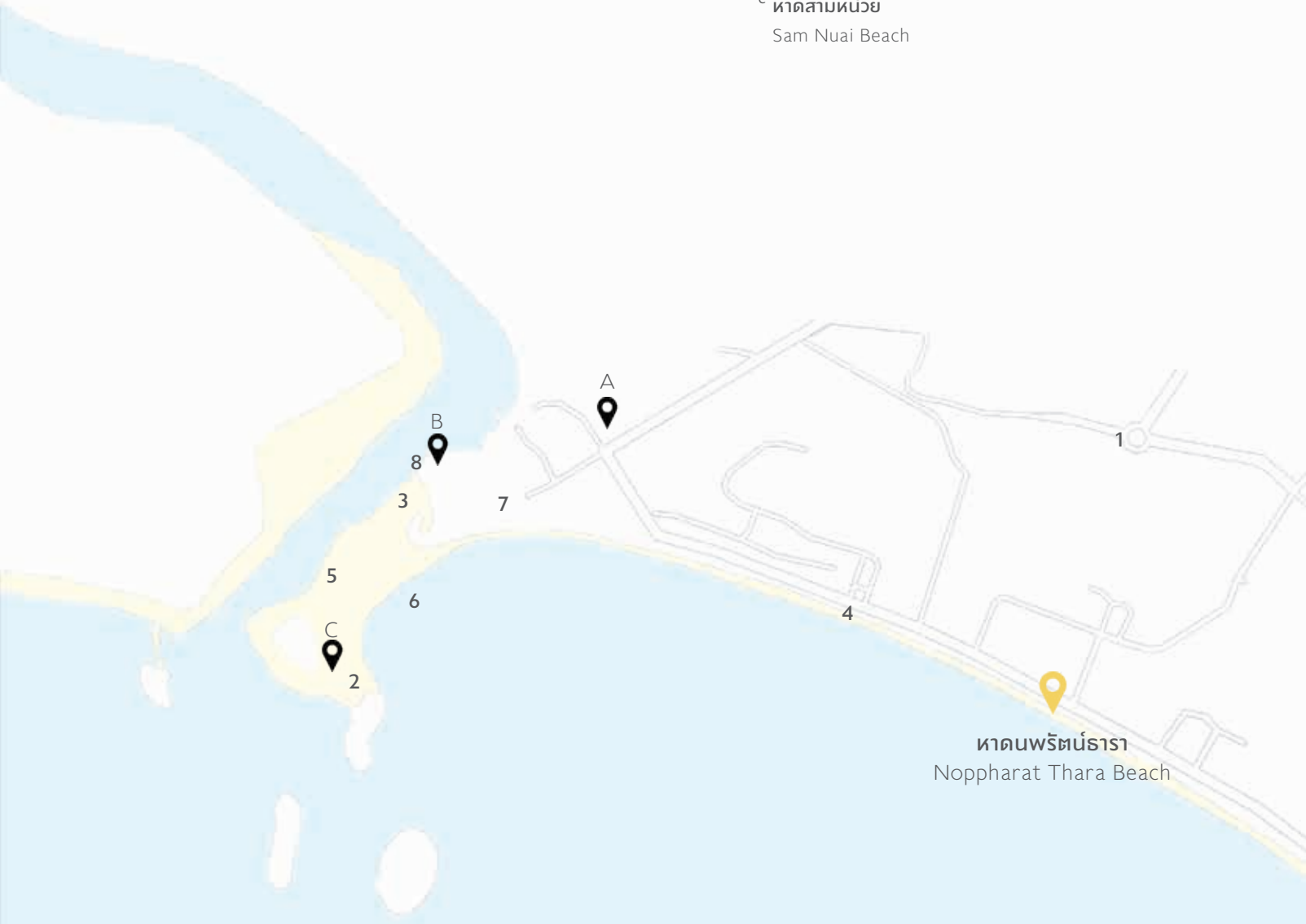

Krabi Skateboardarchitecture Plaza Project from The History on Wheels series, 2018
Deserted playground and various building materials

หาดนพรัตน์ธารา
Noppharat Thara Beach

- Points of Interest
- ^A อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา - หมู่เกาะพีพี
Noppharat Thara Beach - Phi Phi Islands National Park
 - ^B ท่าเรือนพรัตน์ธารา
Noppharat Thara Pier
 - ^C หาดสามหน่วย
Sam Nuai Beach

- Artists
- ¹ Vladimir ARKHIPOV 8.047722, 98.810278
 - ² A K DOLVEN 8.043139, 98.797056
 - ³ Rania HO 8.046583, 98.797944
 - ⁴ Bharti KHER 8.044778, 98.805722
 - ⁵ Alicja KWADE 8.045000, 98.796250
 - ⁶ MAP OFFICE 8.045004, 98.797596
 - ⁷ Dane MITCHELL 8.046667, 98.799694
 - ⁸ Jedsada TANGTRAKULWONG 8.047278, 98.798556

Vladimir ARKHIPOV

The Museum of Other Things

Moscow

For the Museum of Other Things, Vladimir Arkhipov looks for “invisible” homemade, functional items. Utilitarian items that people make for themselves. However, the artist sees them as sculptures and as subjects for research.

Arkhipov feels that these objects have never been commodities. They have never been copied, however they have their authors, and their creation is acknowledged. These objects were not created as artworks; therefore they amaze with frankness. They are not a creator’s aesthetic reflection; the designers are ordinary people who succeed inexplicably in finding admirable art forms with no presupposed artistic tasks. The items Arkhipov selected have DIY quality. They are very unique examples of hidden creativity reflecting the ideas of the creators.

Part of the Museum of Other Things includes interacting with crafts-persons, recording interviews for the archives and exhibiting those objects, their masterpieces. Vladimir is convinced that the paradigm “I am an artist” soon will be replaced by another paradigm “He is an artist”. The inexhaustible art resources are taking this new direction, where one artist recognises another artist in someone who remains unknown and issues from another social world, an appropriation somehow.

The results of his research are always unpredictable and random, all depending on Arkhipov’s artistic impression. Usually, after the exhibition, the exhibit items are returned to their original makers. Thus, these homemade, utilitarian objects change their status twice; from household items to art sculptures and back to their original utilitarian statuses. This idea challenges the debate on art commodity, ownership, and the art market. It also questions the rightful owner of the piece, the creativity within the object, or the creativity of the reconception, or if creativity really matters at all.

“There is nothing more interesting than creativity of people, even if it stimulated creativity, born out of necessity.”

HJ

สำหรับ Museum of Other Things ของ Vladimir Arkhipov มองหาของใช้ในบ้านที่คน “มองไม่เห็น” สิ่งที่คนทำขึ้นสำหรับใช้งานด้วยตัวเอง ว่าคุณศิลปินมองพวกมันเป็นงานประติมากรรมและเป็นหัวข้อในการค้นคว้า

Arkhipov มีแนวคิดเกี่ยวกับวัตถุเหล่านี้ว่าพวกมันไม่ใช่โคกภักท์ที่ไม่เคยมีใครลอกเลียนแบบวัตถุเหล่านี้ แต่พวกมันก็มีผู้สร้าง และการสร้างที่ว่าเป็นที่รับรู้ วัตถุเหล่านี้ไม่ได้ถูกสร้างในฐานะงานศิลปะ ดังนั้นจึงมีความตรงไปตรงมาที่น่าสนใจ พวกมันไม่ได้สะท้อนสุนิยมเชิงสุนทรีย์ของผู้สร้าง เพราะผู้สร้างล้วนเป็นคนธรรมดาที่ประสบความสำเร็จอย่างไม่อาจอธิบายได้ในการค้นพบรูปแบบของศิลปะอันน่าชื่นชมที่ไม่สื่อถึงหน้าที่ทางศิลปะใดๆ วัตถุที่เขาส่งมาต่างมีคุณสมบัติแบบของตัวเอง แผ่ความคิดสร้างสรรค์ มีเอกลักษณ์ และสะท้อนแนวคิดของผู้สร้าง

ส่วนหนึ่งของ Museum of Other Things คือการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สร้าง การรวบรวมบทสัมภาษณ์และจัดแสดงวัตถุเหล่านั้น ซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของพวกเขา Vladimir เชื่อว่า ในไม่ช้ากระบวนทัศน์ที่ว่า “อันเป็นศิลปิน” จะถูกแทนที่โดยอีกกระบวนทัศน์ที่ว่า “เขาเป็นศิลปิน” แห่หลังทรัพยากรทางศิลปะที่ไม่มีวันหมดจะเป็นไปในทิศทางใหม่นี้ เมื่อศิลปินคนหนึ่งจะตระหนักถึงผู้อื่นในฐานะศิลปินได้ โดยที่บุคคลอาจเป็นใครก็ได้ และมาจากโลกทางสังคมและแวดวงอาชีพที่แตกต่างกัน

ผลการค้นคว้าของเขามักเป็นไปแบบสุ่มและคาดเดาไม่ได้ ซึ่งล้วนขึ้นอยู่กับภาพประทับทางศิลปะของ Arkhipov โดยปกติแล้ววัตถุทุกชิ้นมักถูกส่งกลับไปยังผู้สร้างหลังจบนิทรรศการ ดังนั้นวัตถุใช้สอยที่ทำขึ้นในบ้านเหล่านี้จึงเปลี่ยนสถานะสองครั้ง จากวัตถุในครัวเรือนไปสู่ประติมากรรมศิลปะ และมีสถานะควบคู่กันก่อนจะกลับสู่ความเป็นวัตถุในครัวเรือน ตลอดจนเป็นคลังศิลปะของ Arkhipov หักยาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แนวคิดดังกล่าวผลักดันการอภิปรายเรื่องโคกภักท์ศิลปะ ความเป็นเจ้าของ และมูลค่าในตลาด ห่วงกระตุ้นความคิดเรื่องความเป็นเจ้าของผลงานโดยชอบธรรม ความสำเร็จร่ำรวยภายในวัตถุ หรือความสำเร็จของการสร้างมันขึ้นใหม่ หรือความสำเร็จนั้นเป็นสิ่งจำเป็นหรือไม่

“ไม่มีอะไรน่าสนใจกว่าความสำเร็จของผู้คน ต่อให้เป็นความสำเร็จที่ถูกเค้นออกมาจากความจำเป็นก็ตาม”

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

The Museum of Other Things, 2018

Thanks to Chuan Phukaoluan, Siwaporn Boonruang, and Firdaw Arwae
ของขอบคุณ ชวน ภูเก้าล้วน สีวพร บุญเรือง และ ฟิรดาว อาว

ที่นั่ง โดย ลุงก๊ว
7970848-85 66+
ณ ชุมชนชาวเล บ้านคลองม่วง, 2558

ของชิ้นนี้เอาไว้ใช้ทำอะไร
เป็นที่นั่ง เอาไว้ใช้นั่งเวลาทำแหหรือซ่อมแห

ได้ของชิ้นนี้มาจากไหน
ของชิ้นนี้ถูกวางทิ้งไว้ริมชายหาดนานมากแล้ว ก็เลยเก็บมา

ก่อนหน้านี้ ของชิ้นนี้คืออะไร
หุ่นลอยน้ำที่ใช้ผูกต่อกันเป็นระยะ ๆ ให้ลอยเหนือผิวน้ำเพื่อแสดง
เขตว่ายน้ำปลอดภัย

แล้วทำไมถึงเอาลูกล้อเก็บเชือกมาวางไว้บนที่นั่งนี้ด้วย
สะดวกต่อการทำงาน เวลาที่ต้องทำแหหรือซ่อมแห

Buoy Stool by Kang
7970848-85 66+
At Ban Khlong Muang Fishing Community, 2015

What is this thing for?
I use it for sitting when making or fixing fishing nets.

Where did you get it from?
I found it abandoned years ago, so I took it.

What was it originally?
It was a buoy that had been used to indicate a safe
swimming area.

What is the purpose of putting a caster
and rope on the stool?
It's easy to work with when I make or fix fishing nets.

A K DOLVEN

did you leave your island

Oslo

Raised between islands at the end of Noppharat Thara beach, *did you leave your island* invites visitors to step inside a blue wooden house. Upon entering, visitors immediately hear voices, each voice emitting from speakers visibly placed around the space. Speaking in Thai, English and Norwegian, their accents echo diverse origins, while the difficulty in pronunciation suggests, for some, that the languages are not really their own.

The voices interlace multiple reflections, including the artist’s personal experiences, on leaving a place, an ‘island’, why they left, what was risked, sacrificed and hoped for in a new place where they currently live. Utterances follow one after another as fragments, collected from personal conversations that took place at different times. The sun-bleached, bamboo bed by the large window is there for us to sit upon, to take the time to listen, as phrases are repeated in other languages and circulating back to add new layers of meaning to itself, to what came before and what follows.

Looking out from inside the house through four windows facing Krabi, one sees the world outside, a rock shrouded with greenery, and the horizon of the calm sea. While looking out to the open horizon and contemplating what lies beyond, the visitors’ experience of their surroundings is filtered through the personal memories of others recorded in a foreign land. The sound of the waves outside permeates through the floorboards giving the sense of constant movement while grounding one to the immediate surroundings. A K Dolven explores how the natural environment is represented through individual perceptions and the connections that link inner and outer realities.

Dolven took inspiration for the blue house from the sea nomads or the ‘lay people’ in Krabi when she visited for the first time in 2017. Like their namesake, sea nomads transition from island to island; their way of life is reconfigured each time they settle in a new place, while carrying with them memories imbued with the sense of the places they left behind. The blue house is not built to last, but provides a temporary shelter. Although *did you leave your island* may have been first realised in Krabi, its universal voice can be transitioned into a new ‘island’ to resonate

ผลงานชิ้นนี้ตั้งอยู่ที่บริเวณเวาสามหน่วย สุดปลายหาดนพรัตน์ธารา *did you leave your island* เชื้อเชิญให้ผู้มาเยือนก้าวเข้าไปในบ้านไม้สีฟ้า เมื่อเข้าไปแล้ว เราจะได้ยินเสียงที่ดังออกมาจากลำโพงแต่ละอันที่วางให้เห็นอยู่รอบๆ พื้นที่ เป็นเสียงพูดภาษาไทย อังกฤษ และนอร์เวย์ในสำเนียงต่างๆ ที่สะท้อนที่มาอันหลากหลาย โดยที่ความยากลำบากในการออกเสียงของผู้พูดบางคนบ่งบอกว่าภาษาเหล่านั้นไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้พูด

เสียงเหล่านี้บอกเล่าเรื่องราวหลากหลาย รวมถึงประสบการณ์ส่วนตัวของศิลปินในการออกจากสถานที่หนึ่งๆ ที่ถือเป็น ‘เกาะ’ ของพวกเขา สาเหตุที่ไป ความเสี่ยง การเสียสละ และความหวังในสถานที่ใหม่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ในปัจจุบัน แต่ละเสียงดังขึ้นต่อๆ กันเป็นชิ้นส่วนเล็กๆ ที่รวบรวมมาจากบทสนทนาส่วนตัวที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน เที่ยงไม้ไผ่ที่ถูกแสงแดดส่องจนซีดจางตั้งอยู่ข้างหน้าต่างขนาดใหญ่คือจุดที่เราสามารถนั่งลงและฟังเสียงที่กล่าวซ้ำๆ ในหลายภาษา และวนกลับมาใหม่เพื่อเพิ่มชั้นของความหมายให้ตัวมันเอง สิ่งที่มาก่อน และสิ่งที่ตามมา

เมื่อมองออกไปจากในตัวบ้าน เราจะเห็นโลกภายนอกผ่านหน้าต่างสี่บานที่เปิดสู่จังหวัดกระบี่ โฉมดินที่มีแบกไม้เจียวชุ่ม และทิวทัศน์ของห้องทะเลอันสงบนี้ ประสบการณ์ที่เราสัมผัสภาพโดยรอบแปรผันไปตามความทรงจำส่วนตัวของคนอื่น ๆ ที่บันทึกจากแดนไกล ขณะที่เรามองออกไปยังห้องฟ้าเปิดโล่งเพื่อใคร่ครวญถึงสิ่งที่อยู่ไกลออกไป เสียงของคลื่นด้านนอกแทรกซึมผ่านพื้นไม้ ให้สำนึกของความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ตรึงเราอยู่กับสภาพแวดล้อมโดยรอบ A K Dolven สรรวาธิ์นำเสนอธรรมชาติแวดล้อมผ่านมุมมองของปัจเจก และการเชื่อมต่อบริเวณความเป็นจริงภายในและภายนอกเข้าด้วยกัน

Dolven ได้แรงบันดาลใจสำหรับบ้านสีฟ้าจากชาวเลในจังหวัดกระบี่ ในการมาเยือนประเทศไทยเป็นครั้งแรกในปี 2017 ชาวเลเดินทางจากเกาะหนึ่งไปยังอีกเกาะหนึ่ง วิถีชีวิตของพวกเขาถูกสร้างใหม่ทุกครั้งที่ย้ายไปที่ใหม่ โดยที่ยังเก็บเอาความทรงจำที่เปี่ยมด้วยสำนึกของสถานที่ที่พวกเขาทิ้งไว้เบื้องหลัง บ้านสีฟ้าไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้คงอยู่ได้ตลอดไป แต่มีลักษณะเป็นที่พำนักชั่วคราว *did you leave your island* อาจถูกห้าขึ้นเป็นครั้งแรกในจังหวัดกระบี่ แต่เสียงอันเป็นสากลของมันสามารถส่งผ่านไปยัง ‘เกาะ’ แห่งใหม่ และตอบรับกับบริบทกับชุดความคิดที่แตกต่างกันออกไปอย่างสิ้นเชิงได้

การได้ฟังเสียงและมองออกไปจากในตัวบ้านเป็นสามชั้นตอนง่ายๆ ที่เปิดเผยและเชื่อมโยงประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับการพลัดถิ่นและการพลาน

with an entirely different set of contexts and sets of associations.

Listening and looking out from the inside of the house, these simple gestures unfold and connects personal experiences of exile and errantry. PA

did you leave your island, 2018
Wooden house, solar-powered sound system, voices

In collaboration with Bancha Ma (Architect), Bang Nu (Builder) and Jorma Saarikko
Supported by OCA, office of Contemporary Art

ร่วมงานกับ บัญชา มะ (สถาปนิก) บังนุ (ผู้สร้างงาน) และ Jorma Saarikko
สนับสนุนโดย OCA, Office of Contemporary Art Norway

did you leave your island, 2018

A K
did you leave your island
//

T
ฉันมากับแม่
พวกเราทำสำเร็จแล้ว
ถ้าเธอไม่กลับ ก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าแม่
[I came with my mam
my band had success
If you do not return you are not my son]
//

A K
I have an island already
would you like to come to my place
did you leave
//

B
jeg er postbud nå
ฉันเอจดหมายมาแล้วนะ
[I bring the mail now]
I had a pair of embroidered shoes
why did I leave
//

S
its cold
its not so warm
no
yes yes
ไม่ [no]
ใช่ ใช่ [yes yes]
//

A
for travel yes, maybe
//

T
มันไปยากมากเลย
[It was very hard to go]
//

A
I got used to being here
we come from the south
//

N
do you want to leave the place
//

A
there were lots of mangrove forests then
//

T
ถ้าเธออยากกินไอศกรีม เธอจะไม่ต้องต่อแถวถึง
ครึ่งชั่วโมงหรอก
[If you want ice cream you will not que for
half an hour]
//

A
some pick up bad habits
do you live here
//

B
I don't want to leave
//

S
why do they do so
//

A K
did you ever leave the island
//

S
the houses are very close
the people are very close
touching you with snow on my fingertip
do you want to leave the place
I have an island already
//

T
คุณออกจากเกาะมาหรือเปล่า
ฉันตัดสินใจเองไม่ได้หรอก
[did you leave the island
I could not decide over myself]
//

N
did you leave
my parents were born her
//

A K
my sister died after 7 days
my brother died when he was 34
my husband died when he was 42
I want to live really long
//

T
ฉันเล่นกีตาร์กับกลองได้นะ
[I play guitar and drums]
//

S
I am happy to be on your island
//

A
I want to return soon
//

N
will you leave
new opportunities
//

A K
she took a flight with all her books
hun tok et fly med alle bøkene
//

A
some parents want to protect their child
from pollution
//

S
its protected now anyway
คุณออกจากเกาะของคุณมาหรือเปล่า
[did you leave your island]
forlot du øya di
I prefer local vegetable soup
แกงเลียง [Keang Liang]
//

B
here the family take such a good care
what about the lay people
//

A
where is you family
I want the people of the world to think
positive
//

.....

did you leave your island, 2018
Excerpt of script

did you leave your island, 2018

Along Noppharat Thara Pier, where tourists board and disembark boats to travel the beautiful, nearby islands of Krabi, there are ten men’s business suits, created as windsocks, showing the direction and the strength of the wind; a new landmark for the pier as seen from afar. The Western business suit is a standard form of modern-day dress found everywhere on the planet. Throughout its 400-year history, men's suits have evolved to signify conformity, capitalism, status and power, and carrying with them complex codes of social compliance and hierarchy.

A Formation addresses globalisation, geo-political history and gender dynamics with bemused irreverence. The business suits are 1960s style men's suits made of rip-stop nylon. As the wind blows, the suits fluctuate in status from a limp sag to inflated aggrandisement and every variant in between. The multiple aligned windsock masts are a headless, footless horde that periodically puffs and swells, blown to and fro in harmony, impelled by nature's whims.

The suits’ representations are inspired by Rania Ho’s personal history. Nearly 60 years ago her uncle was tricked into travelling from Hong Kong to Germany to study medicine, but temporarily ended up in the tailoring business. His job consisted of sending customer's measurements (mostly American military based in Germany) to Hong Kong tailors and coordinating the return shipments of the outfits. This story is a multi-layered oral history that sees geopolitics, social dynamics and global economics intertwined with a personal story of migration, resilience and survival. With its location, *A Formation* conveys its meaning genially as visitors walk pass to see this seemingly alienated installation from far and up high. Nature, the wind, can occasionally be forecasted but is usually unpredictable. For this work, wind is one of the main instruments that give the work its shape, depicting the power of nature as a contrast to the will of humans. **HJ**

ตลอดแนวท่าเรือพรตน์ธาราที่ซึ่งนักท่องเที่ยวขึ้นเรือไปยังหมู่เกาะแสนสวยในจังหวัดกระบี่ ศิลปินสร้างชุดสูทสิบชุดให้มีลักษณะเป็นถุงลมที่แสดงทิศทางและกำลังลม เป็นจุดสังเกตใหม่สำหรับท่าเรือที่มองเห็นได้แต่ไกล ชุดสูทแบบตะวันตกคือเสื้อผ้าสมัยใหม่แบบมาตรฐานที่พบได้ทุกแห่งบนโลก ตลอดประวัติศาสตร์ 400 ปี สูทของผู้ชายได้พัฒนาขึ้นมาเป็นเครื่องบ่งชี้การตอบรับกับค่านิยมทางสังคม ทุนนิยม สถานะ และอำนาจ โดยแฝงกฎเกณฑ์อันซับซ้อนของการยอมตามจนบงการสังคมและชนชั้น

A Formation นำเสนอประเด็นเรื่องโลกาภิวัตน์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ การเมือง และพลวัตเรื่องเพศด้วยท่าทีที่ไร้ซึ่งความเคารพ ชุดสูทห้างานนี้เป็นสูทสไตล์ทศวรรษที่ 60 ห่างจากโหล่นที่หนต่อการอีกवाद เมื่อลมพัด สูทจะขยายใหญ่ขึ้นจากส่วนงานมีขนาดใหญ่โตแตกต่างกันออกไป เป็นร่างไร้ศีรษะและไร้เท้าที่พองยุบเป็นระยะสอดคล้องกันตามอำเภอใจของธรรมชาติ บนเสาหลายต้นที่เรียงกันอยู่

การนำเสนอชุดสูทนี้ได้แรงบันดาลใจจากประสบการณ์ส่วนตัวของ Rania Ho เมื่อเกือบ 60 ปีก่อน ลุงของ Ho ถูกหลอกให้เดินทางจากฮ่องกงไปเยอรมนีเพื่อศึกษาวิชาแพทย์ แต่สุดท้ายก็ต้องไปทำธุรกิจตัดเย็บเสื้อผ้าชั่วคราว หน้าที่ของเขาคือการส่งขนาดตัวของลูกค้า (ส่วนใหญ่เป็นทหารอเมริกันที่ประจำอยู่ในเยอรมนี) ไปให้ช่างตัดเสื้อชาวฮ่องกง และจัดการส่งเสื้อผ้าที่เสร็จแล้วกลับมา นี่คือประวัติศาสตร์เรื่องเล่าหลายชั้นที่แฝงประเด็นเรื่องภูมิศาสตร์การเมือง พลวัตทางสังคม และเศรษฐกิจโลก ซึ่งมาพร้อมกับเรื่องราวส่วนตัวของการอพยพ ย้ายถิ่น การปรับตัว และการอยู่รอด ด้วยท่าแห่งที่ตั้งทำให้ *A Formation* สื่อความหมายออกมาได้อย่างรวดเร็ว เมื่อคนที่เดินผ่านสามารถเห็นงานจัดวางที่ดูโดดเด่นนี้ได้แต่ไกล บางครั้งธรรมชาติหรือสายลมก็เป็นสิ่งที่พยากรณ์ได้ แต่หลายครั้งก็มักคาดเดาไม่ได้ ซึ่งลมถือเป็นเครื่องมือหลักที่ทำให้งานชิ้นนี้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาถ่ายทอดพลังของธรรมชาติที่ขัดแย้งกับเจตจำนงของมนุษย์

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Thanks to Fowsee Salae
ของขอบคุณ เฟาซี สาและ

A Formation, 2018
Rip-stop nylon and plastic tubing, dimensions variable

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

A Formation, 2018

Bharti KHER

The Intermediaries

London / New Delhi

The Intermediaries suggest a familial life: a melange of unconventionality, ancestral complexity, and diasporic identity. One that brings with it both geographical and psychosocial dissonances. Bharti Kher describes *The Intermediaries* in her own words as, “... a family of in-betweens. They are the outsiders, the self-created and the djinns, they are ur-halves, crossbreeds and half-bloods. They are the alchemists who mix elixirs to change you and they are the magicians who disappear at will. They summon into being your trickster, your enchantress and the shaman in you.” Consciously defiant of specific religiosity and situated within a practice of activating materials that often contradict themselves, these “half-spectral things,” fit and indeed, add to Kher’s work of narrative building for hybrid beings. For an oeuvre that repeatedly provokes linguistic pirouettes, Kher is concerned not with identifying the disparate figures that form *The Intermediaries* series, but rather with positing them as accumulated warnings for the indifferent. **NW**

The Intermediaries สื่อถึงชีวิตในครอบครัว ซึ่งเป็นการผสมผสานความแหกคอก ความซับซ้อนที่ส่งผ่านกันในครอบครัว และอัตลักษณ์ของคนพลัดถิ่น เป็นผลงานที่นำมาซึ่งความไม่สอดคล้องทั้งทางภูมิศาสตร์และจิตวิทยา Bharti Kher กล่าวถึงผลงาน *The Intermediaries* ว่าเป็น “ครอบครัวของผู้ที่อยู่ตรงกลาง พวกเขาเป็นคนนอก เป็นผู้สร้างตนเอง เป็นภูตผี พวกเขาเป็นลูกผสมข้ามสายพันธุ์และข้ามสายเลือด พวกเขาือนักเล่นแร่แปรธาตุที่ผสมน้ำอมฤตให้คุณ และเป็นนักมายากลที่หายตัวได้ดั่งใจ พวกเขาจะเล่นกลกับคุณ ร่ายมนตร์ใส่คุณ และเป็นหมอผีในตัวคุณ” ด้วยการไม่แสดงถึงความเชื่อทางศาสนาใดอย่างจงใจและตั้งอยู่บนแนวทางในการใช้วัตถุดิบที่มักมีความขัดแย้งในตัวเอง “สิ่งมีชีวิตกึ่งวิญญาณ” เหล่านี้ตอบรับและขยายชุดเรื่องเล่าในผลงานของ Kher ที่ว่าด้วยสิ่งมีชีวิตลูกผสมสำหรับผลงานที่กระตุ้นให้เกิดการทบทวนของภาษาซ้ำ ๆ Kher ไม่ได้สนใจเรื่องการระบุอัตลักษณ์ของตัวละครที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงในผลงานชุด *The Intermediaries* แต่สนใจที่การจัดตำแหน่งแห่งที่ของพวกมันเพื่อสังสมคำเตือนเกี่ยวกับความเพิกเฉยของมนุษย์

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Thanks to Visarnsak Savangkaew
ของขอบคุณ วิชาลศักดิ์ สว่างแก้ว

The Intermediaries, 2018
Unfired clay, wood brranches, water-based colour paint
(Photographed on 4th December 2018)

The Intermediaries, 2018
(Photographed on 2nd November 2018)

The Intermediaries, 2018
(Photographed on 4th January 2019)

Alicja Kwade’s work questions abstract concepts such as the nature of time, space and light, the laws of physics and everyday social conventions that are foundational to one’s perception of reality. Taking shape in sculpture, but often straying to photography and video, she creates powerful landscapes consisting of familiar objects, natural and manmade. These are sometimes doubled and warped, thus stripped of their usual function and imbued with new qualities and values.

For Thailand Biennale Krabi 2018, concrete walls, steel frames, and reflecting panels of mirrors build the basic structure of Kwade’s beach installation. It transforms the space into different dimensions and extends the limits of observable reality.

A boulder from the limestone quarry, regionally found in Krabi, is part of the installation. It is 3D-scanned on site, digitally flipped 180° and cast in aluminum to reproduce a mirror copy of the real object. Both versions of the object, the found original and its mirrored copy, are connected by mirrors that enable the installation to meld with the surrounding. It seems like the real and the unreal object perfectly overlap. Whenever a viewer passes by, the objects seem to be transforming into the opposing materiality, illustrating an alchemistic process, another version of reality.

The concrete walls symbolise the human aspect of “building”, representing an urban and very common element. They are blocking the view depending on the viewer’s position. Furthermore, as viewers circle the work, they become part of the installation, adding a performative dimension. The installation presents a framework that illustrates and challenges viewers’ understanding of their surroundings, emphasising the subjectivity of perception and thus reality. **PA**

ผลงานของ Alicja Kwade ตั้งคำถามเกี่ยวกับมโนทัศน์นามธรรม เช่น ธรรมชาติของเวลา พื้นที่ และแสง กฎฟิสิกส์และขนบทางสังคม ในชีวิตประจำวันอันเป็นรากฐานในการรับรู้ความจริงของเรา ศิลปิน เริ่มต้นจากงานประติมากรรม แต่ก็มักมีการใช้รูปถ่ายและวิดีโออยู่ บ่อยครั้ง Kwade สร้างทัศนียภาพอันหลอกลวงที่ประกอบด้วยวัตถุ คู่ขนาน ทั้งจากธรรมชาติและจากฝีมือมนุษย์ บางครั้งก็มีการทำซ้ำ หรือบิดรูปร่างวัตถุเหล่านี้จนสูญเสียคุณสมบัติในการใช้งานแบบเดิม และใส่คุณสมบัติกับคุณค่าใหม่ๆ เข้าไปแทนที่

สำหรับ Thailand Biennale Krabi 2018 Kwade ใช้กำแพง คอนกรีต โครงเหล็ก และกระจกเงาเป็นโครงสร้างพื้นฐานของงานจัดวาง บนชายหาด ซึ่งสภาพพื้นที่ให้กลายเป็นมิติอื่น และขยายขอบเขต ความเป็นจริงที่ตาเห็น

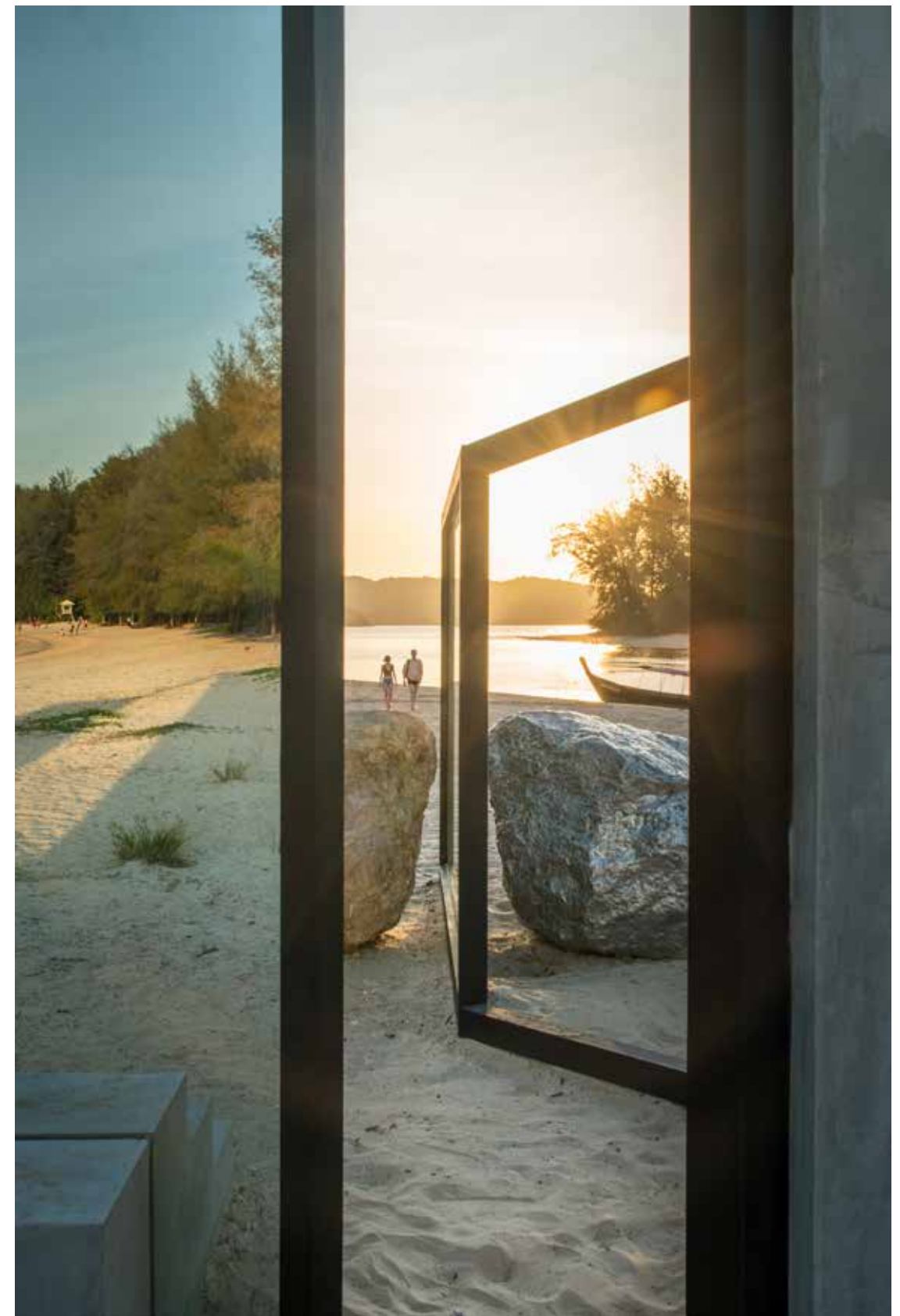
หินจากเหมืองหินในจังหวัดกระบี่ เป็นส่วนหนึ่งในงานจัดวาง ก่อนหินถูกนำมาสแกนสามมิติ หล่อด้วยอะลูมิเนียม และกลับด้าน 180° เพื่อสร้างภาพเงาสะท้อนของวัตถุจริง วัตถุทั้งสองเวอร์ชัน หึ่งของจริง และของจำลองสะท้อน เชื่อมต่อกันผ่านกระจกเงาที่ทำให้งานจัดวาง หลอมรวมเข้ากับสภาพโดยรอบได้ และวัตถุทั้งสองกลุ่มก็ดูจะทับซ้อน กันอย่างลงตัว ผู้มองที่เดินผ่านจะรู้สึกว่วัตถุแปรสภาพไปสู่ความเป็น วัตถุด้านตรงกันข้าม แสดงให้เห็นกระบวนการแบบการเล่นแร่แปรธาตุ อันเป็นอีกเวอร์ชันหนึ่งของความจริง

กำแพงคอนกรีตเป็นสัญลักษณ์ของ “การก่อสร้าง” ของมนุษย์ เป็นตัวแทนของชีวิตในเมืองและองค์ประกอบที่พบได้ทั่วไป กำแพงนี้จะ บังมุมมองบางส่วน ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของผู้มอง นอกจากนี้ เมื่อผู้มอง เดินวนรอบผลงาน พวกเขาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของงานจัดวางไปด้วย ถือเป็นการเพิ่มมิติในแง่การแสดงให้เห็นกับตัวงาน งานจัดวางนี้นำเสนอ กรอบคิดที่ท้าทายและท้าทายความเข้าใจที่ผู้มองมีต่อสภาพแวดล้อม เน้นย้ำความเป็นอัตวิสัยของการรับรู้และความเป็นจริง

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

View-Review, 2018
Stone, concrete, steel frames, and mirrors
Dimensions variable

Map Office’s projects always happen at the inter-sections between architecture, landscape, environment and technologies. Having been based in Hong Kong for decades, Laurent Gutierrez and Valérie Portefaix developed a critical practice that deals with how humans subvert and appropriate space in both urban and natural settings. One of their continuing obsessions is the relationship between human, ocean and islands. The artistic duo developed research to create a cartography of the archipelagic community in the Andaman sea where Krabi is located.

Krabi Province is renowned for its unique island karst landscape and sparkling waters. Beyond the valued tourist destinations, the sea in the region also supports numerous fishing activities, invisible stories, and multiple cultures. An invisible sign of those activities is the growing number of abandoned or lost fishing nets hurting the marine environment and entangling turtles and fishes. The nets automatically accumulate and consume everything they can catch and develop themselves into autonomic gigantic masses under the water. This activity is being known as ‘ghost fishing’. The artists, who have been spending their time with a local diving community in Hong Kong extracting those masses out of the water, discovered that it is also happening under Krabi’s beautiful sea scape.

Inspired by the status quo of the Andaman sea, *Ghost Island* is a six-meter pile of an example of ghost fishing nets that are left behind in the sea around Krabi and in the Andaman ocean. The artists collaborated with the community of local divers who had been voluntarily collecting ghost nets in the area. The artists also collected some old fish nets from the fishing community that potentially could become future ghost nets. The archipelago is created using a bamboo structure to make visible the invisible topography of the ghost nets usually found on the sea’s floor. The artwork makes visible another geography, cartography, and collection of mythic stories which inlanders once failed to recognise. It recalls the particular geology of the surrounding islands formed by the accumulation and stratification of numerous distinct layers.

โครงการของ MAP Office มักเกิดขึ้นที่จุดตัดระหว่างสถาปัตยกรรม ภูมิทัศน์ สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี Laurent Gutierrez และ Valérie Portefaix ทำงานในฮ่องกงมาหลายทศวรรษและพัฒนาแนวทางเชิงวิพากษ์ที่ว่าด้วยวิธีการที่มนุษย์ทำลายและใช้สอยพื้นที่ทั้งในเมืองและในธรรมชาติ ประเด็นหนึ่งที่ทั้งสองหลงใหลมานานคือความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ มหาสมุทร และหมู่เกาะต่างๆ ศิลปินคู่หูได้พัฒนางานวิจัยและพยายามสร้างแผนที่ชุมชนหมู่เกาะในทะเลอันดามันอันเป็นที่ตั้งของจังหวัดกระบี่

จังหวัดกระบี่ขึ้นชื่อเรื่องทัศนียภาพของหมู่เกาะกับน้ำที่ใสกระจ่าง นอกจากการเป็นแหล่งท่องเที่ยวมูลค่ามหาศาลแล้ว ทะเลในภูมิภาคนี้ยังเป็นสถานที่สำหรับการประมง เรื่องราวที่มองไม่เห็นและวัฒนธรรมอันหลากหลาย ลักษณะหนึ่งของกิจกรรมเหล่านี้คือตาข่ายดักปลาที่ถูกทิ้งหรือสูญหายซึ่งเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ สร้างความเสียหายให้แก่เต่าและปลา และทำลายสภาพแวดล้อมทางทะเล ตาข่ายเหล่านี้สะสมจำนวนขึ้นและกลืนกินทุกอย่างที่เข้ามาติดแห ก่อนจะกลายเป็นมวลอิสระขนาดยักษ์อยู่ใต้น้ำ กิจกรรมนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ ‘การประมงผี’ ศิลปินทั้งสองเคยใช้เวลากับชุมชนนักดำน้ำท้องถิ่นในฮ่องกงในการถักเยะเหล่านี้ออกจากน้ำ และพบว่าสิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นภายใต้ทัศนียภาพของทะเลอันดามนของกระบี่

ด้วยแรงบันดาลใจจากสภาพทะเลอันดามันในปัจจุบัน *Ghost Island* ถูกสร้างจากกองอวนผี สูง 6 เมตร ที่ถูกทิ้งไว้ในทะเลรอบๆ กระบี่และทะเลอันดามัน ศิลปินร่วมกับนักดำน้ำท้องถิ่นที่อาสาถักตาข่ายเหล่านี้ขึ้นมา และยังรวบรวมตาข่ายดักปลาเก่าที่อาจกลายเป็นอวนผีในอนาคตจากชุมชนชาวประมง หมู่เกาะถูกสร้างขึ้นโดยใช้โครงสร้างไม้ไผ่เพื่อสร้างภาพแผนที่อวนผีมักพบอยู่ที่ก้นทะเล และทำให้คล้ายคลึงกับหมู่เกาะที่อยู่รอบๆ ด้วยการวางทับซ้อนกันหลายๆ ชั้น

ในช่วงนิทรรศการ ผู้ชมสามารถเข้าสู่ภายในเกาะได้ ที่ทางเข้าศิลปินทิ้ง ‘อะมะ’ ซึ่งเป็นแผ่นไม้ขนาดเล็กที่ใช้เขียนคำอธิษฐานหรือขอพรในวัฒนธรรมญี่ปุ่น ไว้ให้ผู้ชมได้เขียนความปรารถนาต่อมหาสมุทร งานชิ้นนี้แสดงภูมิทัศน์ แผนที่ และชุดเรื่องเล่าในตำนานที่ชาวเกาะเคยลืมนำไป ทิ้งยัวนำเสนอประเด็นเรื่องการทิ้งขยะในทะเล และสิ่งที่จำเป็นต้องทำเพื่อปกป้องสิ่งแวดล้อมของเราที่แม้จะเป็นเรื่องยากแต่ก็จำเป็น

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

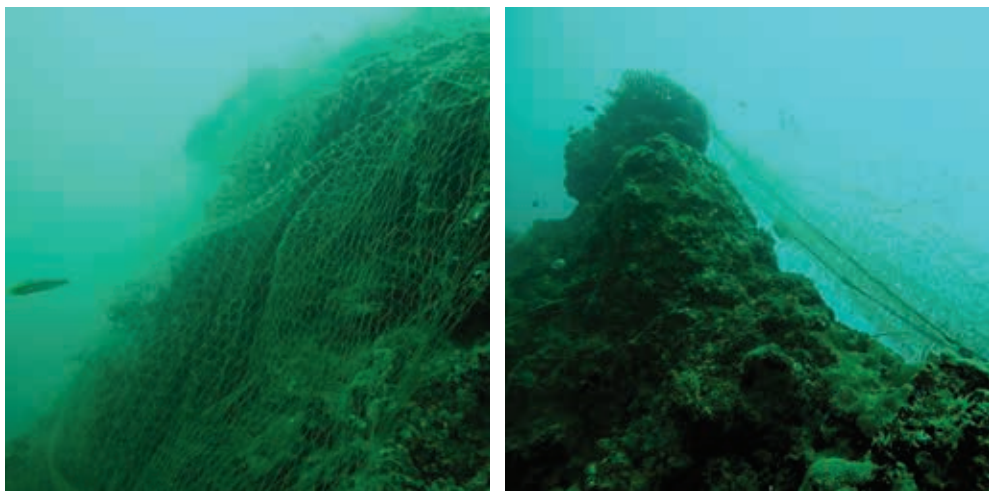
During the exhibition period, the audience is welcomed to enter the island through the opening. The artists leave an ‘ema’ for viewers to write their wishes for the ocean. An ema is a small wooden plaque used to write prayers or wishes in the Japanese culture. The installation addresses waste at sea, and the difficult but necessary labour needed to protect our environment. VP

Ghost Island, 2018
Bamboo, fishing net, additional materials

Thank to Piyasak Chantarangsi and Bambugu team, Apiyot Phaitoon from Local Diving and Jabkung Changnam from a fisherman village
ของขอบคุณ ปิยศักดิ์ จันทรังษี และทีมงาน Bambugu อภิยศ ไพฑูรย์ จากโลคัล ไดฟ์วิง และจับก๊ว ช่างน้ำ ชาวประมงจากหมู่บ้านชาวเล

Ghost Island, 2018

Ghost Island, 2018
Photographs courtesy
of the artist

Removing ghost fishing nets
from Krabi National Park

การกู้ฉนวนปลาจาก
อุทยานแห่งชาติไทรบุรี

Krabi is a province that is rich in nature and a variety of landscapes can be found there. Inspired by various sources and usually working site-specifically, Jedsada Tangtrakulwong chose three of the following Thailand Biennale sites for their conceptual essence and connects them: Tha Pom Khlong Song Nam (Two Water Canal), the Small Bat Cave at Khao Khanab Nam and Noppharat Thara Beach. The artist researched these three places for each of their distinctive characteristics; Khao Khanab Nam for its quietness, the serendipity, Tha Pom Khlong Song Nam for the richness of nature, and Noppharat Thara Beach noted as a port opened to sea where conveyances are located.

For *Twilight*, he carefully edited various soundtracks into several tracks and installed them along with three shiny, metallic rubber tree sculptures on a long-tailed boat. Thus, creating a juxtaposition of experiences, for pleasure and for thought. The work is driven with sound, enriched by the surroundings.

Flying in and out of the cave an hour each day at Khao Khanab Nam, the pattern of the bats' movements and their flight rhythms are synchronised with the recorded sounds of birds, animals, insects, rain, wind and local residents of Tha Pom Khlong Song Nam. All can be deemed as a natural orchestra. The duration of each audio track is based on the lunar cycle of the recorded day, signifying the uniqueness of nature.

The sound output is heard on a long-tailed boat from Nopparat Thara Beach. The long-tailed boats act as a moveable concert hall allowing the passengers to hear the sounds of birds and insects instigated by the rhythms of bat movements. Together with the rubber tree sculptures, the whole experience reflects the edginess of the bats' habitat and the outside world. It also creates the alienated and contradicting experience: the visible versus the invisible, planning versus improvisation, and technology versus nature. **HJ**

กระบี่เป็นจังหวัดที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติและลักษณะภูมิประเทศที่หลากหลาย เจษฎา ตั้งตระกูลวงศ์ มักสร้างผลงานศิลปะเฉพาะพื้นที่ จากแรงบันดาลใจที่แตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ในงาน Thailand Biennale เจษฎาได้เลือกที่จะเชื่อมโยงพื้นที่สามแห่งเข้าด้วยกัน ได้แก่ ป่าพรุจวนท่าปอมคลองสองน้ำ ถ้ำค้างคาวเล็กในเขavnabน้ำ และห้วงทะเลบริเวณหาดนพรัตน์ธารา ซึ่งแต่ละสถานที่มีจุดเด่นแตกต่างกันไป ศิลปินได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเพื่อหาจุดเด่นและความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันระหว่างสถานที่ทั้งสามแห่ง ท่าปอมคลองสองน้ำมีจุดเด่นที่ความอุดมสมบูรณ์ของป่าชายเลน เขavnabน้ำมีจุดเด่นที่ความเรียบง่ายและปราศจากคนในช่วงเวลาเย็นและกลางคืน ส่วนหาดนพรัตน์ธารามีท่าเรือขนส่งและทะเลที่ติดต่อกับเกาะอื่นๆ

สำหรับผลงาน *มຸ້ງมິ້ງ* เจษฎาได้ตัดต่อเสียงสิ่งมีชีวิตในป่าพรุที่เขavnabน้ำมาอย่างสุ่มรอบคอบ และติดตั้งอุปกรณ์เครื่องเสียงไว้ที่ประติมากรรมรูปทรงต้นยางพาราสีเงินบนบ่วงจำนวนสามต้นในเรือหัวโหว่ลำหนึ่ง ก่อให้เกิดประสบการณ์ที่มีทั้งความเพลิดเพลินและการครุ่นคิดในเวลาเดียวกันแก่ผู้ชมผลงาน เสียงเป็นหัวใจสำคัญของผลงาน ในขณะที่ตัวทัศนทะเลสองข้างทางที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ เป็นจุดเสริม ที่ทำให้ผลงานมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

เจษฎาได้บันทึกภาพเคลื่อนไหวการบินเข้าออกปากถ้ำของค้างคาวในถ้ำค้างคาวเล็ก ในช่วงเวลาโพล้เพล้พลบค่ำเป็นระยะเวลาหนึ่งชั่วโมง ตลอดช่วงเวลานี้สัปดาห์ของเดือนมีนาคม กรกฎาคมและกันยายน เพื่อใช้จังหวะการเข้าออกปากถ้ำของค้างคาวเป็นตัวแปรสำคัญในการตัดต่อเรียบเรียงจังหวะของเสียงนก สัตว์ แมลง ฟน ลม และคนท้องถิ่นจากท่าปอมคลองสองน้ำ ที่บันทึกมาในช่วงวันและเวลาเดียวกันกับการบันทึกภาพค้างคาว ในการสร้างผลงานชาวดอาร์ท ด้วยเหตุนี้ ค้างคาวจึงเป็นคล้ายดั่งวาทยกร เสียงต่างๆจากท่าปอมคลองสองน้ำเป็นดั่งวงออร์เคสตรา และเรือหัวโหว่เปรียบเหมือนคอนเสิร์ตฮอลล์ที่เคลื่อนที่ได้ ความยาวของเสียงแต่ละแทร็คสัมพันธ์กับตัวเลขข้างขึ้นข้างแรมจวงดวงจันทร์ในวันที่บันทึกข้อมูลภาพและเสียง ซึ่งแสดงนัยถึงธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะ

ผู้โดยสารหรือผู้ชมผลงานในเรือหัวโหว่ที่ติดตั้งผลงาน *มຸ້ງมິ້ງ* จะได้ยินเสียงที่ประพันธ์จากค้างคาวและสิ่งมีชีวิตในป่าพรุจากประติมากรรมต้นยางพาราสีเงินที่ดูคล้ายกับต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

ประสบการณ์ทั้งหมดสะท้อนความเป็นชายขอบของถ้ำที่ค้างคาวอาศัยกับโลกภายนอก ทั้งยังสร้างประสบการณ์ที่แปลกแยกและขัดแย้งของสิ่งที่มองเห็นกับสิ่งที่มองไม่เห็น การวางแผนกับการค้นสดเทคโนโลยีและธรรมชาติ

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Twilight, 2018

Site-specific installation (sound art and sculpture)

Photograph courtesy of the artist

Thank to Kornkaew Nokkaew (Co Ordinator), Watcharin Khwanmuang (Technician), Suphan Rachakhan (officer at Tha Pom Khlong Song Nam), Somchai Sreemad (Boat owner), and Abdullah Songphang (Boat Driver)

ขอขอบคุณ กรแก้ว นกแก้ว (ผู้ประสานงาน) วัชรินทร์ วิทยเมื่อง (ช่างเทคนิค) สุพรรณ ราชการ (เจ้าหน้าที่ท่าปอม คลองสองน้ำ) สมชาย ศรีหมาด (เจ้าของเรือ) และ อับดุลเลาะห์ สองพัว (กัปตันเรือ)

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Twilight, 2018
Photographs courtesy of the artist

เกาะปอดะ
Poda Island

Drawing inspiration from quotidian objects and existing situations, Ayşe Erkmen’s practice unties the original and physical meanings attached to her subject by transposing it into different contexts. Engaging, and yet disengaging, with the specificity of a site, Erkmen often creates ambiguous spaces where misunderstanding and confusion speak for the complexity of her work. For the first Thailand Biennale, the artist deploys her distinctive practice to play with the concept of ‘Edge of the Wonderland’. Her initial proposal reimagines one of Krabi’s landmarks, Poda Island, through the installation of a Hollywood-like sign spelling the name ‘Magritte’ on top of the rock. The reason for such a homage to the Belgian artist, René Magritte, can be found in the similarity between the surrealist practice of Magritte and Erkmen’s; both of them interrupt the original meaning of an object and create an enigmatic work. In addition, the massive rock in the masterpiece *The Castle of the Pyrenees* (1959), echoes Poda Island, which emerges from the ocean dominating the surroundings with its striking appearance. The installation transforms a touristic attraction into a ‘cultural’ site, and at the same time, critiques the commercialisation of art. The stunning landscape becomes a means for the audience to question and reassess their knowledge about Thailand.

Erkmen herself went through such a process. As one of the few artists who did not join the site visit in Krabi, she developed her proposal and extended the concept of wonderland through online images and her own imagination. Interweaving the digital resources with her own insights on the region and its exotic features, she proposed a work to encourage the production of individual narratives about Thailand which defy the dominating touristic and exotic myths. However, due to safety and environmental reasons, it was not possible to realise the installation in situ.

The impossible materialisation of the artwork was the starting point for the artist to paradoxically revisit her idea and present a computer-generated image on billboards in Krabi. Marking the invisibility of the unrealisable installation, her new work initiates a new adventure to test and conceptualise the artistic idea in our contemporary society.

ด้วยแรงบันดาลใจจากวัตถุและสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันของ Ayşe Erkmen เป็นการแยกความหมายดั้งเดิมเชิงกายภาพที่โยงอยู่กับหัวเรื่องออกมา และนำไปใส่ในบริบทที่แตกต่างออกไป Erkmen มักสร้างพื้นที่คลุมเครือที่หึ่งเกี่ยวโยงและตัดงาจากสถานที่ตั้งของงาน สร้างความเข้าใจผิดและความสับสนที่แสดงความซับซ้อนของตัวงาน สำหรับ Thailand Biennale ครั้งแรก ศิลปินใช้แนวทางเฉพาะตัวในการเล่นกับมโนทัศน์เรื่อง ‘สุดขอบฟ้าแห่งดินแดนมหัศจรรย์’ แนวทางเบื้องต้นของ Erkmen คือการสร้างภาพของสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งของกระบี่ขึ้นมาใหม่ ซึ่งก็คือเกาะปอดะ ผ่านการจัดวางป้ายตัวอักษรคล้ายป้าย Hollywood ที่สะกดเป็นคำว่า ‘Magritte’ ไว้บนยอดหิน การให้เกียรติแด่ศิลปินชาวเบลเยียม เรอเน มากริต นี้อาจพบได้ในความคล้ายคลึงระหว่างงานแบบเหนือจริงของทั้งสอง ที่ปฏิเสธความหมายที่แท้จริงของวัตถุ และสร้างผลงานที่น่าพิศวงขึ้นมา นอกจากนี้ หินก้อนมหึมาในผลงานชิ้นเอก *The Castle of the Pyrenees* (1959) ยังชวนให้นึกถึงเกาะปอดะที่ปรากฏขึ้นจากมหาสมุทร และตั้งตระหง่านเหนือทัศนียภาพอื่นๆ อย่างสะกดตา งานจัดวางนี้แปรสภาพจุดท่องเที่ยวให้กลายเป็นสถานที่ ‘หาวิถึมนธรรม’ และในเวลาเดียวกันก็เป็นการวิพากษ์วิจารณ์การทำให้ศิลปะกลายเป็นสินค้าเชิงพาณิชย์ หิวทัศน์อันงดงามกลายเป็นช่องทางให้ผู้ชมได้ตั้งคำถามและประเมินความรู้ที่ตนมีเกี่ยวกับประเทศไทยเสียใหม่

Erkmen เองก็เคยผ่านกระบวนการดังกล่าวมาเช่นกัน โดยเธอเป็นหนึ่งในศิลปินไม่กี่คนที่ไม่ได้เข้าร่วมการเยือนสถานที่ในจังหวัดกระบี่และพัฒนาแนวทางคอนเซ็ปต์ของแดนมหัศจรรย์ขึ้นจากรูปภาพออนไลน์และจินตนาการของตัวเอง โดยการถักทอข้อมูลดิจิทัลเข้ากับความเข้าใจส่วนตัวเกี่ยวกับภูมิภาคและองค์ประกอบอันแปลกตาของที่นี่เพื่อนำเสนอผลงานที่กระตุ้นให้เกิดการสร้างชุดเรื่องเล่าส่วนตัวเกี่ยวกับประเทศไทยที่จะท้าทายมายาคติของการท่องเที่ยวในโลกตะวันออก หว่าด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม ทำให้ศิลปินไม่สามารถสร้างงานจัดวางในสถานที่จริงได้

นี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ศิลปินทบทวนแนวคิดของตัวเองใหม่ และนำเสนอภาพที่ใช้คอมพิวเตอร์สร้างขึ้นบนแผ่นป้ายขนาดใหญ่ในจังหวัดกระบี่แทน ผลงานใหม่ที่แสดงถึงการไม่ปรากฏของงานจัดวางที่ไม่อาจดำเนินได้จริงนั้น เป็นการบุกเบิกการผจญภัยใหม่ที่จะทดสอบและสร้างมโนทัศน์ของแนวคิดทางศิลปะในสังคมร่วมสมัยเราขึ้นมา โฆษณาที่ปรากฏอยู่ทั่วทุกหนแห่งบนแผ่นป้ายขนาดใหญ่และบนหน้าจอซึ่งเราไม่อาจหนีพ้นเป็นตัวยืนยันความฝัน ความปรารถนา สอดแทรกความปรารถนา และขยายขอบเขตความคาดหวังที่เรามีต่อวันพรุ่งนี้ที่จะดีขึ้นกว่าเดิม หรือภาพลวงตาของแดนสวรรค์ ป้ายของ Erkmen ตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสม ระหว่างทางจากสนามบินสู่ใจกลางเมือง และถูกนำมาใช้เป็นภาพปกของสุวิภัตร Thailand Biennale เล่มนี้ มันจึงเป็น

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

The all-pervasive and inescapable advertisements in the visual forms of billboards and screens define dreams, insinuate desires, and expand our expectations of a better tomorrow, or illusions of a wonderland. Erkmen’s billboard, ideally located on the way from the airport to the city centre and used as the cover of this Thailand Biennale catalogue, will be the first artwork visitors see. Its controversial high visibility and physical absence blur the line between real and fictional, and question our understanding of authenticity in artistic practices. **FM**

งานศิลปะชิ้นแรกที่เราจะได้เห็น ความโดดเด่นเตะตากับความไม่มีอยู่จริงทางกายภาพของผลงานชิ้นนี้ทำให้เส้นแบ่งระหว่างเรื่องจริงกับเรื่องแต่งพร่ามัว และตั้งคำถามต่อความเข้าใจเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของงานศิลปะ

PD/MGRTT, 2018
Site-specific installation, billboards
(rendering)

Ignas KRUNGLEVIČIUS

Visions

In Ignas Krunglevičius's *Visions*, the voices speak; some monotonous, robotic-like and of undefinable age, some with humanoid quality, and some like a whisper of an invisible spectre. They talk in local Southern Thai dialect and in English, a common language of temporary visitors. The voices reveal themselves on the celebrated, yet isolated, Poda island in the Krabi archipelago and deep inside the twisting labyrinthine trail of Than Bok Khorani waterfall. The voices narrate contrasting stories about the forgotten men of an isolated, primitive island and of an urban futuristic dystopian nightmare. Accompanying the narratives, according to each of the site, is a set of ambient sounds composed by the artist. Krunglevičius creates a site-specific sound installation that operates simultaneously in a completely different setting, nonetheless conceptually intertwined in a gravitational juxtaposition.

For *Vision No.1*, The artist appropriates narrative material from the last scene in Werner Herzog's 1976 film *Heart of Glass* (Herz aus Glas). In the film, a shepherd (who is visibly under a trance since the actors were hypnotised during filming) delivers a parable about a group of primitive men on an isolated island. Believing that the world is flat, they set sail to see what lies beyond the edge of the world. The story ends with a hopeful note as these men were followed by a pack of birds, a sign that the horizon they saw continues, and does not a fall into a deep abyss as they believed. The narrative curiously parallels the geographical reality of the island on which the work is situated. The accompanying track also reflects the sublime and transcendental influence of German romanticism in Herzog's film.

The installation reverberates through an abstract geometric shaped sculpture, constructed from non-reflective steel that stands against the tropical landscape of the island. The sculpture itself is so alien and obscure that it serves as a reminiscence of the monolith from Kubrick's *2001: A Space Odyssey*. Inside, it is equipped with audio transducers that vibrate and convert the sculpture into a sound source. The audience can experience the installation by listening from a distance or by touching, a tactile method to feel

ในผลงาน *Visions* ของ Ignas Krunglevičius เสียงพูดที่ดังออกมา นั้น บางเสียงเป็นเสียงโหยหวนเรียงคล้ายหุ่นยนต์ที่ไม่อาจจะอายุได้ บางเสียงก็เกือบเสมือนมนุษย์ และบางเสียงก็เหมือนเสียงกระซิบของภูตผี เสียงเหล่านี้เอยข้อความในภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากลสำหรับผู้มาเยือนชั่วคราว ในเกาะปอดะที่โด่งดังแต่ก็ลับโดยในหมู่เกาะกระบี่ ลึกลงไปในเส้นทางเขาวงกตของน้ำตกธารโบกขรณี โดยเล่าเรื่องราวที่ขัดแย้งกับระหว่างเหล่าผู้ที่ถูกลี้ภัยหนีแห่งเกาะ ดึกดำบรรพ์อันโดดเดี่ยว กับฝันร้ายแบบโลกดิสโทเปียแห่งอนาคต สิ่งที่มาพร้อมกับเรื่องเล่าเหล่านี้คือเสียงบรรยากาศที่สลับซับซ้อนขึ้นให้สอดคล้องกับสถานที่แต่ละจุด Krunglevičius สร้างงานจัดวางเสียงเฉพาะพื้นที่ ที่ทำงานอย่างต่อเนื่องในสถานที่แตกต่างกันออกไป แต่ก็มีความเกี่ยวพันกันในเชิงมิติของการเทียบเคียงด้านสถานที่

สำหรับผลงาน *Vision No.1* ศิลปินดัดแปลงเรื่องเล่าจากจากสุดท้ายในภาพยนตร์ปี 1976 ของ Werner Herzog เรื่อง *Heart of Glass* (Herz aus Glas) ในภาพยนตร์ คนเลี้ยงแกะที่กำลังอยู่ในสภาพล่องลอย เนื่องจากนักแสดงในภาพยนตร์ถูกสะกดจิตระหว่างการถ่ายทำ เล่านิทานคติธรรมเกี่ยวกับกลุ่มคนพื้นเมืองในเกาะอันโดดเดี่ยวแห่งหนึ่ง พวกเขาเชื่อว่าโลกแบนและออกเรือเพื่อไปดูว่ามีอะไรอยู่พ้นชายขอบโลกออกไป เรื่องนี้จบลงอย่างให้ความหวังเมื่อผู้คนบินตามชายกลุ่มนี้ ซึ่งเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าขอบฟ้าที่พวกเขาเห็นยังขยายตัวต่อไป ไม่มีปากเหวลึกอย่างที่พวกเขาเคยเชื่อ เรื่องเล่านี้สอดคล้องกับความจริงทางภูมิประเทศของเกาะอันเป็นที่ตั้งของผลงานอย่างน่าฉงน เสียงประกอบยังสะท้อนอิทธิพลอันน่าตื่นตะลึงและเหนือธรรมชาติของลัทธิโรแมนติกแบบเยอรมันในภาพยนตร์ของ Herzog

งานจัดวางนี้ส่งเสียงสะท้อนผ่านประติมากรรมรูปทรงเรขาคณิตแบบนามธรรมที่สร้างขึ้นจากโลหะดำ และตั้งอยู่เบื้องหน้าจากหัตถ์ศพนะพรอนของเกาะ ประติมากรรมนี้แปลกประหลาดและคลุมเครือมาจนชวนให้นึกถึงเสาหินยักษ์ในภาพยนตร์เรื่อง *2001: A Space Odyssey* ของ Kubrick ภายในติดตั้งตัวแปรสัญญาณเสียงที่สะท้อนและเปลี่ยนประติมากรรมให้กลายเป็นแหล่งกำเนิดเสียง ผู้ชมสามารถสัมผัสกับงานจัดวางนี้ได้โดยการฟังจากระยะไกลหรือโดยการสัมผัส ซึ่งเป็นวิธีสัมผัสคลื่นเสียงที่ส่งผ่านประติมากรรม ทำให้ผู้ชมสามารถมีประสบการณ์ทางกายภาพกับผลงานเสียงที่จับต้องไม่ได้และมองไม่เห็นด้วยตาเปล่าได้มากขึ้นอีกขั้นหนึ่ง

หว่าผลงาน *Vision No.2* ไม่มีตัวงานแบบที่จับต้องได้ แต่เป็นเสียงที่หลังไหลออกมาจากลำโพงกลางแจ้งจำนวนหนึ่งที่ตั้งอยู่ในเส้นทางธรรมชาติภายในน้ำตก เส้นทางนี้นำผู้ชมจากแอ่งน้ำหลักไปตามสันเขาของผาหินปูน ผ่านป่าฝนหนาติบ ระหว่างการเดินทาง ผู้ชมจะได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตประเภทต่างๆ หึ่งเสียงหึ่งของจิ้งจก เสียงร้องของชะนี

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

the sound waves propagating through the sculpture, adding another layer of physical confrontation to the otherwise invisible and intangible aural work.

Vision No.2, however, does not manifest itself physically, instead the voices emanate from a series of outdoor speakers, hidden throughout a nature trail. The trail leads audiences from the main waterfall basin, following the ridges of a stark limestone cliff, and passing through the dense rainforest. During the walk, audience will hear noises made by the constant buzzing of cicadas, the cries of gibbons and other fauna serving as a background and a sonic companion for this second sound installation. In *Vision No.2*, the voices describe a scene of a post-apocalyptic world where humans have succumbed to the sophistication of technologies. A portrait of a surveillance regime, in a desert, their sky-high tower equipped with screens and artificial intelligence; while the post-human, the “other” forgotten men survive by scavenging for “trashed nutrients, body parts and expired stimulants.” The narrative itself is eerily prophetic in the context of modern society as a warning towards a descent into chaos with the repletion of resources while permanently infusing technology into human life. Complete with a low-humming and droning ambient track, the installation provides a disconcerting experience in an almost “pre-human” environment. **PV**

และเสียงของสัตว์อีกมากมายอยู่ในฉากหลัง และเป็นเสียงประกอบงานจัดวางเสียงชิ้นที่สองนี้ ใน *Vision No.2* เสียงพูดอธิบายจากของโลกล้ำวันโลกาวินาศ เมื่อมนุษย์จำนนต่อความซับซ้อนของเทคโนโลยี เป็นภาพเหมือนวงจรระบบการปกครองแบบสอดส่อง ในทะเลทราย อาคารสูงเสียดฟ้ามีหน้าจอตัดตั้งอยู่พร้อมปัญญาประดิษฐ์ ขณะที่มนุษย์โพสต์ฮิวแมน มนุษย์ที่ถูกลี้ภัย “อีกพวก” เอาตัวรอดโดยการคุ้ยเขี่ยหา “เศษขยะ ซากศพ ยาโด่งที่หมดอายุ” เรื่องเล่านี้เหมือนคำพยากรณ์ที่น่าขนลุกในบริบทของสังคมปัจจุบัน และเป็นตัวคำเตือนที่บอกถึงการเข้าสู่ยุคที่ทรัพยากรค่อยๆ หมดไป และเทคโนโลยีกลายเป็นส่วนสำคัญในชีวิตมนุษย์ ปิดท้ายด้วยเสียงอัมทำๆ แบบแอมเบียนท์ ทำให้งานจัดวางนี้มอบประสบการณ์อันน่าอัศจรรย์แก่ผู้ชมในสภาพแวดล้อมที่เกือบจะดึกดำบรรพ์

Krunglevičius's work can also be found in Than Bok Khorani National Park (p.258)

Vision No.1, 2018
Site-specific sound installation

Vision No.1, 2018
Poda island, Krabi

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Vision No.2, 2018
Than Bok Khorani National Park, Krabi

Thanks to Ajjana Waijdee, Hasan Sontad, Rachel and Ruby Dagnall | Supported by OCA, Office of Contemporary Art Norway
 ขอขอบคุณ อัจฉนา วะจิติ หสัน สมหัด เรเชล และรูบี้ แด็กนาล | ผลงานได้รับการสนับสนุนโดย OCA, Office of Contemporary Art Norway

The telephone was a ground-breaking innovation, an instant method of communication between people physically separated. Then the development of the telephone booth made it possible for people in transit to also be connected. Currently, with telecommunication and internet technology, the smartphone has become a default mode of communication. While these public telephone booths, once ubiquitous points of connection, have become redundant, a lonely relic of the technology of yesteryears, a target for vandalism and a useless object, particularly in the remote areas where the cost for maintenance or removal is unaffordable.

In Leung Chi Wo’s *Monument for Solitude*, the obsolescence has been rendered functional again, albeit in a different sense. The artist turns these objects into a space of contemplation by reinstalling two telephone booths in natural settings, one booth on the beach in Poda island, and one on the quiet nature trail of Than Bok Khorani Waterfall. A piece of petrified wood, itself looking like a sculpture, chiseled by time and nature, is installed as a substitute for the extinct payphone. Each piece was carved with a minimalistic symbol of ‘I’ and ‘O’.

Replacing the payphone with a petrified wood in the booths generates a visual effect that is both awkward and subtle, depending on the viewing distance and the attention of the audience. The ironic position of the booth in this work may prompt the audience to rethink their desire to communicate, the urge to be “present” and “active” at all times particularly on social media like Facebook, Instagram and Twitter.

The petrified wood, as a de facto witness of time that had existed for hundreds and thousands of years, maybe even before the first man existed, laments the loss of the function of the booth. Yet, adds a new focus for humans to relate to distant friends—perhaps its thoughts, instead of technology, allowing us to be connected with others. The work responds to the notion of communicating with nature and spirituality. A private space within the public realm for audiences to contemplate the meaning of communication. **PV**

โทรศัพท์เป็นนวัตกรรมที่เปลี่ยนโลก เพราะมันเป็นช่องทางที่ทำให้คนที่อยู่ในพื้นที่ทางกายภาพที่ต่างกันสามารถพูดคุยกันได้ หลังจากนั้น การพัฒนาตู้โทรศัพท์ก็ทำให้คนที่กำลังเดินทางอยู่สามารถติดต่อกับคนอื่นได้ ในปัจจุบัน เทคโนโลยีการโทรคมนาคมและอินเทอร์เน็ตทำให้สมาร์ทโฟนกลายเป็นรูปแบบการสื่อสารหลัก และตู้โทรศัพท์สาธารณะทั้งหลายที่เคยเป็นสิ่งสำคัญต่อการสื่อสารก็ได้กลายมาเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป มันกลายเป็นซากปรักหักพังอันเปล่าเปลี่ยวของเทคโนโลยีในอดีต กลายเป็นเป้าของการทุบทำลาย เล่นของพวกป่วนเมือง และกลายเป็นวัตถุอันไร้ประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ห่างไกลที่ตู้โทรศัพท์ยังปรากฏอยู่ เพราะในพื้นที่เหล่านั้นไม่มีค่าบำรุงรักษาหรือกระทั่งงบประมาณในการถอดถอน

ในงาน *Monument for Solitude* ของ Leung Chi Wo ตู้โทรศัพท์อันไร้ประโยชน์ถูกทำให้มีหน้าที่ขึ้นมาอีกครั้ง แม้ว่าจะไม่ใช่หน้าที่อย่างเดิมของมันก็ตาม ศิลปินได้เปลี่ยนวัตถุเหล่านี้ให้กลายเป็นพื้นที่แห่งการครุ่นคิด โดยการติดตั้งตู้โทรศัพท์ในพื้นที่ธรรมชาติ ตู้หนึ่งตั้งอยู่ที่ชายหาดของเกาะปอดะ อีกตู้หนึ่งตั้งอยู่ที่ทางเดินตามธรรมชาติอันเขียวสลับที่น้ำตกธารโบกขรณี ไม่กลายเป็นหิน (ซึ่งตัวมันเองก็ดูเหมือนงานประติมากรรมที่สลักโดยธรรมชาติและกาลเวลา) ถูกนำไปติดตั้งในตู้โทรศัพท์ และไม่กลายเป็นหินแต่ละชิ้น ถูกสลักสัญลักษณ์ I และ O ไว้ด้วย

การเปลี่ยนเอาไม้กลายเป็นหินไปวางแทนโทรศัพท์สร้างเอฟเฟกต์ที่หึงน่ากระอักกระอ่วนและสับสน ขึ้นอยู่กับระยะห่างของผู้มองและความใส่ใจในการมอง การจัดวางตู้โทรศัพท์ในงานนี้อาจกระตุ้นให้ผู้มองนึกถึงความต้องการในการสื่อสารของตัวเอง รวมไปถึงแรงกระตุ้นที่พวกเขาต้อง “ปรากฏตัว” และ “ตื่นตัว” ตลอดบน Social Media ไม่ว่าจะเป็น Facebook, Instagram หรือ Twitter

ไม้กลายเป็นหินคือประจักษ์พยานของเวลาที่อยู่มาเป็นร้อยๆ หรือกระทั่งพันๆ ปี มันอาจเก่าแก่กว่ามนุษย์คนแรกด้วยซ้ำ มันเป็นการรำพึงถึงการสูญเสียหน้าที่ไปของตู้โทรศัพท์ แต่ก็เป็นการเพิ่มจุดเน้นใหม่ของผู้ชมที่อาจจะเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับพื้นที่ห่างไกลบางทีสิ่งที่ทำให้เราเชื่อมต่อกับคนอื่นได้อาจไม่ใช่เพราะเทคโนโลยี แต่อาจเป็นความคิดของเราเอง งานชิ้นนี้มีสัมพันธกับแนวคิดเรื่องการสื่อสารกับธรรมชาติและจิตวิญญาณ เป็นพื้นที่ส่วนตัวในอาณาบริเวณสาธารณะที่ผู้ชมงานจะสามารถขบคิดถึงความหมายของการสื่อสารได้

Leung’s work can also be found in Than Bok Khorani National Park (p.258)

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Monuments for Solitude, 2018
Site-specific installation: phone booths, petrified wood
Poda Island, Krabi

Monuments for Solitude, 2018
 (left page) Than Bok Khorani National Park, Krabi
 (right page) Poda Island, Krabi

Camille NORMENT

pulse - Formations

Camille Norment is a multi-media artist who utilises the notion of ‘cultural psychoacoustics’ as both an aesthetic and conceptual framework. She defines this term as investigating socio-cultural phenomena through sound and music – particularly instances of sonic and social dissonance. Her works employ sound as a force over the body, mind, and society. Working through a range of artistic forms including recorded sound, installation, drawing, and live performance, she applies this concept towards creating critical artworks that are preoccupied with the way in which form, space, and the body of the viewer create experiences that are both somatic and cognitive.

Camille Norment’s site-specific work on Poda Island strikes a sense of surrealistic wonder. A cluster of wooden installations emerge through the ground, interspersed between the lines of young pine trees next to the beach. This installation consists of eight pieces of individual work that are shaped as giant drumsticks, like fallen trees affected by wind and time. At first glance, they seem to be part of the woods, but somehow distinctive, in different colours, or left as natural wood, and more importantly, they are broken. The growth of a tree occurs over a long period of time. It is considered stead fast and enduring. While the dramatic sight of the drumsticks elicits the site of trees that have been felled by the wind, striking awe in the belief that some invisible and unknown force could be so strong, the appearance of drumsticks and their historical association to power structures amplify this sense of chaos.

Drums have also been long related to power structures. Yet, in Norment’s work, the drumsticks are disabled, immobilised, powerless, and no longer functional for chasing the rhythms of excitement. In the global anxiety of today, the surreal and wondrous appearance of the installation resonates with today’s bewildering sense of change, as well as the planet’s ever so fragile and volatile conditions.

The work was produced locally with resources and craftsmanship available. **PA**

Oslo

Camille Norment คือศิลปินสื่อผสมที่ใช้แนวคิดเรื่อง ‘จิตสวนศาสตร์วัฒนธรรม’ เป็นกรอบคิดทั้งในเชิงสุนทรีย์และมโนทัศน์ Norment นิยามคำนี้ว่าเป็นการตรวจสอบปรากฏการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมผ่านเสียงและดนตรี โดยเฉพาะเรื่องของความไม่ประสานของเสียงและสังคม และใช้เสียงในฐานะพลังที่มีอิทธิพลเหนือร่างกาย จิตใจ และสังคม Norment ห่วงวนกับศิลปะหลายแขนง เช่น เสียงบันทึก งานจิตรวาท ภาพวาด และการแสดงสด โดยใช้มโนทัศน์นี้ในการสร้างงานศิลปะชิ้นสำคัญๆ ที่ว่าด้วยลักษณะการที่รูปทรงพื้นที่ และร่างกายของผู้ชมสามารถสร้างประสบการณ์ที่มีผลต่อทั้งร่างกายและกระบวนการความคิด

งานเฉพาะพื้นที่ของ Camille Norment ที่เกาะปอดะให้ความรู้สึกของลัทธิศรัทธาแบบเหนือจริง งานจิตรวาทกลุ่มกองไม้ที่ผุดขึ้นมาจากพื้นดินกระจายอยู่ตามแนวต้นสนที่ยังไม่โตเต็มที่ริมหาด เมื่อมองดีแรก พวกมันดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของป่า แต่ก็ดูโดดเด่นด้วยสีที่แตกต่าง และที่สำคัญกว่านั้นคือการที่พวกมันเป็นไม้ที่หัก งานจิตรวาทนี้ประกอบด้วยผลงานเดี่ยวแปดชิ้นที่มีรูปร่างเหมือนไม้กลองขนาดยักษ์ หักดูเหมือนต้นไม้ที่โค่นเพราะแรงลมและกาลเวลา ต้นไม้ต้นหนึ่งต้องอาศัยเวลานานในการเติบโต เป็นสิ่งที่หิวแค้นและเหน็ดเหนื่อย ขณะที่ภาพของไม้กลองที่ดูคล้ายต้นไม้ล้มสร้างความรู้สึกตื่นตะลึง เมื่อคิดว่าพลังบางอย่างที่เรามองไม่เห็นจะรุนแรงได้ถึงเพียงนี้ และสภาพของไม้กลองกับความสัมพันธ์ทางโครงสร้างอำนาจเชิงประวัติศาสตร์ก็ยิ่งช่วยเพิ่มความรู้สึกปั่นป่วนนี้

กลองมีความเชื่อมโยงกับโครงสร้างอำนาจมาเนิ่นนาน แต่ในงานของ Norment ไม้กลองอยู่ในสภาพชำรุด แ่นิ่งไร้พลัง และไม่สามารถทำหน้าที่ไล่ตามจังหวะอันน่าตื่นตะลึงได้ท่ามกลางความหวุ่นวิตกที่เกิดขึ้นทั่วโลกในปัจจุบัน ภาพลักษณ์ที่เหนือจริงและน่าฉงนของงานจิตรวาทนี้สะท้อนเสียงสำนึกของความเป็นไปของสังคมที่เปลี่ยนแปลงอันชวนสับสน ตลอดจนสภาวะอันประหลาดและผันผวนของโลกแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน ผลงานชิ้นนี้สร้างขึ้นในห้วงคืน โดยใช้ทรัพยากรและช่างฝีมือในพื้นที่

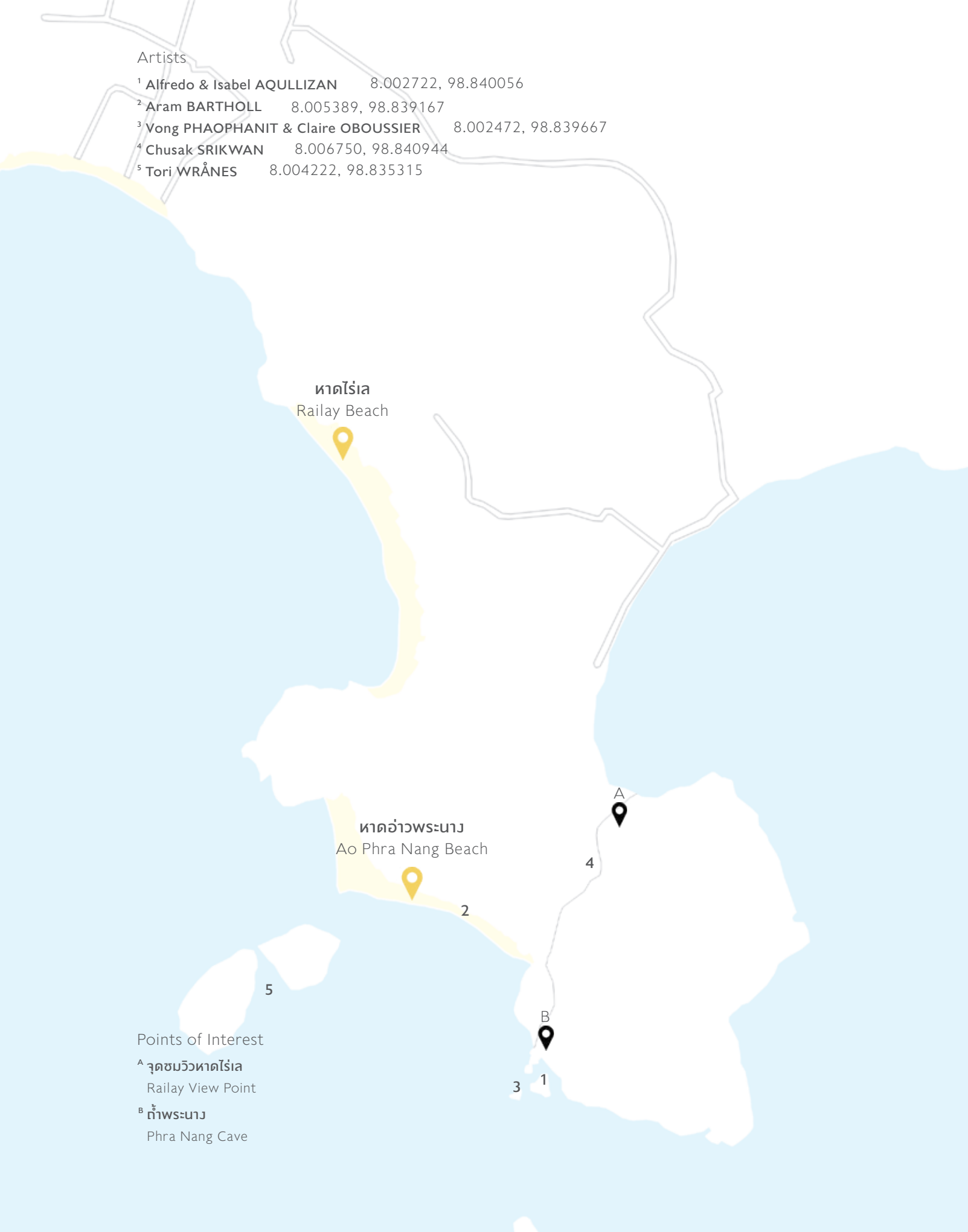
THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

pulse - Formations, 2018

หาดไร่เล
Railay Beach

Alfredo and Isabel Aquilizan’s practice is anchored to the idea of co-creation or collaboration, facilitating projects that involve and engage with communities forging relationships through shared experience. The artistic duo always works site-specifically by engaging with the site, the community and materials within the given context. One of the installation projects they have been building for the past three years in different locations is a series of satellites, a ‘disc’ form that they have been creating using materials found on site and reconfiguring these into sculptural constructions. Like the actual satellites, these art forms also function as a station, a mediator and a generator that serves as social spaces for people to gather and interact with one another and with the site itself. With this, the installation sites will eventually create a network of satellites (social spaces) all over the world.

For Krabi, the artists worked with the boatbuilding community in Ban Khlong Rua who has been making Hua Thong boats for generations. Creating their project based on local craftsmanship, resulted in the Krabi’s version of the “Satellites disk”. It is a combination of three floating decks, which each disk consists of five small wooden Hua Thong boats that are combined into a form of asterisk. They are decorated in traditional multicoloured sash, flowers and other embellishments, which artists found in a local market. On top of each disk there is a platform in which viewers are welcome to enjoy as a social and restful space. The artworks were transported by sea in the middle of the night to be located in a hidden spot in Railay bay. They are surrounded by rocks and the audience can either view the work from the cliff near Phra Nang cave, or access it via water.

This project is another iteration of the Satellite projects that the artists and local artisan around Asia and Australia have been working on together. It relates to their bigger body of works called ‘Another Country’ which is a series of community-based work in which artists utilised material and craftsmanship that is specific to the locals. The satellites in Krabi are thus connected to other dishes which create a network of public art forms that associate less with the fixed identities and more toward fluctuate renegotiable ones. **VP**

งานของ Alfredo และ Isabel Aquilizan ยึดมั่นอยู่กับแนวคิดเรื่องการสร้างคุณค่าร่วมกันหรือการร่วมมือกัน โดยส่งเสริมโครงการที่เกี่ยวข้องกับชุมชน และหล่อหลอมสายสัมพันธ์ผ่านการมีประสบการณ์ร่วมกัน คู่ศิลปินนี้มักทำงานเฉพาะสถานที่โดยการมีส่วนร่วมกับสถานที่ชุมชน และวัตถุดิบภายใต้บริบทนั้นๆ โครงการงานจัดวางหนึ่งที่พวกเขาทำมาตลอดสามปีที่ผ่านมาในสถานที่ต่างๆ คือชุดจานดาวเทียมที่สร้างขึ้นจากวัตถุดิบที่พบในพื้นที่ และนำมาออกแบบใหม่ให้เป็นโครงสร้างประติมากรรม เช่นเดียวกับจานดาวเทียมจริง งานศิลปะเหล่านี้ยังทำหน้าที่เป็นสถานี เป็นตัวกลาง และเป็นตัวริเริ่มในฐานะพื้นที่ทางสังคมให้คนได้มาพบรวมตัวกันและมีปฏิสัมพันธ์กับตัวสถานที่ สิ่งนี้ทำให้สถานที่ที่จัดวางกลายเป็นเครื่อง่ายดาวเทียม (พื้นที่ทางสังคม) ทั่วโลก

สำหรับจังหวัดกระบี่ ศิลปินทั้งสองร่วมงานกับชุมชนคนทำเรือในบ้านคลองรี้วที่ผลิตเรือหัวโหนดมาหลายชั่วรุ่น ผลลัพธ์ของการสร้างโครงการที่เริ่มต้นจากงานฝีมือชาวบ้านนี้ทำให้เกิด “จานดาวเทียม” แบบจังหวัดกระบี่ ซึ่งประกอบด้วยแผ่นลอยน้ำ 3 อัน แต่ละอันมีเรือหัวโหนดไม้ขนาดเล็ก 5 ลำ ที่ประกอบกันเป็นรูปดอกจัน และตกแต่งด้วยผ้าสี ดอกไม้ และของตกแต่งอื่นๆ ที่ศิลปินพบในตลาดในพื้นที่บนแต่ละแผ่น มีแพลตฟอร์มให้คนขึ้นไปใช้เป็นพื้นที่สังคมและพื้นที่พักผ่อน ตัวงานถูกขนย้ายทางทะเลตอนกลางคืนเพื่อนำไปไว้ที่จุดลับในอ่าวไร่เลซึ่งรายล้อมด้วยโหนดหิน และผู้ชมก็สามารถดูผลงานจากหน้าผาใกล้ถ้ำพระนางหรือจะเข้าถึงตัวผลงานทางน้ำก็ได้

โครงการนี้เป็นการทำซ้ำโครงการ Satellite ที่ศิลปินได้ร่วมงานกับช่างฝีมือระดับท้องถิ่นในทวีปเอเชียและออสเตรเลีย ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับชุดผลงานที่เรียกว่า Another Country ซึ่งเป็นงานระดับชุมชนที่ศิลปินใช้วัตถุดิบกับหัตถศิลป์เฉพาะพื้นที่นั้นๆ ด้วยเหตุนี้ จานดาวเทียมในกระบี่จึงเชื่อมต่อกับจานดาวเทียมอื่นๆ ก่อให้เกิดเป็นเครื่อง่ายงานศิลปะสาธารณะที่สัมพันธ์กับอัตลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงและผันผวนได้มากกว่าจะเป็นสิ่งที่ตายตัว

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Here, There, Everywhere: Project Another Country - Krabi, 2018
Hua Thong wooden boats, woods, fabrics, additional materials

Here, There, Everywhere: Project Another Country - Krabi, 2018

Aram BARTHOLL

The Perfect Beach

The Perfect Beach refers to the cliché and dream of the perfect tropical beach as the ultimate exotic place for recreation and vacation. It certainly represents a form of paradise in Western cultures.

The performance *The Perfect Beach* comprises a set of large prints displaying different tropical beaches which are carried around by two performers on Ao Phra Nang Beach of Railay, Krabi. Visitors of the Biennale and tourists are invited to pose and take photographs in front of these prototypical beach pictures, while actually being on Krabi’s beautiful beach. These beach pictures are derived from those found as screensavers or desktop backgrounds on computer screens. They often have a very specific set of rules such as extremely saturated colour or having at least a few palm trees next to the water. Often these pictures are photoshopped to ‘improve’ the landscape and make the beach look like the ultimate ‘perfect beach’. Tourists in Krabi may have chosen to be there based on these internet images. They came to Krabi to take more perfect pictures to post online. Other tourists come to Krabi from those images and the cycle goes on living, the cycle of internet beaches.

Bartholl also puts words, appearing like watermarks, in each of the prints, signifying the question of authorship towards images, the original and the edited, from the internet, The words he uses are from sentences or statements involving the negative impacts of tourists. He also uses text concerning people’s demands on the environment including power plants, carbon footprints, and the closure of Maya Beach. All of the texts are from the internet. This work is the perfect portrayal of the high-definition beach found on the internet and the high-definition beach as experienced through one’s eyes and mind.

The ‘holiday snapshot’ entrapped in a beach on beach is self-referenced and questions today’s perception of what is real in the current time of monopolised social media norms. Is this really the ‘ultimate beach’? HJ

Berlin

The Perfect Beach สื่อถึงแนวคิดซ้ำซากกับความใฝ่ฝันถึงชายหาดเที่ร้อนที่สมบูรณ์แบบในฐานะสถานที่สุดหรูเสน่ห์แดนไกลสำหรับการพักผ่อนและท่องเที่ยว ซึ่งนำเสนอรูปแบบของแดนสวรรค์ในความหมายของวัฒนธรรมตะวันตก

การแสดง *The Perfect Beach* ประกอบด้วยชุดภาพพิมพ์ขนาดใหญ่ที่แสดงภาพชายหาดเที่ร้อนที่ต่างๆ โดยมีนักแสดงสองคนแบกไปรอบๆ หาดอ่าวพระนาง จังหวัดกระบี่ ผู้มาเยือนนิทรรศการและนักท่องเที่ยวสามารถถ่ายรูปหน้าภาพชายหาดต้นแบบเหล่านี้ ขณะที่อยู่บนหาดอันสวยงามของจริงของจังหวัดกระบี่ รูปภาพชายหาดเหล่านี้มาจากภาพที่คนนิยมใช้เป็นภาพสกรีนเซฟเวอร์หรือฉากหลังหน้าจอคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีธีมเฉพาะเจาะจง เช่น สีที่จัดที่สุดหรือต้องมีต้นปาล์มสองสามต้นถัดจากทะเล บ่อยครั้งที่ภาพเหล่านี้ถูกโพ้ตขึ้นเพื่อ ‘พัฒนา’ หัตถ์นิยภาพ และทำให้หาดดูเหมือน ‘หาดที่สมบูรณ์แบบ’ นักท่องเที่ยวที่กระบี่ไปอยู่ที่นั่นได้เพราะเห็นภาพพวกนี้บนอินเทอร์เน็ต มาถึงกระบี่เพื่อถ่ายรูปไปโพ้ตในโลกออนไลน์ แล้วนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ไปก็จะมาเยือนกระบี่เพราะเห็นรูปเหล่านั้น เป็นวัฏจักรที่ดำเนินต่อไปโดยอาศัยหาดบนอินเทอร์เน็ต

Bartholl ยังใส่ข้อความที่ดูเหมือนลายน้ำลงไปบนภาพแต่ละภาพสื่อถึงคำถามเกี่ยวกับความเป็นเจ้าของรูปภาพจากอินเทอร์เน็ต สิ่งที่เป็นต้นฉบับกับสิ่งที่ได้รับการปรุงแต่ง คำที่เขาใส่ไว้ในภาพมาจากประโยคหรือแถลงการณ์เกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวและความต้องการของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งแวดล้อม เช่น โรงไฟฟ้า รอยเห้าคาร์บอน การปิดหาดมาหยา หึ่งหมดล้วนมีที่มาจากอินเทอร์เน็ต ผลงานชิ้นนี้ถ่ายทอดภาพชายหาดความละเอียดสูงบนอินเทอร์เน็ตและชายหาดความละเอียดสูงที่ปรากฏต่อสายตาและอยู่ในความคิดของเราได้เป็นอย่างดี

“รูปถ่ายวันหยุดที่ติดอยู่ในหาดบนหาดตั้งคำถามเกี่ยวกับการรับรู้สิ่งห้จริงในยุคสมัยแห่งธรรมเนียมโซเชียลมีเดียแบบผูกขาด นี่คื่สุดยอดชายหาดที่แท้จริงใช่หรือไม่”

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

THE PERFECT BEACH PERFORMANCE TIME

Nov 2nd, 2018 - Feb 28th, 2019 10:00 | 13:00 | 15:00
Wednesdays, Thursdays, Saturdays and Sundays

The Perfect Beach, 2018
Two performers, aluminum frames
printed tarpaulin, 250 x 440 cm

The Perfect Beach, 2018
 Photographs courtesy of the artist

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Vong PHAOPHANIT & Claire OBOUSSIER

Gilding the Border

London

Vong Phaophanit and Claire Oboussier have collaborated on many socially engaged public commissions in the form of large-scale installations and sculptural works. Their collective work explores issues of deterritorialisation and forms of meaning-making that exceed national, cultural and social borders. For Thailand Biennale 2018, Phaophanit and Oboussier generate a partly-performative installation work which covers the rock surface of a small island, located in front of the famous Ao Phra Nang Beach in Krabi, with real gold. The gilding starts from the base of the island and extends up for two metres in diminishing gradations until it seems to diffuse entirely into the rock surface. This creates a golden threshold between land and sea, in a natural margin that is ultimately always in a transition towards disappearance.

Gilding the Border uses gold as the symbol of sacredness and abundance, and also as an object with high monetary value. The work urges people to think of Mother Nature as the centre of lives, spirituality, rituals, and religions, and at the same time as a great resource used to generate income. In Southeast Asia, and especially in Thailand, gold not only appears in religious contexts, such as the golden Buddha images or the golden Buddhist pagoda, but has also been widely used as the material for making jewellery and objects to represent wealth. It is also used to signify the higher ranking in royal and bureaucratic systems. Its associations range from those of mystical illumination to financial investment, from imperishability to merit accumulation.

Gilding the Border uses more than 0.9 kilograms of pure gold bar transformed into thin sheets of gold leaf. The area covered with gold is more than 140 squaremeters. Pure gold’s unique characteristic is the durability, flexibility, and the bright shiny surface that does not oxidise. One great challenge of realising *Gilding the Border* for Thailand Biennale 2018, was to install the gold leaf without damaging the surface of the island, as the work must be completely removed from the natural site after the exhibition period. Through a discussion with Thai technicians and local gold gilding experts, the artists

Vong Phaophanit และ Claire Oboussier สร้างสรรค์ผลงานร่วมกันหลายชิ้นในรูปแบบของประติมากรรมและผลงานศิลปะจัดวางขนาดใหญ่ในพื้นที่สาธารณะ โดยเนื้อหาเรื่องราวมักเกี่ยวข้องกับการลดความหมายและความสำคัญของพรมแดน ตลอดจนการกำหนดนิยามใหม่ที่ก้าวข้ามเส้นแบ่งที่วางกันหรือแบ่งแยกเชื้อชาติ วัฒนธรรม และสังคมมนุษย์ออกจากกัน สำหรับ Thailand Biennale 2018 Phaophanit และ Oboussier เสนอแผนการสร้างสรรค์ผลงานจัดวาง โดยการคลุมพื้นผิวของเกาะเล็กๆ ที่ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าของหาดอ่าวพระนางอันมีชื่อเสียงของกระบี่ ด้วยทองคำบริสุทธิ์ การปิดทองคำดังกล่าวมุ่งเน้นไปที่บริเวณขอบด้านล่างของเกาะเหนือระดับของผิวน้ำทะเล แล้วปิดทองไล่ขึ้นมาทางด้านบนเป็นความสูง 2 เมตรก่อนที่จะค่อยๆ กลืนหายไปกับเนื้อหิน เจตนางของศิลปินคือต้องการสร้างขอบเส้นสีทองสลับวับบริเวณรอยต่อระหว่างแผ่นน้ำและผืนดิน สอดผสานเป็นแนวยาวไปกับเขตแดนตามธรรมชาตินั่นคือเส้นขอบฟ้าซึ่งทอดยาวจนสุดสายตา

Gilding the Border ใช้ทองคำหุ้มในแง่ของสัญลักษณ์แห่งความศักดิ์สิทธิ์และตัวแทนของวัตถุที่มีมูลค่าอันสูงส่ง ผลงานกระตุ้นมุมมองของมนุษย์ที่มีต่อธรรมชาติทั้งในฐานะศูนย์กลางแห่งวิถีชีวิต จิตวิญญาณ พิธีกรรม ความเชื่อ ความศรัทธา และในฐานะของแหล่งทรัพยากรอันทรงคุณค่าที่นำมาซึ่งเบียดเบียนมหาศาล ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะประเทศไทย ทองคำไม่เพียงถูกนำมาใช้ในบริบทของศาสนา การสร้างรูปเคารพ หรือการประดับตกแต่งศาสนสถาน แต่ยังถูกใช้อย่างแพร่หลายในการทำเครื่องประดับ จั้วของเครื่องใช้ แสดงถึงตำแหน่ง ชนชั้น บรรดาศักดิ์ และฐานะอันมีค่า

Gilding the Border ใช้ทองคำแท่งบริสุทธิ์น้ำหนักกว่า 0.9 กิโลกรัม ซึ่งถูกนำมาตีเป็นแผ่นแบนบาง ก่อนจะนำไปประกบโอบล้อมพื้นผิวของก้อนหิน ขนาดของแผ่นทองคำหุ้มหมดมีมากกว่า 140 ตารางเมตร ทองคำเป็นโลหะมีค่าหายาก มีคุณสมบัติพิเศษที่ความคงทน ความยืดหยุ่น และความมันวาว ไม่ทำปฏิกิริยากับออกซิเจน ไม่ไหม้และไม่เป็นสนิมกับอากาศ *Gilding the Border* เปล่งประกายสีทอง สว่างสดใส แม้เมื่อมองมาจากเกาะปอดะที่อยู่ห่างออกไปไกลกว่า 5 กิโลเมตร โดยเฉพาะยามทองคำบริสุทธิ์กระทบกับแสงยามเย็นเวสเท่อนหรือวอร์มสโตนน้ำทะเลสีเขียวมรกตสวยงามน่าประทับใจ เมื่อเวลาน้ำขึ้นเต็มทีขอบของเส้นทองคำจะจรดกับระดับผิวน้ำพอดีพอดี ทำให้มองดูเหมือนเกาะเล็กๆ กำลังลอยตัวอยู่กลางอากาศ เคว้งคว้างท่ามกลางระหว่างโลกแห่งความจริงและโลกจินตนาการ

ความท้าทายที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งในผลงาน *Gilding the*

Gilding the Border, 2018
Gold leaf and aluminium
(unfinished)
courtesy of the aritst

decided to gild the gold leaf onto aluminum sheets, which were later installed on the surface of the rock. To avoid drilling holes, the technicians used small pieces of wood stuck into the cracks of the rock as the foundations to hold the aluminum sheets. The final process was to push and nudge the aluminum sheets to fit closely with the rock surface as much as possible. There were more than ten technicians working at the site for four weeks, in order to complete the whole installation process and to reach the expected quality of the artist, “... to let the natural objective quality of the stone reveal itself through the texture and characteristic of pure gold”.

The illumination of pure gold from *Gilding the Border* can even be seen from Poda Island, located more than five kilometres away from the artwork. When the gold captures the sunlight, especially during the late afternoon, its reflection on the emerald green colour of the water surface creates an unforgettable, sublime landscape that echoes the harmonies of nature. During high tide, when the gilded area perfectly meets the water level and creates the prefect threshold between the land and the sea, the small island almost looks like it is floating in the air. It is the moment when the work is really standing at the edge between the real and unreal. **VM**

Border คือเทคนิคในการติดตั้งแผ่นทองคำโดยไม่ทำลายพื้นผิวของเกาะ เนื่องจากผลงานศิลปะต้องสามารถถูกถอดถอนออกจากธรรมชาติหลังจากช่วงเวลาของการแสดงนิทรรศการ จากการหาหรือความเป็นไปได้ต่างๆ ร่วมกับช่างผู้ชำนาญการชาวไทย ศิลปินตัดสินใจใช้การปิดแผ่นทองคำบริสุทธิ์ลงบนแผ่นอะลูมิเนียมบางก่อนที่จะนำแผ่นอะลูมิเนียมดังกล่าวไปติดตั้งบนตัวเกาะ อาศัยลิ้มไม้ยึดติดเข้าไปในร่องหินต่างๆ เพื่อใช้เป็นฐานในการติดตั้งโครงสร้างของแผ่นอะลูมิเนียมปิดทองคำ แล้วใช้เทคนิคการบุฉุณให้แผ่นอะลูมิเนียมแนบชิดไปกับพื้นผิวของระงวของก้อนหิน วิธีการดังกล่าวนี้อาศัยทีมงานมากกว่า 10 ชีวิต หนุนเวียนกันทำงานกลางแจ้ง ตลอดระยะเวลากว่าสี่สัปดาห์ เพื่อให้ผลงานสอดคล้องกับความตั้งใจของศิลปินมากที่สุด นั่นคือ “การปลดปล่อยให้ธรรมชาติของก้อนหินได้แสดงตัวตนผ่านพื้นผิวและรูปทรงของแผ่นทองคำ”

แสงสว่างของทองคำบริสุทธิ์จากผลงาน *Gilding the Border* สามารถมองเห็นได้กระหึ่งจากเกาะปอดะ ที่ตั้งอยู่ห่างจากผลงานกว่า 5 กิโลเมตร เมื่อทองต่องแสงอาทิตย์ โดยเฉพาะในช่วงบ่ายเวาของมันจะสะท้อนลงบนผิวน้ำสีเขียวมรกต ก่อให้เกิดภูมิทัศน์ที่สะท้อนความกลมกลืนในธรรมชาติอย่างเจิดจรัส เป็นภาพที่ไม่อาจลืมเลือน ในช่วงน้ำขึ้น เมื่อพื้นสีทองอยู่ในระนาบเดียวกับระดับน้ำและสร้างเส้นแบ่งอันลงตัวระหว่างแผ่นดินกับทะเล เกาะเล็กๆ แห่งนี้จะดูราวกับล่องลอยอยู่ในอากาศ เป็นช่วงขณะที่ผลงานศิลปะตั้งอยู่บนเส้นขอบระหว่างความจริงกับจินตนาการอย่างแท้จริง

Gilding the Border, 2018
(unfinished)

“The story began with one family. Ta Yom Dueng wanted to have a child so he went to ask for help from the Naga, the mythological creature that has the form of the giant snake. The Naga agreed to help but asked the family that if the child was a girl, she must marry the son of the Naga. Later, Ta Yom Dueng had a daughter named Nang, who had grown up and fell in love with a local man named Boon. Although Ta Yom Dueng did not want to, he had to allow Nang and Boon to get married. The Naga found out and was very angry. On the wedding day, the Naga transformed into human and destroyed the ceremony. A hermit came to help but could not stop the fight, so the hermit cast a spell and made everyone turn into stone. The house of Nang and Boon became Phra Nang Cave. The sticky rice served at the ceremony became the Fossil Shell Beach. Objects used in the wedding became Koh-Moh (Pot Island), Koh-Tup (Ladle Island), and many other islands in the nearby area. The Naga turned into Kao-Hang-Nak (The Mountain of Naga’s Tail).”

The natural beauty of Phra Nang Cave and the local folk tale that explains how Phra Nang Cave was created fascinates Chusak Srikwan. Although there are many versions the story, Srikwan decided to create several three-dimensional characters of the Naga, seashells, a crocodile, and a house of the hermit as his way of representing the story. All elements are installed along the walkway at the side of Phra Nang Cave. The house of hermit is at the center of the installation, with the other characters being hidden in small caves or stuck in the cracks of stone. The artworks themselves intertwine with the objective characteristics of the natural surroundings. In the afternoon, when the sun lights up the space, the background of the limestone cliffs turns into a theatre hosting the characters. The characters are ready to take the

“ตำนานเริ่มต้นขึ้นจากครอบครัวทายมดึ่งต้องการมีลูกจึงไปวิงวอนขอให้พญานาคประทานลูกให้ พญานาคตอบตกลงแต่ก็ตั้งเงื่อนไขว่าหากครอบครัวทายมดึ่งมีลูกสาวจะต้องให้แต่งงานกับลูกชายของตน กาลต่อมาครอบครัวทายมดึ่งมีลูกสมความปรารถนาเป็นลูกสาวชื่อว่า 'นาง' นางเติบโตขึ้นจนเกิดความรักตามประสาหนุ่มสาวกับลูกชายของครอบครัว ตาวาปราบ ชื่อว่า 'บุญ' ในที่สุดครอบครัวทายมดึ่งและครอบครัวตาวาปราบจึงจำเป็นต้องจัดงานแต่งงานให้กับนางและบุญทั้งคู่ที่ไม่เต็มใจ เมื่อพญานาคได้ทราบข่าวก็โกรธแค้นที่ครอบครัวทายมดึ่งไม่รักษาสัญญา ในวันงานแต่งงานพญานาคจึงจำแลงเป็นมนุษย์เข้าอาละวาดแย่งชิงตัวนาง ฤๅษีซึ่งบำเพ็ญตบะอยู่ได้ออกมาห้ามปรามแต่ก็ไม่เป็นผล สุดท้ายฤๅษีจึงสาปทุกอย่างให้กลายเป็นหิน เรือนหอกลายเป็น 'ถ้ำพระนาง' ขว้างเหินยวจนกลายเป็น 'สุสานหอย' ขว้างของต่างๆ กลายเป็น 'เกาะหม้อ เกาะทัพ' และเกาะอื่นๆในเขตใกล้เคียง ส่วนพญานาคได้กลายเป็น 'เงาหวนาค' ในปัจจุบัน”

ชูศักดิ์ ศรีงวัณ ได้รับแรงบันดาลใจจากความงามตามธรรมชาติของถ้ำพระนาง และเรื่องเล่าท้องถิ่นเกี่ยวกับต้นกำเนิดของถ้ำพระนางถึงแม้ว่าจะมีการเล่าเรื่องราวในหลายรูปแบบที่แตกต่างกัน ชูศักดิ์เลือกที่จะสร้างผลงานสามมิติเป็นรูปพญานาค เปลือกหอย กระจัง และอาศรมของพระฤๅษี เป็นตัวแทนในการเล่าเรื่องตำนานตามการตีความของศิลปิน แต่ละชิ้นส่วนของผลงานถูกติดตั้งไปตามแนวทางเดินบริเวณด้านข้างของถ้ำพระนาง อาศรมของพระฤๅษีตั้งอยู่เป็นศูนย์กลาง รายล้อมด้วยตัวละครอื่นๆ บ้างถูกซ่อนไว้ในถ้ำเล็กๆ บ้างยึดติดเข้ากับรอยแตกของก้อนหินบนหน้าผา ผลงานศิลปะผสมผสานเข้าเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ธรรมชาติ ในยามบ่ายเมื่อแสงอาทิตย์สาดส่องลงมาในบริเวณติดตั้งผลงาน พื้นหลังของหน้าผาดินปูนแปรสภาพกลายเป็นโรงละคร ที่ตัวละครต่างๆ พร้อมจะนำพาผู้ชมย้อนกลับไปสู่โลกแห่งจินตนาการ

ชูศักดิ์มักสร้างสรรค์ผลงานโดยได้รับแรงบันดาลใจจากหนังตะลุงของท้องถิ่นภาคใต้ประเทศไทย และมักหยิบยืมลักษณะตัวละครหรือวัสดุของหนังตะลุงมาปรับใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะร่วมสมัย แต่ในมหกรรม Thailand Biennale 2018 เป็นครั้งแรกที่ศิลปินนำเสนอเทคนิคใหม่ในงานสร้างสรรค์ของตนเอง ผลงานศิลปะถูกปรับให้อยู่ในลักษณะสามมิติอย่างเต็มรูปแบบ และติดตั้งในพื้นที่กลางแจ้ง ศิลปินใช้เวลาหลายเดือนในการทดลองวัสดุที่หลากหลาย ทั้งไม้ พลาสติก ผ้า และเหล็ก ก่อนที่จะนำเสนอผลงานมายังพื้นที่

audience back into the imaginative world of local belief. Srikwan’s artistic practice has always involved the tradition of shadow puppets found in the southern part of Thailand. The artist often uses the characteristics and materials of shadow puppets as part of his contemporary artistic creations. However, in Thailand Biennale 2018, it is the first time that the artist introduces new techniques into his practice. The work is completely transformed into three-dimensional work located in an outdoor space. The artist spent several months in the studio experimenting with various kinds of materials, including wood, plastic, fabric, and metal, before the pieces were moved to the installation site. The association with local puppetry traditions has taken a new form.

Each element in *PHRA – NANG* is made in different colours. Some are very colourful and clearly visible while some are made in darker shades and might be difficult to notice at first glance. The colourfulness of the work adds a layer of playful feeling to the myth, as well as to the installation space. Some characters are displayed right in front of the audience while some are hidden behind the cave wall. The intention of the artist is to welcome viewers to spend time searching for his artworks. All elements are connected, not only to each other, but also to their surrounding environment. The beauty, belief, love story, and mystery are presented in the space that exists in both the actual and mythical worlds. **VP**

แสดงงาน ความเชื่อมโยงกับประเพณีท้องถิ่นถูกปรับเปลี่ยนให้อยู่ในรูปแบบที่แตกต่างออกไป

แต่ละส่วนประกอบของผลงาน *PHRA – NANG* มีสีสันที่แตกต่างกัน บางชิ้นสีสดใสและมองเห็นได้อย่างชัดเจน บางชิ้นสีส้มมืดหม่นและยากที่จะมองเห็นในครั้งแรก สีสันที่สดใสนี้ช่วยเพิ่มแง่มุมอันสนุกสนานให้กับตำนานและพื้นที่ติดตั้งผลงานไปพร้อมๆ กัน ตัวละครบางตัวถูกจัดวางไว้ตรงหน้าผู้ชมในขณะที่บางตัวถูกนำไปซ่อนไว้ด้านหลังผนังถ้ำ จุดประสงค์คือเพื่อเชิญชวนให้ผู้ชมใช้เวลาค้นหาผลงานศิลปะ ทุกส่วนของผลงานจัดวางขึ้นนี้มีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน ไม่เพียงแต่ระหว่างตัวชิ้นงานที่ศิลปินสร้างสรรค์ขึ้นเท่านั้น แต่หมายรวมไปถึงความสัมพันธ์กับพื้นที่แสดงโดยรอบ ความงาม ความเชื่อ เรื่องราวความรัก และความสืบทอดทั้งหมดถูกนำเสนอร่วมกันในพื้นที่ ซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างเขตแดนของความเป็นจริงและโลกแห่งตำนานปรัมปรา

PHRA – NANG / ws: – นว, 2018
Mixed media, dimensions variable

Tori WRÅNES
NAAM YAI

Oslo

NAAM YAI literally translates to ‘big water’ in Thai. But in the local dialect of Krabi, fishermen refers to the moon phase when, in one day, the difference between high tide and low tide is at its biggest. Tori Wrånes takes this natural phenomenon, so familiar in the reality of those who live by the sea, and injects it with her wild sense of imagination. For the locals and the Oslo-based artist, the latter whose practice is engaged with expanding physical and imaginary limits, NAAM YAI offers a time and space for an infinite spectrum of possibilities.

For the opening performance, a dozen of long-tail boats flocked to where the locals of Railay beach called ‘Happy Island’ The limestone cliffs that form the island were tinted amber and contoured by the crepuscular hour, revealing each crack and crevice morphed by time. Strange shapes were sleeping on the lower edge of the cliff while several more were scattered near the water, perched on surrounding boulders. Their entire body is covered in reddish brown fur and the back of its head is partially covered with bald patches. Their hands and feet are amphibious, shimmering with iridescent purple like that of fish skin. Wrånes imagined these creatures as indigenous to the mountains of Krabi; their hunched postures droop like the limestones that were surrounding them, as if they were born out of the dripping tears of the mountain. These physical signs of adaptation and evolution can suggests their existence from the past, but also hint towards the future of a possible intertwinement with the planet’s existing species.

For a brief, eerie moment, all was quiet but the incessant crashing of waves onto the mountains which seemed to breathe simultaneously with the bodies of the creatures. Humans and creatures alike experienced a sense of being together in this small, hidden universe – a crevice in time. The performance began with a Pi’s guttural drone that soared through the air, played by one of the creatures. Two more creatures responded with their Pis before evolving into a slow-moving chorus. Wrånes, who took part in the performance as one of the Krabi creatures, enacted a vocal response in a high-pitched and pre-linguistic quality, for the expressions of these

NAAM YAI ที่หมายถึง ‘น้ำใหญ่’ ในภาษาไทยนั้นเป็นคำภาษาถิ่นที่ชาวประมงในจังหวัดกระบี่ใช้กล่าวถึงดีถีของดวงจันทร์ ตอนที่ระดับน้ำขึ้นกับน้ำลงในวันหนึ่งวันมีความแตกต่างกันมากที่สุด Tori Wrånes นำปรากฏการณ์ธรรมชาติที่คนที่อาศัยอยู่กับทะเลคุ้นเคยดีมาใช้ และสอดแทรกด้วยจินตนาการอันผาดโผน สำหรับชาวบ้านและศิลปินจากออสโล (ผู้สร้างผลงานที่ว่าด้วยการขยายขอบเขตทางกายภาพและจินตนาการ) NAAM YAI นำเสนอเวลาและสถานที่สำหรับความเป็นไปได้มากมายที่เป็นอนันต์

ในการแสดงปิด เรือหางยาวนับสิบๆ ลำมารวมตัวกัน ณ จุดที่คนในหาดไร่เลย์เรียกว่า ‘Happy Island’ ผาหินปูนที่ก่อรูปเป็นเกาะแห่งนี้ เรือสีแสดระเรื่อของแสวงอาทิตย์ยามเย็นที่เผยให้เห็นหุกรอยแตก อันเป็นผลงานของกาลเวลา สัมผัสชีวิตรูปร่างแปลกๆ กลับอยู่บนขอบผาชั้นล่าง และกระจัดกระจายอยู่ใกล้ผิวน้ำ บนหินก้อนใหญ่รอบๆ ร่างกายของมันปกคลุมด้วยขนสีน้ำตาลแดง และที่หลังหัวมีผมเป็นหย่อมๆ พวกมันมีมือและเท้าแบบสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก มีแสวงเรืองสีม่วงเหมือนฟิวปลา Wrånes จินตนาการว่าสัมผัสชีวิตเหล่านี้คือผู้อยู่อาศัยพื้นเมืองของภูเขาในกระบี่ หลังค่อมๆ ของพวกมันโน้มลงมาเหมือนหินปูนที่อยู่รอบๆ รวากับเกิดจากหยาดน้ำตาของภูเขา สัญญาณการปรับตัวและวิวัฒนาการเชิงกายภาพเหล่านี้อาจไม่เพียงสื่อถึงการดำรงอยู่ของพวกมันในอดีต แต่ยังบอกใบ้ถึงการผสมผสานทางสายพันธุ์ที่ดำรงอยู่บนโลกในอนาคต

ในช่วงขณะสั้นๆ ที่มีบรรยากาศน่าขนลุก หุกลิงเวิ้งบสวัด ยกเว้นเสียงคลื่นที่ซัดโถมหินอย่างต่อเนื่อง รวากับภูเขาคำลึงหายใจไปพร้อมๆ กับสัมผัสชีวิตเหล่านี้ และห้วงนุษย์อย่างพวกเราและพวกมันก็ได้สัมผัสกับสำนึกของการอยู่ร่วมกันในจักรวาลเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ในรอยแยกของกาลเวลา การแสดงเริ่มต้นจากโดรนบี๊ของสัมผัสชีวิตตัวหนึ่งที่ลอยขึ้นไปบนฟ้า สัมผัสชีวิตอีกสองตัวตอบสนองกับบี๊ของตัวเองก่อนจะพัฒนาไปสู่เสียงประสานในจังหวะซ้ำๆ Wrånes ที่มีส่วนร่วมในการแสดงเป็นสัมผัสชีวิตตัวหนึ่งตอบรับด้วยเสียงสูงในภาษาแบบเด็กๆ ด้วยความที่ภาษาของสัมผัสชีวิตเหล่านี้ไม่มีเรื่องจงลำดับชั้นที่มาพร้อมกับระบบภาษาปกติ

Wrånes ร่วมงานกับนักดนตรีท้องถิ่นอย่างใกล้ชิดก่อนการแสดง เพื่อประพันธ์ดนตรีลูกผสมระหว่างดนตรีพื้นบ้านของไทยกับสำนึกทางดนตรีในแบบของเธอเอง การได้ฟังเพลงของสัมผัสชีวิตพวกนี้มีความน่าประหลาดใจอย่างลึกซึ้ง ซึ่งสิ่งที่ปลูกเร้าการตอบสนองทางอารมณ์ในตัวเรา อาจอยู่ที่การได้สัมผัสสิ่งที่พวกมันสื่อโดยใช้ความรู้สึกมากกว่าการใช้ความเข้าใจ

เสียงร่ำลือของ NAAM YAI ดังไกลออกไปถึงคนที่ไม่ได้มาดูด้วยตาตนเอง เรื่องราวของสายพันธุ์ใหม่ที่เพิ่งค้นพบนี้จะแพร่สะพัดและพัฒนาไปเป็นตำนานใหม่ที่ผสมผสานตัวเองเข้ากับจินตนาการพิลึกพิลั่นแสนมหัศจรรย์ของแต่ละคน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

NAAM YAI, 2018, Performance
Photograph courtesy of the artist

creatures operate beyond the hierarchy so embedded in the systems of language.

Wrånes worked closely with local musicians prior to the performance to compose an organic hybrid between traditional Thai tones with her own musical sensibility. Witnessing the creatures' song is profoundly moving. Perhaps it was the act of receiving, of feeling instead of comprehending what they are conveying, that might be stirring all these emotional responses.

The reverberations of NAAM YAI’s opening performance were instantaneous beyond those who witnessed it first-hand. The story of this newly discovered species will circulate and evolve into new myths, hybridising itself with the weird and wonderful imagination that each individual brings with them. PA

NAAM YAI PERFORMANCE TIME 2018

Table with 3 columns: Date, Location, and Performance start time. Rows include Oct 31st, Nov 1st, and Nov 2nd.

NAAM YAI, 2018
(work in progress)

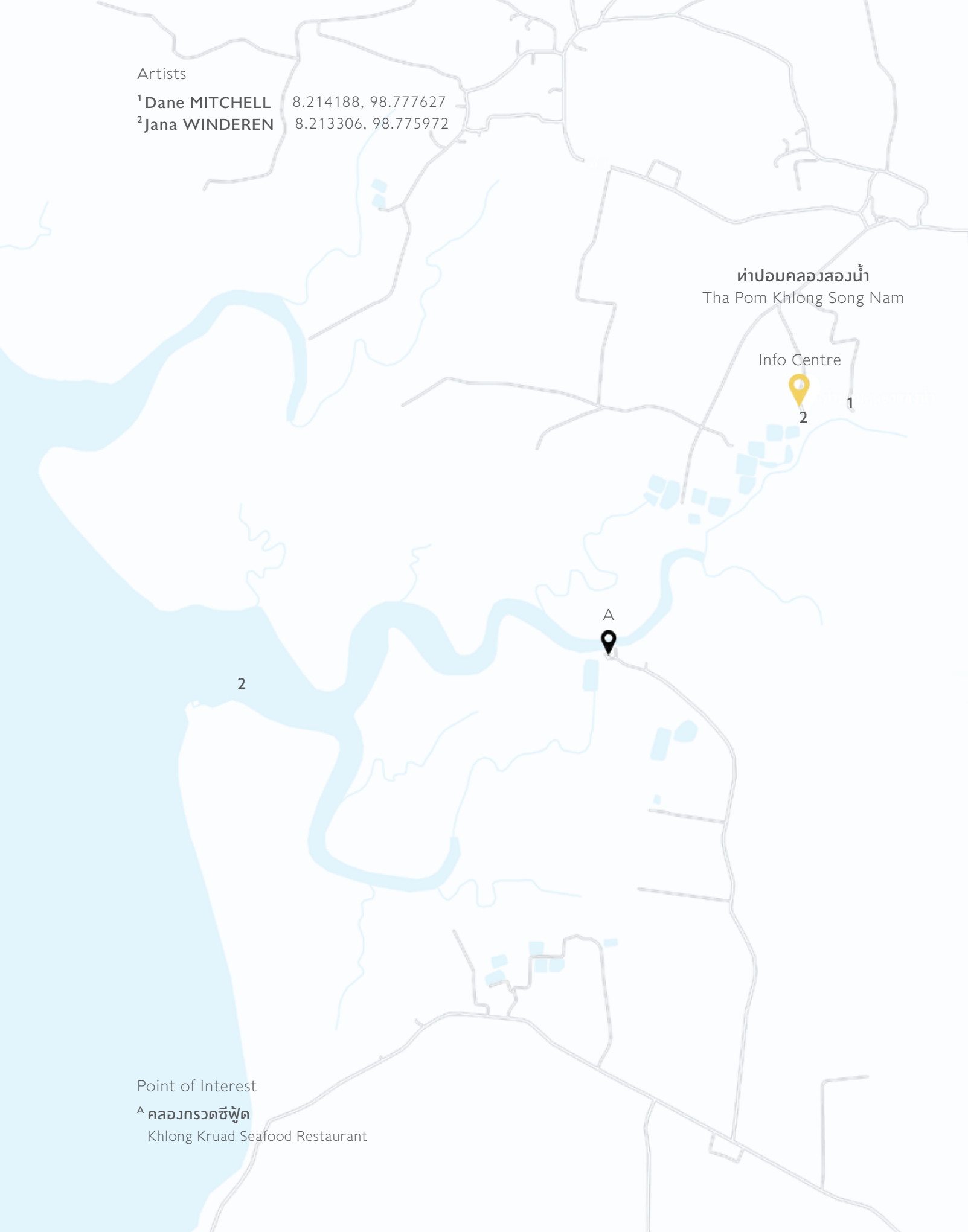
Supported by Arts Council Norway, Performing Arts Hub Norway, Music Norway and OCA, Office of Contemporary Art Norway, and Bhu Nga Thani Resort and Spa | **Thanks to** Tone Kittelsen, Emnet Kebreab, Monika Lyko, Antti Bjørn, Nicholas Khandji, Anirut Kuwalairat, Santisuk Anantasiri, Kunlawat Loedbanchong, and Kirada Pipattanamongkol.

สนับสนุนโดย Arts Council Norway, Performing Arts Hub Norway, Music Norway, OCA, Office of Contemporary Art Norway, และบุหงารำปี รีสอร์ท แอนด์ สปา | **ขอบคุณ** Tone Kittelsen Emnet Kebreab Monika Lyko Antti Bjørn Nicholas อนิรุทธิ์ ฤวลัยรัตน์ สันติสุข อนันตศิริ ฤลวัช เลิศบรรจง และกัรรฎา พิพัฒนามงคล

Naam Yai, 2018

ท่าปอมคลองสองน้ำ
Tha Pom Khlong Song Nam

Jana WINDEREN

Through the bones / ผ่านกระดูก

Oslo

“Listening through the surface with a wooden oar to the head from the Arctic to the Tropic, connected by the Ocean.”

Jana Winderen have been listening to the health of rivers through the sounds of the underwater insects, as she has for several years listened to the health of a coral reefs through inhabiting crustacea, fish and mammals. In November 2017, she travelled along Pali river guided by a local fisherman of Tha Pom community in Krabi. This journey is wholly dependent on the tide: boats cannot depart or return if the tide is too low and the time of which this occurs changes with the moon phase each day - only through lived experience can this window of time be accessed. Enveloped in a green tunnel of mangroves, eyes gliding over the infinite complex of roots which reflect back the sharp echoes of the engine, the boats steer pass a small fishing village of Khlong Kruad and several fish farms before reaching the river mouth. Agape with stillness, the mouth stretches into a horizon dotted with islets in darker shades of blue.

The local fishermen demonstrated the ways of listening to locate fish below the surface by putting a wooden oar to the head, a technique passed down from their grandparents’ generation. Through bone conduction - a hearing mechanism that humans also share with marine mammals and fish - wood connects the body and the world below, transmitting the sonic presence of underwater creatures to the human skull and directly into the inner ear. Corals, fish, crustacea and mammals are just as audible in the belly of the fishermen’s long-tail wooden boat, acting like a large, organic amplifier for the soundscape below to resonate above the surface.

The ear-like, long-tail boat is a space where many stories and knowledge are exchanged. One of which is the knowledge of the tide: during ‘big water’, which happens twice a month according to the moon phase, there occurs a phenomenal stir in the tide movement, fusing the water with torrents of new salinity and temperature. It is a time for immense activity for creatures and, indeed, of sounds.

“ฟังเสียงผิวน้ำโดยการใช้หูแนบไม้พาย จากขั้วทวนหัวสู่ขั้วตร้อน เชื่อมต่อกันโดยมหาสมุทร”

Jana Winderen พยายามฟังเสียงสภาพของแม่น้ำผ่านเสียงแมลงใต้น้ำ และได้พยายามฟังเสียงสภาพของปะการังผ่านเสียงกุ่มหอยปูปลาและสัตว์เสียงลูกด้วยนมอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในน้ำมาแล้วหลายปี ในเดือนพฤศจิกายน 2017 ศิลปินได้ล่องไปในคลองปาหลี โดยมีชาวประมงท้องถิ่นจากชุมชนท่าปอมจังหวัดกระบี่เป็นผู้นำทางการเดินทางนี้ขึ้นอยู่กับระดับน้ำขึ้นน้ำลงเรือไม่สามารถจากไปหรือกลับมาได้หากระดับน้ำต่ำเกินไป ซึ่งเวลาที่น้ำลงนี้ก็ขึ้นอยู่กับตึงของดวงจันทร์ในแต่ละวัน และคนที่มิประสบการณ์ในพื้นที่เท่านั้นที่จะประเมินระดับน้ำได้ ในการเดินทางท่ามกลางตงต้นโกงกางสีเขียวนี้ สายตาของเราจะเห็นความซับซ้อนพัลวันของรากโกงกางที่สะท้อนเสียงเครื่องยนต์ของเรือกลับมาเรื่อยๆ เรื่องเคลื่อนผ่านหมู่บ้านคลองกรวด ซึ่งเป็นหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆ ไปจนถึงฟาร์มปลาหลายแห่ง ก่อนจะไปถึงปากแม่น้ำอันกว้างใหญ่อันนี้วันและทอดยาวไปถึงทิวเขาอันมีเกาะต่างๆ เป็นจุดสีน้ำเงินเข้มอยู่ลิบๆ ประปราย

ชาวประมงในท้องถิ่นได้สาธิตวิธีการฟังเสียงปลาใต้น้ำโดยการเอาพายแนบศีรษะ ซึ่งเป็นเทคนิคที่สืบทอดมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย เสียงจะวิ่งผ่านกระดูกไปถึงโสตประสาท เป็นวิธีการฟังเสียงที่มนุษย์กับสัตว์น้ำต่างๆ สามารถทำได้ ไม้พายจะเชื่อมต่อร่างกายกับโลกด้านล่าง เป็นสื่อที่เชื่อมต่อเสียงจากใต้น้ำเข้ากับกะโหลกของมนุษย์และตรงไปถึงหูชั้นในไม่ว่าจะเป็นเสียงของปะการังหรือกุ่มหอยปูปลา เราก็สามารถได้ยินจากที่นับบริเวณท้องเรือหางยาวของชาวประมงเอง โดยตัวเรือมีลักษณะเป็นเครื่องขยายเสียงธรรมชาติขนาดยักษ์ที่จะขยายเสียงจากใต้น้ำขึ้นมาบนผิวน้ำ

เรือหางยาวที่เป็นเหมือนหูเป็นพื้นที่ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนเรื่องราวและความรู้มากมาย หนึ่งในนั้นคือความรู้เกี่ยวกับระดับน้ำในช่วง “น้ำใหญ่” ซึ่งจะเกิดขึ้นสองครั้งต่อเดือนตามช่วงเวลางวดดวงจันทร์และเป็นการเปลี่ยนแปลงของกระแสน้ำ ที่น้ำเต็มจะผสมกับน้ำเค็มที่เข้ามาใหม่และมีอุณหภูมิแตกต่างออกไป นี่คือช่วงที่เวลาสัตว์ต่างๆ จะทำกิจกรรมและพากันส่งเสียง การเดินทางทางเรือในคลองปาหลีจะต้องใช้ความรู้ของชาวประมงท้องถิ่นเกี่ยวกับสัตว์ในท้องถิ่น Winderen ก็ได้บันทึกเกี่ยวกับการปรากฏตัวของปลาชนิดต่างๆ และวิธีที่พวกมันส่งเสียงบอกอาณาเขตเพื่อหาคู่ ไปจนถึงเสียงของกุ่ม ปู และปะการัง แม้จะมีอุปสรรคด้านภาษา ศิลปินก็สื่อสารกับชาวประมงผ่านเสียงของปลา ซึ่งเป็นการสื่อสารประสบการณ์ส่วนตัวและความทรงจำด้านเสียงไปพร้อมกัน

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Through many boat trips along Pali and relying on the local fishermen’s knowledge of the terrain and indigenous species, Winderen recorded the recurring presence of particular fish through their territorial and spawning calls, and the crackling of crustacea and corals. Despite the language barrier, she communicated with the fishermen through the sounds of fish, relating across personal experiences and memories of listening.

In Northern Alaska, bowhead whale hunters have been sitting on the edge of the ice listening for whale songs, a custom practiced for thousands of years; stories have been told of Greenlanders listening to the ice and whale songs with through their wooden oars. In the south of Thailand, the knowledge of listening is still practised in small fishing communities. In Suan Kong village in Chana district, Songkhla, for example, the knowledge of listening underwater is a integral and urgent to community’s sustainable way of life and the area’s biodiversity, which is currently threatened by the development plans.

We have always been connected to and via the ocean, but we have also grown distant from it. *Through the bones* invites us to re-tune our senses to the surroundings. Departing at high tide, and returning before the tide is too low, you will travel along the river to focus your attention to the underwater environment by listening with the oar to the head. You are then taken to an empty platform at the edge of the river mouth to be submerged in the sounds in the air, just as you were in water. PA

ในตอนเหนือของอลาสกา นักล่าวาฬหัวคันศรจะนั่งที่ขอบน้ำแข็งเพื่อฟังเสียงเพลงของวาฬ เป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาเป็นพันปี มีเรื่องเล่าว่าชาวกรีนแลนด์ก็เคยฟังเสียงน้ำแข็งและบทเพลงของวาฬผ่านใบพายเช่นเดียวกับคนในท้องถิ่นของประเทศไทย แต่ในประเทศไทยเทคนิคนี้ยังปรากฏอยู่ในหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆ เช่น ที่หมู่บ้านสวนกงในอำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ที่หมู่บ้านแห่งนี้ ความรู้เรื่องการฟังเสียงใต้น้ำเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งต่อการใช้ชีวิตอย่างยั่งยืนของชุมชน รวมไปถึงความยั่งยืนของความหลากหลายทางชีวภาพที่กำลังถูกคุกคามโดยแผนการพัฒนา

มนุษย์เชื่อมต่อกับมหาสมุทรและเชื่อมต่อกันผ่านมหาสมุทรอยู่ตลอดเวลา และเราก็ห่างจากมันมาเรื่อยๆ *Through the bones* เชื้อเชิญเราให้ปรับประสาทสัมผัสได้เข้ากับสภาพแวดล้อม เมื่อคุณออกไปตอนน้ำขึ้นและกลับมาตอนน้ำลด คุณจะได้นั่งเรือไปตามแม่น้ำและให้ความสนใจสภาพแวดล้อมใต้น้ำโดยการฟังเสียงผ่านไม้พายที่แนบอยู่ข้างหู คุณจะได้นั่งเรือไปถึงศาลาที่หัวอยู่ ณ สุดขอบของปากแม่น้ำและดำดิ่งลงไปกับเสียงในอากาศอย่างที่คุณได้สัมผัสมาแล้วกับเสียงใต้น้ำ

Through the bones, Pratuang Jakkaew (ประเทือง จักรแก้ว)

Photo by | ภาพถ่ายโดย Lena Winderen

Through the bones
The listening platform
Photo by | ภาพถ่ายโดย Jana Winderen

In collaboration with Palin Ansusinha, Supan Rachakan, Usen Sumalee, Saman Samanbut, Pratuang Jakkaew, Yo Mukura, Supod Jakkaew, Suwiwat Wongkanjananukul and Gai with signage designed by Philip Marshall | **Thanks to** Rungrueng Ramanyah (Bang Nee) | **Supported by** OCA, Office of Contemporary Art Norway

ร่วมงานกับ ปาลิน อังสุสิงห์ สุพรรณ ราชการ อุสิน สุมาลี สมาน สามัญบุตร ประเทือง จักรแก้ว เยาะ บุกระ สุพจน์ จักรแก้ว สุวิวัฒน์ วงศ์กาญจนาอนุกุล และ (ไถ่) with signage designed by Philip Marshall | **ขอขอบคุณ** รุ่งเรือง ระหมันยะ (บังนี) | **สนับสนุนโดย** OCA, Office of Contemporary Art Norway

Through the bones
 Suphan Rachakhan (สุพรรณ รชการ)
 Photo by | ภาพถ่ายโดย Lena Winderen

Through the bones
 Ajjana Wajidee (อัจฉนา วะจิตติ)
 Photo by | ภาพถ่ายโดย Palin Ansusinha

Through the bones
 Yo Mukura (โยะ มุคุระ)
 Photo by | ภาพถ่ายโดย Lena Winderen

Through the bones
 The listening platform
 Photo by | ภาพถ่ายโดย Jana Winderen

Through the bones,
 Saman Samanbut (สมาน สามัญบุตร)
 Photo by | ภาพถ่ายโดย Jana Winderen

อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี
Than Bok Khorani National Park

Point of Interest
^ ทางเข้าอุทยาน
National Park Entrance
8.388806, 98.734194

- Artists
- ¹ Amber GINSBURG, Sara BLACK & Charlie VINZ
 - ² Ignas KRUNGLEVIČIUS
 - ³ LEUNG Chi Wo
 - ⁴ Richard STREITMATTER-TRAN & Visarnsak SAVANGKAEW
 - ⁵ Rikuo UEDA
 - ⁶ VERTICAL SUBMARINE
 - ⁷ WANG Sishun
 - ⁸ ZHENG Bo

Amber GINSBURG, Sara BLACK & Charlie VINZ

Chicago

Le Musée du Grand Dehors (The Museum of the Great Outdoors) : พิพิธภัณฑ์แห่งโลกภายนอก

A 100 foot or 30 meter long commercial rubber tree is felled and sectioned. Then a portion of the tree is transformed from wood into charcoal, or pure carbon, in charcoal kilns just a few kilometres away from the site, Than Bok Khorani National Park. The tree is reassembled into a continuous form, including the roots, trunk and canopy, with the carbonised section of the tree housed inside of the Museum and the exterior portions subject to the climate and weather systems of the park.

This Museum uses the conventions of museums and park systems, and the trees’ forms as a conceptual lens to expand the way humans inscribe meaning onto the nonhuman world, including the phenomenon called “Nature”. The title, *Le Musée du Grand Dehors (The Museum of the Great Outdoors)*, is drawn from the work of the French philosopher Quentin Meillassoux of the speculative realism movement. He refers to *le grand dehors*, or the great outdoors, as that which is outside of possible human perception or knowledge. There is a Western philosophical viewpoint that asserts that human language and thought produce an inescapable lens for humans to perceive the world. If this is true, humans are necessarily limited in accessing the nonhuman world.

The carbon cycle is the system where all planetary carbon is stored whether in living beings, the ground, the water or the air. Humans are also comprised of elemental carbon. This work offers a glimpse beyond the edges of human knowledge and into deep time, which can be understood as being on the scale of geologic time periods, rather than a human generational scale. The pure carbon of this charcoaled tree section, now sequestered for up to 2000 years, is held like a long breath, within the larger planetary carbon respiratory cycle.

Fragments of thoughts, philosophy and poetry in the form of the national park’s signage encircle the site, demarcating the conceptual edges and sediments of human language and knowledge. The exterior of the Museum is covered in locally produced rubber sheets that visibly transform with time. The semi-porous, metamorphosing walls of the Museum - a living and breathing structure - initiates a shift in one’s perceptions when crossed. Designed

ต้นยาวที่มีความสูงประมาณ 100 ฟุต หรือราว 30 เมตรถูกโค่นและตัดเป็นท่อน ส่วนหนึ่งถูกนำไปแปรรูปจากไม้ให้กลายเป็นถ่านหรือคาร์บอนบริสุทธิ์ ในเตาเผาถ่านที่อยู่ห่างจากอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณีแห่งนี้เพียงไม่กี่กิโลเมตร รูปทรงต่อเนื่องของต้นไม้ หักราก ลำต้น และกิ่งก้านถูกนำมาประกอบใหม่ โดยมีส่วนที่เป็นถ่านอยู่ในพิพิธภัณฑ์ ขณะที่ส่วนอื่นๆ ภายนอกพิพิธภัณฑ์อาจมีการผันเปลี่ยนไปตามสภาพอากาศภายในอุทยาน

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ใช้ระเบียบการของพิพิธภัณฑ์สถาน ระบบอุทยาน และรูปร่างของต้นไม้แทนเลนส์เชิงมโนภาพที่ช่วยขยายขอบเขตการรับรู้ของมนุษย์ในการนิยามความหมายของโลกที่ไม่ใช่มนุษย์ รวมไปถึงสิ่งที่เราต่างเรียกงานกันว่า “ธรรมชาติ” ชื่อผลงาน *Le Musée du Grand Dehors* หรือ The Museum of the Great Outdoors มีที่มาจากผลงานของนักปรัชญาขบวนการสำนึกนิยมชาวฝรั่งเศส Quentin Meillassoux โดยเงาได้นิยาม Le Grand Dehors หรือ The Great Outdoors ว่าเป็นสิ่งที่นอกเหนือไปจากการรับรู้หรือปรัชญานของมนุษย์ ธรรมชาติหนึ่งจากปรัชญาตะวันตกกล่าวว่าภาษาและความคิดของมนุษย์คือสิ่งที่ก่อร่างนามของที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในการรับรู้ความเป็นไปของโลก หากเป็นเช่นนั้นจริงย่อมแสดงว่ามนุษย์มีข้อจำกัดในการเข้าถึงโลกของสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์โดยปราศจากทางเลือก

วัฏจักรคาร์บอนคือระบบที่กักเก็บคาร์บอนในโลกไว้ ไม่ว่าจะเป็นเก็บไว้ในร่างกายของสิ่งมีชีวิต ในผืนดิน ใต้ผืนน้ำ หรือในอากาศ และมนุษย์เราก็คถูกสร้างมาจากคาร์บอนด้วยเอกเช่นเดียวกัน ผลงานชิ้นนี้ถือเป็นการเผยให้เห็นเพียงเสี้ยวพริบตาหนึ่งของสิ่งที่อยู่นอกเหนือของขอบเขตการรับรู้ของมนุษย์ นอกเหนือไปจากปรัชญานของพวกเรา ลึกเข้าไปในห้วงเวลาที่เราเข้าใจในรูปแบบของมาตรวัดเชิงธรณีวิทยามากกว่าจะเป็นมาตรวัดของช่วงชีวิตมนุษย์ และคาร์บอนบริสุทธิ์ของต้นไม้ที่กลายเป็นถ่านต้นนี้จะคงอยู่ไปอีกราว 2,000 ปี ประหนึ่งห้วงแห่งลมหายใจอันยาวนานห้วงหนึ่ง ภายในวัฏจักรการหายใจของมวลคาร์บอนใดๆ บนดาวเคราะห์ดวงนี้

ชิ้นส่วนทางความคิด ปรัชญา และบทกวีปรากฏอยู่รอบสถานที่ในรูปแบบของป้ายในอุทยาน กำหนดขอบเขตของชายขอบเชิงมโนทัศน์ และตะกอนภาษาและความรู้ของมนุษย์ ด้านนอกพิพิธภัณฑ์ปกคลุมด้วยแผ่นยาวที่ผลิตขึ้นในห้องถักิน และจะแปรรูปไปตามกาลเวลา กำแพงที่มีลักษณะกึ่งพรุนของพิพิธภัณฑ์ซึ่งเป็นโครงสร้างที่มีชีวิตและมีลมหายใจจะกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการรับรู้ของเรา ขณะเดินผ่าน โครงสร้างภายในคาร์บอนล้วนที่ออกแบบมาเพื่อตีแผ่ธรรมชาติจากภายนอกเข้ามาให้ความสว่กับคาร์บอนที่อยู่ภายในนี้สื่อถึง “กลางแจ้งที่ยิ่งใหญ่”

Le Musée du Grand Dehors พร้อมต้อนรับทุกคน ในเดือนมกราคม 2019 พิพิธภัณฑ์จัดงาน ‘Forest University’ ที่เชียงใหม่

Le Musée du Grand Dehors (The Museum of the Great Outdoors), 2018
Carbon, commercial rubber tree, rubber, various construction materials, signage
(work in progress)

to direct natural light from outside to subtly illuminate the carbon within, this all carbon interior suggests “the great outdoors.”

Le Musée du Grand Dehors welcomes all. In January 2019, the Museum hosts a ‘Forest University’ where thinkers, activists, and visitors are included an open dialogue, which takes place regularly and spontaneously. **PA**

เหล่านักคิด นักกิจกรรม และผู้มาเยือนให้เข้าร่วมการสนทนาแบบเปิด ซึ่งจะเกิดขึ้นเป็นประจำและโดยธรรมชาติ

Thanks to Paramatta Chuaykarn, Peerapol Ngiampaisan, Krabi Charcoal Factory and Than Bok Korani National Park
ของขอบคุณ ประมัตต์ ช่วยการ พิระพล เหมี่ยมไพศาล โรงเผาถ่านกระบี่ และอุทยานแห่งอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี

A portion of the tree has been charcoalised, in a kiln just a few kilometres away from the site. The tree is reassembled into a continuous form, including the roots, trunk and canopy, with the carbonised section of the tree housed inside of the Museum and the exterior portions subject to the climate and weather systems of the park.

ส่วนหนึ่งของลำต้นถูกนำไปแปรรูปให้กลายเป็นถ่านในเตาเผาที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร ก่อนที่จะถูกนำมาประกอบเข้าด้วยกันใหม่ภายใต้รูปทรงต่อเนื่องของต้นไม้ ทั้งส่วนราก ลำต้น และกิ่งก้าน โดยส่วนที่กลายเป็นถ่านได้รับการจัดเก็บเอาไว้ในพิพิธภัณฑ์ ขณะที่ส่วนอื่นๆ ถูกทิ้งไว้ด้านนอกให้เผชิญสภาพอากาศภายในอุทยาน

Richard Streitmatter-Tran has a wide-range of practices but his recent focus involves the investigation of materials through sculpture, painting, installation, and drawing. Continuing with his previous exploration of the complexity and excitement of natural materials, Streitmatter-Tran brought to Krabi a strong vision of a deep forest where animals exist. As part of an arrangement by the Thailand Biennale to connect artists with local residents, Streitmatter-Tran made a strong connection for a collaboration with Visarnsak Savangkaew. Visarnsak Savangkaew, a Krabi-based sculptor, has been making Thai traditional religious sculptures for temples for more than ten years. The two artists decided to install their collaborative work at the base of the beautiful waterfall in Than Bok Khorani National Park. Over the course of six months, the two worked together from Streitmatter-Tran's initial sketch and discussed how to build an artwork at the site. Their discussion included how to respect the natural scenery and how to comply with the nature conservation and protection rules set by the National Park.

Inspired by the mythologies of Manohara- the Kinnari (half woman, half bird) heroine in Jataka tales, Streitmatter-Tran and Savangkaew created Anima, a group of nesting sculptures in the shape of various animals with a core inside that are figurines of the Kinnari goddesses and mythical creatures from the legend of Manohara. *Anima* comes from the Latin word for "breath, soul, spirit or vital force". It is also used by Carl Jung to indicate binaries of males and females. These human/animal hybrids from folklore reflect the important yet fragile relationships between humans and the animal world. As the sculptures stand by the waterfall of Krabi for the duration of the Biennale, the outer layer of the sculptures is expected to eventually decompose under the rain, wind, and sunlight, to reveal the mythical Kinnari inside. **NW**

Richard Streitmatter-Tran ผลิตงานหลากหลาย แต่จุดมุ่งเน้นของเขาเมื่อไม่นานมานี้คือการสำรวจวัสดุต่างๆ ผ่านงานประติมากรรม จิตรกรรม การจัดวาง และงานวาด ผลงานของครั้งนี้ Streitmatter-Tran ก็เป็นสิ่งสืบเนื่องจากงานก่อนหน้านี้ ที่เขาสำรวจความซับซ้อนและน่าสนใจจากวัตถุดิบธรรมชาติ ในการทำงานในป่าลึกที่มีสัตว์อาศัยอยู่ และเมื่อได้พบกับคนท้องถิ่นที่หา Thailand Biennale ได้นัดหมายให้ Streitmatter-Tran ก็รู้สึกถึงความเชื่อมโยงของเขากับประติมากรอย่างวิศาลศักดิ์ สว่างแก้ว ผู้สร้างงานประติมากรรมทางศาสนาให้กับทั้งในจังหวัดกระบี่มานานกว่าสิบปี ศิลปินทั้งสองตัดสินใจทำงานร่วมกัน ณ อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี ตลอดระยะเวลากว่า 6 เดือน พวกเขาทำงานร่วมกันจากภาพร่างของ Streitmatter-Tran และหารือเกี่ยวกับวิธีสร้างงานในพื้นที่ดังกล่าวร่วมกัน ซึ่งบทสนทนานี้ รวมไปถึงการให้ความเคารพกับท้องถิ่นตามธรรมชาติ และระเบียบการของอุทยานแห่งชาติว่าด้วยการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

Richard Streitmatter-Tran และวิศาลศักดิ์ สว่างแก้ว ได้แรงบันดาลใจจากตำนานมโนราห์ หรือกัณรี (สัวมีชีวิตครึ่งคนครึ่งนก) ในวรรณคดี และพวกเขาก็สร้าง *Anima* ซึ่งเป็นงานประติมากรรมที่ซ่อนกันสองชั้นในรูปของสัตว์ต่างๆ โดยมีกัณรีและสัตว์ในตำนานต่างๆ จากตำนานมโนราห์อยู่ตรงกลาง คำว่า Anima มาจากภาษาละตินซึ่งหมายถึง “ลมหายใจ จิตวิญญาณ วิญญาณ หรือพลังชีวิต” และเป็นคำที่ Carl Jung ใช้ในการสื่อถึงหวิภาวะของเพศชายและหญิง สิ่งที่เป็นลูกผสมครึ่งคนครึ่งสัตว์อันมีลมหายใจของตำนานนี้จะสร้างสายสัมพันธ์ที่สำคัญแต่ประจวบระหว่างโลกของคนและสัตว์ระหว่างนิทรรศการ Thailand Biennale ศิลปินคาดหวังว่าโครงสร้างภายนอกของงานที่ตั้งอยู่ข้างน้ำตกนี้จะค่อยๆ หลุดลอกออกเมื่อโดนลม ฝน หรือแสงอาทิตย์ และเปิดเผยให้เห็นกัณรีที่อยู่ภายในที่สุด

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Thanks to Amornsilp Thongpeng
ขอบคุณ อมรศิลป์ ทองเพ็ญ

Anima, 2018
Unfired clay, coconut fiber, cement, iron rod
Site-specific installation, Than Bok Khorani National Park, Krabi

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Rikuo UEDA
Letter

Osaka

Rikuo Ueda is interested in the forces of nature and the cosmic view of the world, especially in the secret of the world that quantum mechanics offers. Throughout his career, the artist is known for his unique practice of ‘wind drawing’. He sets up a very simple mechanism which allows nature to create a drawing. On some occasions, the wind carries along with it a message. He said there seems to be no difference between life and death in quantum mechanics, which shares the same viewpoint as the Buddhist and Vedic’s philosophies from thousand years ago. In the artist’s perspective, the contact point between the ancient philosophy and the contemporary scientific theory is the ‘edge’ in which opens him to the wonderland.

During the site visit in 2017, the artist set up a simple mechanism to draw a postcard using a garden leaf and the wind in Krabi. He sent the postcard to his wife who had passed away. He has been waiting for her reply ever since then. In Thailand Biennale a year after, Ueda sets up a wooden frame in the form of a house in one of the ponds at the Than Bok Korani waterfalls. If the water level is just right, the house, which is supported by scaffolding, gives the effect of floating on a pond. The house has a pair of long white wings created from wooden branches Ueda collected outside of the national park and the white fabric he brought from Osaka. Assembling them with a special mechanism he made from his studio and river stones, the wings become a medium that helps in writing a reply message from the sky.

Alongside the wings house, the artist created an Orion constellation around the work. The project consists of seven metal plates, each of them representing an individual star which is combined to form the constellation. The constellation function as a guide post similar to the original Orion constellation which is utilised as an aid to locate other stars. In front of the artwork, the artist also displays an acrylic sign on which a poem is engraved that describes a journey taken in his early years. Combining every element of the work, Letter should perhaps be viewed as

Rikuo Ueda สนใจเรื่องพลังธรรมชาติและมุมมองต่อโลกในแง่จักรวาล โดยเฉพาะเรื่องความลับของโลกรู้ได้จากกลศาสตร์ควอนตัม ตลอดชีวิตการทำงานของเขา ศิลปินเป็นที่รู้จักจาก ‘การวาดภาพลม’ ที่ไม่เหมือนใคร ซึ่งเขาใช้การตั้งกลไกง่ายๆ ที่จะปล่อยให้ธรรมชาติเป็นผู้รังสรรค์ภาพวาดให้แก่เขา บางครั้งลมจะนำสารบางอย่างมาด้วย เขาบอกว่าในกลศาสตร์ควอนตัม ชีวิตและความตายแทบไม่แตกต่างกัน แนวคิดนี้มีจุดร่วมกับปรัชญาพุทธศาสนาและพระเวทเมื่อหลายพันปีก่อน ในมุมมองของศิลปิน จุดเชื่อมต่อระหว่างปรัชญาโบราณกับทฤษฎีวิทยาศาสตร์ร่วมสมัยคือ ‘ชายขอบ’ ที่เชื่อมต่อระหว่างเขากับแดนมหัศจรรย์

ระหว่างการเดินทางเยือนสถานที่ในปี 2017 ศิลปินวางกลไกง่ายๆ เพื่อวาดโปสการ์ดโดยใช้ใบไม้และลมของจังหวัดกระบี่ เขาส่งโปสการ์ดไปให้ภรรยาที่ล่วงลับ และยังคงรอการตอบกลับนับแต่วันนั้น ใน Thailand Biennale หนึ่งปีให้หลัง Ueda สร้างโครงไม้รูปบ้านขึ้นในบ่อน้ำแห่งนี้ที่น้ำตกธารโบกขรณี โครงบ้านไม้นี้ยึดอยู่กับนั่งร้าน ทำให้ดูเหมือนกำลังลอยอยู่ในบ่อเมื่อระดับน้ำเหมาะสม บ้านมีปีกสีขาวคู่หนึ่งที่ทำจากกิ่งไม้โดยใช้กลไกพิเศษที่เขาทำที่สตูดิโอและมีหินแม่น้ำ ปักกลายเป็นสื่อกลางให้เข็วบนเขียนข้อความตอบกลับได้

นอกจากบ้านมีปีกแล้ว ศิลปินยังสร้างกลุ่มดาวนายพรานขึ้นรอบๆ ขึ้นงาน โครงการนี้ประกอบด้วยเพลทโลหะ 7 ใบ แต่ละใบแทนดาวแต่ละดวงที่รวมกันเป็นกลุ่มดาว ซึ่งทำหน้าที่เป็นจุดหลักคล้ายกับกลุ่มดาวนายพรานของจริบบนฟ้าที่มักถูกใช้ในการค้นหาดาวดวงอื่นๆ ศิลปินยังทำป้ายอะคริลิกสลักบทกวีเอาไว้หน้าขึ้นงาน โดยบรรยายถึงการเดินทางในช่วงวัยหนุ่มของเขา เมื่อผสมผสานทุกองค์ประกอบเข้าด้วยกันแล้ว Letter อาจถือเป็นคำแนะนำและจุดเกิดการสนทนา ตลอดนิทรรศการ 4 เดือน ปีกจะได้รับลมจากน้ำตกและใช้ลมนั้นเขียนคำตอบจากภรรยาของศิลปินลงในกระดาษจดหมาย พร้อมกับเสียงของกิ้งก่าที่กำลังหยอกเย้ากันไปด้วย

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

an instruction and a stage where the communication happens. During the four months of the exhibition, the wings will receive wind from the waterfall and use it to draw a reply from the artist’s wife on letter paper. It will be written with the sound of Kinnaree plays. VP

Letter, 2018
Wood, stone, metal and paper
140 × 190 × 220 cm
Photograph courtesy of the aritst

Letter, 2018
Photograph courtesy of the artist

Letter, 2018

Letter, 2018
Photograph courtesy of the artist

VERTICAL SUBMARINE

Singapore

Mirrors and copulation are abominable, since they both multiply the numbers of men...

One of the aspects that is prominent in Vertical Submarine’s practice is their interest in creating conceptual and visual interventions that shift the perspective of the viewers. Their works vary and include installations, drawings, and paintings. The collective has been actively working in Singapore and beyond. They are interested in engaging with the given context or site-specificity with an element of textual analysis, storytelling and a sense of humour. *Mirrors and copulation are abominable, since they both multiply the numbers of men...* is conceptualised as a labyrinth without physical walls or boundaries. The artists take inspiration from the diverse pathways the visitors can take to reach the Than Bok Khorani waterfalls. To make use of the unique setting in the national park, the artists create a sense of déjà vu using their artistic intervention. Due to their primary interest, the artworks are products of reflective visual mediation. To achieve the effect, the artists thoroughly explore the national trail leading to the waterfall. Responding to the experience of walking in the area, they later create two wooden, abandoned stairways that are identical. The artists intentionally manipulate the bridges to make them larger than usual size in order to create a sense of wonder. They carefully choose two different locations for their stairways. One is located at the east-end of the trail. The other is at the opposite end. One stairway is facing the audience although it was a bit further away from the walkway. The other one turns its back to the audience. The viewers encounter two similar abandoned bridges in seemingly identical settings and space. Through these repetitious encounters, the viewers would experience a sense of déjà vu, questioning if they had returned to where they were earlier. It can be said that the project is thoroughly related to the theme of the biennale; the two artworks are sitting at the ‘edge’ of the trail waiting for the audience to discover. **VP**

แง่มุมหนึ่งที่โดดเด่นในงานของ Vertical Submarine คือความสนใจที่พวกเขามีต่อการสร้างการแทรกแซงเชิงมโนทัศน์และวิสัยทัศน์ที่จะเปลี่ยนมุมมองของผู้ชม ผลงานของพวกเขามีตั้งแต่งานจัดวาง ไปจนถึงจิตรกรรม ศิลปินกลุ่มนี้เคยทำงานทั้งในสิงคโปร์และประเทศอื่นๆ พวกเขาสนใจในการมีส่วนร่วมกับการบริบทที่ได้รับหรืองานเฉพาะสถานที่ที่มีองค์ประกอบของการวิเคราะห์เชิงตัวบท การเล่าเรื่อง และอารมณ์ขัน *Mirrors and copulation are abominable, since they both multiply the numbers of men...* ถูกความมโนทัศน์ให้เป็นเงากระจกที่ปราศจากกำแพงหรือเส้นแบ่งใดๆ ศิลปินได้แรงบันดาลใจจากเส้นทางมากมายที่ผู้มาเยือนสามารถเลือกเพื่อตรงไปยังน้ำตกธารโบกขรณี ศิลปินใช้ฉากหลังที่แสนพิเศษในอุทยานแห่งชาติในการสร้างสำนึกแบบเจาะจงโดยใช้การแทรกแซงทางศิลปะของพวกเขา งานศิลปะคือผลผลิตของการใคร่ครวญเรื่องภาพในเชิงวิเคราะห์อันเป็นความสนใจหลักของพวกเขา เพื่อให้บรรลุผลนี้ ศิลปินลาดตระเวนเส้นทางน้ำตกในอุทยานแห่งชาติ และเสนอที่จะสร้างบันไดไม้หิ้งร้างที่เหมือนกันขึ้นมาสองอันเพื่อเป็นการตอบสนองประสบการณ์ที่ได้รับจากการเดินในพื้นที่ พวกเขาตั้งใจดัดแปลงสะพานให้มีขนาดใหญ่กว่าปกติเพื่อสร้างสำนึกของความพิศวง หิ้งยังเลือกตำแหน่งของบันไดสองแห่งอย่างพิถีพิถัน อันหนึ่งตั้งอยู่ที่สุดปลายฝั่งตะวันออกของเส้นทาง อีกอันตั้งอยู่สุดทางตรงกันข้าม บันไดอันหนึ่งหันหน้าเข้าหาผู้ชม แม้ว่าจะอยู่ห่างออกไปจากทางเดินเล็กน้อย ส่วนอีกอันหันหลังให้ผู้ชม ผู้ชมจะได้พบกับสะพานร้างที่คล้ายกันสองจุดตั้งอยู่ในตำแหน่งที่มีฉากหลังคล้ายคลึงกัน ซึ่งจะทำให้ผู้ชมได้มีประสบการณ์กับความรู้สึกแบบเจาะจง และสงสัยว่าตัวเองเดินวนกลับมาที่จุดแรกหรือไม่ นอกจากนี้ โครงการนี้ยังได้รับการออกแบบให้สัมพันธ์กับแก่นของนิทรรศการงานศิลปะสองชิ้นตั้งอยู่ที่ ‘ชายขอบ’ เส้นทาง รอให้มีคนมาค้นพบ

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Mirrors and copulation are abominable, since they both multiply the numbers of men..., 2018
Mixed media installation

*Mirrors and copulation are abominable,
since they both multiply the numbers of men..., 2018*

Wang Sishun’s metal sculpture is situated at the entrance of one of the protected areas in the region of Krabi, the Than Bok Khorani National Park. There, far away from the frenetic and noisy rhythms of daily life, the lush and savage vegetation grows freely and undisturbed. The circular path in the natural reserve offers the possibility to admire the walls of rocky promontories, whose tip are concealed by massive old trees. Mangroves inhabit the crystal clear waterfalls and the sounds are muffled by an overwhelming tranquillity, as if time was suspended indefinitely. Merging with the quiet and idyllic environment, the sculpture reproduces one of the molten rocks on the uneven and coarse stone façade along the pathway. This work is part of the artist’s series *Apocalypse*, which he started in 2015. Throughout the years, he has collected hundreds of stones from all over the world. They belong to various locales, as well as cultures and identities, pasts and futures. According to Wang, these pieces of stones could be conceived as portraits which embody the ‘*human spirit, morality, faith, destiny and the intrinsic value of all human beings*’. Thus, the differing sizes, shapes, colours and textures of these rocks are metaphors for the diversity and individuality of human lives. Nevertheless, there is a fundamental difference between the solid mineral materials and men. Whereas human life is ephemeral, rocks have undergone hundreds of millions of years of geological movement and have been eroded by weather and shaped by time. Wang argues that their longevity is completely beyond human beings and can attest to the historical epics and fates of humans and Gods. As a result, his collection of stones provides individuals with fragments shedding light on the unknown and unfathomable. It is a revelation as the title *Apocalypse* suggests. Although this word has been associated with the biblical scriptures narrating the destruction of the world, this term stems from the Greek word *apokaluptein*, which means ‘uncover’ and ‘reveal’. Here, the artist seems to merge these two meanings together: apocalypse as the revelation of God to humankind through creation, history and human consciousness. As a result, the sculpture

ประติมากรรมเหล็กของ Wang Sishun ตั้งอยู่ที่ทางเข้าของพื้นที่สวนแห่งหนึ่งในจังหวัดกระบี่ นั่นคืออุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี พืชพรรณป่าเขียวจีที่นั่นเติบโตได้อย่างเสรีและไม่ถูกรบกวน ห่างไกลจากจังหวัดอันน่าระทึกและวุ่นวายของชีวิตประจำวัน เส้นทางวงกลมจะนำทางคุณเข้าสู่พื้นที่อนุรักษ์แห่งนี้ ให้คุณได้ชื่นชมกำแพงแหลมหินที่มีต้นไม้ง่ามแก่ขนาดมหึมาปกคลุม ต้นโกกวนเติบโตในน้ำตกใสกระจำ ความสงบร่มเย็นปิดกั้นเสียงต่างๆ ออกไป ราวกับเวลาในนั้นหยุดนิ่ง ชั่วนิรันดร์ ประติมากรรมที่หลอมรวมเข้ากับสภาพแวดล้อมธรรมชาติอันวิเศษสงบโดยรอบนี้เป็นการสร้างหินหลอมเหลวก้อนหนึ่งขึ้นมาใหม่บนทางเดินหินงูพระ โดยเป็นส่วนหนึ่งในชุดผลงาน *Apocalypse* ที่ศิลปินเริ่มทำเมื่อปี 2015 ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขาเก็บสะสมหินหลายร้อยก้อนจากทั่วทุกมุมโลก หักจากพื้นที่ต่างๆ ตลอดจนชนชาติและอัตลักษณ์ที่หลากหลาย จากอดีตและจากอนาคต Wang เล่าว่า หินเหล่านี้�่าจิดเป็นภาพเหมือนที่รวบรวม ‘จิตวิญญาณของมนุษย ศาสตร์ ชะตากรรม และคุณค่าภายในมนุษย์ทุกคน’ ด้วยเหตุนี้ ขนาด รูปทรง สี สัน และพื้นผิวที่แตกต่างกันของหินพวกนี้จึงเป็นอุปมาของ ความหลากหลายและความเป็นปัจเจกของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม อะไรก็ดี แต่ที่แท้จริงกับมนุษย์ก็แตกต่างกันโดยรากฐาน ขณะที่ชีวิตมนุษย์นั้นไม่จีรัง หินได้ผ่านกระบวนการทางธรณีวิทยาหลายร้อยล้านปี ถูกกัดเซาะและก่อรูปโดยอากาศและกาลเวลา Wang เสนอว่าอายุอันยืนยาวของหินอยู่เหนือมนุษย์อย่างสิ้นเชิง และสามารถยืนยันถึงมหากาพย์ทางประวัติศาสตร์และชะตากรรมของมนุษย์กับห่วยเทพ ด้วยเหตุนี้ ชุดสะสมก้อนหินของเขายังนำเสนอบางเศษเสี้ยวที่มีความเป็นปริศนา และเกินจะหยั่งถึง มันคือการเปิดเผยบางอย่างตามชื่อ *Apocalypse* แม้ว่าคำนี้จะมีความเชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ไบเบิลในส่วนที่ว่าด้วยการทำลายล้างโลก มันก็ยังมีมาจากการคำว่า *apokaluptein* ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง ‘การเปิดโปง’ และ ‘การเปิดเผย’ ในงานชิ้นนี้ ดูเหมือนว่า ศิลปินจะรวมสองความหมายนี้เข้าด้วยกัน เป็น *Apocalypse* ในฐานะ การเปิดเผยของพระเจ้าสู่มนุษยชาติผ่านการสร้างโลก ประวัติศาสตร์ และสำนักของมนุษย์ ดังนั้น ประติมากรรมที่ทางเข้าอุทยานแห่งชาติ จึงเป็นเสมือนคำพยากรณ์หรือการเปิดเผย ท่ามกลางธรรมชาติที่ซึ่งประสาหสัมพันธ์ต่างๆ เปิดกว้างขึ้นและตระหนักถึงสิ่งแวดล้อมมากขึ้น งานจำลองหินหลอมเหลวนี้อธิบายให้เราสำรวจตัวเองและตั้งคำถามกับอดีต อนาคต และปัจจุบันของเรา โดยที่ศิลปินก็ไม่รู้หรือทราจจะได้พบแผนมหัศจรรย์หรือจินตภาพของวันสิ้นโลก

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

at the entrance of the national park is a kind of prophecy, a revelation. Immersed in nature, where senses are extended and become more aware of the surroundings, this reproduction of a molten rock invites the visitors to explore themselves and question their past, future and present. Whether one will find a wonderland or an apocalyptic vision the artist does not know. **FM**

Apocalypse, 2018
Metal sculpture

Apocalypse, 2018

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

ZHENG Bo

Life is hard why do we make it so easy

Hong Kong

Zheng Bo is an artist, writer, and teacher, committed to socially and ecologically engaged art. He investigates the past and imagines the future from the perspectives of marginalised communities and marginalised plants.

For the First Thailand Biennale, he grows a botanical slogan using epiphytes, plants that thrive in mid-air, and installs the slogan in the atmospheric greenery within Than Bok Khorani National Park. As visitors walk along the path in the middle of the park, they discover words hanging among trees and gradually discover the slogan.

During his site visit in November 2017, Zheng Bo had an opportunity to visit the local Orchid Grower Community Enterprise in Ao Nam Village of Krabi's Ao Luek District. Led by Somsak Panboon, the community enterprise has been cultivating orchids and putting them back into nature. After having a discussion with Somsak Panboon, the artist decides to work in collaboration with this group. They settle on local orchid species; *Phalaenopsis cornu-cervi*, *Ascocentrum miniatum* and *Dendrobium formosum*, which blooms during the period of Thailand Biennale.

The slogan “Life is hard. Why do we make it so easy?” is modified from Jon Jandai’s famous talk “Life is easy. Why do we make it so hard?”. Jon Jandai is a farmer from northeastern Thailand, and an activist for sustainable living. He founded the Pun Pun Center for Self-Reliance and has been creating what is now a widespread natural building movement in Thailand. The artist modifies Jon Jondai’s statement to point out another aspect of the ecological crisis. Life on earth is supposed to be both easy and hard – an oak tree gives birth to billions of seeds during its lifespan, but only one of the seeds is likely to grow into a full tree – but some of us humans have made our own lives too easy while making the lives of others, human and nonhuman, extremely difficult. **AW**

Zheng Bo เป็นศิลปิน นักเขียน และอาจารย์ ผู้มุ่งมั่นสร้างสรรค์งานศิลปะที่เกี่ยวข้องโยงกับประเด็นทางสังคมและระบบนิเวศ ศิลปินมีความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับอดีตและจินตนาการถึงโลกอนาคตผ่านมุมมองของพืชพรรณธรรมชาติและวิถีชายขอบ

สำหรับงานมหกรรมศิลปะนานาชาติระดับโลก Thailand Biennale Krabi 2018 ครั้งนี้ ศิลปินมีโครงการเพาะเลี้ยงสไลแแกนเชิงพฤกษศาสตร์จากพันธุ์พืชที่สามารถเติบโตงอกงามได้กลางอากาศ และติดตั้งผลงานนั้นท่ามกลางบรรยากาศอันเขียวชอุ่มภายในอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี ณ ขณะที่ย่างก้าวอยู่บนเส้นทางสำรวจธรรมชาติใจกลางอุทยานแห่งชาติมาเยือนจะพบกับคำต่างๆ พืชโยงอยู่บนต้นไม้ แล้วจึงค่อยๆ ร้อยเรียงต่อยคำเหล่านั้นเป็นสไลแแกนดังกล่าวในที่สุด

ในเดือนพฤศจิกายน 2017 ที่ผ่านมา ศิลปินมีโอกาสนิเือนวิสาหกิจชุมชนผู้ปลูกกล้วยไม้ท้องถิ่นแห่งหมู่บ้านอ่าวน้ำ ในอำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ ซึ่งนำโดยนายสมศักดิ์ ปานบุญ หนึ่งในกิจกรรมของกลุ่มคือการนำพันธุ์กล้วยไม้ท้องถิ่นส่วนหนึ่งที่เพาะพันธุ์ได้กลับคืนสู่ป่า การพบปะพูดคุยครั้งนั้นทำให้ศิลปินตัดสินใจจับเคื่อนงานศิลปะของเาพร้อมกับกลุ่มผู้ปลูกกล้วยไม้ท้องถิ่นแห่งนี้ แน่แน่นอนว่า พันธุ์พืชที่พวกเขาเลือกใช้ในการสร้างสรรค์งานครั้งนี้ คือพันธุ์กล้วยไม้ท้องถิ่น เช่น เากวาวอ่อน เาเิมแสด และเือ้งเิมหลว ซึ่งออกดอกในช่วงเวลาเดียวกันงานมหกรรมศิลปะครั้งนี้

สไลแแกน “ชีวิตมันยาก ทำไมเราถึงทำให้มันง่าย” ดัดแปลงมาจากวลีคุ้นหูที่กล่าวโดยโจน จันโต ที่ว่า “ชีวิตนั้นแสนง่าย ทำไมเราถึงทำให้มันยาก” โจน จันโต เป็นชาวไร่และนักกิจกรรมเพื่อความยั่งยืน ผู้ก่อตั้งศูนย์พันธุ์พรรณ - เมล็ดพันธุ์แห่งชีวิต นอกจากนี้ เายังเป็นผู้สร้างแรงจูงใจเคื่อนสำคัญของการสร้างบ้านดินในประเทศไทยอีกด้วย ศิลปินดัดแปลงคำกล่าวของโจน จันโต เพื่อนำเสนอวิกฤตของระบบนิเวศในอีกแง่มุมหนึ่ง เนื่องจากชีวิตบนโลกนี้ต่างเผชิญหน้ากับทั้งความยุ่งยากและง่ายดาย - ต้นเือกสร้างเมล็ดพันธุ์หลายล้านเมล็ดตลอดอายุขัย แต่เพียงเมล็ดเดียวเท่านั้นที่อยู่รอดจนสามารถเติบโตเป็นไม้ใหญ่ – ขณะเดียวกัน มนุษย์เราบางคนกลับเสาะแสวงหาความง่ายดายในการใช้ชีวิตมากเกินไป จนทำให้วิถีของลี้มีชีวิตต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ด้วยกันเองหรือสรรพชีวิตอื่นๆ ผกผันแปรเปลี่ยนไปจนกลายเป็นสิ่งยากเย็น

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Life is hard why do we make it so easy, 2018
Site-specific installation of orchids on bamboo structures, dimensions variable

Life is hard why do we make it so easy, 2018

สถานที่ไม่เฉพาะเจาะจง
Site Unspecified

¹ JIANDYIN
² LU Pingyuan
³ ZHAO zhao

Krabi is one of the fastest growing provinces in Thailand and among the most favourite tourist destinations of the country. With its very stunning scenery of white sand beaches, limestone cliffs, and rainforests inland, Krabi has the great potential to attract both domestic and international visitors. Since the opening of its international airport in 2006, the number of international flights has rapidly increased every year, as well as the new hotels that have opened to respond to rising demands. Because of this very fast development, locals are becoming far more aware of environmental issues. More questions and concerns of how to protect the fragile ecosystems have been raised.

Free Sun Days [Krabi: Model Study for Green Energy Community] is a project by the duo artists, Jiandyin, conducting socially-engaged art activities with the aim to promote the importance of alternative energy. Jiandyin collaborated with the following three local groups: representatives of businesses that focus on alternative energy, especially solar power; a group of taxi and tricycle drivers in the Ao Nang beach area; Rammanna musicians, U Rak La Voy's band from Sang Ga Au village. These are people from communities existing at the edge of urban development. They are people who are trying to maintain the identity of their place; who are concerned about the sustainability of the improvements in their communities. They also, at the same time, need the freedom and equal right of access to the development of their area. Jiandyin collaborate with these groups to create an artistic activity that encourage the participation of other residents and visitors in Krabi.

The artists install solar power systems on public transportation to collect solar energy while travelling around the city during the day. This energy is used to activate the LED lights and audio systems when the vehicles park at night. The system also connects to the already existing public sculptures located near the parked vehicles. The visitors are encouraged to touch and interact with the sculptures to activate the light and sound systems. For decades populations have been informed that the use of alternative energy can save the planet, but, even today, the world still relies mainly

กระบี่เป็นอีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากที่สุดและเป็นหนึ่งในจังหวัดที่มีอัตราการเจริญเติบโตสูงที่สุดของประเทศไทย ด้วยทิวทัศน์ที่ตัดตาตรึงใจ ชายหาดที่ขาวสะอาด ทิวเขาหินปูนเด่นตระหง่าน และป่าฝนอันอุดมสมบูรณ์ ทำให้กระบี่มีศักยภาพที่สูงยิ่งในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั้งในประเทศและต่างประเทศ นับตั้งแต่การเปิดสนามบินนานาชาติเมื่อปี 2549 จำนวนเที่ยวบินจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นทุกปี เช่นเดียวกับจำนวนโรงแรมเปิดใหม่ที่ตอบสนองกับความต้องการที่สูงขึ้น การพัฒนาอันรวดเร็วดังกล่าวซึ่งอาจจะรวดเร็วเกินไปสำหรับบางคน ก่อให้เกิดความตื่นตัวในประเด็นปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อม คำถามและข้อกังวลมากมายเกิดขึ้นเพื่อค้นหารูปแบบของความเปราะบางของระบบนิเวศที่มนุษย์ต้องอาศัยพึ่งพิง

Free Sun Days [Krabi: Model Study for Green Energy Community] เป็นโครงการศิลปะที่นำเสนอโดยศิลปินคู่ Jiandyin ในลักษณะของกิจกรรมทางศิลปะที่มีความเกี่ยวข้องกับสังคม มีเป้าหมายในการส่งเสริมให้เห็นความสำคัญของพลังงานทางเลือก Jiandyin สร้างเครือข่ายความร่วมมือของคนภายในพื้นที่กระบี่ 3 กลุ่ม ได้แก่ ตัวแทนผู้ประกอบการพลังงานทางเลือก โดยเฉพาะพลังงานจากแสงอาทิตย์ ตัวแทนชมรมสามล้ออ่าวนาง –รถโดยสารสาธารณะอ่าวนาง และวงรำมะนา จูริคลาโว้ย บ้านสิangkajú กลุ่มคนเหล่านี้เป็นตัวอย่างของคนในชุมชนที่ดำรงชีวิตอยู่ในชายขอบแห่งการพัฒนาของชุมชนเมือง คือกลุ่มคนที่พยายามรักษาอัตลักษณ์ของชุมชน มีสำนึกต่อความมั่นคง-ยั่งยืนของการพัฒนา และในขณะเดียวกันต้องการเสรีภาพและความเท่าเทียมในการเข้าถึงการพัฒนาดังกล่าว Jiandyin สร้างสรรค์ผลงานร่วมกับคนหัวสามกลุ่มเพื่อกระตุ้นความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของผู้คนในพื้นที่สาธารณะ

ศิลปินติดตั้งระบบพลังงานแสงอาทิตย์ไว้บนรถโดยสารสาธารณะ ซึ่งจะวิ่งวนรอบตัวเมืองตามปกติในช่วงเวลากลางวันเพื่อเก็บพลังงาน แล้วจะถูกนำไปใช้ในการให้แสงสว่างของหลอดไฟ LED และเปิดระบบเสียงดนตรีที่ติดตั้งไว้บนรถยนต์เมื่อรถถูกนำไปจอดในพื้นที่แสดงเวลากลางคืน ระบบการทำงานของแสงและเสียงเชื่อมต่อไปที่ประติมากรรมในพื้นที่สาธารณะซึ่งมีอยู่แต่เดิมในจุดจอดรถแสดงงาน ผู้ชมสามารถสัมผัสตัวประติมากรรมเพื่อเปิดระบบและกระตุ้นการทำงานของแสงและเสียง ทุกคนทราบกันดีตลอดระยะเวลาหลายสิบปีว่าพลังงานทางเลือกมีประโยชน์ในการช่วยรักษาธรรมชาติของโลกใบนี้ แต่นับจนถึงปัจจุบันโลกยังคงพึ่งพิงพลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิลเป็นหลัก *Free Sun Days [Krabi: Model Study for Green Energy Community]* ถูกออกแบบเพื่อแสดงให้เห็นว่าพลังงานทางเลือกสามารถนำมาปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวัน แต่ต้องอาศัยความร่วมมือของทุกคน ชุมชนไม่สามารถ

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Field research for Free Sun Days [Krabi: Model Study for Community Green Energy], 2018
Courtesy of the artist

Field research for Free Sun Days [Krabi: Model Study for Community Green Energy], 2018
Photo by Yu Ping Chang

on the fossil fuel. To save the planet, communities have to start with themselves and be inclusive. The purpose of creating *Free Sun Days [Krabi: Model Study for Green Energy Community]* is to show that alternative energy can be adapted to daily lives. Alternative energy is easy, practical, and available for everyone. **VM**

พัฒนาขับเคลื่อนไปข้างหน้าหากคนใดหรือกลุ่มใดในชุมชนถูกมองข้ามหรือหลงลืม

Free Sun Days [Krabi: Model Study for Green Energy Community], 2018
LED strips, sound, active speakers, electronic circuit, microcontroller
conductive paint boards, plastic tube, public motor tricycles, public mini-bus

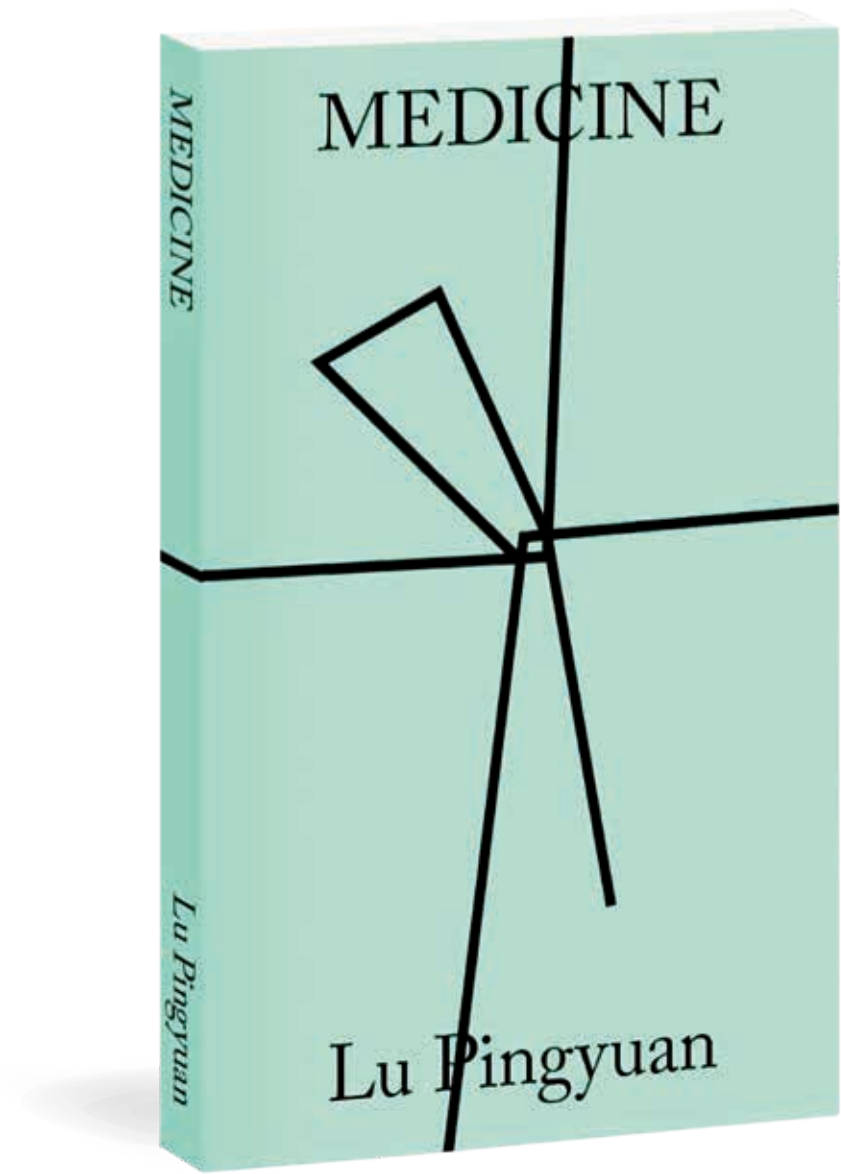
In collaboration with: Mawee Talayluek, Atone Talayluek, Chit Talayluek, Weerapat Talayluek, Weerasak Talayluek, Wilawan Chanthong, Anan Nutaes, Somkiet Sainui, Kanokorn Senchoo, Siwanut Boonsripornchai, Helmi Hardian, Prof. Somchai Chayabutr, Paranut Chuengsa-ard and Krisnurak Chapakdee **Contributed institutions:** WAFTLAB, U Rak La Voy (Orang Laut)'s Rammana band from Sang Ga Au village, Tricycle Club Auonang, Pichet Transport Co. Ltd., South Solar Cell Co. Ltd., Maharaj Motorcylcle Ltd. Partnership and Department of Electrical Power Krabi Technical College | **Artist Assistants:** Pawarut Promkaew, Sunisa Nuampeuag | **Project Manager:** Aticha Suttiwerawat

ร่วมกับ: มะหวิ ทะเลลึก, อาโตน ทะเลลึก, จิต ทะเลลึก, วีรภัทร์ ทะเลลึก, วีรศักดิ์ ทะเลลึก, วิลาวรรณ จันทร์ทอง, อนันต์ หนูเทศ, สมเกียรติ สายนุ้ย, กนกอร เสนชู, ศิวนัส บุญศรีพรชัย, เอลมี ฮาร์เดียน, อาจารย์สมชาย ไชยบุตร, ปารณิห์ เอ็งสะอาด และกฤษฎิรักษ์ ชากักดี | **องค์กรความร่วมมือ:** WAFTLAB, วร่ำมะนา อูรักลาโว้ย บ้านสิวกาอู๋, ชมรมสามล้ออ่าวนาง, พิเชษฐ์ขนส่ง จำกัด, เซาห์โซลาร์ เซลล์ จำกัด, หก. มหาราชมอเตอร์ไซด์ และแผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคกระบี่ | **ผู้ช่วยศิลปิน:** ปวรัตน์ พรหมแก้ว, สุณิศา นวมเผือก | **ผู้จัดการโครงการ:** อธิชา สุทธิวีระวัฒน์

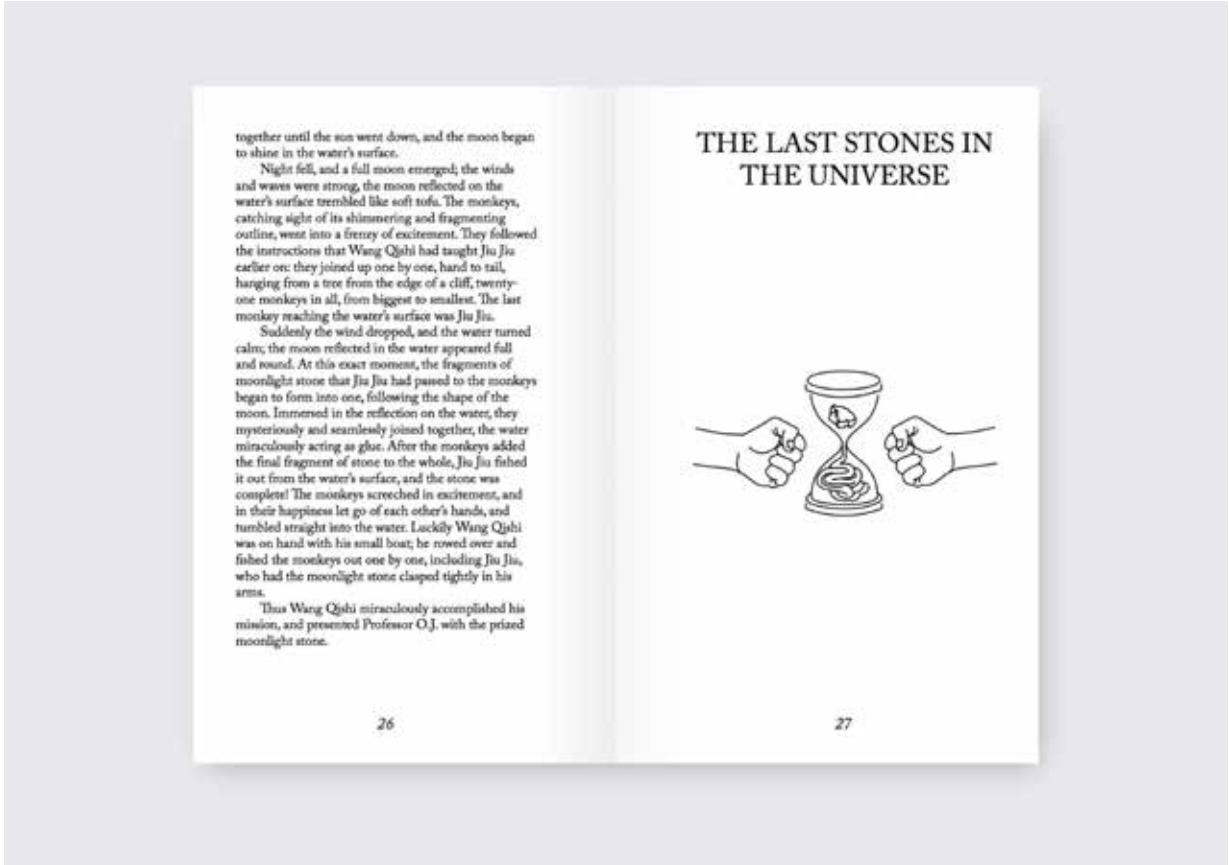
In a touristic and tropical destination like Thailand, the local culture, food, people, as well as daily life and legends fascinate the multitude of foreigners visiting the region every year. In *Medicine*, Lu Pingyuan looks at the country's uniqueness and exoticness to create an adventure novel that is inspired by his experience in Thailand. Due to the nature of his work, Lu Pingyuan is one of the very few artists who visited the site twice. His novel is not just set in Krabi, but it examines the multifaceted surroundings, including people, culture, food, as well as flora and fauna. The individuals and sites the artist encountered during his two trips to Thailand in the last year are brilliantly woven together to create a captivating plot. Initially, Lu Pingyuan suggested creating an adventurous narrative with two characters, an archaeologist and Indiana Jones. Later, the work developed into a dynamic story whose protagonist is the unfathomable Professor O.J. The rhythm of the narration is driven by the mysterious protagonist's urge to find a special medicine that is not available on the island. In order to produce this drug, Professor O.J. invites ten experts in different disciplines to find the necessary rare ingredients. The bizarre and unusual components include the reflection of the moon on the water, one grain of sand, a gust of wind, as well as a sound. Each specialist needs to comb the region of Krabi, follow the hints they find on their paths and finally find the yearned ingredient. The book, consisting of eight chapters, dedicates each section to one of the individual experts and their 'treasure hunt'. Questioning the concepts of spatial materiality and physicality, the artist plays with imagination. He is fascinated by experiences in unfamiliar spaces, where the unknown invites our mind's creativity to interact with the surroundings to make sense of them. In our modern world where distances have shortened, and boundaries have blurred due to globalisation and technologies, there is an expansion in the imagination. It is capable of originating parallel and rhizomatic realities for every individual to find their own place. In this context, the story merges physical existence and fiction to narrate a Thailand that is different from the accepted touristic and exotic narrative. **FM**

ในประเทศที่เป็นจุดหมายการท่องเที่ยวอย่างประเทศไทย วัฒนธรรม อาหาร ผู้คน ตลอดจนชีวิตประจำวันและตำนานพื้นบ้านต่างๆ ดึงดูดชาวต่างชาติจำนวนมหาศาลที่มาเยือนที่นี่ในทุกๆ ปี ในงาน *Medicine* ศิลปิน Lu Pingyuan ใช้ความเป็นเอกลักษณ์และเสน่ห์แปลกใหม่ของที่นี่ในการสร้างวรรณกรรมผจญภัยที่ได้แรงบันดาลใจจากประสบการณ์ของเขาในประเทศไทย Lu Pingyuan คือหนึ่งในศิลปินไม่กี่คนที่เข้าร่วมการชมสถานที่สองครั้ง สืบเนื่องจากผลงานของเขา วรรณกรรมของเขาไม่เพียงมีฉากในจังหวัดกระบี่เท่านั้น แต่ยังขยายไปยังพื้นที่แวดล้อมที่มีแง่มุมหลากหลาย ทั้งผู้คน วัฒนธรรม อาหาร ตลอดจนพืชและสัตว์ ผู้คนและสถานที่จริงที่ศิลปินได้พบระหว่างการเยือนประเทศไทยสองครั้งเมื่อปีที่แล้วถูกนำมาเรียงร้อยเข้าด้วยกันอย่างเยี่ยมยอดเพื่อสร้างโครงเรื่องที่มีเสน่ห์ เริ่มแรก Lu Pingyuan เสนอให้สร้างชุดเรื่องเล่าผจญภัยที่มีตัวละครสองตัวเป็นนักโบราณคดีกับอินเดียน่า โจนส์ และต่อมาได้พัฒนาเป็นเนื้อเรื่องอันหรรพวังที่มีตัวเอกคือ ศาสตราจารย์โอ. เจ. ผู้ยากหยิ่งถึวจึงหะเร่งรับของเรื่องเล่า นั้นจับเคสื้อนโดยความปรารถนาของตัวเอกผู้สืบลับที่ต้องการหายาพิศษซึ่งหาไม่ได้บนเกาะ ในการจะผลิตยานี้ ศาสตราจารย์ โอ. เจ. เชิญผู้เชี่ยวชาญจากสาขต่างๆ สิบคนมาช่วยหาส่วนผสมหายากที่จำเป็น ส่วนผสมที่พิสดารและไม่ธรรมดานี้มีหัวเมาสะหื้อนของดวงจันทร์บนผิวน้ำ หวายหนึ่งเบ็ด สายลมหนึ่งระลอก และเสียง ฯลฯ ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนต้องตระเวนไปหั่วหัวกระบี่ตามคำใบ้ที่พบบนเส้นทางและหาส่วนผสมที่ปรารถนาได้ในที่สุด หนังสือเล่มนี้มี 8 บทด้วยกัน โดยแต่ละส่วนจะว่าด้วยเรื่องของผู้เชี่ยวชาญและ 'การล่าสมบัติ' ของพวกเขาแต่ละคน ศิลปินเล่นกับจินตนาการโดยการตั้งคำถามกับมโนทัศน์ของความเป็นวัตถุที่กินพื้นที่กับลักษณะทางกายภาพ เขาหลงใหลในประสบการณ์ของพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคย ที่ซึ่งสิ่งที่เราไม่รู้จักจะกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ของเราให้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเพื่อทำความเข้าใจสิ่งเหล่านั้น ในโลกสมัยใหม่ของเราที่เทคโนโลยีและโลกาภิวัตน์ทำให้ระยะทางใกล้ลงและเส้นแบ่งพรมัวว พื้นที่ส่วนยยายยักมมีอยู่ในจินตนาการของเราที่สามารถสร้างความเป็นจริงคู่ขนานและเชื่อมต่อกันให้ทุกคนได้หาที่ทางของตัวเอง ในบริบทนี้ เนื้อเรื่องนี้หลอมรวมสิ่งที่มีอยู่จริงกับสิ่งที่เป็นจินตนาการ เพื่อบอกเล่าเรื่องราวของประเทศไทยในแง่มุมที่แตกต่างจากชุดเรื่องเล่าเชิงการท่องเที่ยวแดนไกลทั่วไป

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Medicine, 2018
Book publication and dissemination (rendering)

Medicine, 2018
(rendering)

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

ZHAO Zhao

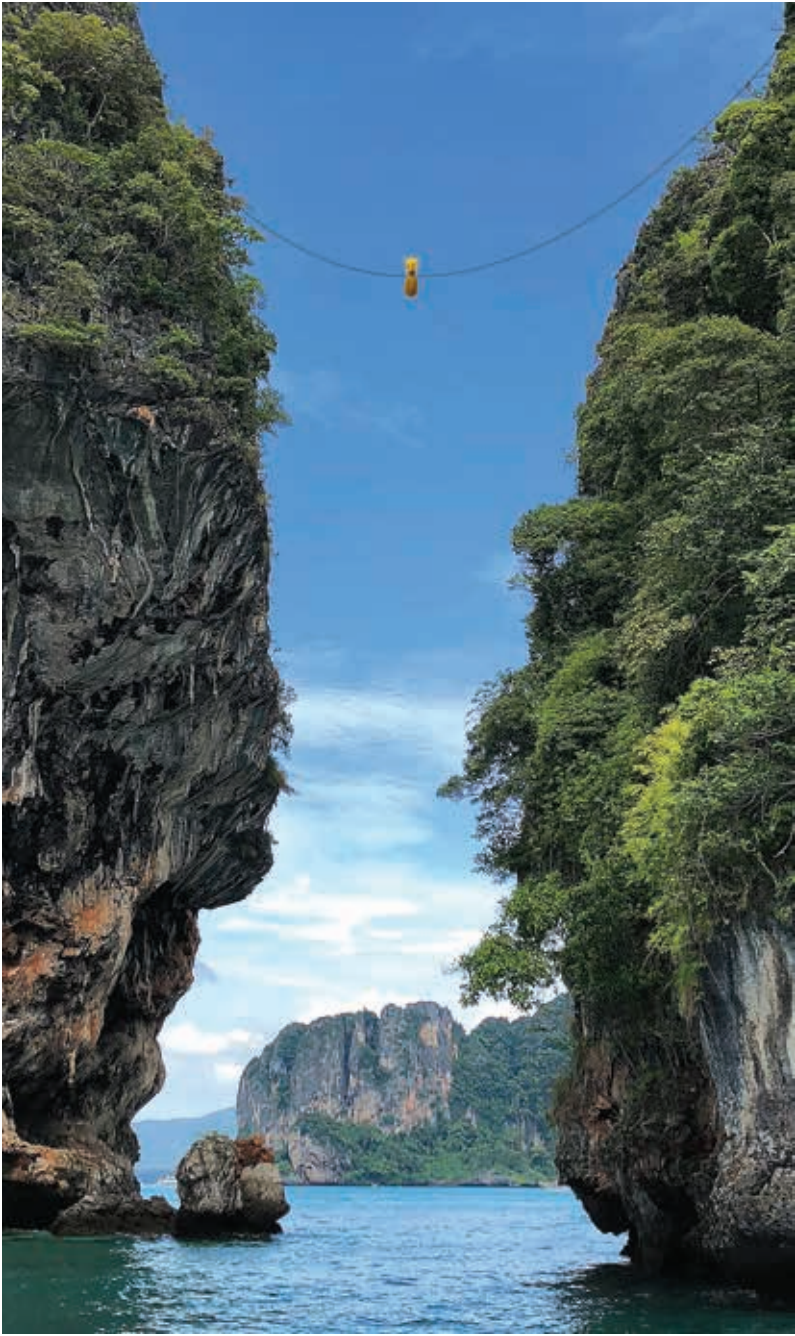
Pineapple

Zhao Zhao explores Thai quotidian rhythms and rich culture through his site visit in Krabi and his final daring installation. Fascinated by the untouched landscapes, the artist discloses their beauty and insinuates in them a disruptive element to question the liminality between reality and fantasy. Zhao addresses this blurry boundary through his site-specific installation. Suspended somewhere on a natural site in Krabi, a tightrope divides the sky and fractures the uncontaminated natural scenery. In the shape of a pineapple, his gilded sculpture is hanging from the rope. Floating in the air, with an idyllic background and sparkling under the bright sun, the work evokes parallel realms where actuality and fictionality merge together. Bright light blue sky, lush trees, blooming tropical flowers and crystal-line waves breaking on white beaches easily transports one to a wonderland where physical existence blurs with imagination. The pineapple, levitating above the sea, surprises viewers with its absurdity and invites them to explain such a vision by creating individual narratives. The sweet fruit is not only a catalyst for multiple and simultaneous worlds, but it stands for Thai people, culture, and everyday life. Pineapple is a very common food in Thailand, consumed fresh as a snack or as juice. It is also used in delicious desserts or to counterbalance the spiciness of some savoury dishes. Here, the exotic fruit, displayed in every local market, is coated in shining gold that elevates it to a desired object. Not only is it very shiny, but it is also beyond reach, thus very attractive to people for its symbolic value. Hanging in the sky, it will be possible to spot it throughout the exhibition period. Nevertheless, the golden pineapple might disappear all of a sudden. The work initiates a treasure hunt, suggesting and marking the invisible presence of the precious fruit now lost. The absent object interrupts the tranquillity and dilated rhythm of everyday life in Krabi and invites the audience to bring it back to light. Will it lead beyond the edge of this wonderland? And what will be discovered beyond? **FM**

Beijing

Zhao Zhao สำรวจจังหวะชีวิตประจำวันของชาวไทยและวัฒนธรรมอันหลากหลายผ่านการมาเยือนสถานที่ในจังหวัดกระบี่ และผลงานจิตว่างสุดท้าทายชิ้นสุดท้ายของเขา ด้วยความประทับใจในทัศนียภาพที่ไม่มีมนุษย์แตะต้อง ศิลปินเปิดเผยความงามและแฝงองค์ประกอบแทรกแซงเพื่อตั้งคำถามสภาวะที่อยู่ระหว่างความจริงกับจินตนาการ Zhao นำเสนอเส้นแบ่งอันพร่ามัวนี้ผ่านงานจิตว่างเฉพาะพื้นที่ ประติมากรรมเคลือบทองที่มีรูปทรงแบบสับปะรดแขวนอยู่บนเชือกที่คั่นห้องฟ้าและแบ่งทัศนียภาพธรรมชาติอันบริสุทธิ์ ณ สถานที่แห่งหนึ่งในกระบี่ ผลงานที่ลอยอยู่กลางอากาศและสะท้อนแสงใต้แสงแดดเจิดจ้านี้ชวนให้นึกถึงดินแดนคู่ขนานที่ความเป็นจริงกับจินตนาการหลอมรวมเข้าด้วยกัน ห้องฟ้าสว่างเจิดจ้า ต้นไม้เขียวจีดดอกไม้เงตร้อนที่เบ่งบาน และคลื่นใสกระจ่างที่ซัดชายหาดสีงาช้างพาเราไปยังแดนมหัศจรรย์ที่ซึ่งเส้นแบ่งระหว่างการดำรงอยู่ทางกายภาพของเรากับจินตนาการพร่าเลือน สับปะรดที่ลอยอยู่เหนือทะเลทำให้เราแปลกใจด้วยความไม่เป็นเหตุเป็นผล และเชื้อเชิญให้เราอธิบายภาพดังกล่าวโดยการสร้างชุดเรื่องเล่าส่วนตัวของเราเอง ผลไม้รสหวานไม่ใช่แค่ตัวกระตุ้นสำหรับโลกอันหลากหลายที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวแทนของคน วัฒนธรรม และชีวิตประจำวันของชาวไทย สับปะรดเป็นผลไม้ที่พบได้ทั่วไปในประเทศไทย ซึ่งคนนิยมกินแบบสดๆ เป็นของว่างหรือน้ำผลไม้ หัวยังใช้ในของหวานอร่อยๆ หรือใช้ตำรสเผ็ดของอาหารรสจัดหลายประเภท ในงานชิ้นนี้ ผลไม้เงตร้อนที่ตั้งโชว์อยู่ในตลาดทุกหนแห่งถูกเคลือบด้วยสีทองเจิดจ้ายกระดับมันให้กลายเป็นวัตถุที่น่าปรารถนา นอกจากจะแวววาวแล้วยังอยู่ไกลเกินเอื้อม จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผู้คนที่ได้ การที่มันแขวนอยู่บนฟ้าอาจทำให้สามารถมองเห็นได้ตลอดช่วงนิทรรศการ กระนั้น สับปะรดทองคำก็หายไปได้ทุกเมื่อ นี่คือนานที่กระตุ้นการล่าสมบัติโดยสื่อถึงการมีอยู่ล่องหนของผลไม้ล้ำค่าที่ได้สูญหายไปแล้ว วัตถุที่หายไปจัดจังหวะความสงบและจังหวะชีวิตประจำวันทั้งภายในกระบี่และเชิญให้ผู้มองตามหามันให้พบอีกครั้ง มันจะพาเราข้ามขอบแดนมหัศจรรย์ได้หรือไม่ และเราจะพบอะไรหลังจากนั้น

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 | EDGE OF THE WONDERLAND

Pineapple, 2018, Gold (rendering)

Pineapple, 2018
Gold
photograph courtesy of the artist

Pineapple, 2018, Gold
(rendering)

ARTISTS BIOGRAPHIES

Born in the Philippines, **Alfredo JUAN** and **Isabel AQUILIZAN** are currently based in Brisbane with their five children. The artist couple’s collaborative activities evolved within the spheres of family and community, including personal relationships and those they share with other artists. For years they have been exploring the meaning of ‘home’ and a sense of ‘belonging’ while travelling extensively for work, finding and defining the notion of ‘identity’, dealing with hardships of journey, displacement, sensing presences in absence and accumulating memory. They continue to process these issues through materials and objects that are both abstract and referential, objects that serve as metaphors of everyday human life. The artists have participated in a number of international biennales and exhibitions including the Sharjah Biennale (2013), Asia Pacific Triennale (Australia, 2009), Singapore Biennale (2008), Biennale of Sydney (2006), the Third Echigo-Tsumari Triennale (2006), Gwangju Biennale (2004), La Biennale di Venezia (2003) and many others.

Alfredo JUAN และ **Isabel AQUILIZAN** เกิดในฟิลิปปินส์และอาศัยอยู่ในบริสเบนกับลูกๆ อีก 5 คน ในปัจจุบัน คู่รักศิลปินคู่นี้ร่วมกันสร้างผลงานภายในปรคมทลงวงครอบครัวและชุมชน โดยใส่ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับความสัมพันธ์ร่วมกับศิลปินคนอื่นๆ ลงไปในงาน เป็นเวลาหลายปีที่พวกเขาสำรวจความหมายของคำว่า ‘บ้าน’ และสำนึกเรื่อง ‘ความเจ้าพวก’ ขณะออกเดินทางทำงานไปทั่ว โดยพยายามหาและนิยามมโนทัศน์เรื่อง ‘อัตลักษณ์’ ในการรับมือกับความยากลำบากของการเดินทาง การย้ายถิ่น ความคิดถึงยามไม่พบหน้า และความทรงจำที่สับสน พวกเขาเดินทางมาทำงานกับประเด็นเหล่านี้โดยใช้วัสดุและวัตถุที่เป็นหัตถกรรมและมีนัยเชิงอ้างอิงในฐานะอุปมาสำหรับชีวิตประจำวันของมนุษย์ ทั้งสองเคยเข้าร่วมเบียนนาเล่และนิทรรศการระดับสากลมากมาย รวมถึง Sharjah Biennale (2013) Asia Pacific Triennale (ออสเตรเลีย, 2009) Singapore Biennale (2008) Biennale of Sydney (2006) Third Echigo-Tsumari Triennale (2006) Gwangju Biennale (2004) La Biennale di Venezia (2003) และอีกมากมาย

Vladimir ARKHIPOV Born in in Ryazan, Russia. Vladimir Arkhipov is now currently lives and works in Moscow. Arkhipov is a semi-self-taught artist with engineer and construction background. He has worked in photography, in the genre of the object and began to be fascinated with one particular universal phenomenon of culture - the making of homemade items for practical purposes. His selected solo exhibition includes *Post Folk Archive / Maastricht*, Bonnefantenmuseum (Maastricht, 2014); *Home made Russia*, Red October gallery (Moscow, 2012); and “*Post Folk Archive*”, Ikon-gallery (Birmingham, 2002). Notable group shows he’s been included are Triennale of the Russian Contemporary Art, Museum “*Garage*” (Moscow, 2017); “*Prototypology: An Index of Process and Mutation*”, Gagosian Gallery (Rome, 2015); and *Ostalgia*, New Museum of Contemporary Art (New York, 2011) Arkhipov also works on a web-based database of hand-made functional objects - www.folkforms.ru and www.otherthingsmuseum.com

Vladimir ARKHIPOV เกิดที่เรียซัน ประเทศรัสเซีย ปัจจุบันใช้ชีวิตอยู่ที่มอสโก Arkhipov เป็นศิลปินที่ศึกษาด้วยตนเอง และมีพื้นฐานด้านวิศวกรรมและการก่อสร้าง เขาเคยถ่ายรูปวัตถุและเริ่มหลงใหลในปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง นั่นคือการสร้างของใช้ในบ้านที่ใช้สอยได้จริง นิทรรศการเดี่ยวครั้งสำคัญๆ ของเขา ได้แก่ *Post Folk Archive / Maastricht*, Bonnefantenmuseum (มาสทริชท์ 2014) *Home made Russia*, Red October gallery (มอสโก 2012) และ “*Post Folk Archive*” ที่ Ikon-gallery (เบอร์มิงแฮม 2002) ส่วนนิทรรศการกลุ่มครั้งสำคัญที่เขาเคยมีส่วนร่วม ได้แก่ Triennale of the Russian Contemporary Art, Museum “*Garage*” (มอสโก 2017) “*Prototypology: An Index of Process and Mutation*”, Gagosian Gallery (โรม 2015) และ *Ostalgia*, New Museum of Contemporary Art (นิวยอร์ก 2011) นอกจากนี้ Arkhipov ยังเคยทำฐานข้อมูลบนเว็บไซต์เกี่ยวกับวัตถุทำมือที่ใช้งานได้จริง www.folkforms.ru และ www.otherthingsmuseum.com

Aram BARTHOLL Born in Bremen, Germany, Aram Bartholl lives and works in Berlin. His artwork creates an interplay between the internet, culture and reality. He questions how taken-for-granted communication channels influence us. Not only does Bartholl asks what humans are doing with media, but what media is doing with humans. The tensions between public and private, online and offline, techno-lust and everyday life are at the core of his work. Bartholl’s public interventions and installations, often entail surprisingly physical manifestations of the digital world that challenge one’s concepts of reality and incorporeality. His notable group and solo exhibitions include: *Talk to Me*, MoMA Museum of Modern Art (NY, 2011); *Dead Drops at Palais de Tokyo*, Palais de Tokyo (Paris, 2011); *Hyperpavillion*, La Biennale di Venezia, official extended program, BoCA Biennial of Contemporary Arts, *Lisboa & Porto*, Portugal; Skulptur Projekte Münster (Münster, 2017); and *Festival of Futurenews*, Hamburger Bahnhof (Berlin, 2017). In addition, he also conducts countless international workshops, talks and performances.

Aram BARTHOLL เกิดที่เบรเมน เยอรมนี ปัจจุบันอาศัยอยู่ในเบอร์ลิน งานศิลปะของเขาเป็นการเล่นกันระหว่างอินเทอร์เน็ต วัฒนธรรม และความเป็นจริง เขาตั้งคำถามเกี่ยวกับอิทธิพลที่เราได้รับจากช่องทางสื่อสารที่เราไม่เห็นคุณค่า Bartholl ไม่เพียงถามว่ามนุษย์ทำอะไรกับสื่อ แต่ยังถามว่าสื่อทำอะไรกับมนุษย์เช่นกัน การวัดกันของสิ่งที่เป็นสาธารณะและเป็นส่วนตัว ออนไลน์กับออฟไลน์ เทคโนโลยีและชีวิตประจำวัน ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแก่นหลักในผลงานของเขา รวมถึงงานจัดวางในพื้นที่สาธารณะ ซึ่งบ่อยครั้งมักนำมาซึ่งแกลงการณ์เชิงกายภาพของโลกดิจิทัลอันเหนือความคาดหมาย ทำลายมโนทัศน์เรื่องความเป็นจริงและสืบนามธรรมของเขา นิทรรศการกลุ่มและเดี่ยวที่สำคัญ ได้แก่ *Talk to Me*, MoMA Museum of Modern Art (นิวยอร์ก 2011) *Dead Drops at Palais de Tokyo*, Palais de Tokyo (ปารีส 2011) *Hyperpavillion*, Venice Biennale, official extended program, BoCA Biennial of Contemporary Arts, Lisboa & Porto, Portugal; Skulptur Projekte Münster (เบินสเทอร์ 2017) และ *Festival of Futurenews*, Hamburger Bahnhof (เบอร์ลิน 2017) นอกจากนี้ เขายังจัดเวิร์คช็อป งานเสวนา และการแสดงในระดับสากลมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

Lucy BEECH (born in 1985) lives and works in London and Berlin. Her films are often situated between documentary and fiction and engage with communities of marginalised women, structures of care and wellbeing and the economies deployed around these themes. She has explored how contexts such as biomedicine, death, wellness, diagnosis and illness are framed, and linked to the production of visibility in relation to the female body. Beech has recently presented exhibitions and performances at: Tramway, Glasgow, UK, De La Warr Pavilion, Bexhill, UK, Lafayette Anticipations, Fondation d’entreprise Galeries Lafayette, Paris, Tate Britain, London (2017); the Liverpool Biennale (2016); Maureen Paley, London (2016); Site Gallery, Sheffield (2016); Lisson Gallery London, Frieze Live, London; James Fuentes, New York (2016). Alongside her solo practice Beech has worked with Edward Thomasson (since 2007), with whom she develops choreographies that involve the live construction of sound, together they were the recipients of the Paul Hamlyn Award UK, 2016.

Lucy BEECH อาศัยอยู่ในลอนดอน สหราชอาณาจักร งานของ Beech มักมุ่งเน้นไปที่วิดีโอและการแสดงกิจกรรมกลุ่มที่มีการออกแบบท่าทางไว้แล้ว ผลงานของเธอแสดงชุดเรื่องเล่าที่น่าอัศจรรย์เกี่ยวกับการรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และตั้งอยู่ระหว่างความเป็นสารคดีกับเรื่องแต่ง เธอสำรวจเส้นแบ่งระหว่างเรื่องงานและเรื่องเล่น และไม่ได้อยู่ภายใต้บรรยากาศแบบละครเวทีดั้งเดิม Beech เคยแสดงผลงานของเธอตามที่ต่างๆ ทั่วโลก โดยนิทรรศการเมื่อเร็วๆ นี้ของเธอ ได้แก่ *James Fuentes* ที่นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา (2015) The Tetley ที่สิด สหราชอาณาจักรฯ (2015) และที่ Harris Museum and Art Gallery ในเพรสตัน สหราชอาณาจักร (2015) หัวยังเคยจัดแสดงในนิทรรศการกลุ่มที่ Lisson Gallery (2015) และที่ ICA ในลอนดอน (2014) งานของเธอถูกนำไปฉายที่ Tate Britain ในลอนดอน (2015) CCA ในกลาสโกว์ (2015) และ GAK ที่เบรเมน เยอรมนี (2013) นอกจากงานเดี่ยวแล้ว Lucy Beech ยั้ร่วมงานกับ Edward Thomasson ตั้งแตปี 2007 พวกเขาร่วมกันพัฒนาห้าต้นประกอบการสร้างเสียงแบบสดๆ และเพิ่งจัดการแสดงที่ Frieze Live ในลอนดอน (2015) และที่ Tent Rotterdam ที่รอตเทอร์ดาม ประเทศเนเธอร์แลนด์ (2014)

Félix BLUME is a sound artist and sound engineer. He was born in France in 1984. He currently works and lives between Mexico and France. His work is focused on listening, it invites us to live sonic experiences that enable a different perception of the surrounding. He uses sound as a basic material in sound pieces, videos, actions and installations. His process is often collaborative, working with communities, using public space as the context within which he explores and presents his works. He is interested in myths and their contemporary interpretation, in human dialogues both with inhabited natural and urban contexts, in what voices can tell beyond words. His sound pieces have been broadcasted in radios from all over the world and also in different places such as Centre Pompidou and Musée d’Orsay (France). He has been awarded with the “soundscape” prize for his last video-piece *Curupira, creature of the wood* and the “Pierre Schaeffer” prize for his work *Los Gritos de México* at the Phonurgia Nova Awards. He has participated in international festivals and exhibitions as LOOP Barcelona (2015), CCCB Barcelona (2015), Tsonami Arte Sonoro Chile (2015, 2018), Fonoteca Nacional Mexico (2016), Ex Teresa Mexico (2016), CENTEX Chile (2017), CTM Berlin (2017), Belluard Festival (2018), Arts Santa Monica Barcelona (2018), Museo Carrillo Gil (2019) and Berlinale Exhibition (2019) among others.

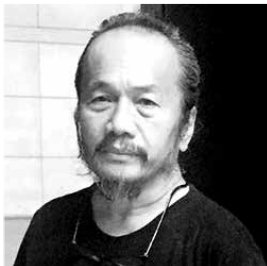
Félix BLUME เกิดที่ประเทศฝรั่งเศส ในปี 1984 เป็นวิศวกรเสียงและศิลปิน ปัจจุบันใช้ชีวิตและทำงานในเม็กซิโกและฝรั่งเศส ผลงานของเขานำเน้นการฟัง เชิญชวนให้ผู้รับชมประสบการณ์เสียงได้มีความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมที่ต่างจากเดิม เขาใช้เสียงเป็นวัตถุดิบหลักในงานศิลปะที่เกี่ยวกับเสียง วัตถุ และงานจิตรกรรม กระบวนการทำงานของเขามักมีส่วนร่วมกับผู้ชม และใช้ชุมชนเป็นบริบทที่เขาค้นคว้าและนำเสนอผลงาน นอกจากนี้ เขายังมีความสนใจในเทพนิยายและการตีความอย่างร่วมสมัย บทสนทนาระหว่างมนุษย์ สิ่งแวดล้อม และชุมชนเมือง ซึ่งเสียงสามารถสื่อสารได้มากกว่าคำ ผลงานเสียงของเขามักนำไปถ่ายทอดในซาวด์วิทย์และสถานที่ต่างๆ ทั่วโลก เช่น Centre Pompidou และ Musée d’Orsay ประเทศฝรั่งเศส ผลงานวัตถุชิ้นล่าสุดของเขา *Curupira, creature of the wood* ได้รับรางวัล “soundscape” และ *Los Gritos de México* ได้รับรางวัล Pierre Schaeffer ในงาน Phonurgia Nova Awards เขาได้เข้าร่วมเทศกาลนานาชาติและนิทรรศการ ได้แก่ LOOP Barcelona (2015), CCCB Barcelona (2015), Tsonami Arte Sonoro Chile (2015, 2018), Fonoteca Nacional Mexico (2016), Ex Teresa Mexico (2016), CENTEX Chile (2017), CTM Berlin (2017), Belluard Festival (2018), Arts Santa Monica Barcelona (2018), Museo Carrillo Gil (2019) และ Berlinale Exhibition (2019)

© Vegar Moen

Born in Oslo in 1953, **A K DOLVEN** lives and works in Oslo and Lofoten, Norway. Dolven’s practice spans a variety of mediums, such as painting, sculpture, photography, performance, installation, film and sound. Her work alternates between the monumental and the minimal, the universal and the intimate, resonating with concepts and structures beyond the confines of any particular piece. Interpersonal relations and interactions are central to her practice, and many of her performance-based works involve collaborations with other people. Dolven has exhibited extensively internationally at a wide range of institutions and gallerie sincluding: Kunsthalle Bern (2001, 2007); Hamburger Bahnhof, Berlin (2004, 2007); IKON Gallery, Birmingham(2015); Platform China, Beijing (2010); The National Museum of Art, Oslo; KIASMA, Helsinki (2001, 2007); Nordnorsk Kunstmuseum, Tromsø (2009); CCC Tours, France and Louisiana Museum of Modern Art (2012). Her work is included in over thirty international private and public collections, including the Art Institute of Chicago, the Philadelphia Museum of Art, Louisiana Museum of Modern Art in Denmark,the Hoffmann Collection and Sammlung Goetz in Germany

A K DOLVEN เกิดที่ออสโลในปี 1953 ใช้ชีวิตและทำงานที่ออสโลและโลโฟเทน นอร์เวย์ งานของ Dolven นั้นมีความกว้างขวางในรูปแบบ คือนิทรรศการทรรรม งานประติมากรรม งานภาพถ่าย งานเพอร์ฟอร์แมนซ์ งานจิตรกรรม ภาพยนตร์ และงานเสียง งานของเธอมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนไปมาระหว่างสิ่งใหญ่โตกับสิ่งเล็กๆ สิ่งสากลกว้างใหญ่กับสิ่งที่เป็นส่วนตัวมากขึ้น ซึ่งมันเป็นการใช้คอนเซ็ปต์และโครงสร้างสะท้อนกันไปมาโดยไม่ได้มีกรอบจำกัดในงานแต่ละชิ้น ความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นแกนกลางของงานเธอ และงานเพอร์ฟอร์แมนซ์ของเธอจำนวนมากก็เป็นงานที่เข้าร่วมกับคนอื่น Dolven ได้เคยแสดงงานในระดับนานาชาติมาแล้วมากมายทั้งในสถาบันและแกลลอรีหลากหลาย เช่น Kunsthalle เบิร์น (2001, 2007); Hamburger Bahnhof, เบอร์ลิน (2004, 2007); IKON Gallery, เบอร์มิงแฮม (2015); Platform China, ปักกิ่ง (2010); The National Museum of Art, ออสโล; KIASMA, เฮลซิงกิ (2001, 2007); Nordnorsk Kunstmuseum, ทรอมโซ (2009); CCC Tours, ฝรั่งเศส และ Louisiana Museum of Modern Art (2012) งานของเธอยังอยู่ในคอลเลคชั่นส่วนตัวและสาธารณะกว่า 30 คอลเลคชั่น เช่น Art Institute of Chicago, Philadelphia Museum of Art, Louisiana Museum of Modern Art ที่เดนมาร์ก, Hoffmann Collection และ Sammlung Goetz ที่เยอรมนี

Saravudth DUANGJUMPA a Thai sculptor, lives and works in Bangkok, Thailand. He has been trained as a sculptor and has worked for five decades attaining numerous commissions and has worked in national and international permanent collections. Duangjumba does not rely on one material, but explores the possibility of both traditional materials and found objects that are generally of an ecological nature. Some of his works investigate the spontaneity of the locale and become site-specific installations. His recent international exhibitions include: Exhibition of International Sculpture Symposium, Culture Center Gallery (Bor, 2011); *Korean – Thai Hybrid Project* (Bangkok 2008); and International Symposium of Stone Sculpture (Friuli-Venezia Giulia, 2007). Duangjumba recently receive the honour of being named a Thai National Artist, discipline of Visual Arts, sculpture, in 2017.

ศราวุธ ดวงจำปา ประติมากรชาวไทยที่อาศัยอยู่และทำงานในกรุงเทพฯ เขาได้รับการฝึกฝนและทำงานในฐานะประติมากรมาเป็นเวลากว่า 5 ทศวรรษ โดยมีผลงานมากมายที่ถูกนำไปจัดแสดงอย่างถาวรทั้งในระดับชาติและระดับสากล ศราวุธไม่ได้ใช้วัสดุเพียงชนิดเดียว แต่สำรวจความเป็นไปได้ของวัสดุพื้นเมืองและวัตถุต่างๆ ีพบ ซึ่งส่วนใหญ่ได้มาจากระบบนิเวศ ผลงานบางส่วนของเขาค่อยๆ หลอมรวมกับพื้นที่ กลายเป็นงานจิตรกรรมเฉพาะพื้นที่ในที่สุด นิทรรศการระดับสากลเมื่อเร็วๆ นี้ของเข่า ได้แก่ Exhibition of International Sculpture Symposium, Culture Center Gallery (บอร์ 2011) Korean – Thai Hybrid Project (กรุงเทพฯ 2008) และ International Symposium of Stone Sculpture (ฟริยูลี-เวเนียเซียจูเลีย 2007) ศราวุธเพิ่งได้รับตำแหน่งศิลปินแห่งชาติของประเทศไทยสาขาทัศนศิลป์และประติมากรรมในปี 2017

Born in Istanbul, **Ayşe ERKMEN** lives and works in Berlin and Istanbul. Erkmen’s works have been exhibited in many international exhibitions including the Istanbul Biennials (1989, 1991 and 2013), the Turkish Pavilion at the Biennale di Venezia (2011), Münster Sculpture Project (1997 and 2017), and Shanghai, Berlin, Kwangju, Sharjah and Scape biennials, Manifesta 1 and Folkestone and EchigoTsumari triennials. Some of the recent exhibitions she presented are *Strange Pilgrims*, Austin Contemporary, VAC (Austin, 2015); A (with Ann Veronica Jannsens), SMAK(Gent, Belgium, 2015); International Çanakkale Biennial (2014); *Une Histoire: Art, Architecture, Design des Annes 1980 a nos Jours*, Centre Pompidou(Paris, 2014); *Ayşe Erkmen: Intervals*, the Curve Barbican Centre (London, 2013); *Uncertain States*, Akademie der Künste (Berlin, 2016); *Art Projects at 8 Shrines and Temples*, Saidaiji Temple (Nara, Japan, 2016); *Art and Alphabeth*, Hamburger Kunsthalle (Hamburg, 2017); and *Displacements / Entortungen*, Museum der Bildenden Künste (Leipzig, 2017)

Ayşe ERKMEN เกิดที่อิสตันบูล แต่เธอใช้ชีวิตและทำงานทั้งที่เบอร์ลินและอิสตันบูล งานของ Erkmen ถูกจัดแสดงในงานแสดงศิลปะนานาชาติหลากหลาย เช่น Istanbul Biennials (1989, 1991 และ 2013), Turkish Pavilion ที่ Biennale di Venezia (2011), Münster Sculpture Project (1997 และ 2017), Sharjah and Scape Biennials, Manifesta 1, Folkestone and Echigo Tsumari Triennials รวมถึงที่เซี่ยงไฮ้ เบอร์ลิน และกวางจู งานที่เธอไปจัดแสดงเมื่อไม่นานนี้ เช่น *Strange Pilgrims*, Austin Contemporary, VAC (ออสิต, 2015); A (ร่วมกับ Ann Veronica Jannsens), SMAK (เจนท์, เบลเยียม, 2015); International Çanakkale Biennial (2014); *Une Histoire: Art, Architecture, Design des Annes 1980 a nos Jours*, Centre Pompidou (ปารีส, 2014); *Ayşe Erkmen: Intervals*, Curve Barbican Centre (ลอนดอน, 2013); *Uncertain States*, Akademie der Künste (เบอร์ลิน, 2016); *Art Projects at 8 Shrines and Temples*, Saidaiji Temple (นารา, ญี่ปุ่น, 2016); *Art and Alphabeth*, Hamburger Kunsthalle (ฮัมบวร์ก, 2017); และ *Displacements / Entortungen*, Museum der Bildenden Künste (ไลพ์ซิก, 2017)

Born in Yamanashi, **Takafumi FUKASAWA** is currently based in Sapporo. The artist is known from his projects that usually collaborate with local people, children and handicapped people. His art work is practice on pluralities of reality. Most of his practice has been grounded in a history of the sites, its culture, ritual and everydayness. He exhibits widely in Japan, including Sapporo International Art Festival (2014), Echigo Tsumari Art Triennale (Niigata, 2015 and 2017), Kenpoku Art (Ibaraki, 2016) and Okunoto International Art Festival (Ishikawa). He had a solo exhibition titled, *Unkofumifumitakafumi culture centre* (Shizuoka, 2010). Thailand Biennale is his first international participation.

Takafumi FUKASAWA เกิดที่เมียวยามานาชิ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่ ซัปโปโร ศิลปินเป็นผู้รู้จักจากโครงการต่างๆ ที่เขามักทำร่วมกับคนในท้องถิ่น เยาวชน และผู้พิการ การทำงานศิลปะของเขาเกี่ยวข้องกับพหุพจน์ของความเป็นจริง งานส่วนใหญ่ของเขามักเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม พิธีกรรม และสิ่งที่เกิดในชีวิตประจำวันของพื้นที่นั้นๆ เขาจัดแสดงนิทรรศการอย่างกว้างขวางในประเทศญี่ปุ่น รวมทั้งที่ Sapporo International Art Festival (2014), Echigo Tsumari Art Triennale (มีนาคม, 2015 และ 2017), Kenpoku Art (Ibaraki, 2016) และ Okunoto International Art Festival (อิชิกาวะ).

Amber GINSBURG creates site-generated projects and social sculpture that insert historical scenarios into present day situations as well as engages present day histories to imagine alternative futures. Her background in craft orients her projects towards the continuities and ruptures in material, social, and utopic histories. While always interested in history, more recently, she is drawn to imagined futures, specifically an imagined future that includes human survival. Looking to past feminist strategies, including collective action and equity politics, she works in large-scale sculptural forms and that allow audiences a role in thinking through the making and/or completing work. Ginsburg received her MFA from the School of the Art Institute of Chicago and currently teaches in the Department of Visual Arts at the University of Chicago. Her research -based multimedia installations have been shown national and internationally including at the Museum of Contemporary Art, Chicago; The Soap Factory, Minneapolis, MN; The Society for Contemporary Craft, Pittsburgh, PA; World Ceramic Biennale, Korea; KunstTREFFpunkt, Darmstadt, Germany; Artsonje, Seoul, Korea, the Bristol Biennial, England and many more.

Amber GINSBURG สร้างสรรค์งานที่เป็นโครงการที่เกิดขึ้นจากพื้นที่และประติมากรรมทางสังคมที่ไล่จากทางประวัติศาสตร์เข้าไปในสถานการณ์ปัจจุบัน ด้วยพื้นเพในการทำงานฝีมือ จึงทำให้โครงการต่างๆ ของเธอมีแนวทางที่จะเล่นกับความต่อเนื่องและรอยแยกของทั้งวัสดุ สังคม และประวัติศาสตร์ในอุดมคติ นอกจากความสนใจในประวัติศาสตร์แล้ว ในช่วงหลั้มานี้ เธอสนใจ การจินตนาการถึงอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งอนาคตที่เกี่ยวข้องกับการอยู่รอดของมนุษย์ ด้วยแนวทางสหรัสรธ์ในอดีต และหลักความเสมอภาคทางสังคม เธอสร้างสรรค์ผลงานประติมากรรมขนาดใหญ่ ที่ทำให้ผู้ชมวิเคราะห์ถึงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน เธอจบการศึกษาระดับปริญญาโทจาก School of the Art Institute of Chicago และปัจจุบันสอนอยู่ที่ Department of Visual Arts มหาวิทยาลัยชิคาโก งานจัดวางแบบสื่อผสมของเธอที่มีพื้นฐานมาจากการวิจัยได้จัดแสดงทั้งที่พิพิธภัณฑ์และแกลเลอรีมากมาย เช่น Museum of Contemporary Art, ชิคาโก; The Soap Factory, Minneapolis, มินนิโซตา; The Society for Contemporary Craft, พิตส์เบิร์ก, เพนซิลวาเนีย; World Ceramic Biennale, เกาหลี; KunstTREFFpunkt, ดาร์มสตัดท์, เยอรมนี; Artsonje, โซล, เกาหลี, the Bristol Biennial, สหราชอาณาจักร และอื่นๆ อีกมากมาย

Sara BLACK has worked broadly as an artist, artist-teacher, arts organiser and curator. Her artwork uses conscious processes of building, craft and/or material transformation as a time-based method; diseased wood, ecosystem-specific trees, inherited building materials or other exhausted objects as material; and creates works that expose the complex ways in which things and people are suspended in worlds together, often generating forms that push beyond human frames of reference. Black received her MFA from the Department of Visual Arts at the University of Chicago in 2006, acted as the director of the arts division at Antioch College from 2010 to 2014 and is currently assistant professor of sculpture at the School of the Art Institute of Chicago. Her work has been exhibited nationally and internationally in a variety of spaces including Chicago’s Museum of Contemporary Art, The Smart Museum of Art, Gallery 400, Hyde Park Art Center, ThreewallsSOLO; Portland’s Museum of Contemporary Craft; New York’s Park Avenue Armory, and Eyebeam; Boston’s Tuft University Gallery; Minneapolis’ Soap Factory, and more.

Sara BLACK ทำงานหลายอย่าง เธอเป็นทั้งศิลปิน ครูสอนศิลปิน ผู้จัดงานศิลปะ และภัณฑารักษ์ งานของเธอใช้ทั้งกระบวนการสร้างงาน การทำงานแบบช่างฝีมือ และหรือกระบวนการปรับเปลี่ยนวัสดุโดยเจตนาโดยใช้เวลาเป็นพื้นฐาน เช่น ไม้จากต้นไม้ที่ตายแล้ว พืชหายากที่มีเฉพาะถิ่น วัสดุก่อสร้าง และวัสดุใช้แล้วอื่นๆ เธอใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อสร้างงานที่เผยให้เห็นว่าสิ่งของและผู้คนถูกแขวนโยงไว้กับโลกนี้ด้วยกันอย่างไร ซึ่งงานของเธอก็มักจะผลักรอบการตีความอ้างอิงโลกของคนที่มีอยู่เดิมออกไป Black จบจากหลักสูตร MFA จาก Department of Visual Arts ที่ University of Chicago มาเมื่อปี 2006 และเป็นผู้อำนวยการภาคศิลปะที่ Antioch College ตั้งแต่ปี 2010 ถึงปี 2014 และตอนนี้เธอเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์

ด้านประติมากรรมที่ School of the Art Institute of Chicago งานของเธอถูกจัดแสดงในระดับชาติและระดับนานาชาติ เช่นที่ Chicago’s Museum of Contemporary Art, The Smart Museum of Art, Gallery 400, Hyde Park Art Center, ThreewallsSOLO, Portland’s Museum of Contemporary Craft, New York’s Park Avenue Armory, Eyebeam, Boston’s Tuft University Gallery, Minneapolis’ Soap Factory และอื่นๆ อีกมากมาย

Charile VINZ is an architect living and working in Chicago, USA. In 2004, Vinz received a Bachelor of Architecture from Illinois Institute of Technology College of Architecture, Chicago and was awarded a grant for extended studies at the Bauhaus University in Weimar, Germany in 2002. His work has been exhibited in group shows including: *Making Chances*, Gallery 400, Chicago IL (2014); *Versionfest 14*, Chicago IL (2014); *More Love Hours Than Can Ever Be Repaid*, EXPO Chicago (2013); and *Spontaneous Interventions*, Venice Architecture Biennale, Venice, Italy (2012); *Foreclosed: Rehousing the American Dream*, Museum of Modern Art, New York NY (2011). Since 2014 to present, Vinz is a guest critic at Illinois Institute of Technogy and was invited as guest instructor, lecturer, critic and speaker at School of the Art Institute of Chicago (2015), University of Chicago (2014), Washington University (2011), to name a few.

Charlie VINZ คือสถาปนิกที่ใช้ชีวิตและทำงานในชิคาโก สหรัฐอเมริกา ในปี 2004 Vinz ได้รับปริญญาด้านสถาปัตยกรรมจาก Illinois Institute of Technology College of Architecture แห่งชิคาโก และได้รับทุนการศึกษาต่อที่ Bauhaus University ในไวมาร์ เยอรมนี ในปี 2002 ผลงานของเขายังได้รับการแสดงในนิทรรศการกลุ่มอย่าง *Making Chances*, Gallery 400, ชิคาโก (2014) *Versionfest 14*, ชิคาโก (2014) *More Love Hours Than Can Ever Be Repaid*, EXPO ชิคาโก (2013) และ Interventions, Venice Architecture Biennale ณ เวนิส อิตาลี (2012) *Foreclosed: Rehousing the American Dream*, Museum of Modern Art ที่นิวยอร์ก (2011) ตั้งแต่ปี 2014 เป็นต้นมา Vinz เป็นนักวิจารณ์รับเชิญที่ Illinois Institute of Technogy และได้รับเชิญให้เป็นผู้บรรยาย นักวิจารณ์ และนักพูดที่ School of the Art Institute of Chicago (2015) University of Chicago (2014) และ Washington University (2011) เป็นต้น

Born in San Francisco, **Rania HO** lives and works between Beijing and San Francisco. She is a multidisciplinary artist working in installation and performance. Ho often employs a humorous, unexpected approach to everyday objects and situations in her works, often considering ‘users’ in response to their surrounding environment. Ho’s works sometimes resemble games that often carry socially critical observations that are produced or reproduced through the performative action of the viewer. She has held solo shows such as at *Verduodus Suburbanus Bucolia*, Luggage Store Gallery (SF, 2018); *Fountain IX*, Meta Gallery (Shanghai, 2015); and *Infinite Loop*, Observation Society (Guangzhou, 2013). Selected group shows include *Scraggly Beard Grandpa*, Capsule Gallery (Shanghai, 2017); *A Beautiful Disorder*, CASS Sculpture Foundation (Chichester, 2016); *Topophilia*, BANK (Shanghai, 2014); *Steep Trail*, St. Andrews Museum (Fife, 2013); *The Couple Show*, Shanghai Gallery of Art (Shanghai, 2011); *Fountain V*, Collective Gallery (Edinburgh,2011); *Swell Times*, San-Art (Ho Chi Minh City, 2010); and *Building Code Violations*, Long March Space (Beijing, 2008). She is a co-founder of Arrow Factory (www.arrowfactory.org.cn) an independently run, alternative, storefront art space in the center of Beijing. Ho is also a member of the Survival Project collective (survivalproject.net), an ongoing multifaceted exploration of food, community and resilience during extreme times

Rania HO เกิดที่ซานฟรานซิสโก อาศัยและทำงานทั้งในกรุงปักกิ่ง และซานฟรานซิสโก เป็นศิลปินที่มีความรู้ในหลากหลายสาขา โดยมีผลงานทั้งในรูปแบบงานจัดวาง และศิลปะการแสดง Ho มักจะใช้แนวทางที่มีอารมณ์ขันและเหนือความคาดหมายในการนำเสนอวัตถุและสถานการณ์ต่าง ๆ ในผลงาน โดยมักคำนึงถึงวิธีการที่ “ผู้ใช้” จะโต้ตอบกับสภาพแวดล้อมรอบตัวของพวกเขา บางครั้งงานของ Ho ก็มีความคล้ายกับเกมต่าง ๆ ที่มักแฝงประเด็นวิพากษ์สังคม ซึ่งถูกผลิต และผลิตซ้ำผ่านท่าทางของผู่มองที่แสดงออกมา Ho เคยแสดงผลงานเดี่ยวมามากมาย เช่น นิทรรศการ *Verduodus Suburbanus Bucolia* ที่ Luggage Store Gallery (ซานฟรานซิสโก, 2018); นิทรรศการ *Fountain IX* ที่ Meta Gallery (เซี่ยงไฮ้, 2015); และนิทรรศการ *Infinite Loop* ที่ Observation Society (กวางโจว, 2013). นิทรรศการกลุ่ม ได้แก่ *Scraggly Beard Grandpa* ที่ Capsule Gallery (เซี่ยงไฮ้, 2017); นิทรรศการ *A Beautiful Disorder* ที่ CASS Sculpture Foundation (ฮิธิสเตอร์ , 2016); นิทรรศการ *Topophilia*, ที่ BANK (เซี่ยงไฮ้, 2014); นิทรรศการ *Steep Trail*, St. ที่ Andrews Museum (เฑตปกรอวพิศษโพพ์, 2013);

นิทรรศการ *The Couple Show* ที่ Shanghai Gallery of Art (เซี่ยงไฮ้, 2011); นิทรรศการ *Fountain V*, ที่ Collective Gallery (เอเดินเบิร์ก, 2011); นิทรรศการ *Swell Times*, ที่ San-Art (นครโอจิบินห์, 2010); และนิทรรศการ *Building Code Violations*, ที่ Long March Space (กรุงปักกิ่ง, 2008). เธอเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง Arrow Factory (www.arrowfacory.org.cn) สถานที่จัดแสดงผลงานที่บริหารงานอย่างอิสระ ตั้งอยู่ใจกลางกรุงปักกิ่ง นอกจากนี้ เธอยังเป็นสมาชิกของกลุ่ม Survival Project (survivalproject.net) ซึ่งศึกษาด้านอาหาร ชุมชน และความยืดหยุ่นในสภาวะที่คับขันผ่านมิติต่างๆ

Dusadee HUNTRAKUL was born in Bangkok, Thailand in 1978. He currently lives and works in Bangkok. He received his MFA from University of California, Berkeley in 2013. The artist uses various medium to create works that combine a wide range of subject from personal life story to anthropology, archaeology and history. His solo exhibition has been held at Chulalongkorn Art Center, Thailand; Chan+ Hori Contemporary, Singapore and 100 Tonson Gallery, Thailand. His work has been included in numerous group exhibitions such as *SUNSHOWER: Contemporary Art from Southeast Asia 1980s to Now* at Mori Art Museum, Japan (2017); *Beneath the Moon/Sous la lune* at ICA Lasalle organised by Palais de Tokyo in Singapore (2015) *Fertile Ground: Art and Community in California* at Oakland Art Museum co-organized by SFMOMA, USA (2014) and Singapore Biennale, Singapore (2013);

ดุษฎี อันตระกูล เกิดที่กรุงเทพ ประเทศไทย ในปี 1978 เขาใช้ชีวิตและทำงานในกรุงเทพ เขาได้ปริญญาจาก University of California เบิร์คลีย์มาในปี 2013 เขาใช้สื่อหลากหลายในการสร้างงานที่มีส่วนผสมจากประเด็นในชีวิตส่วนตัวไปจนถึงประเด็นในทางมานุษยวิทยา โบราณคดี และประวัติศาสตร์ เขาเคยแสดงงานเดี่ยวที่หอศิลป์วิทยนิทรรศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเทศไทย, Chan+ Hori Contemporary ประเทศสวิตโปร์ และ 100 Tonson Gallery ประเทศไทย นอกจากนี้งานของเขายังได้ถูกรวมในงานแสดงกลุ่มอีกสารพัด เช่น *SUNSHOWER: Contemporary Art from Southeast Asia 1980s to Now* ที่ Mori Art Museum, ญี่ปุ่น (2017); *Beneath the Moon/Sous la lune* ที่ ICA Lasalle ซึ่งจัดโดย Palais de Tokyo ที่สวิตโปร์ (2015) *Fertile Ground: Art and Community in California* ที่ Oakland Art Museum ซึ่งจัดร่วมโดย SFMOMA, สหรัฐอเมริกา (2014) และ Singapore Biennale, สิงคโปร์ (2013)

Aki INOMATA lives and works in Tokyo, Japan. Besides being an artist, she also works as a part time lecturer at Tama Art University and also a visiting researcher at Waseda University. The artist explores the relationships between human and animals through various kinds of artworks such as installations, sculptural forms, and performances. Her major artworks include *Why Not Hand Over a “Shelter” to Hermit Crabs?*, in which she created city-like shells for hermit crabs. In 2017, she received the Fellowship Grant from the Asian Cultural Council to do the residency in New York. Recently, she was just awarded the Special Prize at Asian Art Award 2018, supported by Warehouse Terrada. Her solo exhibitions have been held in many renowned venues, such as Musée d’arts de Nantes (2018), NTT - Inter Communication Center [ICC], Tokyo (2015), FRISE Gallery, Hamburg (2014). Notable group exhibitions include *Coming of Age*, Sector 2337, Chicago (2017), *ECO EXPANDED CITY* 2016, Poland, KENPOKU ART 2016, *Out of Hand: Materilsing the Digital Museum of Applied Arts & Sciences*, Sydney (2016), and Ars Electronica Festival 2014, Austria (2014).

Aki INOMATA ใช้ชีวิตและทำงานที่โตเกียว ญี่ปุ่น นอกจากเป็นศิลปินแล้ว Aki ยังเป็นผู้บรรยายพิเศษที่ Tama Art University และเป็นนักวิจัยรับเชิญที่ Waseda University งานของ Aki สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสัตว์ผ่านรูปแบบงานศิลปะมากมาย เช่น งานจัดวางในรูปแบบประติมากรรม และงานเพอร์ฟอร์แมนซ์ ผลงานชิ้นสำคัญของเธอ ได้แก่ *Why Not Hand Over a “Shelter” to Hermit Crabs?* ซึ่งเธอสร้างกระดองที่มีรูปทรงทางสถาปัตยกรรมให้แก่ปูเสฉวน ในปี 2017 เธอได้ Fellowship Grant จาก Asian Cultural Council เพื่อไปพำนักที่นิวยอร์ก ไม่นานมานี้เธอเพิ่งได้รางวัล Special Prize ที่ Asian Art Award 2018 ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดย Warehouse Terrada มีการจัดงานแสดงเดี่ยวของเธอในที่แสดงผลงานศิลปะชื่อดังมากมาย เช่น Musée d’arts de Nantes (2018), NTT - Inter Communication Center [ICC], โตเกียว (2015), FRISE Gallery, อัมเบิร์ก (2014) งานที่เธอไปร่วมแสดงแบบกลุ่มที่เด่นๆ เช่น *Coming of Age*, Sector 2337, ชิคาโก (2017), *ECO EXPANDED CITY* 2016, โปแลนด์, KENPOKU ART 2016, *Out of Hand: Materilsing the Digital Museum of Applied Arts & Sciences*, ซิดนีย์ (2016), and Ars Electronica Festival 2014, ออสเตรีย (2014).

Mella JAARSMA has become known for her complex costume installations and her focus on forms of cultural and racial diversity embedded within clothing, the body and food. She was born in the Netherlands in 1960 and studied visual art at Minerva Academy in Groningen (1978-1984), after which she left the Netherlands to study at the Art Institute of Jakarta (1984) and at the Indonesian Institute of the Arts in Yogyakarta (1985-1986). She has lived and worked in Indonesia ever since. In 1988, she co-founded Cemeti Art House (with Nindityo Adipurnomo), the first space for contemporary art in Indonesia, which to this day remains an important platform for young artists and art workers in thecountry and region. Mella Jaarsma’s works have been presented widely in exhibitions and art events in Indonesia and abroad, including: the 20th Sydney Biennale (2016); ‘*The Roving Eye*’, Arter, Istanbul(2014); ‘*Siasat* - Jakarta Biennale’, Museum of Ceramics and Fine Arts, Jakarta (2013);‘*Suspended Histories*’, Museum Van Loon, Amsterdam (2013);‘Singapore Biennale’, Singapore Art Museum (2011); ‘*GSK Contemporary – Aware: Art Fashion Identity*’, the Royal Academy of Arts, London(2010);‘*RE-Addressing Identities*’, Katonah Museum, New York (2009);‘*Accidentally Fashion*’, Museum of Contemporary Art, Taipei (2007); Yokohama Triennial (2005), and many others. Her work is part of the collection of the Queensland Art Gallery, Brisbane, Australia and the Singapore Art Museum, amongst others.

Mella JAARSMA มีชื่อเสียงจากงานจัดวางเสื้อผ้าอันซับซ้อนและเต็มไปด้วยความหลากหลายทางเชื้อชาติที่ฝังอยู่ในเสื้อผ้า ร่างกายของผู้คน และอาหาร เธอเกิดที่เนเธอร์แลนด์ในปี 1960 และเรียนทัศนศิลป์ที่ Minerva Academy ที่โกรนิงเกน (1978-1984) หลังจากนั้นเธอก็ออกจากเนเธอร์แลนด์มาเรียนที่ Art Institute of Jakarta ในปี 1984 และไปเรียนต่อที่ Indonesian Institute of the Arts ที่เยอกยาคาทา (1985-1986) และลงหลักปักฐานทำงานที่อินโดนีเซียมานับแต่นั้น ในปี 1988 เธอร่วมกับ Nindityo Adipurnomo ก่อตั้ง Cemeti Art House ซึ่งเป็นที่แสดงผลงานศิลปะร่วมสมัยแห่งแรกในอินโดนีเซีย และสถานที่นี้ก็ได้ได้กลายมาเป็นแพลตฟอร์มที่สำคัญให้หัตถ์ศิลปินรุ่นเก่าและใหม่ในอินโดนีเซียและในภูมิภาค งานของ Jaarsma ได้ถูกแสดงอย่างกว้างขวางในงานแสดงศิลปะที่อินโดนีเซียและในประเทศอื่นๆ เช่น 20th Sydney Biennale (2016); *The Roving Eye*, ARTER (อิสตันบูล, 2014); *Siasat* - *Jakarta Biennale*, Museum of Ceramics and Fine Arts (จาการ์ตา, 2013); *Suspended Histories*, Museum Van Loon (อัมสเตอร์ดัม 2013); Singapore Biennale (2011); *GSK Contemporary – Aware: Art Fashion Identity*, the Royal Academy of Arts (ลอนดอน, 2010); *RE-Addressing Identities*, Katonah Museum (นิวยอร์ก, 2009); ‘*Accidentally Fashion*’, Museum of Contemporary Art (ไทเป, 2007); Yokohama Triennial (2005) และอีกมากมายผลงานของเธอเป็นส่วนหนึ่งของคอลเลคชั่นของ Queensland Art Gallery ที่เมืองบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย และ Singapore Art Museum

JIANDYIN is a Thai duo artists consisting of Ji, born in Ratchaburi in 1969, and Yin, born in Chiang Mai in 1968.The two have worked together since 2002 and currently live in Ratchaburi, Thailand. Their interests mainly focus on the interdisciplinary and community-based art project to explore the relationship between individual and the social context. Jiandyin were awarded a fellowship grant from the Asian Cultural Council in 2009 and were artists in residence at Headlands Center for the Arts, San Francisco. They also participated at the International Studio and Curatorial Program (ISCP) NY (2010), Treasure Hill Artist Village, Taipei (2012), Civitella Ranieri center, Umbria, Italy (2013), and Lichtenberg Studios, Berlin, Germany (2013). They have exhibited in many internationally renowned platforms such as the 5th Indonesia International Video Festival (2011), the 9th Shanghai Biennale (2012), EXOTIKA 2013, Gallerie Nord and Galerie M, Berlin, Germany (2013), Asia Contemporary Art Link (2015), Kaohsiung, Taiwan, and Changwon Asian Art Festival (2017) at Changwon sung san Art Museum, Changwon, South Korea

JIANDYIN เป็นศิลปินคู่ชาวไทยที่ประกอบด้วย จี ซึ่งเกิดที่ราชบุรีในปี 1969 และ ยืน ซึ่งเกิดที่เชียงใหม่ในปี 1968 ทั้งคู่ร่วมงานด้วยกันมาตั้งแต่ปี 2002 และปัจจุบันอาศัยอยู่ที่จังหวัดราชบุรี ประเทศไทย ความสนใจของทั้งคู่มักเน้นไปที่งานศิลปะแบบสหวิทยาการและไปพื้นฐานมาจากชุมชนเพื่อที่จะสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลและบริบททางสังคม Jiandyin ได้รับทุนภัณฑราพจาก Asian Cultural Council ในปี 2009 และเป็นศิลปินในพำนักที่ Headlands Center for the Arts ที่ซานฟรานซิสโก พวกเขาเคยไปร่วมงานที่ International Studio and Curatorial Program (ISCP) ที่นิวยอร์ก (2010), Treasure Hill Artist Village ที่ไทเป (2012) และ Lichtenberg Studios ที่เบอร์ลิน เยอรมนี (2013) นอกจากนี้พวกเขายังได้เข้าร่วมกับงานที่เป็นชื่อเสียงในระดับนานาชาติอีกมากมาย เช่น 5th Indonesia International Video Festival (2011), 9th Shanghai Biennale (2012), EXOTIKA 2013, Gallerie Nord และ Galerie M, ที่เบอร์ลิน เยอรมนี (2013), Asia Contemporary Art Link (2015) ที่เกาสง ไต้หวันและ Changwon Asian Art Festival (2017) ที่ Changwon sung san Art Museum ในชาวอน เกาหลีใต้

Valentina KARGA, born in Chalkidiki, Greece, is an artist and architect based in Berlin. Karga’s projects encourage engagement and participation, facilitate practices of commoning and are concerned with sustainability. Working across different media and often inviting the public or community groups to complete the work, one can say that Karga’s work lies somewhere between conceptual art, design and socially engaged practice. She is a founding member of *Collective Disaster*, an interdisciplinary group that works in the interstices of architecture and the social realm. Among others, her work has been shown at the National Museum of Contemporary Art in Athens (2013), the transmediale festival (Berlin, 2016), the Athens Biennial (2013), the Moscow Biennial for Young Arts, the Kiasma museum (Helsinki, 2016), and a major exhibition curated by Whitechapel Gallery (London, 2014). Valentina is also a professor for initiation to artistic work in Design in HFBK Hamburg since 2018

Valentina KARGA เกิดที่ซาลคิติกี กรีซ ทุกวันนี้เธอเป็นศิลปินและสถาปนิกที่ทำงานที่เบอร์ลิน งานของ Karga สนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วม และพยายามอำนวยความสะดวกให้มีการให้ทรัพยากรร่วมกันอย่างยั่งยืน เธอทำงานในสารพัดสื่อและมักจะเชิญสาธารณชนหรือกลุ่มชุมชนมาร่วมทำงานให้สำเร็จ เราอาจจะพอพูดได้ว่างานของ Karga อยู่ระหว่างคอนเซ็ปชวล อาร์ต งานออกแบบ และการปฏิบัติการแบบที่สังคมมีส่วนร่วม เธอเป็นสมาชิกก่อตั้งของ *Collective Disaster* ซึ่งเป็นกลุ่มสหวิทยาการที่ทำงานบนรอยต่อเล็กๆ ของสถาปัตยกรรมและพื้นที่ทางสังคม งานของเธอถูกจัดแสดงที่ National Museum of Contemporary Art ที่เอเธนส์ (2013), Transmediale Festival (เบอร์ลิน, 2016), Athens Biennial (2013), Moscow Biennial for Young Arts, Kiasma Museum (เฮลซิงกิ, 2016) และงานนิทรรศการใหญ่ที่จัดโดย Whitechapel Gallery (ลอนดอน, 2014). ในปี 2018 เธอได้รับตำแหน่ง professor for initiation to artistic work in Design ที่ HFBK Hamburg

Yuree KENSAKU (b.1979) is a Bangkok-based multidisciplinary artist whose works are known for their electrifying colours, rich sense of humour, and candy coated cartoon characters with a dark twist. Wildly entertaining at first glance, Yuree’s works persistently present bold, critical commentary on society, as well as intimate introspection on her personal life as a female artist. Yuree’s works has featured in numerous solo and group exhibitions both regionally and internationally including *The Adventure of Momotaro Girl*, Artist in Yokohama Museum of Art (2007); Kuandu Biennale “*Memories and Beyond*”, Kuandu Museum of Fine Arts, Taipei, Taiwan (2010); The 4th Moscow International Biennale for Young Art “*A Time for Dreams*”, Museum of Moscow, Russia (2014); *When the Elephants Fight, the Grass Gets Trampled*, Art Basel Hong Kong (2015); *Imaginarium: Over the Ocean, Under the Sea*, 8Q, Singapore Art Museum, Singapore (2016); and Thailand Biennale “*Edge of the Wonderland*”, Krabi (2018). Her works are included in permanent collections of Mori Art Museum, Singapore Art Museum, Yokohama Museum of Art, and MAIIAM Contemporary Art Museum, as well as many high profile private collections.

ยุรี เกนซากุ เกิดเมื่อปี 1979 เธอเป็นศิลปินแบบสหวิทยาการที่ทำงานที่กรุงเทพฯ และมีชื่อเสียงในการใช้สีสันสดใสแสดงอารมณ์ขันด้านมืดผ่านภาพการ์ตูน งานของเธอเป็นการวิพากษ์สังคมไปพร้อมๆ กับการมองเข้าไปในมิติภายในตนเองในฐานะของศิลปินผู้หญิง งานของยุรีได้รับการจัดแสดงเดี่ยวและกลุ่มในระดับนานาชาติ เช่น *The Adventure of Momotaro Girl*, Artist in Yokohama Museum of Art (2007) Kuandu Biennale: *Memories and Beyond*, Kuandu Museum of Fine Arts (ไทเป, 2010) Moscow International Biennale for Young Art: *A Time for Dreams* ที่ Museum of Moscow ในปี 2014 *When the Elephants Fight, the Grass Gets Trampled*, Art Basel (ฮ่องกง 2015) *Imaginarium: Over the Ocean, Under the Sea*, 8Q, Singapore Art Museum (สิงคโปร์ 2016) และ Thailand Biennale: *Edge of the Wonderland* จังหวัดกระบี่ ผลงานของเธออยู่ในงานจัดแสดงถาวรของ Mori Art Museum, Singapore Art Museum, Yokohama Museum of Art, และ MAIIAM Contemporary Art Museum และผลงานสะสมชิ้นนี้อีกมากมาย

Bharti KHER was born in 1969, in London. She currently lives in New Delhi, India. She studied painting in Newcastle Polytechnic. In 1992 she travelled to India, deciding to live there in 1993. Kher’s way of working is radically heterogeneous, encompassing painting, sculpture, text and installation. Central themes within her work include the notion of the self as formed by multiple and interlocking relationships with human and animal bodies, places and readymade objects. She creates forms of hybridity in an unpredictably evolving oeuvre that pushes materials into being “something that they may not quite want to be”. She links the abstraction of her paintings to psychosocial figurations in her sculpture, and this dissonance focuses the contradictions in a series of increasingly disparate unions. Kher’s work has been

compared to a field of psychic disorganization in which all references begin with an act of refusal, not to “accept things as they are, a desire to interfere with their stability – textual, or iconographic, their use or their location.” Recent solo exhibitions: *Chimeras*, Centre Pasqu’Art, Biel (2018), *Dark Matter*, Museum Frieder Burda, Berlin, (2017), *This Breathing House*, Freud Museum, London (2016), *Matter*, Vancouver Art Gallery, Vancouver, (2016), *In Her Own Language*, Lawrence Wilson Art Gallery, The University of Western Australia, Perth (2016), *Misdemeanours*, Rockbund Art Museum, Shanghai (2014). Recent group exhibitions: *Facing India*, Kunstmuseum Wolfsburg, Wolfsburg (2018), *Like Life: Sculpture, Colour and the Body (1300-Now)*, The Metropolitan Museum, New York (2018).

Bharti KHER เกิดที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ ในปี 1969 ปัจจุบันใช้ชีวิตที่นิวเดลี ประเทศอินเดีย เธอศึกษาด้านจิตรกรรม และจบการศึกษาจาก Newcastle Polytechnic ในปี 1992 เธอเดินทางไปที่อินเดียและตัดสินใจมาหลักปักฐานที่อินเดียตั้งแต่ปี 1993 งานของเธอผสมผสานจิตรกรรม ประติมากรรม ตัวบท และงานจัดวาง ชิ้นใหญ่ของงานของเธอ คือประเด็นเกี่ยวกับตัวตน ที่ไม่เป็นหนึ่งเดียว และเกี่ยวกับความสัมพันธ์ผูกพันระหว่างคน สัตว์ ภาวะลึกลับ สถานที่ และวัตถุสำเร็จรูป ซึ่งมันเชื่อมโยงภาวະนามธรรมและรูปแบบปรากฏต่างๆ ของวัตถุไปพร้อมๆ กับการใช้เรื่องราวกระตุ่นอารมณ์ที่อยู่ในนั้นออกมา งานของ Kher ได้รับการจัดแสดงเดี่ยวทั่วโลก ได้แก่ *Chimeras*, Centre Pasqu’Art, (บิเล 2018), *Dark Matter*, Museum Frieder Burda, (เบอร์ลิน, 2017), *This Breathing House*, Freud Museum, (ลอนดอน 2016), *Matter* ที่ Vancouver Art Gallery, (แวนคูเวอร์ 2016), *In Her Own Language*, Lawrence Wilson Art Gallery, The University of Western Australia, (เพิร์ธ 2016), *Misdemeanours*, Rockbund Art Museum, (เซี่ยงไฮ้ 2014). งานแสดงแบบกลุ่มที่เ้าไปแสดงร่วม ได้แก่ *Facing India*, Kunstmuseum Wolfsburg, (Wolfsburg 2018), *Like Life: Sculpture, Colour and the Body (1300-Now)*, The Metropolitan Museum, (นิวยอร์ก 2018).

Ignas KRUNGLEVIČIUS (b. Kaunas, Lithuania), lives and works in Oslo, Norway. His installations, videos, and sculpture often combine sound, and text, where he explores the intermix between the agency of power, economy, nature and existential realities generated by global technological development. Since 2001, Krunglevičius has exhibited in numerous solo and group exhibitions at the Museum of Contemporary Art in Kraków, Kunstneres Hus in Oslo, the Contemporary Art Centre in Vilnius, HKW in Berlin, Oslo Kunstforening in Norway, and the Łaznia Centre for Contemporary Art in Gdansk. In 2009, Krunglevičius participated in the 26th Kassel Documentary Film and Video Art Festival, where he received a Special Mention Prize, and also at the DnB NOR stipend exhibition in Oslo Kunstforening, where he was awarded the main prize. In 2010 he was nominated for the Nam June Paik Award. Recently, he has been invited to participate in many major international art venues, such as Aichi Triennale (2016) in Nagoya, Japan, ICA Philadelphia in USA (2017), the 6th Moscow International Biennale for Young Artists (2018), Nam June Paik Art Center in South Korea (2018).

Ignas KRUNGLEVIČIUS เกิดที่เคานาส ลิทัวเนีย ปัจจุบันทำงานที่ออสโล นอร์เวย์ ในงานจัดวางของเขา วิดีโอและวัตถุทางศิลปะมักจะมีส่วนผสมของทั้งเสียง รูปแบบ และตัวบทเข้าด้วยกัน เพื่อที่จะทำการสำรวจการร่วมมือกันระหว่างอำนาจ เศรษฐกิจ ธรรมชาติ การดำรงอยู่ของมนุษย์กับเทคโนโลยีใหม่ๆ ตั้งแต่ปี 2001 เขาได้แสดงงานทั้งแบบเดี่ยวและแบบกลุ่มมากมาย เช่น Museum of Contemporary Art ที่คราคอฟ, Kunstneres Hus ที่ออสโล, Contemporary Art Centre ที่วิลโนอัส, HKW ที่เบอร์ลิน, Oslo Kunstforening ที่นอร์เวย์ และ Łaznia Centre for Contemporary Art ที่ กดันสค์ ในปี 2009 Krunglevičius ได้เข้าร่วม 26th Kassel Documentary Film and Video Art Festival และเขาได้รับรางวัล Special Mention Prize และในปีเดียวกันนี้เอง เขาก็ได้เข้าร่วม DnB NOR ซึ่งเป็นงานที่ Oslo Kunstforening ซึ่งเขาได้รางวัลหลักมา ในปี 2010 เขาได้รับเสนอชื่อเข้าชิง Nam June Paik Award ไม่นานมานี้เขาก็ได้รับเชิญไปแสดงในงานแสดงศิลปะนานาชาติจำนวนมาก เช่น Aichi Triennale (2016) ที่นาโกย่า ญี่ปุ่น, ICA Philadelphia ในประเทศสหรัฐอเมริกา (2017), 6th Moscow International Biennale for Young Artists (2018), Nam June Paik Art Center ที่เกาหลีใต้ (2018).

Alicja KWADE Born in Katowice, Poland, Alicja Kwade lives and work in Berlin, Germany. Her work questions the natural abstract concepts of the nature of time, space and light, the laws of physics and everyday social conventions that are foundational to our perception of reality. Taking shape in site-specific installations and sculpture, but often straying to photography and video, she creates powerful landscapes. These consist of familiar objects, natural and manmade, which are sometimes doubled, warped, and thus stripped of their usual function and are imbued with new qualities and values. Her recent solo exhibitions include *The Resting Thought*, CCC OD, (Tours 2019), *Trans-For-Men*, EMMA - Espoo Museum of Modern Art (Helsinki, 2018), *Out of Ousia*, Kunsthall Charlottenberg (Copenhagen, 2018), *TunnelTeller*, Castle Hill on the Crane Estate (Ipswich, MA, 2018), *Entitas*, St. Agnes, KÖNIG Galerie (Berlin, 2018) and “*Being...*”, Neuer Berliner Kunstverein (Berlin, 2018). In 2017, she participated in the 57th Biennale di Venezia ‘Viva Arte Viva’ and in the Aros Triennale *The Garden - End of Times; Beginning of Times, #3* The Future in Aarhus.

Alicja KWADE เกิดที่คาโตวีตเซในโปแลนด์ และทำงานในเบอร์ลิน เยอรมนี งานของเธอตั้งคำถามบนทัศนัเชิงนามธรรม เช่น ธรรมชาติของกาลเวลา กฎฟิสิกส์ และขนบทางสังคมในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นรากฐานการรับรู้ความเป็นจริงของมนุษย์ ผลงานของเธอมีทั้งงานจัดวาง และประติมากรรมเฉพาะที่ รวมไปถึงรูปถ่าย และวิดีโอ ก่อให้เกิดเป็นภูมิทัศน์อันหลวมๆที่ประกอบขึ้นจากวัตถุที่คุ้นเคย หักจากธรรมชาติและจากฝีมือมนุษย์ วัตถุเหล่านี้ถูกนำมาทำซ้ำ บิดงอจนไม่สามารถทำหน้าที่เดิมได้อีกต่อไป แต่ได้คุณสมบัติใหม่ๆ และคุณค่าใหม่ๆ เข้ามาแทนที่ นิทรรศการเดี่ยวล่าสุดของเธอ ได้แก่ *The Resting Thought*, CCC OD, (ตุร์, 2019), *Trans-For-Men*, EMMA – Espoo Museum of Modern Art (เฮลซิงกิ, 2018), *Out of Ousia*, Kunsthall Charlottenberg (โคเปนเฮเกน 2018) *TunnelTeller*, Castle Hill on the Crane Estate (อิปสวิช 2018) *Entitas*, St. Agnes, KÖNIG Galerie (เบอร์ลิน 2018) และ “*Being...*”, Neuer Berliner Kunstverein (เบอร์ลิน 2018) ในปี 2017 เธอเข้าร่วมเทศกาล Venice Biennale ครั้งที่ 57 Viva Arte Viva และ Aros Triennale *The Garden - End of Times; Beginning of Times, #3* The Future ในออร์ฮุส

Oliver LARIC lives and works in Berlin. His practice focuses on sculpture, video, and installation. The artist examines the issues of ownership and originality, and re-defines the category of objects and materials found in the history and surrounding contemporary cultures. Laric believes in the uncertainty of definition, concept, and objectivity. The artist has had solo exhibitions at many international venues, including Schinkel Pavillon, Berlin; Secession, Vienna; Museum of Contemporary Art Cleveland; Austrian Cultural Forum, London; Hirshhorn Museum and Sculpture Garden, Washington, D.C.; and the MIT List Visual Arts Center, Cambridge, Massachusetts. Laric was included in the 2015 New Museum Triennial and the 2016 Liverpool Biennial. He has also participated in group exhibitions at the Whitechapel Gallery, London; Albright-Knox Art Gallery, Buffalo; Kunsthalle Fridericianum, Kassel; Palais de Tokyo, Paris; Kunstverein München; and the Massachusetts Museum of Contemporary Art, North Adams.

Oliver Laric อาศัยและทำงานในเบอร์ลิน ผลงานของเขาอยู่บนที่ประติมากรรม วิดีโอ และงานจัดวาง เขาสำรวจประเด็นเรื่องความเป็นเจ้าของกับความริเริ่ม และนิยามประเภทของวัตถุกับวัสดุที่พบในธรรมชาติและวัฒนธรรมร่วมสมัยรอบตัวเสียใหม่ Laric เชื่อในเรื่องความไม่แน่นอนของนิยาม มโนทัศน์ และกฎวิสัย เขาเคยจัดนิทรรศการเดี่ยวในสถานที่ระดับสากลหลายแห่ง ทั้ง Schinkel Pavillon เบอร์ลิน Secession เวียนนา Museum of Contemporary Art คลีฟแลนด์ Austrian Cultural Forum ลอนดอน Hirshhorn Museum and Sculpture Garden วอชิงตันดีซี และ MIT List Visual Arts Center แคมบริดจ์ แมสซาชูเซตส์ รวมถึง New Museum Triennial ปี 2015 และ Liverpool Biennial ปี 2019 นอกจากนี้ เขายังมีส่วนร่วมในนิทรรศการกลุ่มที่ Whitechapel Gallery ในลอนดอน Albright-Knox Art Gallery ที่บัฟฟาโล Kunsthalle Fridericianum ที่คาสเซิล Palais de Tokyo ที่ปารีส Kunstverein München และ Massachusetts Museum of Contemporary Art ที่นอร์ธอดัมส์ อีกด้วย

Kamin LERTCHAIPRASERT has worked in a variety of media including painting, installation, printmaking, and sculpture. His practice has been centred around question of truth and meaning of life. Notable group exhibitions include the Sydney Biennial (1993 and 2012); *Utopia Station*, Biennale di Venezia (2003); Busan Biennial (2008); *Meta-question: Back to the Museum Per Se*, Guangzhou Triennial (2011); *Negotiating Home, History and Nation: Two Decades of Contemporary Art in Southeast Asia 1991–2011*, Singapore Art Museum (Singapore, 2011) and *Secret Archipelago*, Palais de Tokyo (France, 2015). Lertchaiprasert has had solo exhibitions at the Numthong Gallery (Bangkok, 2000-2017); Art U-Room (Tokyo, 2002-2014). MAIIAM Contemporary Art Museum, (Chiang Mai, 2016). Lertchaiprasert’s interest in collaborative art led him to cofound the land foundation (1998)—which involved the conversion of rice fields into a place for artistic engagement. He found the 31st Century Museum of Contemporary Spirit (2008)—which involved the conversion of body and mind into a place for artistic engagement (our body is our museum and spirit is art).

คามิน เลิศชัยประเสริฐ ทำงานในสื่อหลายรูปแบบ เช่น งานจิตรกรรม งานจัดวาง งานภาพพิมพ์ และงานประติมากรรม แกนกลางของประเด็นของงานของเขาอยู่ที่ปัญหาเรื่องความจริงและความหมายของชีวิต เขาเคยร่วมแสดงนิทรรศการครั้งใหญ่หลายครั้ง เช่น Sydney Biennial (1993 และ 2012); *Utopia Station*, Biennale di Venezia (2003); Busan Biennial (2008); *Meta-question: Back to the Museum Per Se*, Guangzhou Triennial (2011); *Negotiating Home, History and Nation: Two Decades of Contemporary Art in Southeast Asia 1991–2011*, Singapore Art Museum (สิงคโปร์, 2011) และ *Secret Archipelago*, Palais de Tokyo (ฝรั่งเศส, 2015) คามินยังได้เคยแสดงานเดี่ยวที่นำทองแกลเลอรี (กรุงเทพฯ, 2000-2017); Art U-Room (โตเกียว, 2002-2014) และ พิพิธภัณฑ์ใหม่เอี่ยม, (เชียงใหม่, 2016) คามินมีความสนใจในการร่วมกันทำงานศิลปะและทำให้เขาได้ร่วมก่อตั้งมูลนิธิดินา (1998) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนนาข้าวให้กลายเป็นพื้นที่ของการมีส่วนร่วมทางศิลปะ เขายังได้ก่อตั้งพิพิธภัณฑ์ที่จิตวิญญาณร่วมสมัยศตวรรษที่ 31 (2008) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนร่างกายและจิตใจให้เป็นพื้นที่ของการมีส่วนร่วมทางศิลปะ ภายใต้แนวคิดว่าร่างกายของเราคือพิพิธภัณฑ์ และวิญญาณของเราคือศิลปะ

Suriya UMPANSIRIRATANA is an architect based in Bangkok. He has been known from his works for Buddhist monasteries that informed by mediation practice, childhood memories and nature. He also interested in collaborating with experts from different fields. He received notable awards such as Slipatorn Award by Ministry of Culture, Thailand (2014), and Global Award For Sustainable Architecture from Locus Foundation under the Patronage of UNESCO, France (2012). Umpansiriratana’s work has been featured in several international exhibitions including; The 15th and 16th International Architecture Exhibition in Venice (2016, 2018).

สุริยะ อัมพันศิริรัตน์ เป็นสถาปนิกที่ทำงานในกรุงเทพฯ เขามีชื่อเสียงจากงานเกี่ยวกับวัดในพุทธศาสนาที่มีฐานมาจากการนั่งวิปัสสนา ความทรงจำในวัยเด็ก และธรรมชาติ เขายังมีความสนใจในการร่วมงานกับผู้เชี่ยวชาญจากสาขาอื่นๆ เขาได้รางวัลศิลปาธร จากกระทรวงวัฒนธรรม ประเทศไทย (2014) และได้รับรางวัล Global Award For Sustainable Architecture จาก Locus Foundation ที่ฝรั่งเศส ซึ่งได้รับการสนับสนุนจาก UNESCO (2012) งานของสุริยะได้รับการแสดงในนิทรรศการระดับนานาชาติด้วย เช่น International Architecture Exhibition in Venice ครั้งที่ 15 และ 16 (2016, 2018)

LEUNG Chi Wo was born in Hong Kong in 1968 and currently lives and works in Hong Kong. His reflective practice combines historical exploration with conceptual inquiry within a contemporary urban landscape. Ranging from photography and video to text, performance and installation, he is concerned with the undetermined relationship between conception, perception and understanding, especially in relation to site and history within cultural/political frameworks. His practice always involves research into different contexts and situations, and the artistic outcomes linked to the hidden relationships of various subjects. His site-specific project was featured in the first Hong Kong pavilion at the Venice Biennale in 2001. His works have been exhibited in major international museums and institutions including Tate Modern in London, NRW Forum in Dusseldorf, Museu da Imagem e do Som in São Paulo and biennales in Shanghai, Busan and Manchester, among others. He had his first survey exhibition at OCT Contemporary Art Terminal in Shenzhen in 2015. He teaches in the School of Creative Media, City University of Hong Kong.

LEUNG Chi Wo เกิดที่ฮ่องกงในปี 1968 และใช้ชีวิตอยู่ในฮ่องกง ผลงานอันลุ่มลึกของเขาสวมผสานการสำรวจเชิงประวัติศาสตร์เข้ากับคำถามเชิงโน้ตส์ภายในภูมิทัศน์ของเมืองใหญ่ร่วมสมัย โดยมีทั้งแต่รูปแบบของรูปถ่าย วิดีโอ จ้อความ การแสดง และงานจิตรวาม เขาให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ที่ไม่ชัดเจนระหว่างโน้ตส์ การรับรู้ และความเข้าใจ โดยเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับสถานที่และประวัติศาสตร์ภายในกรอบคิดหาวัฒนธรรม/การเมือง เขามักทำการค้นคว้ารับทและสถานการณ์ต่างๆ กับผลลัพธ์ทางศิลปะเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์ที่ซ่อนอยู่ระหว่างวัตถุต่างๆ โครงการเฉพาะสถานที่ของเขাপราฏในศาลาฮ่องกงที่ Biennale di Venezia ในปี 2001 ผลงานของเขายังได้รับการจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ระดับโลกหลายแห่ง เช่น Tate Modern ในลอนดอน NRW Forum ในดึสเซิลดอร์ฟ Museu da Imagem e do Som ในเซาเปาโล และนิทรรศการศิลปะใหญ่ๆ ในเซี่ยงไฮ้ ปูซาน แบนเชสเตอร์ ฯลฯ เขาจัดนิทรรศการสำรวจครั้งแรกของเขานที่ OCT Contemporary Art Terminal ในเซินเจิ้นในปี 2015 ปัจจุบันเขาเป็นอาจารย์ที่ School of Creative Media, City University ในฮ่องกง

LU Pingyuan born in 1984 in Zhejiang province, China, lives and works in Shanghai. Lu Pingyuan’s artworks involves a variety of media, including texts, installations, videos, paintings and others. For a few years, Lu Pingyuan concentrated his practice on the writing of “stories” as a unique type of media for art creation. His works have been exhibited extensively in both national and international museums and biennales. Recent solo exhibitions include: *La Malle aux Trésors*, Mansion de Hermès, Shanghai, China, 2018; *James Stanley-The Seventh Earl of Derby*, Center for Chinese Contemporary Art, United Kingdom, 2016; *ON KAWARA*, Madeln Gallery, Shanghai, China, 2016; He participated in numerous group shows among which are *As We May Think: Feedforward*, The 6th Guangzhou Triennial, Guangdong Museum of Art, Guangzhou, China, 2018; *The Artist is present*, Yuz Museum, Shanghai, China, 2018; *ZHONGGUO 2185*, Sadie Coles HQ, London, UK, 2017; 11th Shanghai Biennale, Power Station of Art, Shanghai, China, 2016; 9th Liverpool Biennale, Liverpool, United Kingdom, 2016 etc. In 2015, he was nominated at the 4th Art Sanya for the Young Chinese Artists Award and the First Porsche “Young Chinese Artist of the Year” programme.

LU Pingyuan เกิดในประเทศจีน เมื่อปี 1984 ปัจจุบันใช้ชีวิตและทำงานอยู่ที่เซี่ยงไฮ้ งานของ Pingyuan ทำผ่านสื่อสารพัดตั้งแต่ตัวบท งานจิตรวาม งานวิดีโอ งานจิตรกรรม เขาเน้นการเขียน “เรื่องราว” ในฐานะของสื่อเฉพาะในการสร้างงานศิลปะมาเป็นเวลาสักพักใหญ่แล้ว งานของเขายังถูกแสดงมากมายในระดับประเทศและระดับนานาชาติ งานแสดงเดี่ยวของเขายัง เช่น *La Malle aux Trésors*, *Mansion de Hermès* (เซี่ยงไฮ้, 2018) *James Stanley-The Seventh Earl of Derby*, Center for Chinese Contemporary Art, (แมนเชสเตอร์, 2016) *ON KAWARA*, Madeln Gallery (เซี่ยงไฮ้, 2016) งานแสดงแบบกลุ่มที่เขาไปแสดงร่วม เช่น *As We May Think: Feedforward* สำหรับ Guangzhou Triennial ครั้งที่ 6 ในปี 2018 *The Artist is present*, *Yuz Museum* (เซี่ยงไฮ้, 2018) *ZHONGGUO 2185*, Sadie Coles HQ (ลอนดอน, 2017) Shanghai Biennale ครั้งที่ 11 ในปี 2016 Liverpool Biennale ครั้งที่ 9 ในปี 2016 นอกจากนี้ เขายังได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลใน 4th Art Sanya for the Young Chinese Artists Award และในโครงการ Young Chinese Artist of the Year ครั้งแรกจว Porsche ในปี 2015

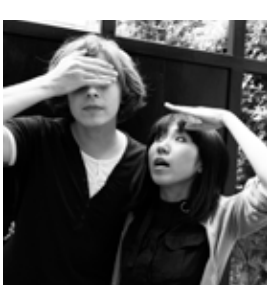
LUXURYLOGICO Based on the concept of “hybrid,” LuxuryLogico is created by four contemporary artists born in the 1980s: Chih-chien Chen, Kun-ying Lin, Keng-hau Chang, Geng-hwa Chang, known by their lighthearted style that centres on the idea of “DELIGHTFUL WEIRD-LAND.” Inspired by natural environment, tackling thoughts and ideas that filled the spectacles of contemporary society, integrating modern technology and cultivation of humanities, representing their ideas via “music,” “visuality,” “installation,” and “text,” their works of fantasies manifest in various forms and genres, including drama, movies, dance, architecture, pop music and economic behavior. Given force by the unceasing integration, LuxuryLogico comes into being.

LUXURYLOGICO เกิดจากการรวมตัวกันของศิลปินร่วมสมัยสี่คนที่เกิดในทศวรรษ 1980 ได้แก่ Chih-chien Chen, Kun-ying Lin, Keng-hau Chang และ Geng-hwa Chang โดยมีพื้นฐานอยู่บนแนวความคิดแบบลูกผสม พวกเขาเป็นที่รู้จักจากผลงานเบาสมองที่มีแนวคิดหลักเกี่ยวกับ “แดนพิศวงอันน่ารื่นรมย์” งานชวนเพ้อฝันเหล่านี้ปรากฏตัวออกมาในหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการละคร ภาพยนตร์ การเต้น สถาปัตยกรรม ดนตรีป๊อป ไปจนถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ผลงานของพวกเขายังเล่นกับความคิดและไอเดียของผู้ชมในสังคมร่วมสมัย ผ่านการผสานเข้ากับเทคโนโลยีสมัยใหม่และวัฒนธรรมของมนุษยชาติ มันจึงเป็นตัวแทนแนวคิดของพวกเขานในด้าน “ดนตรี” “การมองเห็น” “งานจิตรวาม” และ “ตัวบท” LuxuryLogico คงอยู่ได้ก็ด้วยการจับเคลื่อนของการควบรวบที่ไม่อาจหยุดยั้งดังกล่าว

MAP OFFICE is a multidisciplinary platform devised Laurent Gutierrez from Morocco and Valérie Portefaix from France. This duo of artist/architect has been based in Hong Kong since 1996, working on physical and imaginary territories using varied means of expression including drawing, photography, video, installations, performance, and literary and theoretical texts. Their entire project forms a critique of spatio-temporal anomalies and documents how human beings subvert and appropriate space. Humor, games, and fiction are also part of their approach, in the form of small publications providing a further format for disseminating their work. They have participated over 40 international biennial and triennial including 50th Venice Art Biennale (2003); 2nd Guangzhou Triennial (2005); 1st Paris Triennial (2006); 1st New Orleans Biennale (2008) 6th Singapore Biennale (2016) and 6th Yokohama Triennale (2017). Laurent Gutierrez is Professor at the School of Design, The Hong Kong Polytechnic University

MAP Office เป็นพื้นที่สำหรับการแสดงศาสตร์ในหลายสาขา ถือกำเนิดโดย Laurent Gutierrez จากโมร็อกโก และ Valérie Portefaix จากฝรั่งเศส ศิลปินและสถาปนิกคู่นี้อาศัยอยู่ที่ประเทศฮ่องกง ตั้งแต่ปี 1996 งานของพวกเขาวาดด้วยเรื่องดินแดนที่มีอยู่จริง และดินแดนในจินตนาการ โดยแสดงด้วยวิธีการอันหลากหลาย ซึ่งรวมถึงการวาดภาพ การถ่ายภาพ งานวิดีโอ งานจิตรวาม ศิลปะการแสดง และงานประพันธ์ อีกทั้งบทความเชิงทฤษฎี โครงการทั้งหมดของพวกเขาส่งบวรวิจรณ์เกี่ยวกับความผิดปกติของพื้นที่และเวลา ซึ่งเป็นการบันทึกว่ามนุษย์ได้ทำลายและจัดสรรพื้นที่อย่างไร อารมณ์ขัน เกมต่างๆ และเรื่องแต่งก็เป็นส่วนหนึ่งในวิธีการทำงานของพวกเขานี้ด้วย โดยมาในรูปของสัปดาห์พิมพ์ขนาดเล็กที่สนับสนุนให้เกิดการเผยแพร่ผลงานของพวกเขานต่อไป ทั้งคู่ได้ร่วมงานมหกรรมศิลปะระดับนานาชาติ biennale และ triennial มาแล้วกว่า 40 ครั้ง รวมทั้ง Venice Art Biennale ครั้งที่ 50 (2003); Guangzhou Triennial ครั้งที่ 2 (2005); Paris Triennial ครั้งที่ 1 (2006); New Orleans Biennale ครั้งที่ 1 (2008) ; Singapore Biennale ครั้งที่ 6 (2016) และ Yokohama Triennale ครั้งที่ 6 (2017) ทั้งนี้ Laurent Gutierrez ยังรับตำแหน่งเป็นอาจารย์อยู่ที่ School of Design, The Hong Kong Polytechnic University ด้วย

Mayrhofer-Ohata is an artist and a poet, - a duo -, freely changing roles and rules since 2014. The collaboration of Sayaka Ohata (Japan) and Joseph Mayrhofer-Ohata (Austria), is based on a nomadic, project-oriented practice mainly focused on the boundaries of reality and fiction, engaging in a playful way with society and its representations. A selection of the most recent exhibitions includes: *Salon De Montrouge*, curated by Ami Barak and Marie Gautier at the Beffroi Gallery, Paris, (France 2018); *You Are The Sunshine Of My Life*, curated by Wu Dar-Kuen and I-Hua Lee at Treasure Hill Artist Village, Taipei, (Taiwan 2017); *Words Beyond Grammar*, curated by Claire Bushby, at Spectrum Space, Perth (Australia 2016); *Grounds, Maps, And Birdhouses*, curated by Pauli Sivonen and Laura Kuurne at the Aleksanterin Linna Space, Serlachius Museum, Mänttä, (Finland 2016); *Art Normal II*, curated by Wasinburee Supanichvoraparch and Grace Supphakarn Wongkaew, Ratchaburi, (Thailand 2016); *Reported To Exist*, curated by Henry Tan and Noll Khunkitti, at Kmutt Art Space, Ratchaburi, (Thailand 2015); *Speech Bubbles*, curated by Incheon Art Platform, Incheon, (South Korea 2015).

MAYRHOFER-OHATA คือคู่ศิลปิน-ภริยาที่ทำงานในเวียนนา ปารีส โตเกียว และทั่วโลกตั้งแต่ปี 2014 ผลงานร่วมระหว่าง SayakaOhata (ญี่ปุ่น) และ Joseph Mayrhofer-Ohata (ออสเตรีย) ตั้งอยู่บนฐานของแนวคิดแบบพเนจรที่มุ่งเน้นเรื่องเส้นแบ่งระหว่างความจริงและเรื่องแต่ง ผูกโยงกับสังคมและการนำเสนอความจริงของสังคมในรูปแบบที่สนุกสนาน นิทรรศการล่าสุดของพวกเขามีางส่วน ได้แก่ *Salon De Montrouge*, Beffroi Gallery, (ปารีส, 2018) *You Are The Sunshine Of My Llife*, Treasure Hill Artist Village (ไทเป, 2017) *Words Beyond Grammar*, Spectrum Space (เพิร์ธ, 2016) *Grounds, Maps, And Birdhouses*, Aleksanterin Linna Space, Serlachius Museum (นามตา, 2016) *Art Normal II*, (ราชนุรี, 2016) *Reported To Exist*, Kmutt Art Space (ราชบุรี, 2015) และ *Speech Bubbles*, Incheon Art Platform (อินชอน, 2015)

Dane MITCHELL is a contemporary artist based in Auckland, New Zealand/Aotearoa. His practice is predominantly concerned with the physical properties of the intangible and visible manifestations of unseen dimensions. His work teases out the potential for objects and ideas to appear and disappear, speculating on objecthood and the signals they produce. Mitchell’s has participated in a number of biennales, including Biennale of Sydney (2016); Gwangju Biennale (2012); Liverpool Biennial (2012);

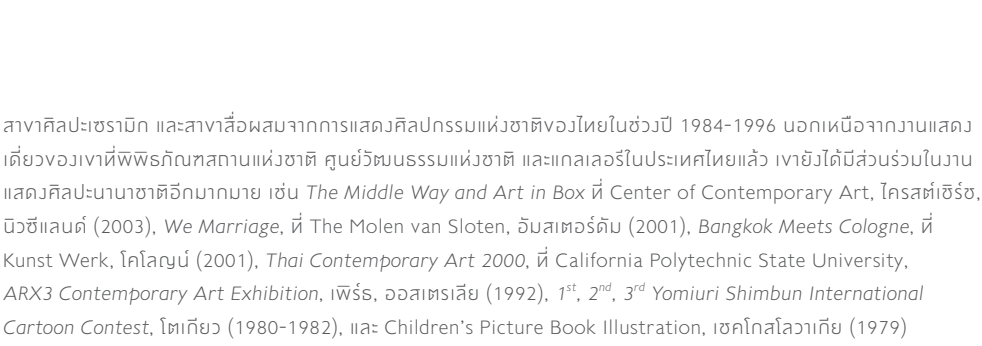
Singapore Biennale (2011); Ljubljana Biennale (2011); Busan Biennale (2010) and the Tarrawara Biennial (2008). He has held 30 solo exhibitions and participated in more than 50 group exhibitions since 2008. He has presented exhibitions in institutions in New Zealand, France, Japan, Germany, The Netherlands, Switzerland, Australia and the United States. Dane Mitchell will represent New Zealand at the 58th Biennale di Venezia in 2019.

Vichoke MUKDAMANEE National Artist of Thailand, lives and works in Bangkok. Mukdamanee creates paintings, collages, assemblages, sculptures, and installations by collaborating with industrial materials and found objects. His concept has developed from the awareness of modernist affect to environmental issues, the existence of local traditions, relationship between people, and religions. Mukdamanee was awarded the World Master in Art and Culture from International Cultural Organization, South Korea, in 2011, The Pollock-Krasner Foundation Grant in 1996, and many medals in Painting, Ceramic Art, and Mixed Media from the National Exhibition of Thailand during 1984 – 1996. Besides many solo exhibitions in the National Gallery Bangkok, Thailand Cultural Centre, and private galleries in Thailand, he exhibited a solo show at Yokohama Museum of Arts, Japan (1996). Mukdamanee has participated in many international exhibitions, such as *The Middle Way and Art in Box* at the Center of Contemporary Art, Christchurch, New Zealand (2003), *We Marriage*, at The Molen van Sloten, Amsterdam (2001), *Bangkok Meets Cologne*, at Kunst Werk, Cologne (2001), *Thai Contemporary Art 2000*, at California Polytechnic State University, *ARX3 Contemporary Art Exhibition*, Perth, Australia (1992), *1st, 2nd, 3rd Yomiuri Shimbun International Cartoon Contest*, Tokyo (1980-1982), and Children’s Picture Book Illustration, Czechoslovakia (1979).

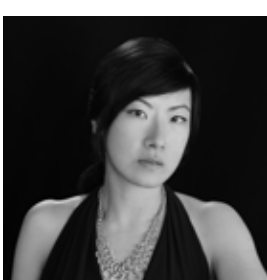
วิโชค มุกดามณี ศิลปินแห่งชาติของประเทศไทย เขาใช้ชีวิตและทำงานในกรุงเทพฯ วิโชคทำงานจิตรกรรม งานคอลลาจ งานแอสเซมบลจ งานประติมากรรม และงานจัดวางด้วยหัววัสดุทางอุตสาหกรรมและวัสดุเก็บตก แนวคิดในงานของเขาพัฒนาจากสำนักต่อภาวะสมัยใหม่ที่มีแต่ประเด็นทางสิ่งแวดล้อม การดำรงอยู่ของประเพณีในท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและศาสนาต่างๆ วิโชคได้รับรางวัล World Master in Art and Culture จาก International Cultural Organization ที่เกาหลีใต้ปี 2011 เขาได้ทุน The Pollock-Krasner Foundation Grant ในปี 1996 และได้เหรียญรางวัลมากมายทั้งในสาขาศิตรกรรม

สาขาศิลปะเซรามิก และสาขาสื่อผสมจากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติของไทยในช่วงปี 1984-1996 นอกเหนือจากงานแสดงเดี่ยวของงานที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ และแกลเลอรีในประเทศไทยแล้ว เขายังได้มีส่วนร่วมในงานแสดงศิลปะนานาชาติอีกมากมาย เช่น *The Middle Way and Art in Box* ที่ Center of Contemporary Art, ไคสต์เชิร์ช, นิวซีแลนด์ (2003), *We Marriage*, ที่ The Molen van Sloten, อันสเทอร์ดัม (2001), *Bangkok Meets Cologne*, ที่ Kunst Werk, โคโลญน์ (2001), *Thai Contemporary Art 2000*, ที่ California Polytechnic State University, *ARX3 Contemporary Art Exhibition*, เพิร์ธ, ออสเตรเลีย (1992), *1st, 2nd, 3rd Yomiuri Shimbun International Cartoon Contest*, โตเกียว (1980-1982), และ Children’s Picture Book Illustration, เชกโกสโลวาเกีย (1979)

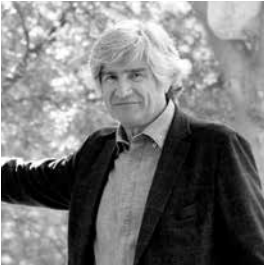
Camille NORMENT was born and educated in the U.S. before relocating to Oslo, Norway where she now lives and works. Norment’s work utilises the notion of cultural psychoacoustics as both an aesthetic and conceptual framework. She defines this term as the investigation of socio-cultural phenomena through sound and music - particularly instances of sonic and social dissonance, and works through sound as a force over the body, mind, and society. Camille Norment’s highlights include representing Norway in the 56th Venice Biennial of Art (2015), performances with Ryuichi Sakamoto in Japan (2017) and New York (2018), commissioned performance with pianist Craig Taborn at the Armory in New York (2016), both performances and exhibitions at the San Francisco Museum of Art (SFMOMA) (2017-8), the Pushkin Museum in Moscow (2016), and the Festspillene Festival in Bergen, Norway (2016), solo exhibitions in Norway (2017) and Ireland (2017), and participation in the Lyon Biennial (2017-8), Montréal Biennial (2016), and the Kochi-Muziris Biennial in India (2016).

Camille NORMENT เกิดและได้รับการศึกษาที่สหรัฐอเมริกาก่อนที่จะย้ายไปลงหลักปักฐานที่ออสโล นอร์เวย์ ซึ่งเธอใช้ชีวิตและทำงานในปัจจุบัน งานของ Norment ใช้แนวคิดทางวัฒนธรรมเป็นกรอบทั้งในทางสุนทรีย์ภาพและกรอบความคิดในงาน เธอนิยามคำนี้ว่าคือการสำรวจปรากฏการณ์ทางสังคมวัฒนธรรมผ่านเสียงและดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ของเสียงและความไม่ลงรอยทางสังคม และเธอทำงานผ่านเสียงในฐานะที่มันเป็นพลังที่พุ่งผ่านร่างกาย จิตใจ และสังคม ความสำเร็จต่างๆของ Norment ก็ได้แก่การเป็นตัวแทนนอร์เวย์ที่ 56th Venice Biennial of Art (2015), การแสดงกับ Ryuichi Sakamoto ที่ ญี่ปุ่น (2017) และนิวยอร์ก (2018), การแสดงกับ Craig Taborn นักเปียโนที่ Armory ในนิวยอร์ก (2016), การแสดงและนิทรรศการที่ San Francisco Museum of Art (SFMOMA) (2017-8), Pushkin Museum ในมอสโกว์ (2016), และ Festspillene Festival ที่เบอร์เกน นอร์เวย์ (2016), เธอได้แสดงงานเดี่ยวที่นอร์เวย์ (2017) และไอร์แลนด์ (2017), และได้เข้าร่วม Lyon Biennial (2017-8), Montréal Biennial (2016) และ Kochi-Muziris Biennial ที่อินเดีย (2016)

Donna ONG lives and works in Singapore. She is known for her evocative and thought-provoking environments made from furniture, found objects and original artwork. The artist has won several awards, including Singapore’s Young Artist Award and Prudential Eye award for Best Emerging Artist Using Installation. She has participated in a number of biennales, including Moscow Biennale for Young Art (2014); Jakarta Biennale (2009); Kwandu Biennale (2008), and Singapore Biennale, Singapore (2006). Her selected solo exhibitions are *My Forest Has No Name*, FOST Gallery (Singapore, 2016); *The Forest Speaks Back*, Kunstlerhaus Bethanien (Berlin, 2014); and *Palace of Dreams*, The Arts House at the Old Parliament (Singapore 2004)

Donna ONG ใช้ชีวิตและทำงานที่สิงคโปร์ เธอมีชื่อเสียงจากกระตุ้นความคิดโดยการสร้างสภาพแวดล้อมจากเฟอร์นิเจอร์ วัตถุที่พบเห็นได้ทั่วไป และงานศิลปะของเธอเอง เธอได้รางวัลมากมาย เช่น Singapore’s Young Artist Award และ Prudential Eye Award ในสาขา Best Emerging Artist Using Installation งานของเธอได้จัดแสดงในงานใหญ่ๆ มากมาย เช่น Moscow Biennale for Young Art (2014); Jakarta Biennale (2009); Kwandu Biennale (2008), และ Singapore Biennale, สิงคโปร์ (2006) งานแสดงเดี่ยวที่เด่นๆ ของเธอ เช่น *My Forest Has No Name*, FOST Gallery (สิงคโปร์, 2016); *The Forest Speaks Back*, Kunstlerhaus Bethanien (เบอร์ลิน, 2014); และ *Palace of Dreams*, The Arts House at the Old Parliament (สิงคโปร์, 2004)

Born in Garesio, **Giuseppe PENONE** lives and works in Turin. In his sculptures and installations, the creation process is an integral part of the work itself and establishes the dialectical relationship between the actions taken by the artist and the nature; it gives form to a material, every time differently, and reveals nature’s terrific and magical essence. Since the seventies, Penone reflects on the principles of identity, and boundary, contemplating the action of contact. As a leading figure of the Arte Povera and contemporary art, he has exhibited internationally. Between 1968 and 1969, he held his first solo exhibition at Deposito d’Arte Presente and at Galleria Sperone, Turin. Later solo shows include *Giuseppe Penone. Bäume Augen Haare Wände Tongefäss*, Kunstmuseum (Luzern, 1977); *Penone. Rétrospective* at the Centre Georges Pompidou (Paris, 2004); *Giuseppe Penone. A tree in the wood*, Yorkshire Sculpture Park (Wakefield, 2018-2019). Among the many important group exhibitions, the artist participated *Information*, MOMA The Museum of Modern Art (New York, 1970); *Identité Italienne. L’art en Italie depuis 1959*, Musée National d’Art modern Centre Georges Pompidou (Paris, 1981); and *Italian Art Now, An American Perspective*, The Solomon R. Guggenheim Museum (New York, 1982).

Giuseppe PENONE เกิดที่การสซิโอ แต้ใช้ชีวิตและทำงานอยู่ที่ตูริน ในงานประติมากรรมและงานจัดวางของเขา กระบวนการสร้างงานนั้นเป็นส่วนหนึ่งของงานและผลงานของเขาได้สถาปนาความสัมพันธ์แบบวิภาษวิธีระหว่างการกระทำของศิลปินและธรรมชาติ รวมทั้งได้สร้างรูปแบบให้กับวัสดุซึ่งต่างกันไปในแต่ละครั้ง ซึ่งก็เปิดเผยแก่นสารอันน่ามหัศจรรย์ของธรรมชาติออกมา ตั้งแต่ช่วง 1970 Penone ได้แต่สะท้อนหลักการเรื่องอัตลักษณ์และพรมแดนผ่านงานไปพร้อมๆ กับคิดคำนึงถึงการติดต่อในฐานะของการกระทำ เขาเป็นตัวละครในกระแส Arte Povera และศิลปะร่วมสมัย และได้แสดงงานทั่วโลก ช่วงปี 1968 - 1969 เขาได้จัดแสดงงานเดี่ยวเป็นครั้งแรกที่ Deposito d’Arte Presente และ Galleria Sperone ที่ตูริน งานแสดงเดี่ยวหลังจากนั้นเช่น *Giuseppe Penone. Bäume Augen Haare Wände Tongefäss*, Kunstmuseum (ลูเซิร์น, 1977); *Penone. Rétrospective* ที่ Centre Georges Pompidou (ปารีส, 2004); Giuseppe Penone. A tree in the wood, Yorkshire Sculpture Park (เวคฟิลด์, 2018-2019) ส่วนงานแสดงแบบกลุ่มที่เขาเข้าร่วมเด่นๆ ก็เช่น Information, MOMA The Museum of Modern Art (นิวยอร์ก, 1970); *Identité Italienne. L’art en Italie depuis 1959*, Musée National d’Art modern Centre Georges Pompidou (ปารีส, 1981); และ *Italian Art Now, An American Perspective*, The Solomon R. Guggenheim Museum (นิวยอร์ก, 1982)

Vong PHAOPHANIT was born in 1961 in Laos. **Claire OBOUSSIER** was born in 1963 in London. They have worked collaboratively for over 25 years. Their collective work encompasses large-scale installations and sculptural works, films, books, and socially engaged public commissions. In 1993 Phaophanit was nominated for the Turner Prize and took part in the Venice Biennale in the same year. The duo relocated to Berlin in 1996 as part of the DAAD fellowship and created the book ‘*Atopia*’. In 2004 they created the video work ‘*All that’s solid melts into air (Karl Marx)*’ (collection of the TATE), part of ‘The Quiet in the Land’, a pioneering transnational arts project in Luang Prabang, Lao PDR. Phaophanit and Oboussier have produced a number of groundbreaking public commissions including ‘*Mute Meadow*’ on the banks of the River Foyle in Derry–Londonderry, Northern Ireland. Recent public works include ‘*Dream House*’ (2015, Toronto), and ‘*In Other Words*’ (2018, Cambridge University). They are currently working on a major 4-part video work ‘*The Call of Things*’ for the City of London and ‘*Borderless*’ a stone carved work for Grosvenor Place, London. Phaophanit and Oboussier exhibit internationally at venues including Tate Britain, Martin-Gropius-Bau, Berlin, Block 336, London, Triangle Space, London, Iziko National Gallery, Cape Town.

Vong PHAOPHANIT เกิดที่ประเทศลาวในปี 1961 และ **Claire OBOUSSIER** เกิดที่สหราชอาณาจักรในปี 1963 ศิลปินคู่นี้ได้ร่วมกันสร้างงานจัดวางและประติมากรรมขนาดใหญ่มากกว่า 25 ปี ในปี 1993 Phaophanit ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิง Turner Prize และได้รับเชิญไปเป็นส่วนหนึ่งของงาน Biennale di Venezia ในปีเดียวกันด้วย ทั้งคู่ย้ายไปพำนักที่เบอร์ลินชั่วคราวในปี 1996 จากการได้รับทุนสนับสนุนของ DAAD และสร้างสรรค์งาน *Atopia* ในปี 2004 พวกเขาสร้างงานวิดีโอชื่อว่า *All that’s solid melts into air (Karl Marx)* ส่วนหนึ่งของ The Quiet in the Land โครงการนุกฤตึกในประเทศลาวซึ่งรวบรวมศิลปินจากนานาประเทศ ผลงานอื่นโดยศิลปินคู่นี้ ได้แก่ *Mute Meadow* ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำใน Derry–Londonderry

ไออร์แลนด์เหนือ *Dream House* (โทรอนโต, 2015) *In Other Words* (มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์, 2018) ทั้งคู่อยู่ระหว่างการหางานวิดีโอ *The Call of Things* สำหรับเทศบาลกรุงลอนดอน และผลงานหิน *Borderless* ที่ Grosvenor Place ลอนดอน นอกจากนี้ Phaophanit และ Oboussier ยังได้แสดงงานในหอศิลป์ชั้นนำ เช่น Tate Britain, Martin-Gropius-Bau เบอร์ลิน, Block 336 ลอนดอน, Triangle Space ลอนดอน, Iziko National Gallery เคปทาวน์

Chong Boon POK, lives and works in Kuala Lumpur, Malaysia. After completed his PhD practice-led fine art research at the London Metropolitan University in 2011, he started to lecture at Dasein Academy of Art, Kuala Lumpur. Pok specialises in cross-disciplinary art practice includes sculpture, installation and audience interactive performance art. His selected group exhibitions include *Prudential Malaysian Eye*, Whitebox & Blackbox (Publika, Kuala Lumpur, 2014); *Home and Away*, ISE Cultural Foundation, (New York, 2011); and *I am Solitary, I am an Army (20 Emergence Contemporary Artists)*, Surface Gallery (Nottingham, 2010). He also held his solo exhibitions such as *My World Through Your World* (Kuala Lumpur, 2018); *A Mazing News*, Wolo (Kuala Lumpur 2014); *Contemplating the Everyday*, London Metropolitan University (London, 2011); and *Strange/Familiar*, Dasein Academy of Art (Kuala Lumpur, 2009). Apart from artistic practice and teaching. Pok has contributed his writings to several publications including *Huang Yao: the Remarkable Guest of Malaya* (Balai, 2014) and *Choong Kam Kow: Cross Culture/Trans Era* (Balai, 2015). He has a major involvement in Kuala Lumpur art scene as the co-founders of Studios SamaSama (2017) and the local art collectives called Artsemble (2015)

Chong Boon POK อาศัย และทำงานที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย หลังจบการศึกษาระดับปริญญาเอก งานวิจัยวิจิตรศิลป์ที่เน้นการปฏิบัติ ที่มหาวิทยาลัย London Metropolitan University ในปี 2011 แล้ว เขาก็เริ่มสอนที่สถาบัน Dasein Academy of Art กรุงกัวลาลัมเปอร์ เขาทำงานในหลากหลายรูปแบบ รวมถึงงานประติมากรรมงานจัดวาง และศิลปะการแสดงที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม ผลงานการแสดงกลุ่มของเขา รวมถึง *Prudential Malaysian Eye*, Whitebox & Blackbox (Publika, กัวลาลัมเปอร์, 2014); *Home and Away*, ISE Cultural Foundation, (นิวยอร์ก, 2011); และ *I am Solitary, I am an Army (20 Emergence Contemporary Artists)*, Surface Gallery (นอตทิงแฮม, 2010). นอกจากนี้ยังมีการจัดแสดงนิทรรศการเดี่ยวหลายครั้ง เช่น *My World Through Your World* (กัวลาลัมเปอร์, 2018); *A Mazing News*, Wolo (กัวลาลัมเปอร์, 2014); *Contemplating the Everyday*, London Metropolitan University (ลอนดอน, 2011); และ *Strange/Familiar*, Dasein Academy of Art (กัวลาลัมเปอร์, 2009). นอกจากทำงานศิลปะ และสอนหนังสือแล้ว Pok ยังเขียนบทความให้สิ่งพิมพ์หลายฉบับ ซึ่งรวมทั้งบทความเกี่ยวกับนิทรรศการ *Huang Yao: the Remarkable Guest of Malaya* (Balai, 2014) และ *Choong Kam Kow: Cross Culture/Trans Era* (Balai, 2015) ด้วย Pok เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในเหตุการณ์ทางศิลปะของกัวลาลัมเปอร์ โดยเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้ง Studios SamaSama (2017) และกลุ่มศิลปินท้องถิ่นที่ใช้ชื่อว่า Artsemble (2015).

Ben RIVERS is an artist and filmmaker represented by Kate MacGarry Gallery in London. Rivers recently won the second EYE Art Film Prize 2016, as well as the FIPRESCI International Critics Prize, 68th Venice Film Festival for his first feature film *Two Years At Sea*; Baloise Art Prize, Art Basel 42, for *Sack Barrow*; Paul Hamlyn Foundation Award for Artists, 2010. Recent solo shows include *Phantoms*, Triennale (Milan); Urth, The Renaissance Society, (Chicago); *Islands*, Kunstverein of Hamburg (Germany); *Earth Needs More Magicians*, Camden Arts Centre, (London); *The Two Eyes Are Not Brothers*, Artangel, (London) and Whitworth Museum, (Manchester). His most recent feature film, *The Sky Trembles and the Earth is Afraid and the Two Eyes Are Not Brothers*, premiered in the main competition at Locarno International Film Festival.

Ben RIVERS เป็นศิลปินและคนทำภาพยนตร์ที่หา Kate MacGarry Gallery ที่ลอนดอนนำเสนอ Rivers เพิ่งได้รางวัล EYE Art Film Prize 2016 ซึ่งจัดเป็นครั้งที่สอง และเขาก็ได้รางวัลอื่นๆ อีกมากมายเช่น FIPRESCI International Critics Prize, 68th Venice Film Festival จากภาพยนตร์เรื่องแรกของเขา *Two Years At Sea*; Baloise Art Prize, Art Basel 42 จากเรื่อง *Sack Barrow* และ Paul Hamlyn Foundation Award for Artists, 2010 งานจัดแสดงเดี่ยวของเขาไม่นานมานี้ก็ได้แก่ *Phantoms*, Triennale (มิลาน); *Urth*, The Renaissance Society, (ชิคาโก); *Islands*, Kunstverein of Hamburg (เยอรมัน); *Earth Needs More Magicians*, Camden Arts Centre, (ลอนดอน); *The Two Eyes Are Not Brothers*, Artangel, (ลอนดอน) และ Whitworth Museum, (แมนเชสเตอร์)

Anocha SUWICHAKORNPONG Born in Thailand, Anocha Suwichakornpong graduated from Columbia University. Her thesis film, *Graceland*, was selected by Cannes. *Mundane History*, her first feature, won numerous awards including the Tiger Award at Rotterdam. Anocha’s second feature, *By the Time It Gets Dark*, premiered in Locarno and visited Toronto, Viennale, and Rotterdam, etc. The film won three Thailand National Film Awards, chosen as Thailand’s Oscar entry for Best Foreign Language Film. Anocha co-founded Purin Pictures, a film fund that supports independent cinema in Southeast Asia. She is currently a visiting lecturer at Harvard University.

อนิชา สุวิชากรพงศ์ เกิดที่ประเทศไทย จบการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรภาพยนตร์จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย งานวิทยานิพนธ์ภาพยนตร์ขนาดสั้นเรื่อง *Graceland* ของเธอได้รับเลือกให้ฉายในเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ และ *Mundane History* ภาพยนตร์เรื่องแรกของเธอได้รับรางวัลมากมาย รวมถึงรางวัล Tiger Award ที่รอตเทอร์ดาม ผลงานภาพยนตร์เรื่องที่สอง *By the Time It Gets Dark* ฉายรอบปฐมทัศน์ที่โลการ์โน และมีฉายใน Toronto, Viennale และ Rotterdam นอกจากนี้ยังได้รับรางวัล Thailand National Film Awards และได้รับเลือกเป็นภาพยนตร์จากประเทศไทย ที่มีสิทธิ์เข้าชิงรางวัลออสการ์สาขา Best Foreign Language Film อนิชาเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง Purin Pictures องค์กรภาพยนตร์ที่สนับสนุนการผลิตภาพยนตร์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปัจจุบัน อนิชาเป็นอาจารย์พิเศษด้านการภาพยนตร์ที่มหาวิทยาลัย Harvard

Chemi ROSADO-SEIJO was born in Vega Alta, Puerto Rico, in 1973 and currently living and working in San Juan, Puerto Rico. His work consists of community-based interventions which linked to the site where they have been developed. Mostly, reflects the artist’s interest in socially engaged art and collaborations by juxtaposing architecture with the urban landscape, art with social action, and art with its history. He has participated in numerous international exhibition such as the Prague Biennial in 2005; the International Painting Biennial in Cuenca, Ecuador, in 2004; and the Whitney Biennial in New York in 2002 and 2017. His work is in the collection of international art institution such as Museo de Arte de Puerto Rico; RISD Museum; Daros Collection; Artists Pension Trust Collection.

Chemi ROSADO-SEIJO เกิดที่เวกาอัลตา เปอร์โตริโก ในปี 1973 และปัจจุบันเขาใช้ชีวิตและทำงานที่ซานฮวน เปอร์โตรโก งานของเขาประกอบไปด้วยการแทรกแซงของชุมชนที่โยงกลับไปในพื้นที่ที่เขาผลิตงาน โดยส่วนใหญ่งานของเขาสะท้อนความสนใจในการสร้างงานศิลปะที่สังคมมีส่วนร่วมและเข้ามาร่วมมือจริงๆ ผ่านการนำรูปแบบทางสถาปัตยกรรมมาวางในภูมิทัศน์ในเมือง นำศิลปะมาวางคู่กับการกระทำทางสังคม และนำศิลปะมาวางคู่กับประวัติศาสตร์ของตัวมันเอง เขาได้มีส่วนร่วมในงานแสดงศิลปะนานาชาติมากมาย เช่น Prague Biennial ในปี 2005; the International Painting Biennial in Cuenca, เอกวาดอร์ในปี 2004; และ Whitney Biennial ที่นิวยอร์ก ในปี 2002 และ 2017 นอกจากนี้ งานศิลปะของเขายังอยู่ในคอลเลคชั่นของสถาบันศิลปะนานาชาติ เช่น Museo de Arte de Puerto Rico; RISD Museum; Daros Collection; Artists Pension Trust Collection อีกด้วย

Chusak SRIKWAN was born in Songkhla, and now lives and works in Nakorn Pathom, Thailand. He is also a lecturer at Department of Thai Art, Silpakorn University. Srikwan creates installations, paintings, sculptural projects, and performances that receive great inspiration from the local shadow puppets found in the southern provinces of Thailand. In 2006, the artist was awarded the International Culture of Peace: Voices of Youth in Peace Activities by UNESCO and ESCAP. In 2007, he was awarded the Bronze Medal from the 53rd National Exhibition of Thailand. Besides his solo exhibitions in many renowned galleries in Thailand, Srikwan has been invited to a number of international art exhibitions such as Pochon Asia Biennale 2007 in South Korea, Animamix Biennial at the Museum of Contemporary Art, Taipei (2009), 26th Asian Contemporary Art Exhibition at Hangaram Art Museum, Seoul Art Center, and Jeonbuk Province Museum of Art (2011), China International Gallery Exposition 2011, Beijing, *Thai Sensation* at Belvedere Gallery, Rio de Janeiro (2011), *Festival Cultural Thailand 2011* at Muzeul National al Satului, Dimitrie Gusti, Romania, Art Stage Singapore 2012, and *Thai Transience* at Singapore Art Museum (2013)

ชูศักดิ์ ครัวงวิญ เกิดที่สงขลา ตอนนีเขาใช้ชีวิตและทำงานอยู่ที่นครปฐม ประเทศไทย เขายังเป็นอาจารย์ที่ภาควิชาศิลปะไทย คณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากรอีกด้วย ชูศักดิ์ทำงานจัดวาง งานจิตรกรรม งานประติมากรรม และงานเพอร์ฟอร์แมนซ์ที่ได้รับอิทธิพลจากหนังตะลุงทามภาคใต้ของไทย ในปี 2006 เขาได้รางวัล International Culture of Peace: Voices of Youth จาก Peace Activities ที่จัดโดย UNESCO และ ESCAP ในปี 2007 เขาได้เหรียญทองแดงจากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 53 นอกเหนือจากงานแสดงเดี่ยวในแกลเลอรี่ชื่อดังจำนวนมากในไทยแล้ว ชูศักดิ์ก็ยังได้รับเชิญไปแสดงในงานแสดงศิลปะนานาชาติอย่าง เช่น Pochon Asia Biennale 2007 ที่เกาหลีใต้, Animamix Biennial at the Museum of Contemporary Art, ไทเป (2009), 26th Asian Contemporary Art Exhibition ที่ Hangaram Art Museum, Seoul Art Center, และ Jeonbuk Province Museum of Art (2011), China International Gallery Exposition 2011, ปักกิ่ง, *Thai Sensation* ที่ Belvedere Gallery, รีโอเดจาเนโร (2011), *Festival Cultural Thailand 2011* ที่ Muzeul National al Satului, Dimitrie Gusti, โรมาเนีย, Art Stage Singapore 2012 และ *Thai Transience* at Singapore Art Museum (2013) อีกด้วย

Richard STREITMATTER-TRAN was born in Bien Hoa, Vietnam in 1972 and currently living and working in Ho Chi Minh City. He graduated from the Studio for Interrelated Media program at the Massachusetts College of Art in Boston, U.S. Streitmatter-Tran’s current focus involves the investigation of materials through sculpture, painting, installation, and drawing. He has joined the Singapore Biennale (2006, 2008), and the 52nd Biennale di Venezia (2007) Shenzhen and Hong Kong Bi-city Biennale (2007), the 4th Guangzhou Triennale (2011), the 2nd Asia Triennial in Manchester (2014), and the 4th Jakarta Contemporary Ceramics Biennale (2016). Streitmatter-Tran’s major solo exhibitions include *The Reconstruction* at the Bangkok University Gallery (Bangkok, 2018), *Departures* at De Sarthe Gallery (Hong Kong, 2017), and *A Material History of Man and Animal* at Dia Projects (Ho Chi Minh City, 2017). Richard is currently represented by the de Sarthe Gallery in Hong Kong and Beijing.

Richard STREITMATTER-TRAN เกิดที่เบียนฮว่า ประเทศเวียดนาม ในปี 1972 ซึ่งปัจจุบันเขาทำงานที่โฮจิมินห์ซิตี เขาจบการศึกษา Studio for Interrelated Media ที่ Massachusetts College of Art ในบอสตัน สหรัฐอเมริกา งานชิ้นหลังๆ ของ Streitmatter-Tran เน้นไปที่การสอบสวนพิจารณาวัสดุผ่านงานประติมากรรม งานจิตรกรรม งานจัดวาง และงานวาดเส้น เขาเคยได้เข้าร่วม Singapore Biennale (2006, 2008), 52nd Biennale di Venezia (2007) Shenzhen and Hong Kong Bi-city Biennale (2007), 4th Guangzhou Triennale (2011), 2nd Asia Triennial ที่แมนเชสเตอร์ (2014) และ 4th Jakarta Contemporary Ceramics Biennale (2016) งานแสดงเดี่ยวใหญ่ๆ ของ Streitmatter-Tran ได้แก่ *The Reconstruction* ที่หอศิลป์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพฯ, 2018), *Departures* ที่ De Sarthe Gallery (ฮ่องกง, 2017) และ *A Material History of Man and Animal* ที่ Dia Projects (โฮจิมินห์ซิตี, 2017) ขณะนี้ Richard เป็นตัวแทนของ de Sarthe Gallery ที่ฮ่องกงและปักกิ่ง

Jedsada TANGTRAKULWONG currently lives and works in Chiang Mai, Thailand. With his art education background from San Francisco Art Institute, USA and the Slade School of Fine Art in London, his art practice often focuses on site-specific and he undertakes extensive research before articulating the format and concept, with inspirations drawn from multiple sources. One work builds on another as he tries to formulate his ideas more fully, and he frequently reuses materials to achieve greater sustainability. Tangtrakulwong’s known group exhibitions include *Ties of History: Art in Southeast Asia*,Metropolitan Museum of Manila, Yuchengco Museum and University of the Philippines Vargas Museum (Manila, 2018); *Continuum: Acculturating*, The Art Center, Chulalongkorn University (Bangkok, 2016); *Secret Archipelago*, Palais de Tokyo (Paris, 2015). Selected solo exhibitions of his are *Eclipse*, H Gallery, (Bangkok, 2017); Adjust, La Chambre Blanche (Quebec, 2016); and *Downfall* (2013), Bangkok University Gallery (Bangkok, 2013)

เจษฎา-ตั้มตระกูลวงศ์ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย ด้วยภูมิหลังการศึกษาด้านศิลปะจากสถาบัน San Francisco Art Institute ประเทศสหรัฐฯ และ Slade School of Fine Art กรุงลอนดอน ผลงานของเขามักมุ่งเน้นที่งานเฉพาะพื้นที่ และการค้นคว้าอย่างลึกซึ้งก่อนที่จะสร้างรูปแบบและมโนทัศน์ขึ้นมา ด้วยแรงบันดาลใจที่รวบรวมมาจากหลายแหล่ง งานชิ้นหนึ่งจะต่อยอดให้กับงานอีกชิ้นหนึ่ง จนะที่ศิลปินพยายามก่อร่างแนวคิดให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และบ่อยครั้งที่เขานำวัตถุพิเศษต่างๆ มาใช้ซ้ำ เพื่อการใช้ประโยชน์ที่ยั่งยืนยิ่งขึ้น นิทรรศการกลุ่มซึ่งเป็นที่รู้จักของงานเขานั้น รวมถึงนิทรรศการ *Ties of History: Art in Southeast Asia* ที่ Metropolitan Museum of Manila, Yuchengco Museum and University of the Philippines Vargas Museum (กรุงมะนิลา, 2018); นิทรรศการ *Continuum: Acculturating* ที่ The Art Center, Chulalongkorn University (กรุงเทพฯ, 2016); นิทรรศการ *Secret Archipelago* ที่ Palais de Tokyo (กรุงปารีส, 2015) ส่วนนิทรรศการเดี่ยว ได้แก่ นิทรรศการ *Eclipse* ที่ H Gallery, (กรุงเทพฯ, 2017); นิทรรศการ *Adjust*, ที่ La Chambre Blanche (คิวเบก, 2016); และนิทรรศการ *Downfall* (2013), Bangkok University Gallery (กรุงเทพฯ, 2013).

National Artist of Thailand, **Kamol TASSANANCHALEE** lives and works in Los Angeles, and Bangkok. The artist creates abstract paintings, printmaking, and sculptural work, exhibited in both inside and outside the gallery spaces. Tassananchalee’s creative processes explore the overlapping and intertwining of Thai culture, Buddhist philosophy, and his own artistic journey, through the mixture of art materials and various found objects. Among many awards and honors the artist has received include Grand Purchase Prize from Southern California Print and Drawing Exhibition (1977), Annual Artist Award from Oakland Museum (1980), Asian Art Now by Las Vegas Art Museum (2001-2003), Annual Award by LA ARTCORE (2002). The artist has also exhibited in many internationally renowned venues, such as the 1st – 4th Contemporary Art of Thailand Exhibition at Pacific Asia Museum, Pasadena(1982-1989), Lowie Museum of Anthropology, CA (1991), The Art Museum of Arizona State University,and Elvehjem Museum of Art University of Wisconsin (1992), Jewish Museum, CA, and the Bowers Museum, CA (1993), International Art Festival at LA ARTCORE (1997), Nagasaki Museum of Art (1998-2000), and Asian Art Now at Las Vegas Art Museum (2001-2004). He is also the first Thai artist to publish artworks in the American textbook on the history of art titled Gardner’s Art through the Ages, 11th edition.

ศิลปินแห่งชาติของประเทศไทย **กมล หักนัญชุลี** ใช้ชีวิตและทำงานอยู่ในลอสแองเจลิสและกรุงเทพฯ เขาสร้างจิตรกรรมภาพพิมพ์ และประติมากรรมนามธรรมที่ถูกนำไปจัดแสดงทั่วโลกและนอกพื้นที่หอศิลป์ต่างๆ กระบวนการสร้างสรรค์ของกมลเป็นการสำรวจการทับซ้อนและสอดประสานของวัฒนธรรมไทย ปรัชญาพุทธ และการเดินทางด้านศิลปะส่วนตัวของเขา ผ่านการผสมผสานกันระหว่างวัสดุงานศิลปะกับวัตถุที่พบ เขาได้รับรางวัลและตำแหน่งมากมาย โดยมีหัว Grand Purchase Prize จาก Southern California Print and Drawing Exhibition (1977) Annual Artist Award from Oakland Museum (1980) Asian Art Now by Las Vegas Art Museum (2001-2003) Annual Award by LA ARTCORE (2002) นอกจากนี้ เขายังจัดแสดงผลงานในพื้นที่ชั้นนำระดับสากล Contemporary Art of Thailand Exhibition ครั้งที่ 1-4 ณ Pacific Asia Museum ที่พาซาเดนา (1982-1989) Lowie Museum of Anthropology ที่แคลิฟอร์เนีย (1991) The Art Museum of Arizona State University และ Elvehjem Museum of Art University of Wisconsin (1992) Jewish Museum และ Bowers Museum ในแคลิฟอร์เนีย (1993) International Art Festival ที่ LA ARTCORE (1997) Nagasaki Museum of Art (1998-2000) และ Asian Art Now ที่ Las Vegas Art Museum (2001-2004) เขายังเป็นศิลปินชาวไทยคนแรกที่ตีพิมพ์งานศิลปะในตำราประวัติศาสตร์ศิลปะชื่อ Gardner’s Art through the Ages ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 11 ในสหรัฐอเมริกา

TRAN Luong was born in Hanoi, Vietnam in 1960. Tran graduated from the Hanoi Fine Arts University in 1983. Among one of the first artists who explored performance art and video art in Vietnam, Tran’s artwork is grounded in the locale experience and the internalization of political repressions and ideology onto one’s body. Tran has joined the *Sunshower* at Mori Art Museum (Tokyo, 2017), Taipei Biennial (2016), *No Country: Contemporary Art for South and Southeast Asia*, the Guggenheim Museum (New York, 2013, Singapore, 2014), the Havana Biennale (2009), and Busan Biennale (2004). Tran’s recent exhibitions include *Chancing Modern / Gang of Five Group Show*, National Film Studio - Hanoi (2017), *Club Monster*, Asia Culture Center /Asia Culture Institute (Gwangju, 2016), *Fragile Body - Material Body*, the 3rd Venice International Performance Art Week (Venice, 2016), *Secret Archipelago – SEA Rare Art Scene*, Palais de Tokyo (Paris, 2015), and *Welcome to the Jungle*, Yokohama Museum of Art (Yokohama, 2013). Tran was also a member of the renown ‘Gang of Five’, an artist collective formed in Hanoi (1983-1997). He also co-founded Nha San Studio (1998-2011) and curates exhibitions that bring visibility to young artists in Vietnam.

TRAN Luong เกิดที่กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม ในปี 1960 Tran จบการศึกษาจาก Hanoi Fine Arts University ในปี 1983 เขาเป็นหนึ่งในศิลปินคนแรกๆ ที่สำรวจเรื่องศิลปะการแสดงกับศิลปะวิดีโอในเวียดนาม และผลงานของเขาก็ตั้งอยู่บนประสบการณ์ของคนในพื้นที่กับการฝึกการกดขี่และอุดมการณ์ทางการเมืองเข้ากับร่างกายมนุษย์ Tran เข้าร่วม *Sunshower* ที่ Mori Art Museum (โตเกียว, 2017) Taipei Biennial (2016) *No Country: Contemporary Art for South and Southeast Asia*, the Guggenheim Museum (นิวยอร์ก, 2013, สิงคโปร์, 2014) Havana Biennale (2009) และ Busan Biennale (2004) นิทรรศการเมื่อเร็วๆ นี้ของ Tran มีหัว *Chancing Modern / Gang of Five Group Show*, National Film Studio – ฮานอย (2017) *Club Monster*, Asia Culture Center / Asia Culture Institute (กวางจู, 2016) *Fragile Body - Material Body*, Venice International Performance Art Week ครั้งที่ 3 (เวนิส, 2016) *Secret Archipelago – SEA Rare Art Scene*, Palais de Tokyo (ปารีส, 2015) และ *Welcome to the Jungle*, Yokohama Museum of Art (โยโกฮามะ, 2013) นอกจากนี้ Tran ยังเป็นสมาชิก ‘Gang of Five’ อันโด่งดัง ซึ่งเป็นกลุ่มศิลปินที่ก่อตั้งขึ้นในฮานอย(1983-1997) ที่ยังร่วมก่อตั้ง Nha San Studio (1998-2011) และกำกับนิทรรศการมากมายเพื่อการส่งเสริมศิลปินรุ่นใหม่ในเวียดนาม

Born in Taiwan in 1969, **TU Wei-cheng** lives in Taipei. He currently works as assistant professor at Taipei National University of the Arts. He has participated in many biennials including Shanghai Biennale (2006), Taiwan Biennial (2010), Guangzhou Triennial (2010) and Gwangju Biennial (2010). He has also exhibited in important international exhibitions such as *Footsteps into the Future – Contemporary Art from Taiwan*, Palazzo delle Arti Napoli (Napoli, 2007); *Reason’s Clue*, Queens Museum of Art (New York, 2008); *By Day, By Night, or Some (Special) Things A Museum Can Do*, Rockbund Art Museum (Shanghai, 2010); *Nostalgia, East Asia Contemporary Art Exhibition*, Korea Foundation Cultural Center (Seoul, 2011); *Weight of History*, Singapore Art Museum (Singapore, 2013); Jie: *Contemporary Art from Taiwan*, Herbert F. Johnson Museum of Art, Cornell University (Ithaca, 2014); *(In)visible: The Spiritual World of Taiwan Through Contemporary Art* (Vancouver, 2015); *A Beautiful Disorder: Exhibition of Contemporary Greater Chinese Artists*, Cass Sculpture Foundation (Chichester, 2016); and *Collecting Europe*, Victoria & Albert Museum (London, 2017).

TU Wei-cheng เกิดที่ไต้หวันในปี 1969 และอาศัยอยู่ในไทเป ปัจจุบันเขาทำงานเป็นอาจารย์ผู้ช่วยที่ Taipei National University of the Arts เขาเคยเข้าร่วมนิทรรศการใหญ่ๆ มากมาย เช่น Shanghai Biennale (2006) Taiwan Biennial (2010) Guangzhou Triennial (2010) และ Gwangju Biennial (2010) ที่ยังจัดแสดงผลงานในนิทรรศการระดับสากลที่สำคัญหลายครั้ง เช่น *Footsteps into the Future – Contemporary Art from Taiwan*, Palazzo delle Arti Napoli (เนปอลี, 2007) *Reason’s Clue*, Queens Museum of Art (นิวยอร์ก, 2008) *By Day, By Night, or Some (Special) Things A Museum Can Do*, Rockbund Art Museum (เซี่ยงไฮ้, 2010) *Nostalgia, East Asia Contemporary Art Exhibition*, Korea Foundation Cultural Center (โซล, 2011) *Weight of History*, Singapore Art Museum (สิงคโปร์, 2013) Jie: *Contemporary Art from Taiwan*, Herbert F. Johnson Museum of Art, Cornell University (อิฐากา, 2014) *(In)visible: The Spiritual World of Taiwan Through Contemporary Art* (แวนคูเวอร์, 2015) *A Beautiful Disorder: Exhibition of Contemporary Greater Chinese Artists*, Cass Sculpture Foundation (ชิชเชสเตอร์, 2016) และ *Collecting Europe*, Victoria & Albert Museum (ลอนดอน, 2017)

Rikuo UEDA is a contemporary artist from Osaka. He has been known as an artist who use wind to draw on surfaces such as paper and canvas,utilising his unique self-invented techniques.The artist has been exhibiting widely in Asia, Americas and Europe. His recent solo exhibition was *letter*, Kunst-Station Sankt Peter Köln (2018) and *everything connects to each other*, Gallery Rostrum (Malmö, 2016). He has been featured in several international group exhibitions, including *After nature material, shape, structure* (Museum Sinclair House,2017); *The Art of Drawing for the 21st Century* (Kupfers-tich-Kabinett Dresden, 2015); The Fourth Guangzhou Triennial (2012) and Osaka Triennale (2011)

Rikuo UEDA คือศิลปินร่วมสมัยจากโอซากะ เขาเป็นที่รู้จักในฐานะศิลปินผู้ใช้ลมวาดภาพบนพื้นผิวต่างๆ เช่น กระดาษและผ้าใบ โดยใช้เทคนิคพิเศษที่คิดค้นขึ้นเอง เขาเคยจัดนิทรรศการมาแล้วทั่วโลก เอเชีย อเมริกา และยุโรป นิทรรศการล่าสุดของเขาคือ *Letter*, Kunst-Station Sankt Peter (โคโลญ 2018) และ *everything connects to each other*, *Gallery Rostrum* (มัลโม, 2016) ผลงานของเขายังปรากฏอยู่ในนิทรรศการกลุ่มระดับสากลหลายครั้ง เช่น *After nature material, shape, structure* (Museum Sinclair House, 2017); *The Art of Drawing for the 21st Century* (Kupferstich-Kabinett Dresden, 2015); The Fourth Guangzhou Triennial (2012) และ Osaka Triennale (2011)

Many may recognise the work by **Panya Vijinthanasarn**, National Artist of Thailand, as “Neo-Traditionalism”. He often creates paintings and sculptures by combining his own designs, forms, and materials that are inspired by, or found in, situations and stories happening nowadays, with narratives and styles developed from Thai traditional paintings and murals. Among his early work is the mural created during 1984-1992 that he collaborated with several Thai young artists at The Buddhapadipa Temple in Wimbledon, London. Vijinthanasarn received awards from Thailand’s major art competitions, such as Bualuang Painting Competition (1980), and the National Exhibition (1980). His works have been widely exhibited both in Thailand and abroad, including Christies Gallery, London (1984), *The Spirit of Thai Modern Art*, San Francisco (1987), *Les Peintres Thailandias Traditionnels et Contemporary*, L’espace Pierre Cardin, Paris (1989), *Change and Modernism in Thai Art* at Canberra Contemporary Art Space (1990), and *Asian Heart and Form, Hiroshima* (1993). In 1988 Vijinthanasarn represented Thailand at the SPAFA ASEAN Art Conference at Jakarta. He also painted murals for Thai Pavilion at Expo’88 at Brisbane, Expo’92 at Seville, as well as the mural at Siam Commercial Bank, Bangkok Headquarter (1995).

หลายคนจดจำผลงานของ **ปัญญา วิจินธนสาร** ศิลปินแห่งชาติของไทย ในฐานะผลงาน “จิตรกรรมไทยแบบร่วมสมัย” เขาได้สร้างจิตรกรรมและประติมากรรมโดยการผสมผสานการออกแบบของเขาเองกับรูปทรงและวัตถุต่าง ๆ ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์และเรื่องราวของยุคปัจจุบัน พร้อมชุดเรื่องเล่าและกระบวนการที่พัฒนามันขึ้นจากจิตรกรรมและจิตรกรรมฝาผนังของไทยแบบดั้งเดิม ผลงานชิ้นแรกๆ ของเขาคือจิตรกรรมฝาผนังที่วาดระหว่างปี 1984-1992 ซึ่งเป็นการร่วมงานกับศิลปินไทยรุ่นใหม่อีกหลายคน ที่วัดพุทธประทีปในวิลมิงตัน ลอนดอน ปัญญาได้รับรางวัลจากการแข่งขันศิลปะสำคัญๆ ของประเทศไทยหลายรางวัล เช่น การประกวดจิตรกรรมบัวหลวง (1980) และการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ (1980) ผลงานของเขาได้รับการจัดแสดงทั้งในและนอกประเทศ รวมถึงที่ Christies Gallery ในลอนดอน (1984) *The Spirit of Thai Modern Art* ซาฟรานซิสโก (1987) *Les Peintres Thailandias Traditionnels it Contemporary*, L’espace Pierre Cardin ปารีส (1989) *Change and Modernism in Thai Art* ที่ Canberra Contemporary Art Space (1990) และ *Asian Heart and Form* ที่ฮิโรชิมา (1993) ในปี 1988 วิจินธนสารเป็นตัวแทนประเทศไทยในการประชุมศิลปะ Spafa Asean ที่กรุงจาการ์ตา เขายังวาดจิตรกรรมฝาผนังสำหรับ Thai Pavilion ที่ Expo’88 ณ บริสเบน และ Expo’92 ที่เซวิลล์ ตลอดจนภาพผนังที่สำนักงานใหญ่ธนาคารไทยพาณิชย์ กรุงเทพฯ (1995)

VERTICAL SUBMARINE is an art collective from Singapore. Their cross-disciplinary projects, which incorporate theatre and curating, explore methods of storytelling and narrative via words and images . The group has received accolades such as The President’s Young Talents Award (Singapore, 2009), The Celeste Prize (New York, 2011), and Finalist for Sovereign Asian Art Prize (Hong Kong, 2015). In 2010, VS was appointed the Associate Director of TheatreWorks (Singapore, 2010-13), and part of the Associate Artist Research Programme at The Substation (Singapore, 2011 -13). Apart from art fairs and gallery shows, they have participated in projects such as Kuandu Biennale (2010), *Roundtable: Gwangju Biennale* (2012) and *The Roving Eye: Contemporary Art from Southeast Asia*, ARTER (Istanbul/ 2014 and CCC: *Jogjakarta* organised by Bangkok Arts and Cultural Centre (2016). In 2017, vertical submarine was engaged as art director by ZARCH Collaboratives for SGIO-Sydney organized by Singapore Tourism Board

VERTICAL SUBMARINE คือกลุ่มศิลปินจากสิงคโปร์ โครงการแบบข้ามสาขางองพวกเขา ซึ่งผสมผสานการละครเข้ากับศิลปะ เป็นการสำรวจกลวิธีการเล่าเรื่องและชุดเรื่องราวผ่านถ้อยคำและภาพ กลุ่ม Vertical Submarine ได้รับรางวัลมากมาย เช่น The President’s Young Talents Award (สิงคโปร์, 2009) The Celeste Prize (นิวยอร์ก, 2011) และเข้ารอบสุดท้ายสำหรับรางวัล Sovereign Asian Art Prize (ฮ่องกง, 2015 ในปี 2010 พวกเขาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการของ TheatreWorks (สิงคโปร์, 2010-13) และเป็นส่วนหนึ่งใน Associate Artist Research Programme ที่ The Substation (สิงคโปร์, 2011 -13) นอกเหนือจากเทศกาลด้านศิลปะและการจัดแสดงผลงานในหอศิลป์ พวกเขาเข้าร่วมโครงการอย่าง Kuandu Biennale (2010), *Roundtable: Gwangju Biennale* (2012) และ *The Roving Eye: Contemporary Art from Southeast Asia*, ARTER (อิสตันบูล/ 2014 และ CCC: *Jogjakarta* จัดโดยหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (2016) ในปี 2017 Vertical Submarine ได้รับเลือกโดย ZARCH Collaboratives ให้เป็นผู้กำกับศิลปะสำหรับ SGIO-Sydney ที่จัดขึ้นโดยกรมการท่องเที่ยวสิงคโปร์

WANG Sishun, born in Wuhan, China in 1979, lives and works in Beijing. In 2008 he completed his Master at the Fine Arts Sculpture department at Central Academy of Fine Arts. He has participated the Echi-go-Tsumari Art Triennale, (Japan,2018); The Second Yinchuan Biennale, MOCA Yinchuan (China,2018); *Frontier*, OCAT (Shanghai ,2017); Romanian Biennale,Timisoara & Arad (Romania,2017); *Constellation*, Georgian National Gallery, Tbilisi(Georgia ,2017); *A Beautiful Disorder*, Cass Sculpture Foundation(Britain,2016); *You may say I am a dreamer*, VM Gallery, Cabassi (Pakistan,2016); The 3nd Ural Industrial Biennial of Contemporary Art, Yekaterinburg(Russia,2015); CAFAM Biennale: *The Invisible Hand*, CAFA Art Museum (Beijing, 2014); and Asia Triennial Manchester: *Harmonious Society* (Manchester, 2014). His solo shows include *Truth*, Fondation Salomon, Annecy(France,2018); *Apocalypse*, Long March Space(Beijing, 2016); *Truth*, Madeln Gallery (Shanghai,2014);*Top of Dopamine*, Taikang Space (Beijing, 2010). He has also exhibited in international art exhibitions such as *Reflection of Minds*, MoCA Shanghai (Shanghai, 2010); *Image History Existence*, National Art Museum of China (Beijing, 2011); *Moving Image in China 1988 – 2011*, Luigi Pecci Center for Contemporary Art (Prato, 2012); *ON/OFF: China’s Young Artists in Concept & Practice*, Ullens Center for Contemporary Art (Beijing, 2013); *Essential Matters*, Borusan Contemporary (Istanbul, 2015); *Inventing Ritual*, Kunsthau Graz (Vienna, 2015); *On Curbstone Jewels and Cobblestones*, Daimler Contemporary Berlin (Berlin, 2015).

WANG Sishun เกิดที่มณฑลหูเป่ย์ ประเทศจีนในปี 1979 ใช้ชีวิตและทำงานที่ปักกิ่ง ในปี 2008 เขาจบปริญญาโท จาก Fine Arts Sculpture Department ที่ Central Academy of Fine Arts เขาได้เข้าร่วม Echigo-Tsumari Art Triennale, (ญี่ปุ่น, 2018); The Second Yinchuan Biennale, MOCA Yinchuan (จีน,2018); Frontier, OCAT (เซี่ยงไฮ้ ,2017); Romanian Biennale, Timisoara & Arad (โรมาเนีย, 2017); Constellation, Georgian National Gallery, Tbilisi (จอร์เจีย, 2017); *A Beautiful Disorder*, Cass Sculpture Foundation (สหรัฐอเมริกา, 2016); *You may say I am a dreamer*, VM Gallery, Cabassi (ปากีสถาน,2016); The 3rd Ural Industrial Biennial of Contemporary Art, Yekaterinburg (รัสเซีย, 2015); CAFAM Biennale: *The Invisible Hand*, CAFA Art Museum (ปักกิ่ง, 2014); and Asia Triennial Manchester: *Harmonious Society* (แมนเชสเตอร์, 2014). ผลงานแสดงเดี่ยวของเขา เช่น *Truth*, Fondation Salomon, Annecy (ฝรั่งเศส,2018); *Apocalypse*, Long March Space (ปักกิ่ง, 2016); *Truth*, Madeln Gallery (Shanghai, 2014); *Top of Dopamine*, Taikang Space (ปักกิ่ง, 2010). เขาได้แสดงในระดับนานาชาติ เช่น *Reflection of Minds*, MoCA Shanghai (เซี่ยงไฮ้, 2010); *Image History Existence*, National Art Museum of China (ปักกิ่ง, 2011); *Moving Image in China 1988 – 2011*, Luigi Pecci Center for Contemporary Art (ปราโต, 2012); *ON/OFF: China’s Young Artists in Concept & Practice*, Ullens Center for Contemporary Art (ปักกิ่ง, 2013); *Essential Matters*, Borusan Contemporary (อิสตันบูล, 2015); *Inventing Ritual*, Kunsthau Graz (เวียนนา, 2015); *On Curbstone Jewels and Cobblestones*, Daimler Contemporary Berlin (เบอร์ลิน, 2015).

WANG Wei lives and works in Beijing, China. He is a multidisciplinary installation artist who looks at how the navigation of physical spaces can inform us about our own lived reality. Through modifying existing architectural structures with subtle , surprising additions or appropriating stylized features from disparate sources ,Wang Wei has developed a strong practice around interventions that are aim to disrupt human perceptions of space while opening a dialogue about construction , labor and ways of seeing. Wang Wei’s work was selected to exhibit in art exhibitions and institutions of international art such as: California-Pacific Triennial, Orange County Museum of Art (CA, 2017); Pavilion of China at 12nd International Architecture Exhibition, La Biennale di Venazia (Venice, 2010); *The Real Thing : Contemporary Art From China*, Tate Liverpool (Liverpool, 2007); and *Beyond: The Second Guangzhou Triennial*, Guangdong Museum of Art (Guangdong, 2005). He held several solo exhibitions such as *Two Rooms*, Edouard Malingue Gallery (Hong Kong, 2015); *A Wall on the Wall A Floor on the Floor*, Magician Space (Beijing, 2012); and *Historic Residence*, Space Station (Beijing, 2009)

Wang Wei อาศัยและทำงานที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน เขาทำงานศิลปะแนวจัดวางในหลากหลายรูปแบบ โดยมุ่งพิจารณาประเด็นที่ว่า การจัดการกับพื้นที่ทางกายภาพจะทำให้เรารู้เกี่ยวกับความเป็นจริงที่เราใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างไร ด้วยการปรับโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมที่มีอยู่ ด้วยการเพิ่มสิ่งที่แปลกตาน่าฉงน หรือนำส่วนประกอบเชิงกระบวนแบบต่างๆ จากสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องอย่างสิ้นเชิงมาใส่ในงาน Wang Wei ได้พัฒนาแนวทางเกี่ยวกับการแทรกแซงดังกล่าวขึ้นมาอย่างเชี่ยวชาญ โดยมุ่งหมายที่จะก่อวนการรับรู้ของมนุษย์ที่มีต่อพื้นที่ ขณะที่เปิดบทสนทนาซึ่งเกี่ยวกับการก่อสร้าง แรเงาวน และวิธีการรับรู้ ผลงานของ Wang Wei ได้รับเลือกให้จัดแสดงในนิทรรศการศิลปะ และสถาบันศิลปะระดับนานาชาติมากมาย อาทิ นิทรรศการ California-Pacific Triennial, Orange County Museum of Art (แคลิฟอร์เนีย, 2017); นิทรรศการ Pavilion of China at 12th International Architecture Exhibition, La Biennale di Venazia (เวนิส, 2010); *The Real Thing : Contemporary Art From China*, Tate Liverpool (ลิเวอร์พูล, 2007); และ *Beyond: The Second Guangzhou Triennial*, Guangdong Museum of Art (กวางตุ้ง, 2005). นอกจากนี้ยังได้จัดแสดงนิทรรศการเดี่ยวหลายครั้ง อาทิ *Two Rooms*, Edouard Malingue Gallery (ฮ่องกง, 2015); นิทรรศการ *A Wall on the Wall A Floor on the Floor*, Magician Space (ปักกิ่ง, 2012); และ *Historic Residence*, Space Station (ปักกิ่ง, 2009).

WANG Yuyang, born in Harbin, graduated from China Central Academy of Drama and the Central Academy of Fine Arts. He currently lives in Beijing, where he has been teaching at the School of Experiment Art at the Central Academy of Fine Arts since 2008. He has exhibited worldwide and participated in biennials and triennials including Nanjing Triennial (2008), CAFAM Biennale (Beijing, 2011), Guangzhou Triennial (2012), Shanghai Biennial (2012), Thingworld International Triennial of New Media Art (Beijing, 2014) and Asia Triennial Manchester (2014). His solo shows have been displayed in various international venues such as *Dust is Dust*, CPU 798 (Beijing, 2008); *A Painting*, Art Museum of Central Academy of Fine Arts (Beijing, 2009); *WormHole*, Perth Horse Cross (Perth, 2010); *Tonight I shall meditate on that which I am*, Long Museum West Bund (Shanghai, 2015), and *Singularity*, Hedar Aliyev Centre (Baku, 2018). He has exhibited in major group exhibitions, including *Coming from Life*, CAFA Art Museum (Beijing, 2006); *First White Rabbit Show*, White Rabbit Gallery (Sydney, 2009); *Real Realm-Freakishness*, Modern Art Gallery (Taipei, 2009); *Reflections of Minds – MoCA Shanghai Envisage III*, MoCA Shanghai (Shanghai, 2010); and *ON/OFF: China’s Young Artists in Concept & Practice*, Ullens Center for Contemporary Art (Beijing, 2013).

WANG Yuyang เกิดที่ฮาร์บิน จบการศึกษาจาก China Central Academy of Drama และ Central Academy of Fine Arts ปัจจุบันอาศัยอยู่ในประเทศจีนและเป็นอาจารย์อยู่ที่ School of Experiment Art ณ Central Academy of Fine Arts ตั้งแต่ปี 2008 เขาเคยจัดการแสดงทั่วโลกและเข้าร่วมนิทรรศการประจำปีและทุกสามปีมากมาย ทั้ง Triennial (2008) CAFAM Biennale (ปักกิ่ง 2011) Guangzhou Triennial (2012) Shanghai Biennial (2012) Thingworld International Triennial of New Media Art (ปักกิ่ง, 2014) และ Asia Triennial Manchester (2014) นิทรรศการเดี่ยวของเขายังได้รับการจัดแสดงตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น *Dust is Dust*, CPU 798 (ปักกิ่ง, 2008) *A Painting*, Art Museum of Central Academy of Fine Arts ปักกิ่ง, 2009) *WormHole*, Perth Horse Cross (เพิร์ธ, 2010) *Tonight I shall meditate on that which I am*, Long Museum West Bund (เซี่ยงไฮ้, 2015) และ *Singularity*, Hedar Aliyev Centre (บากู, 2018) เขาเคยจัดแสดงผลงานในนิทรรศการกลุ่มที่สำคัญ เช่น *Coming from Life*, CAFA Art Museum (ปักกิ่ง, 2006); *First White Rabbit Show*, White Rabbit Gallery (ซิดนีย์, 2009); *Real Realm Freakishness*, Modern Art Gallery (ไทเป, 2009); *Reflections of Minds – MoCA Shanghai Envisage III*, MoCA Shanghai (เซี่ยงไฮ้, 2010); and *ON/OFF: China’s Young Artists in Concept & Practice*, Ullens Center for Contemporary Art (ปักกิ่ง, 2013).

Born in Bodø, **Jana WINDEREN** lives and works in Oslo, Norway. She focuses on audio environments and ecosystems which are hard for humans to access, both physically and aurally, deep under water, inside ice or in frequency areas inaudible for humans. Amongst her activities are immersive multi-channel sound installations and concerts which have been exhibited and performed internationally in major institutions and public spaces. Recent works include the multi channel audio installation “*bára*”, a commission by TBA21 Academy, shown at the exhibition OCEANS. *Imagining a Tidalectic Worldview*, Dubrovnik Museum of Modern Art (2018), at Le Fresnoy, France (2018), and in *Tidalectics* at Augarten in Vienna (2017), “*Rats - secret soundscapes of the city*”, commissioned by the Munchmuseum on the move / NyMusikk in Oslo (2017); “*Transmission*” commissioned by the V-A-C foundation for Geometry of Now, Moscow (2017); “*Spring Bloom in the Marginal Ice Zone*” for the Sonic Acts festival, Amsterdam (2017). Earlier works includes the large multichannel installation “*DIVE*” in Park Avenue Tunnel, for New York Department of Transportation, “*Ultrafield*” for MoMA in New York and “*Watersignal*” for Guggenheim Museum/Unsound festival. Recent releases include “*Spring Bloom in the Marginal Ice Zone*” (2018). Jana Winderen releases her audiovisual work on Touch (UK) In 2011 she won the Golden Nica, Ars Electronica, for Digital Musics & Sound Art.

JANA WINDEREN เกิดที่เมืองโบโด และใช้ชีวิตอยู่ที่ออสโล ประเทศนอร์เวย์ เธอให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมด้านเสียง และระบบนิเวศซึ่งยากที่มนุษย์จะเข้าถึง ห้วงทางกายภาพหรือหาคำพูด สึกลวไปใต้น้ำ ใต้น้ำแข็ง หรือในคลื่นความถี่เสียงที่มนุษย์ไม่สามารถได้ยิน กิจกรรมต่างๆ ของเธอ มีทั้งศิลปะจัดวางเสียงแบบหลายช่องทาง และงานคอนเสิร์ตที่จัดการแสดงตามสถาบัน และพื้นที่สาธารณะต่าง ๆ ทั่วโลก ผลงานที่เพิ่งผ่านมาของเธอบรรจบด้วย งานจัดวางเสียงแบบหลายช่องทาง *bára* สำหรับ TBA21 Academy จัดแสดงที่นิทรรศการ OCEANS *Imagining a Tidalectic Worldview* จัดแสดงที่ Dubrovnik Museum of Modern Art และ Le Fresnoy ประเทศฝรั่งเศส (2018) *Tidalectics* ที่ Augarten ในเวียนนา (2017) *Rats - secret soundscapes of the city* สำหรับ Munchmuseum on the move / NyMusikk ในออสโล (2017) *Transmission* สำหรับ V-A-C foundation for Geometry of Now ที่มอสโก (2017) *Spring Bloom in the Marginal Ice Zone* สำหรับ Sonic Acts festival อัมสเตอร์ดัม (2017) ผลงานในอดีตของเธอมิ้ทั้งงานจัดวางหลายช่องทางขนาดใหญ่ *DIVE* ที่ Park Avenue Tunnel สำหรับ New York Department of Transportation *Ultrafield* สำหรับ MoMA ในนิวยอร์ก และ *Watersignal* สำหรับเทศกาล Guggenheim Museum/Unsound ในปี 2011 เธอได้รับรางวัล Golden Nica, Ars Electronica, for Digital Musics & Sound Art

Tori WRÅNES is a vocalist and artist, and has a trans medial artistic practice, which unfolds as performance, sculptures, videos or installations. Her use of sounds, musical instruments, costumes, props, architecture and sculptures deforms her appearance and creates new rituals and dreamlike constellations. Her recent solo shows are *HANDMADE ACOUSTICS* at Ujazdowski Castle for Contemporary Art in Warszawa (2018), *Hot Pocket* at Museum of Contemporary Art, Oslo (2017); *Ældgammel Baby / Ancient Baby*, Kunsthall Charlottenborg Denmark (2017); *FLUTE WARRIORS, / Red Comunitaria Trans*, Bogotá, Colombia (2017); *DRASTIC PANTS*, Carl Freedman Gallery London (2016). Bigger performances include *STONE* and *SINGER* commissioned by the 19th Biennale of Sydney (2014); YES NIX, commissioned by PERFORMA 13 New York; Colombo Art Biennale, Sri Lanka (2010); Dhaka Art Seminars, Dhaka Bangladesh (2015); CCA Lagos, Nigeria; *The Eccentrics*, Sculpture Center, New York (2016). Recently, she developed a new score for Dakar Biennale Senegal in collaboration with Ayodeji Adewale Yaro and a commissioned sound piece for opera festival PROTOTYPE in New York. Wrånes is represented by Carl Freedman Gallery, London.

Tori WRÅNES เป็นทั้งนักร้องและศิลปิน และสร้างงานศิลปะข้ามสื่อที่มีทั้งการแสดง ประติมากรรม วิดีโอ หรืองานจิตรวาว เธอใช้เสียง เครื่องดนตรี เสื้อผ้า อุปกรณ์เสริม สถาปัตยกรรม และประติมากรรมเพื่อเปลี่ยนรูปลักษณ์ของตน และสร้างพิธีกรรมใหม่กับกลุ่มดาวที่ดูราวกับภาพในความฝัน การแสดงเดี่ยวของเธอเมื่อเร็วๆ นี้ ได้แก่ *HANDMADE ACOUSTICS* ณ Ujazdowski Castle สำหรับ Contemporary Art in Warszawa (2018) Hot Pocket ที่ Museum of Contemporary Art ออสโล (2017) *Ældgammel Baby / Ancient Baby*, Kunsthal Charlottenborg เดนมาร์ก (2017) *FLUTE WARRIORS, w/Red Comunitaria Trans*, ที่โบโกตา โคลัมเบีย (2017) *DRASTIC PANTS*, Carl Freedman Gallery ลอนดอน (2016) การแสดงใหญ่ๆ ได้แก่ STONE and SINGER สำหรับ Biennale of Sydney ครั้งที่ 19 (2014) YES NIX สำหรับ PERFORMA 13 นิวยอร์ก Colombo Art Biennale ศรีลังกา (2010); Dhaka Art Seminars รากา บังกลาเทศ (2015) CCA ลากอส ไนจีเรีย *The Eccentrics*, Sculpture Center นิวยอร์ก (2016) เธอเพิ่งแต่งเพลงใหม่สำหรับ Dakar Biennale Senegal โดยร่วมมือกับ Ayodeji Adewale Yaro และดนตรีสำหรับเทศกาลโอเปรา PROTOTYPE ในนิวยอร์ก โดยมี Carl Freedman Gallery ในลอนดอนเป็นตัวแทน

Born in Hangzhou, **YANG Zhenzhong** has been living and working in Shanghai for more than 20 years with a career closely related to the development of new media art. His works strengthen the contradictions and disorders within the society through a cynical attitude; moreover, they engage with issues of life and death, and use the perception of the space politically and psychologically. Important solo exhibitions include: *YANG ZHENZHONG*, Ikon Gallery (Birmingham, 2006); *Don't Move, Yang Zhengzhong Solo Exhibition*, ShanghART (Beijing, 2011); and *Trespassing, YANG Zhenzhong Solo Exhibition*, OCT Contemporary Art Terminal (Shanghai, 2013). He has also participated in major biennials such as Biennale di Venezia (2007), Guangzhou Triennial (2012), La Biennale de Lyon (2013), and Shanghai Biennale (2016). He has exhibited internationally at different shows including *Light As Fuck!*, BizArt (Shanghai, 2002); *Global Cities*, Turbine Hall, Tate Modern (London, 2007); *Consumer*, Salon 1.618, Palais de Tokyo (Paris, 2009); *Our Bright Future: Cybernetics Fantasy*, Nam June Paik Art Center (Yongin-si, 2017); and *Art and China after 1989: Theater of the World*, Solomon R. Guggenheim Museum (New York, 2017). He won prizes including Italy Ermanno Casoli Foundation Prize and AVIFF Art Film Festival Honor Award Jury.

YANG Zhenzhong เกิดที่หางโจวใช้ชีวิตในเซี่ยงไฮ้มานานกว่า 20 ปี และมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการศิลปะสื่อประเภใหม ผลงานของเขาเน้นย้ำความขัดแย้งและความไร้ระบบระเบียบในสังคมผ่านเจตคติแบบเสียดสี หัวยี้ว่าด้วยประเด็นเรื่องชีวิตและความตาย และการรับรู้พื้นที่ทางการเมืองและทางจิตวิทยา นิทรรศการเดี่ยวที่สำคัญของเขา ได้แก่ *YANG ZHENZHONG*, Ikon Gallery (เบอร์มิงแฮม, 2006) *Don't Move, Yang Zhengzhong Solo Exhibition*, ShanghART (ปักกิ่ง, 2011) และ *Trespassing, YANG Zhenzhong Solo Exhibition*, OCT Contemporary Art Terminal (เซี่ยงไฮ้, 2013) เขายังเข้าร่วมในเทศกาลสำคัญๆ อย่าง Biennale di Venezia (2007) Guangzhou Triennial (2012) La Biennale de Lyon (2013) และ Shanghai Biennale (2016) เขาเคยจัดนิทรรศการระดับนานาชาติในวงต่างๆ เช่น *Light As Fuck!*, BizArt (เซี่ยงไฮ้, 2002) *Global Cities*, Turbine Hall, Tate Modern (ลอนดอน, 2007) *Consumer*, Salon 1.618, Palais de Tokyo (ปารีส, 2009); *Our Bright Future: Cybernetics Fantasy*, *Nam June Paik Art Center* (ยงจิน, 2017) และ *Art and China after 1989: Theater of the World*, Solomon R. Guggenheim Museum (นิวยอร์ก, 2017) เขาได้รับรางวัลมากมาย เช่น Italy Ermanno Casoli Foundation Prize และ AVIFF Art Film Festival Honor Award Jury

ZHANG Peili was born in Hangzhou, where he currently lives and works. He graduated from the Department of Oil Painting at Zhejiang Academy of Fine Arts (now China Academy of Art) in 1984, where he is now a professor. He is also the executive director of OCAT Shanghai. In 1985 and 1986, he organized and participated in the '85 New Space exhibition and artist collective Pond Society activities. His major works include *Rest, X? series, 30 x 30, Water: Standard Version from Cihai Dictionary, Document on Hygiene No.3, Last Words, A Gust of Wind and Collision of Harmonies* Zhang is mainly engaged with video, text, sound installation, mechanical installation and photography, along with art education and administration. Zhang has held solo exhibitions at renowned institutions such as Art Institute of Chicago (2017); Museum of Modern Art New York (1998); and Biennale di Venezia (1993, 1999, 2003). His works are shown in important international exhibitions such as Lyon Biennale (1997), Sydney Biennale (1998), Gwangju Biennale (2002), Guangzhou Triennial (2003) and

Shanghai Biennale (2000, 2012). Zhang’s works have been collected by prominent institutions such as MoMA New York, Guggenheim Museum, Art Institute of Chicago, Tate Modern and Centre Georges Pompidou

ZHANG Peili เกิดที่หางโจว ที่ที่เขาใช้ชีวิตและทำงานในตอนนี้ เขาจบการศึกษาภาควิชาจิตรกรรมสีน้ำมันจาก Zhejiang Academy of Fine Arts (ปัจจุบันคือ China Academy of Art) ในปี 1984 และปัจจุบันก็เป็นอาจารย์ที่นั่น นอกจากนี้เขายังดำรงตำแหน่งกรรมการบริหารของ OCAT ที่เซี่ยงไฮ้ เขาเป็นผู้จัดและมีส่วนร่วมในนิทรรศการ '85 *New Space* และกิจกรรมของกลุ่มศิลปิน *Pond Society* ในปี 1985 และ 1986 ผลงานชิ้นสำคัญของเขารวมถึง *Rest, X? series, 30x30, Water: Standard Version from Cihai Dictionary, Document on Hygiene No.3, Last Words, A Gust of Wind and Collision of Harmonies* และอื่นๆ โดยส่วนใหญ่ เขามักเชื่อมต่อกับวิดีโอ, จ๊อคความ, sound installation, mechanical installation และภาพถ่าย ให้เข้ากับการศึกษาด้านศิลปะและการจัดการเสมอZhang เคยแสดงนิทรรศการตามสถาบันที่มีชื่อเสียงต่างๆ มาแล้วหลายครั้ง อาทิ Art Institute of Chicago (2017); Museum of Modern Art New York (1998); และมหรรมศิลปะ Venice Biennale (1993, 1999, 2003). ผลงานของเขาได้รับการจัดแสดงในนิทรรศการระดับนานาชาติอื่นสำคัญหลายครั้ง อาทิ Lyon Biennale (1997), Sydney Biennale (1998), Gwangju Biennale (2002), Guangzhou Triennial (2003) และ Shanghai Biennale (2000, 2012) และสถาบันมีชื่อเสียงต่างๆยังมีผลงานของเขาไว้ในคอลเลคชั่นด้วย อาทิ MoMA New York, Guggenheim Museum, Art Institute of Chicago, Tate Modern และ Centre Georges Pompidou

Born in Xinjiang, **ZHAO Zhao** lives and works in Beijing. His sculptures, paintings and installations examine the power of individual free will and the dynamics of state control. He has had solo shows in international galleries such as CAAW (Beijing, 2008); Alexander Ochs Galleries (Berlin, 2011 and 2013); Carl Kostyal foundation (Stockholm, 2015); Roberts & Tilton (Los Angeles, 2015); Chambers Fine Art (New York, 2013 and 2015); Lin & Lin Gallery (Taipei, 2017); and Tang Contemporary Art (Beijing, 2018). He has exhibited in many important art institutions including *Fuck Off II*, Groningen Museum (Groningen, 2013); *Individual Growth: Motive Power of Contemporary Art*, Tianjin Art Museum (Tianjin, 2013); Humboldt Lab Dahlem, Museum of Art (Berlin, 2013); *Time Is A Saw: Established and Emerging Contemporary Chinese Artists*, Crossman Gallery (Whitewater, 2014); *Zero Tolerance*, MoMa PS1 (New York, 2014); and *JingShen: the Act of Painting in Contemporary China*, Padiglione d'arte Contemporanea (Milan, 2016). His *Project Taklamakan* was selected as the background picture of 2017 Yokohama Triennale poster and catalogue. He was appraised as Top 10 Chinese artist by CoBo and obtained the award nomination of Chinese annual young artist in 11th Award of Art China, and of Modern Painters “25 Artists to Watch”

ZHAO Zhao เกิดที่ซินเจียง ปัจจุบันอาศัยอยู่ในปักกิ่ง ประติมากรรม จิตรกรรม และงานจัดวางของเขาเป็นการสำรวจพลังของเจตจำนงเสรีของปัจเจกและพลวัตของการควบคุมของรัฐ เขามีนิทรรศการเดี่ยวในหอศิลป์ระดับสากลหลายแห่ง เช่น CAAW (ปักกิ่ง, 2008) Alexander Ochs Galleries (เบอร์ลิน, 2011 และ 2013) มูลนิธิ Carl Kostyal (สต็อกโฮล์ม, 2015) Roberts & Tilton (ลอสแอนเจลิส, 2015) Chambers Fine Art (นิวยอร์ก, 2013 และ 2015) Lin & Lin Gallery (ไทเป, 2017) และ Tang Contemporary Art (ปักกิ่ง, 2018) เขาเคยจัดนิทรรศการในสถาบันศิลปะชั้นนำหลายแห่ง เช่น *Fuck Off II*, Groningen Museum (โรนิงเวิน, 2013) *Individual Growth: Motive Power of Contemporary Art*, Tianjin Art Museum (เทียนจิน, 2013) Humboldt Lab Dahlem, Museum of Art (เบอร์ลิน, 2013) *Time Is A Saw: Established and Emerging Contemporary Chinese Artists*, Crossman Gallery (ไวท์วอเตอร์, 2014) *Zero Tolerance*, MoMa PS1 (นิวยอร์ก, 2014) และ *JingShen: the Act of Painting in Contemporary China*, Padiglione d'arte Contemporanea (มิลาน, 2016) โครงการ *Taklamakan* ของเขาได้รับเลือกเป็นภาพจากหลังวงโปสเตอร์และเกิดตาล็อกงาน Yokohama Triennale ปี 2017 และได้รับการจัดอันดับเป็นหนึ่งใน 10 สุดยอดศิลปินของจีนโดย CoBo และได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลศิลปินจีนหน้าใหม่ประจำปีใน Award of Art China ครั้งที่ 11 และติดอันดับ “25 ศิลปินที่น่าจับตามอง” ของ Modern Painters

ZHENG Bo is an artist, writer, and teacher, committed to socially and ecologically engaged art. He investigates the past and imagines the future from the perspectives of marginalized communities and marginalized plants. He is learning to cultivate ecological wisdom for a Good Anthropocene. He has worked with a number of museums and art spaces in Asia and Europe, most recently Parco Arte Vivente (Turin), TheCube Project Space (Taipei), Villa Vassilieff (Paris), Cass Sculpture Foundation (Goodwood), Sifang Art Museum (Nanjing), and Hong Kong Museum of Art. In 2018 his works have been included in Manifesta 12, Cosmopolis #1.5, the 11th Taipei Biennial, the 2nd Yinchuan Biennial, and the 1st Thailand Biennale. He taught at China Academy of Art from 2010 to 2013, and currently teaches at the School of Creative Media, City University of Hong Kong. In 2016, he received Commendation for outstanding achievements in the development of arts and culture from Secretary for Home Affairs, Hong Kong SAR Government.

ZHENG Bo เป็นศิลปิน นักเขียน และอาจารย์ ผู้มุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานที่เกี่ยวข้องกับสังคมและสิ่งแวดล้อม เขาสำรวจอดีตที่ผ่านมา และจินตนาการถึงอนาคตข้างหน้าผ่านมุมมองของชุมชนชายขอบ และตีบทสรุปพิชพรรณตามชายขอบ เขาเรียนรู้ปรัชญาจากธรรมชาติเพื่อสร้างสรรค์ยุคนาุษยวิทยาที่ดี เขาเคยทำงานร่วมกับพิพิธภัณฑ์ และพื้นที่ทางศิลปะหลายแห่งทั้งในเอเชียและยุโรป ล่าสุดคือ Parco Arte Vivente (ตูริน), TheCube Project Space (ไทเป), Villa Vassilieff (ปารีส), CASS Sculpture Foundation (สหราชอาณาจักร), Sifang Art Museum (หนานจิง) และ Hong Kong Museum of Art ในปี 2018 ผลงานของเขาได้เป็นส่วนหนึ่งของงาน Manifesta 12, Cosmopolis #1.5, Taipei Biennial ครั้งที่ 11, Yinchuan Biennial ครั้งที่ 2 และ Thailand biennale

CONTRIBUTORS’ BIOGRAPHIES

Palin ANSUSINHA (PA) was born in Bangkok, 1995. She is a writer and curator living in Bangkok, Thailand. Selected writings include *Touching, Receiving: Relating Through Sound* (2018) for Teleaesthetics e-magazine; *Live, but dirtier* (2018) co-written with Jennifer Boyd and Katharina Joy Book in *Critical Interruptions Vol. 1* published by Live Art Development Agency, London; and *Critical Interruptions* (2016), a multi-authored live publication as part of the Steakhouse Festival, London. Together with Estelle Pandao and Jeanne Penjan Lassus, she co-founded Moom Mong Collective in 2017 and co-curated their first project, *The House of Flowing Reflections* as part of Bangkok Biennial 2018. She graduated from King's College London in 2017 with a BA (First Class Honours) in English Literature.

ปาลิน อังสุรินทร์ เกิดที่กรุงเทพมหานคร ในปี 1995 เป็นนักเขียนและภัณฑารักษ์อาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ งานเขียนที่เลือกสรรได้แก่ *Touching, Receiving: Relating Through Sound* (2018) คัดเลือกและตีพิมพ์โดย Teleaesthetics e-magazine; *Live, but dirtier* (2018) เขียนร่วมกับ Jennifer Boyd และ Katharina Joy Book คัดเลือกและตีพิมพ์ใน *Critical Interruptions Vol. 1* โดยสำนักพิมพ์ Live Art Development Agency ลอนดอน; และเป็นนักเขียนร่วมใน *Critical Interruptions* (2016) ซึ่งเป็นโครงการเขียนและตีพิมพ์สดในเทศกาลศิลปะการแสดงสด Steakhouse Live Festival ลอนดอน ในปี 2017 เธอก่อตั้ง Moom Mong Collective ร่วมกับ Estelle Pandao และ Jeanne Penjan Lassus และเป็นภัณฑารักษ์ร่วมในโครงการ *The House of Flowing Reflections* ที่เป็นส่วนหนึ่งของงานเทศกาลศิลปะ Bangkok Biennial 2018 เธอจบการศึกษาระดับปริญญาตรี (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) ด้านวรรณกรรมอังกฤษจาก King's College London

Haisang JAVANALIKHIKARA (HJ) was born in Bangkok, 1987, She completed BA in Media Arts from Royal Holloway, University of London and received her MLitt in Modern and Contemporary Art focusing on curatorial practice from Christie's Education, University of Glasgow. She started her art and cultural career at Bangkok Art and Culture Centre as a project manager and assistant curator, handling exhibitions and programmes nationally and internationally. Haisang is currently doing DFA at Chulalongkorn University, creating a website called teleaesthetics.net along with giving lectures on art, aesthetics, and visual cultures. She is also working freelance on art and culture projects in various positions.

ไห่แสว ชวนะลิจิกร เกิดที่กรุงเทพมหานคร ในปี 1987 จบการศึกษานิพนธ์ปริญญาตรี Media Arts จาก Royal Holloway, University of London และได้รับ MLitt ใน Modern and Contemporary Art เน้นไปที่ปฏิบัติการภัณฑารักษ์จาก Christie's Education, University of Glasgow เธอได้เริ่มอาชีพด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครด้วยหน้าที่ผู้จัดการโครงการและผู้ช่วยภัณฑารักษ์ดูแลนิทรรศการและโครงการทั้งในประเทศและนานาชาติ ปัจจุบันไห่แสวกำลังศึกษาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สร้างเว็บไซต์ทางการศึกษาคือ teleaesthetics.net นอกจากนั้นยังรับบรรยายตามมหาวิทยาลัยและสถาบันต่างๆ หัวข้อเกี่ยวเนื่องกับศิลปะสุนทรีย์ศาสตร์ และวัฒนธรรมทางสายตา รวมไปถึงงานอิสระในโครงการเกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรมในตำแหน่งที่หลากหลาย

JIANG Jiehong, is curator, writer and Professor of Art at Birmingham City University. Jiang has extensive research and curatorial experiences in contemporary art and visual culture. Amongst many influential projects internationally, he has curated Guangzhou Triennial: *the Unseen* (2012), Asia Triennial Manchester: *Harmonious Society* (2014), *The Shadow Never Lies* (Shanghai, 2016), and *This Is Shanghai* (Liverpool, 2018). Jiang's book publications include *The Revolution Continues: New Art from China* (2008), *Red: China's Cultural Revolution* (2010)and *An Era without Memories: Chinese Contemporary Photography on Urban Transformation* (2015),and he is Principal Editor of the *Journal of Contemporary Chinese Art* (Intellect).

เจียง เจียอว เป็นภัณฑารักษ์ นักเขียน และอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเบอร์มิงแฮมซิตี เมืองเบอร์มิงแฮม ประเทศสหราชอาณาจักร ศาสตราจารย์เจียงได้ทำงานวิจัยด้านศิลปะร่วมสมัยมามากมาย ผลงานในระดับนานาชาติ ได้แก่ Guangzhou Triennial: *the Unseen* (2012), Asia Triennial Manchester: *Harmonious Society* (2014),*The Shadow Never Lies* (Shanghai, 2016), and *This Is Shanghai* (Liverpool, 2018). งานเขียนของศาสตราจารย์เจียง ได้แก่ *The Revolution Continues: New Art from China* (2008), *Red: China's Cultural Revolution* (2010) และ *An Era without Memorsies: Chinese Contemporary Photography on Urban Transformation* (2015) นอกจากนี้ ศาสตราจารย์เจียงยังเป็นบรรณาธิการของ *Journal of Contemporary Chinese Art* อีกด้วย

FEDERICA Mirra (FM) is a postgraduate research student at Birmingham City University (BCU) where she holds a Midlands3Cities AHRC Doctoral Studentship Award. Her research investigates contemporary Chinese artistic responses to the unprecedented urbanization in China in order to raise awareness of this phenomenon’s social implications. In September 2018, she completed her MA Contemporary Arts China at Birmingham City University with distinction. Before joining BCU, she obtained her BA in Chinese Studies from Ca’ Foscari University of Venice, Italy (2015), and pursed an MA in East Asian Studies, Specialisation Chinese at Leiden University, The Netherlands (2016).

Federica Mirra เป็นนักศึกษารััยยัฒมหาวิทยาลัยเบอร์มิงแฮมซิตี เมืองเบอร์มิงแฮม สหราชอาณาจักร Mirra ได้รับรางวัล Midlands3Cities AHRC Doctoral Studentship Award งานวิจัยของ Mirra ศึกษาเรื่องศิลปะร่วมสมัยในสาธารณรัฐประชาชนจีนที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงเป็นสังคมเมืองของประเทศ เพื่อที่จะสร้างการรับรู้เกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น อีกห้วงนัยทางสังคมของปรากฏการณ์ดังกล่าว ในเดือนกันยายน 2018 Mirra จบการศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะร่วมสมัยจีน จากมหาวิทยาลัยเบอร์มิงแฮมซิตี เมืองเบอร์มิงแฮม ประเทศสหราชอาณาจักร ด้วยผลคะแนนยอดเยี่ยม ระดับศิลปศาสตรบัณฑิต เธอจบการศึกษาสาขาวิชาจีนศึกษา จาก Ca’ Foscari University เมืองเวนิส ประเทศอิตาลี และศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียตะวันออกเฉียงศึกษา เน้นสาธารณรัฐประชาชนจีน จาก Leiden University ประเทศเนเธอร์แลนด์ ในปี 2016

Vichaya MUKDAMANEE (VM), is an artist and lecturer in fine art at Silpakorn University in Thailand. His work explores the idea of re-constructing relationships between lives and urban environments through found and readymade objects. Mukdamanee’s recent solo exhibitions include *Becoming (Un)conditioned* at Suan-Mokha Bangkok and Ratchadamnoen Contemporary Art Centre, Bangkok (2016), and *Strive to Fail* at the National Gallery, Bangkok (2017). He also participated in numbers of international group exhibitions, such as *Diverse Harmony* at The Art House, Singapore (2010), 26th Asian International Art Exhibition at Seoul Art Centre (2011), and *Cut Thru: The view on 21st Century Thai Contemporary Art* at LASALLE, Singapore (2011).

วิชัย มุกดาmani เป็นศิลปินและอาจารย์สอนศิลปะที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลงานศิลปะของวิชัยมีแนวความคิดในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตและสิ่งแวดล้อมในเมือง โดยแสดงออกผ่านวัสดุเหลือใช้และวัสดุสำเร็จรูป นิทรรศการเดี่ยวของวิชัยที่ผ่านมายกตัวอย่างเช่น *สู่(ไร้)สภาวะ : Becoming (Un)conditioned* ณ สวนโมกข์กรุงเทพ และหอศิลป์ร่วมสมัยราชดำเนิน (2016) และ *ล้มลุกคลุกคลาน : Strive to Fail* ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ กรุงเทพฯ (2017) วิชัย ยังได้เข้าร่วมแสดงนิทรรศการกลุ่มที่สำคัญในระดับนานาชาติ เช่น *Diverse Harmony* ณ The Art House สิงคโปร์ (2010) 26th Asian International Art Exhibition ณ Seoul Art Centre (2011) และ *Cut Thru: The view on 21st Century Thai Contemporary Art* ณ LASALLE สิงคโปร์ (2011) เป็นต้น

Vipash PURICHANONT (VP), is an independent curator and a co-founder of Waiting You Curator Lab, a curatorial collective based in Chiang Mai. He received his doctoral degree in Curatorial / Knowledge from the Department of Visual Cultures, Goldsmiths, University of London in 2018. Purichanont is shortlisted for the ICI Gerrit Lansing Independent Vision Curatorial Award in the same year. He is currently a lecturer at the department of Art History, Faculty of Archaeology, Silpakorn University, Bangkok.

วิภาช ภูริชานนท์ เป็นภัณฑารักษ์อิสระ และผู้ร่วมก่อตั้ง Waiting You Curator Lab ซึ่งเป็นกลุ่มภัณฑารักษ์ในจังหวัดเชียงใหม่ ภาชจบการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตด้าน Curatorial/Knowledge จาก Department of Visual Cultures, Goldsmiths, University of London เมื่อปี 2018 และได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้จำรอง (shortlist) รางวัล ICI Gerrit Lansing Independent Vision Curatorial Award ในปีเดียวกัน ปัจจุบัน วิภาชเป็นอาจารย์ที่ภาควิชาประวัติศาสตร์ศิลปะ คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร

Panatchakorn Viratmalee (PV) was born in Bangkok, 1993. She is a writer, artist and curator, currently lives and works in Bangkok, Thailand. She received a BA in Communication Design from Chulalongkorn University in 2015 and had experience in art administration, working as a gallery coordinator at 100 Tonson Gallery, Bangkok from 2016 - 2017. Her recent projects are, *454/278-281* as part of Bangkok Biennial 2018 (curated and exhibited), *Fatima, A Foot Play, Fatima* (2018) as part of Interjection Calendar project, commissioned and published by Montez Press

พนัชกร วิรัตน์มาลี เกิดที่กรุงเทพมหานครในปี 1993 เป็นนักเขียน ศิลปิน และภัณฑารักษ์ ปัจจุบันอาศัยและทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ หลังจากจบการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการออกแบบนิเทศศิลป์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2015 ได้มีประสบการณ์การทำงานในด้านการบริหารจัดการศิลปะ ที่ 100 ต้นสน แกลเลอรี่ ระหว่างปี 2016 - 2017 โปรเจกต์ล่าสุดได้แก่ นิทรรศการ *454/278-281* (2018) ที่เป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลศิลปะ Bangkok Biennial 2018 (คิวเรทและโฮว์ผลงาน) และงานเขียน *Fatima, A Foot Play, Fatima* (2018) ในโปรเจกต์ Interjection Calendar, คัดเลือกและตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Montez Press

Ajjana WAJIDEE (AW) is bubbly, energetic and unique. She was born in Krabi and graduated from Prince of Songkla University, Pattani Campus. She is currently working as a freelance translator and copy writer. Being unbounded allows her to complete several kind of tasks; namely being a narrator for documentaries, a youth camp director, an editor as well as a curatorial assistant of Thailand Biennale 2018. As a curatorial assistant based in Krabi, she did research, provided useful information and form supportive local network for the curatorial team and artists. She has a plan to make a creative space in her own community in Krabi.

อัจฉนา วะจิตี เป็นคนร่าเริงแจ่มใส กระตือรือร้น และเป็นตัวเองตัวเอง เธอเกิดที่จังหวัดกระบี่และจบการศึกษากุมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ปัจจุบัน เธอทำงานเป็นนักแปลและนักเขียนคำอิสระ การทำงานที่ไม่ผูกติดอยู่กับที่ใดทำให้เธอมีโอกาสลงทำงานหลากหลายรูปแบบ ทั้งลงเสียงสารคดี ผู้นำค่ายเยาวชน บรรณาธิการ รวมไปถึงผู้ประสานงานภัณฑารักษ์ของโครงการ Thailand Biennale 2018 ในฐานะผู้ประสานงานภัณฑารักษ์ที่ประจำอยู่ ณ จังหวัดกระบี่ เธอลงพื้นที่ในหลายชุมชน สรรหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ รวมไปถึงสร้างเครือข่ายท้องถิ่นให้กับหัวทีมภัณฑารักษ์และศิลปิน ในอนาคตอันใกล้นี้ เธอมีแผนที่จะเปิดพื้นที่สร้างสรรค์ในชุมชนท้องถิ่นของเธอในจังหวัดกระบี่

Nhung WALSH (NW) curator from Vietnam and director of IAP, a non-profit organization that connects Vietnamese and American artist communities. Her curatorial projects are clusters of collaborative research and exhibitions that enable multiple paths of exploration. Nhung’s recent exhibitions include *Siggraph Asia* (2015, 2017), *Mind-Body Dualism* (2017-18), *History of Now* (2017), *Saigon Blueprint* (2016-17), and the First Thailand Biennale (2018, asst. curator). Nhung holds masters degrees in international studies (Tokyo University of Foreign Studies), history (University of Alabama), and art administration and policy (School of the Art Institute of Chicago). She creates N’oi Projects and Vietnam Artists Book Projects as platforms to connect artists and incubate ideas for research and exhibitions.

Nhung WALSH เป็นภัณฑารักษ์จากเวียดนาม และผู้อำนวยการของ IAP องค์กรไม่แสวงหาผลกำไรที่เชื่อมต่อชุมชนศิลปะเวียดนามและสหรัฐอเมริกา งานภัณฑารักษ์ของเธอมุ่งการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและนิทรรศการที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจที่หลากหลาย นิทรรศการของ Nhung คือ *Siggraph Asia* (2015, 2017), *Mind-Body Dualism* (2017-18), *History of Now* (2017), *Saigon Blueprint* (2016-17), และ Thailand Biennale (2018, ผู้ช่วยภัณฑารักษ์) Nhung ได้รับปริญญามหาบัณฑิต สาขานานาชาติศึกษา (Tokyo University of Foreign Studies) ประวัติศาสตร์ (University of Alabama) และ ศิลปะประสาณศาสตร์และนโยบาย (School of the Art Institute of Chicago) เธอสร้างโครงการ N’oi และ Vietnam Artists Book Projects ซึ่งเป็นเวทีที่เชื่อมต่อศิลปิน และนับפקความคิดสำหรับการวิจัยและนิทรรศการ

Consultants / ที่ปรึกษา

Vira Rojpojchanarat	Minister of Culture
วีระ โรจน์พจนรัตน์	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม
Kitsayapong Siri	Permanent Secretary for Culture
กฤษศญพงษ์ ศิริ	ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
Vimolluck Chuchat	Director-General, Office of Contemporary Art and Culture
วิมลลักษณ์ ชูชาติ	ผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
Pol.Lt.Col. Kitibodee Pravitra	Krabi Governor
พันตำรวจโท หม่อมหลวงกิตติบดี ประวัตร	ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่
Siriphan Tongjerm	Inspector General to the Ministry of Culture
ศิริพรรณ ทองเจิม	ผู้ตรวจราชการกระทรวงวัฒนธรรม
Keeratisak Phukaoluan	Krabi Municipal Mayor
กัรติศักดิ์ ภูเก้าล้วน	นายกเทศมนตรีเมืองกระบี่
Kesorn Kumnerdpech	Krabi Provincial Cultural Promotion
เกษร กำเหนิดเพ็ชร	วัฒนธรรมจังหวัดกระบี่
Payorm Channim	Krabi Provincial Cultural Council
พญอม จินนัม	ประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่

Permanent Secretary for Interior / ปลัดกระทรวงมหาดไทย

Permanent Secretary for Natural Resources and Environment / ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

Permanent Secretary for Transport / ปลัดกระทรวงคมนาคม

Permanent Secretary for Tourism and Sports / ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

Permanent Secretary for Foreign Affairs / ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

Secretary-General, Office of the Higher Education Commission / เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

Secretary-General, Office of Vocational Education Commission /เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา

Director-General, Fine Arts Department / อธิบดีกรมศิลปากร

Director-General, Department of Cultural Promotion / อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

Director-General, Bunditpatanasilpa Institute / อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Director-General, Department of National Parks, Wildlife and Plant Conservation / อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

Director-General, Marine Department / อธิบดีกรมเจ้าท่า

Director-General, Department of Marine and Coastal Resources / อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

Director-General, Public Relations Department / อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์

Darunee Thamapodol	Former Inspector General to the Ministry of Culture
ดารุณี ธรรมโพธิ์ดล	อดีตผู้ตรวจราชการกระทรวงวัฒนธรรม
Commander of the Royal Thai Navy Third Area Command / ผู้บัญชาการทัพเรือ ภาคที่ 3	
Governor, Tourism Authority of Thailand / ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	
Chairman, Airports of Thailand PCL / กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ บริษัท การท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน)	
Chairman, Thai Airways International Public Company Limited	
/ กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน)	
Chairman, Thailand Convention and Exhibition Bureau (TCEB)	
/ ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการจัดการประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน)	
President, Thailand Tourism Council / ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	
President, Thailand Tourism Council (Krabi) / ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จังหวัดกระบี่	
Thai Hotels Association / สมาคมโรงแรมไทย	

Rong Phukaoluan	President, Thai Hotels Association (Krabi)
รอง ภูเก้าล้วน	นายกสมาคมโรงแรมจังหวัดกระบี่
President, Association of Thai Travel Agents / นายกสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว (ATTA)	
President, Association of Thai Travel Agents (Krabi) / นายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่	
President, Association of Domestic Travel / นายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ	
Director of the International Relations Bureau, Ministry of Culture / ผู้อำนวยการสำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	
Secretary-General, Office of the Education Council (Krabi) / ประธานสภาการศึกษาจังหวัดกระบี่	
Chief Executive, Krabi Provincial Administrative Organization / นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดกระบี่	
President, Islamic Committee of Krabi / ประธานกรรมการอิสลามประจำจังหวัดกระบี่	
President, Krabi Chamber of Commerce / ประธานคณะกรรมการบริหารหอการค้าจังหวัดกระบี่	
Vichoke Mukdamanee	National Artist
วิโชค มุกดามณี	ศิลปินแห่งชาติ
Panya Vijinthanasarn	National Artist
ปัญญา วิจินธนสาร	ศิลปินแห่งชาติ

Biennale Committee (Krabi)

หน่วยงานหลักในการร่วมจัดแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ ไทยแลนด์เบียนนาเล่ กระบี่

Krabi Provincial Governor's Office / จังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Cultural Office / สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Cultural Council / สภาวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Administrative Organization / องค์การบริหารส่วนจังหวัดกระบี่

Office of the Krabi Town Municipality / สำนักงานเทศบาลเมืองกระบี่

Provincial Offices for Natural Resources and Environment (Krabi) / สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่

Noppharat Thara – Phi Phi Islands National Park / อุทยานแห่งชาติหาดพนรัตน์ธารา – หมู่เกาะพีพี

Than Bok Khorani National Park / อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี

Krabi Chamber Of Commerce / หอการค้าจังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Police / ตำรวจภูธรจังหวัดกระบี่

Ao Luek District Police Station / สถานีตำรวจภูธรอำเภอลี้

Krabi District Office / ที่ว่าการอำเภอเมืองกระบี่

Ao Luek District Office / ที่ว่าการอำเภออ่าวลึก

Krabi Provincial Public Health Office / สำนักงานสาธารณสุขสูงจังหวัดกระบี่

Ao Luek District Public Health Office / สำนักงานสาธารณสุขสูงอำเภออ่าวลึก

Krabi Hospital / โรงพยาบาลกระบี่

Ao Luek Hospital/ โรงพยาบาลอำเภออ่าวลึก

Krabi Provincial office for Local Administration / สำนักงานส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Education Office / สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Office of Tourism and Sports / สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Disaster Prevention and Mitigation Office / สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดกระบี่

Tourism Authority Of Thailand ,Krabi Office / การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานกระบี่

Krabi Public Relation Office / สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดกระบี่

Krabi International Airport / ท่าอากาศยานนานาชาติกระบี่

Krabi Highway District / แขวงทางทวกระบี่

Krabi Primary Educational Service Area Office / สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดกระบี่

Krabi Tourism Association / สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่

Krabi Hotel Association / สมาคมโรงแรมจังหวัดกระบี่

Krabi Provincial Land Transport / สำนักงานขนส่งจังหวัดกระบี่

Officers at the Office of Contemporary Art and Culture (OCAC) /

คณะกรรมการจัดแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ ไทยแลนด์เบียนนาเล่ (สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย)

กุลธิดา พินธุทอง (คณะกรรมการผลงานประติมากรรม และคณะทำงานต่างประเทศ)

กรกมล เรืองเวดช (คณะทำงานถนนประติมากรรม ถนนศิลปะ)

กรองแก้ว คงกะพันธ์ (คณะทำงานบริหารโครงการ)

จักรกฤษ วรรณฤดี (คณะทำงานถนนประติมากรรม ถนนศิลปะ)

จารีรักษ์ วีระหงส์ (คณะทำงานประเมินผล)

จิตสุภิก ตันติเกษตรกิจ (คณะทำงานประชาสัมพันธ์ คณะทำงานระดมทรัพยากรและการสนับสนุน และคณะทำงานต่างประเทศ)

ณธช วรรณรุจิ (คณะทำงานสัมมนาวิชาการ)

ณัฐชากานต์ เทศุვენันท์ (คณะทำงานประเมินผล)

ณัฐเดช ปรากการสนุทร (คณะทำงานผลิตสื่อและคณะทำงานประกวดภาพถ่าย)

ณัฏฐิกา ณ ระนอง (คณะทำงานพิธีเปิด พิธีปิด และคณะทำงานต่างประเทศ)

ณุพิณ นันทเกียรติ (คณะทำงานผลงานประติมากรรม คณะทำงานสุจิภัตร และคณะทำงานบริหารโครงการ)

ณุกัทร่า จันทวิช (คณะทำงานอบรมเชิงปฏิบัติการโครงการศิลปินสัญจรและนิทรรศการ ณ ศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมอันดามัน)

ธัญญพัทธ์ วงศ์เกษตรรัตน์ (คณะทำงานประชาสัมพันธ์)

ธนาวุฒิ กำจัดภัย (คณะทำงานประชาสัมพันธ์)

ธิตพร จินดาหลว (คณะทำงานพิธีเปิด พิธีปิด และคณะทำงานประกวดเรื่องเล่า)

นวันวัจน์ ยุธานหัส (คณะทำงานสุจิภัตร คณะทำงานสัมมนาวิชาการ และคณะทำงานต่างประเทศ)

นภดล ภิระมนัส (คณะทำงานประกวดเรื่องเล่า)

บุญสืบ วลิบพิง (คณะทำงานผลิตสื่อ คณะทำงานประเมินผล และคณะทำงานพิธีเปิด พิธีปิด)

ประทีน หวงสอาด (คณะทำงานประเมินผล)

ประสิทธิ์ อดิบนวงศ์ (คณะทำงานพิธีเปิด พิธีปิด และคณะทำงานประกวดเรื่องเล่า)

บุณรดา แสงสมบุญณ์ (คณะทำงานพิธีเปิด พิธีปิด และคณะทำงานต่างประเทศ)

พิมพ์ติชา วิไลโรจน์ (คณะทำงานประชาสัมพันธ์)

เพ็ญศิณี นิธิโรจนรัตติกร (คณะทำงานระดมทรัพยากรและการสนับสนุน)

พรพกา คงกะพันธ์ (คณะทำงานผลงานประติมากรรม และคณะทำงานบริหารโครงการ)

ภัทราวดี บุญมีรอด (คณะทำงานถนนประติมากรรม ถนนศิลปะ)

ภิมนญ์ริฎณ์ เติยมเมือง (คณะทำงานประกวดเรื่องเล่า)

มนัรัตน์ จันทร์มี (คณะทำงานสุจิภัตรและคณะทำงานอบรมเชิงปฏิบัติการโครงการศิลปินสัญจรและนิทรรศการ ณ ศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมอันดามัน)

รพีพร คล่องธนาคม (คณะทำงานระดมทรัพยากรและการสนับสนุน)

รวีวรรณ กาญจนอโณทัย (คณะทำงานระดมทรัพยากรและการสนับสนุน)

ราเมศ ลิ้มสกุล (คณะทำงานผลงานประติมากรรม คณะทำงานระดมทรัพยากรและการสนับสนุน และคณะทำงานบริหารโครงการ)

วิโรจน์ มาวัว (คณะทำงานถนนประติมากรรม ถนนศิลปะ)

ศศิธร สุจริตจันทร์ (คณะทำงานกิจกรรมสร้างการรับรู้ และคณะทำงานประกวดภาพถ่าย)

แสวงิศา นราพิชญ์ (คณะทำงานผลิตสื่อ และคณะทำงานประกวดเรื่องเล่า)

สมชัย สนุทวงศ์วิริยะ (คณะทำงานอบรมเชิงปฏิบัติการโครงการศิลปินสัญจรและนิทรรศการ ณ ศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมอันดามัน)

สมพร พานทอง (คณะทำงานสุจิภัตร คณะทำงานต่างประเทศ และคณะทำงานบริหารโครงการ)

สมภูมิ ตั้งชูพงศ์ (คณะทำงานผลงานประติมากรรม)

อจินไตย เหวรวมญาติ (คณะทำงานผลิตสื่อและคณะทำงานประเมินผล)

อลิษา ไชยชวคุปต์ (คณะทำงานประกวดภาพถ่าย)

อัมรา พวงน้ำคำ (คณะทำงานผลิตสื่อ และคณะทำงานประกวดภาพถ่าย)

อาภาภัทร จำปาทอง (คณะทำงานระดมทรัพยากรและการสนับสนุน)

เอกสิทธิ์ วัฒนจันห์ (คณะทำงานพิธีเปิด พิธีปิด)

ณัชกานต์ ะรินพลสิทธิ์

ธาม เหล่าวิทยา

นฤพร เครือหงส์

ปิยะนุช สมนลักขณ์

พิชัย จันทะนาม

รณกฤต ภาชีรอด

ลันมิศา พานสุวรรณ

วิลาวัลย์ ทาวระ

สราวุธ ปานมาศ

สุนิษา มณีบางกา

Officers at Krabi Provincial Cultural Office /

คณะกรรมการจัดแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยนานาชาติ ไทยแลนด์เบียนนาเล่ (สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่)

เกษร กำเหนิดเพ็ชร

โกมาศ แป้นเกิด

ปรียา แก้วบำรุง

สุกานดา เวสพันธ์

อรวรรณ ศิลปไชย

ศิริทิพย์ แป้นคง

ประภัสสร เอ่งฉ้วน

ปฐมาภรณ์ พุมเพรธา

ศรินยา ชัยเพชร

ปิยาภรณ์ รุ่งวรพวงศ์

ประสิทธิ์ แผ่นทอง

ทิพากร ชัยเพชร

พุทธชาติ เมืองสง

ชุติมา แสงมณี

กุลธิดา นาคพิน

วันหนิย์ คงทอง

จันทิรา หวีสุวรรณ

เยาวเรศ เดชฤกษ์ปาน

รุ่งทิศา หองทิพย์

ผกาวดี ประพุมมาศ

Acknowledgements / ขอขอบคุณ

อวีรัตน์ เกษตรสุนทร

/ ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงวัฒนธรรม

ปราชญ เหล่าวานิช

/ ประธานกรรมการบริหารกองทุนส่งเสริมศิลปร่วมสมัย

คุณหญิงปัทมา ลีสวัสดิ์ตระกูล

/ ประธานคณะกรรมการกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม

ฐานุพงศ์ จันวิรัตน์เวช

/ ประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี

ปฏิบัติหน้าที่ประจำกระทรวงวัฒนธรรม

ชาญศิลป์ ศรีณุชกร

/ ประธานเจ้าหน้าที่บริหารและกรรมการผู้จัดการใหญ่

บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)

ฐานัน สิริวัฒนภักดี

/ กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ กลุ่มบริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

ศุภเดช พูนพิพัฒน์

/ ประธานกรรมการบริหารและกรรมการผู้จัดการใหญ่

บริษัท หุนธนาชาติ จำกัด (มหาชน)

ธนพัฒน์ พัทศรีเรือง

/ กรรมการผู้จัดการ บริษัท อ่าวนาง แลนด์มาร์ค จำกัด

นันทิยา สว่างวุฒิธรรม

/ อดีตอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

พิมพ์ระวี วัฒนวรานกูร

/ อดีตอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

วรรณสิริ โมรากุล

/ อดีตอธิบดีกรมการท่องเที่ยว

องค์การบริหารส่วนจังหวัดกระบี่

เทศบาลเมืองกระบี่

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองประสงค์

ประดิษฐ์ จันห์ทอง

/ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลคลองประสงค์

องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงคราม

องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง

องค์การบริหารส่วนตำบลหนองทะเล

องค์กรบริหารส่วนตำบลอ่าวลึกใต้

อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา หมู่เกาะพีพี

พีบีจ เอ็มจีวน / ผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา หมู่เกาะพีพี

อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา

ศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมอันดามัน

สหกรณ์เรือหางยาว จังหวัดกระบี่

กระทรวงมหาดไทย

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กระทรวงคมนาคม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กระทรวงพลังงาน

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กรมศิลปากร

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

กรมเจ้าท่า

กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

กรมประชาสัมพันธ์

หัทฟรีอ ภาคที่ 3

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

บริษัท การท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน)

บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน)

สำนักงานส่งเสริมการจัดการประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) (TCEB)

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

สมาคมโรงแรมไทย

สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว (ATTA)

สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ

กองทุนส่งเสริมศิลปะร่วมสมัย

บริษัท สยามพิวรรธน์ จำกัด

บริษัท อ่าวนาว แลนด์มาร์ค จำกัด

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

STARTUP THAILAND

บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)

บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

The Japan Foundation, Bangkok

Taipei Economic and Cultural Office in Thailand

Norwegian Ministry of Foreign Affairs

Office for Contemporary Art Norway (OCA)

Arts Council Norway

PAHN

Music Norway

Hong Kong Arts Development Council

National Arts Council Singapore

Birmingham City University

Tang Contemporary Art

CONTENT THAILAND

BANGKOK CITYCITY GALLERY

โรงเรียนเหนือคลองประชาบำรุง

โรงเรียนบ้านโหนดนัง

โรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล

ปิ่นอนงค์ บุญประกอบ / ครูโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล

ปริญญา โรจน์อารยานนท์

โรงแรมกระบี่รีสอร์ท

โรงแรม Holiday Inn Resort Krabi Ao Nang Beach

โรงแรม Ava Sea Resort

โรงแรม Dusit Thani Krabi Beach Resort

Joy Sports Co., Ltd.

H-lab, Thailand

Chawanan Inkumnoi

สายันห์ เกี่ยวจ้อง

บัญชา มะ

นิวัฒน์ วัฒนยมมนาพร

ฉัตรชัย บุญช่วย

จิราพรชัย แก้วทองคำ

อัครวุฒิ เกสียวนุตร

สับรี บาเหะ

เกรียงศักดิ์ บ่อหนา

อภิรักษ์ หวังสปล

อานนท์ สามารถ

มาหะมะนอร์ สาแลแม

Publication / ฝ่ายจัดทำสูจิบัตร

Sarana Wiriyaprasit	Editorial Staff
สรณ วิริยะประสิทธิ์	กองบรรณาธิการ
Nithikarn Naraballobh	Editorial Staff
นิธิกาญจน์ นรพลสก	กองบรรณาธิการ
Elizabeth McDonald	Copy Editor
Jenny Wilson	Copy Editor
Tippapa Promboon	Designer
ทิพปภา พร้อมบุญ	ผู้ออกแบบ
Suwannee Srewongwan	Accountant
สุวรรณี ศรีวงศ์วรรณ	นักบัญชี
Ratiporn Chaipiyaporn	Translator
รติพร ชัยปิยะพร	ผู้แปล
Wichean Ruanngam	Cover Image Photographer
วิเชียร เรือนงาม	ช่างภาพปก

Social Media / สื่อออนไลน์

Paspimol Padermprach

พัสปิมล เพลิมปราชญ์

Cover image / ภาพปก

Ayşe Erkmen, *PD/MGRTT*, 2018

Krabi, Thailand

Platinum sponsor

Gold sponsor

Contemporary Art Promotion Fund
กองทุนส่งเสริมศิลปร่วมสมัย

This Catalogue is printed with the support by The Cultural Promotion Fund, Department of Cultural Promotion, Ministry of Culture /
สุจิตต์นี้ได้รับการสนับสนุนจาก กองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

and Thai Beverage Public Company Limited
และ บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

